

ДЖЕЙМС ХАДДИ ФРЕНСИС

ЩЕ СЕ СМЕЯ ПОСЛЕДЕН

АКЛАИВ КАСЛЪР
Айсърт

**ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС, КЛАЙВ
КЪСЛЪР
ЩЕ СЕ СМЕЯ ПОСЛЕДЕН.
АЙСБЕРГ**

Превод: Борис Милев, Боян Николаев

chitanka.info

ЩЕ СЕ СМЕЯ ПОСЛЕДЕН

Невероятен късмет спохожда талантливия електронен инженер Лари Лукас и от невзрачен техник той отива на работа в банковата верига на богаташа Фаръл Бранигън като конструктор на охранителни инсталации. Незабелязано Лари се озовава омотан сред престъпните кроежи на банда, която иска да ограби една от най-големите банки във веригата, заради пари, но и заради тъй дълго мечтаното отмъщение на нейния шеф — бивш приятел на Бранигън.

Разкъсан между чувствата си към момичето, което му е пуснато за стръв и инстинкта си да оцелее, Лари Лукас успява все пак да изиграе блестящо картите си.

I

Днес, като се обърна назад, виждам, че семената на онзи кошмар, който ме връхлетя, са били посети някъде преди около четири години: семена, от които в края на краищата се родиха шантаж, две убийства и едно самоубийство.

Преди четири години работех като зле платен сервизен техник в „Бизнес Екуипмънт и Електроникс“. Баща ми, който беше там главен счетоводител, ми намери тази работа. След като завърших училище, той ми подметна, че бих могъл да следвам електроника, и ме изпрати в местния университет, където получих диплома за висше образование. Още докато бях ученик също така, ми намекна да се науча да играя голф.

— Повечето сделки се сключват на игрището за голф, Лари — рече той, — а не в заседателната зала.

Открих, че съм природно надарен за играч на голф, а по-късно станах и фанатик на тема електроника.

През цялата седмица, включително и в съботите, мъкнх тежка чанта с инструменти, а след като денят превалеше, отивах на вечерен университет и учех електроника. В неделите играех голф.

Бях се споразумял със собственика на Кресуелското игрище за голф, че всяка неделя сутрин от 8:30 мога да изиграя безплатно една игра, като в замяна след това трябваше да обслужвам магазина му до обед. Това беше споразумение, което уреждаше и двама ни, тъй като аз не можех да си позволя членската такса, а той можеше да прекара сутринта извън игрището.

В тази гореща юнска утрин бях решил да се съсредоточа върху точността на удара си и да не играя. Сега, обръщайки се назад, си давам сметка, че това е било съдбоносно решение. Ако не бях решил да усъвършенствам удара си, нямаше да срещу Фаръл Бранигън и последвалият кошмар нямаше да ме сполети.

Тъкмо бях запратил една топка на около шест метра, когато някакъв дрезгав глас се обади:

— Дяволски добър удар.
Обърнах се.

В самия край на затревената площ стоеше грамаден мъж някъде около шейсетте. Беше над метър и осемдесет висок и почти толкова широк. Всичко по него подсказваше, че е много богат: екипировката му за голф беше крещящо скъпа. Топчестото му, загоряло от слънцето лице, агресивната му брадичка, порцелановосините му очи говореха, че е някаква важна личност.

— Можеш ли да повториш този удар, синко?

Отстъпих назад, поставих друга топка на земята, хвърлих един поглед към дупката, която този път се намираше на девет метра разстояние, после, като ударих с пълна сила, придавайки ѝ въртеливо движение, я запратих по пътя ѝ. Тъй като познавах всеки сантиметър от игрището, знаех, че топката ще падне в целта, и така стана.

— Исусе Христе! Какво ще кажеш аз да опитам?

— Заповядайте, сър.

Той започна да се върти на място, както правят повечето слаби играчи на голф, след това, прицелвайки се в дупката, изстреля топката, но тя спря на метър и половина от нея.

— Все така става — отбеляза. — Трябва да има някакъв трик в тая работа.

— Така е, сър.

Погледна ме.

— Окей, ще ми кажеш. В какво бъркам?

— Първо, вашият стик е много къс за ръста ви. Второ, погледнахте нагоре, докато удряхте топката. И, трето, стойката ви е съвсем неправилна.

— Стикът ми е много къс? По дяволите! Играл съм... — Той мълкна, после продължи: — Какъв стик би трябало да използвам?

— Мога да ви избера, сър.

— Тогава да вървим да изберем.

Заведох го в специализирания магазин, отворих и му продадох стик, който беше подходящ за неговия ръст. После го върнах обратно на игрището и му обясних как да се ориентира в терена. Нещо, за което никога не беше чувал. След час го бях научил да вкарва топките с три удара вместо с пет. Беше във възторг.

— Имам и друг проблем, синко — рече. — Само ти можеш да го разрешиш. Косият ми удар е дяволски лош.

— Ами нека да отидем до мястото за стрелба, сър.

Отидохме. Той натъкми топката за удар и точно се беше приготвил да замахне, когато го спрях. Нагласих краката му както трябва и смешно изкривената му ръка със стика се оправи. Изпрати чудесна топка в средната дупка.

— Само дръжте краката и ръката си както сега, сър, и всичко ще е наред.

Вкара три топки в средната дупка, после сияещ погледна към мен.

— Благодарен съм ти за това, синко — рече. — Тази сутрин имам мач. Ти се явяваш като спасител.

— Радвам се, че ви бях полезен, сър. Ще се върна към моето занимание.

— Почакай. Как се казваш?

— Лари Лукас.

— Радвам се, че се запознахме. — Протегна огромната си ръка.

— Фаръл Браницън.

Стиснах я притеснено. Името Фаръл Браницън беше толкова известно, колкото това на Джералд Форд. Той беше президент на Националната калифорнийска банка с клонове из целия щат.

— Удоволствието е мое, сър — рекох, докато си стискахме ръцете.

Ухили се, явно доволен, че името му ме е впечатлило.

— С какво се занимаваш, Лари?

— Сервизен техник съм в „Бизнес Екипмънт и Електроникс“.

— Така ли? — Изгледа ме. — Разбиращ ли от компютри?

— Имам диплома за това.

— От университета ли?

Казах му името на моя университет.

— Окей, Лари. Върви да се упражняваш. Утре ела при мен в банката в десет. — После, като ми кимна, взе стика си и се върна при пясъчната купчинка за удари.

Преди четири години това беше велик момент в живота ми. Имах чувството, че Браницън ще направи нещо за мен. Сега, поглеждайки

назад, виждам, че съм направил първата стълка към въпросния кошмар.

В понеделник сутринта точно в 10:00 се появи в просторен офис с огромно бюро между два огромни прозореца с панорамен изглед към града.

Фаръл Браницън се упражняваше на пода с топката за голф, като използваше стика, който му бях продал.

— Влизай, Лари — рече той. — Спечелих онзи мач благодарение на теб.

— Поздравления, сър.

— Продаде ми чудесен стик. — Остави стика, отправи се към бюрото, настани се зад него и ми посочи един стол.

— Имаш ли нещо предвид за следващата неделя? Какво ще кажеш за една игра с мен? Бих искал да чуя мнението ти за близките ми удари. Е, какво ще кажеш?

Едва можах да повярвам на ушите си: да играя голф с Фаръл Браницън!

— Би било чудесно, сър.

— Окей. Жена ми иска да съм вкъщи за обяд. Какво ще речеш да се срещнем в клуба в осем. Добре ли е?

— Да, сър.

— Тази сутрин говорих с твоя декан. Защо, по дяволите, си губиш времето като сервизен техник? Ако се вярва на думите му, ти си първокласен компютърен и електронен инженер — най-добрият студент, който някога е имал.

— Баща ми искаше да постъпя в „Б. Е. и Е.“. Той си имаше теория, че е по-добре да си голяма риба в малко езеро, отколкото малка риба в голямо езеро. Баща ми почина преди няколко месеца. Сега кроя планове. Получих предложение от „Ай Би Ем“.

— На колко години си?

— На двайсет и седем.

— Колко печелиш?

Казах му.

— Забрави за „Ай Би Ем“ — рече. — С твоите умения, синко, съвсем погрешно направляваш бъдещата си кариера, но няма значение. Аз ще оправя това. — Той спря, за да запали пура, след това продължи:

— Знаеш ли какво, Лари, когато човек е с моето положение, забавно е

да си играе на Господ. От време на време го правя, когато някой е направил нещо за мен. Досега не съм допускал грешка, не мисля, че ще допусна и с теб. Чувал ли си някога за Шарнвил?

— Да, сър. — Сърцето ми започна да барабани. — Той е разрастващ се град на половината път за Фриско^[1].

— Правилно. В момента откриваме там банка. Тази банка ще има голямо бъдеще, тъй като след някоя друга година Шарнвил ще се появи на картата като значителен град. Искам последната дума на компютрите, последната дума на бизнес пултовете и калкулаторите, които могат да се купят с пари. Мислиш ли, че ще успееш да оборудваш банката?

Сега сърцето ми бълскаше в ребрата.

— Да, сър — отвърнах, като се опитвах гласът ми да звучи спокойно.

Той кимна.

— Ще ти дам възможност да свършиш тази работа. Разполагаш с малко време. До шест месеца банката трябва да бъде отворена. Оставям ти три седмици да ми представиш предложения и изчисления. Ако не отговарят на това, което искам, ще опитам другаде. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм, сър.

Той пъхна едър палец в контактния бутона и секретарката му се появи.

— Заведи г-н Лукас при Бил — нареди Браницън. После се обърна към мен: — Бил Диксън е моят архитект. Ще работите заедно.

— Вече бях станал, когато додаде: — Ще се видим в неделя — и с широка усмивка, махвайки с ръка, ме изпрати.

Още от пръв поглед харесах Бил Диксън. Беше възниস্ক, яко сложен мъж с широка, непринудена усмивка. Въпреки тук-таме сребреещата му коса изглеждаше само с няколко години по-възрастен от мен.

— Научих всичко за теб — каза, докато се здрависвахме. — Значи Ф. Б. пак е влязъл в ролята си на Господ.

— Така изглежда.

— И при мен беше същото. Появи се като заслон при пороен дъжд и аз спрях и промених посоката. Така че ето ме тук. — Засмя се.

— Направи нещо за него и той ще направи нещо за теб... Голяма работа е! — Вдигна пръст. — Но не се заблуждавай: толкова е опасен, колкото и благороден. Ако не си полезен или нарушиш правилата, изхвърля те.

След това ми разказа за банката.

— По-добре ще е да дойдеш с мен в Шарнвил и да се видиш с Алек Мансън, който ще ръководи банката. Ето плана. Можеш да се запознаеш със структурата ѝ. Твоята работа ще е да доставиш цялото офис оборудване, а Мансън ще те осведоми какво иска. Нека се срещнем утре в хотел „Екселсиор“ в Шарнвил, какво ще кажеш?

Когато се върнах в едностайното си жилище, проучих плановете. Нямаше да е малка банка. Щеше да е голяма, внушителна. Щеше да се разпростира на четири етажа, с подземни трезори и сейфови отделения.

Това, казах си, е неповторим шанс в живота на човек. Чувствах се напълно сигурен, че ще мога да се справя.

Спомних си за баща си.

Голяма риба в малко езеро или малка риба в голямо езеро. А защо не голяма риба в голямо езеро?

Взех решение.

Имах около пет хиляди долара в банката. Можех да изкарам няколко месеца с тях. Ако Браницън отхвърле предложениета ми, щях да имам все пак от какво да живея.

И така, обадих се в „Б. Е. и Е.“ и съобщих на началник администрацията, че напускам. Не си направих труда да чуя какво ми отговори. Просто затворих телефона.

Нямаше никакво съмнение, че Шарнвил беше разрастващ се град. Навред никнеха високи сгради и блокове за офиси.

Срещнах се с Диксън в хотел „Екселсиор“ и той ме представи на Алек Мансън, бъдещия управител на банката. Беше някъде в началото на четирийсетте, висок, мършав и твърде различен от мен, но си допаднахме. От време на време се усмихваше и, изглежда, нищо друго не го интересуваше, освен банковото дело.

— Сега топката е във вашето игрище, г-н Лукас — завърши той, след като ми обясни от какво се нуждае банката. — Искаме най-

доброто и трябва да сте готов да ни осигурите най-доброто.

През следващите четири дни не мръднах от жилището си. Разполагах с достатъчно време. Хазайката ми носеше храна и до събота вечерта бях готов със сметките и предложенията, изложени писмено за Браницън, бях си направил и планове за вероятното бъдеще, като при всички случаи предвиждах, че Браницън ще остане доволен.

Следващата сутрин чаках отвън пред специализирания магазин за голф, когато Браницън се зададе с кадилака си.

— Здравей, синко — рече, като ми се усмихна лъчезарно. — Денят предвещава да бъде чудесен. — Той извади от багажника си количката и сака за голф.

— Хайде да вървим да започваме.

Отбелязването на първите девет точки премина като урок по голф. Браницън беше нетърпелив да се усъвършенства в играта. Удари една след друга осемнайсет топки. Близките му удари бяха твърде недоделяни, все едно че удряше с тояга. На деветия вече бях оправил това. Беше във въодушевление и със сигурност имаше напредък. Предложи да му дам първия удар и започнахме да играем истински голф.

Исках да спечели мача, затова от време на време умишлено провалях ударите и когато вече бяхме на осемнайсетия, изравнихме резултата. Той беше на метър и нещо от дупката, докато аз бях на близо пет. Можех да вкарам топката, но отново съзнателно я проиграх и тя се изтърколи на шейсетина сантиметра отвъд дупката.

— Мисля, че те победих, синко — обяви сияещ, после се приготви за следващия си удар.

Позабави се и започна да се притеснявам, че може да не улучи, но не стана така. Топката хълтна в дупката и той се обърна, ухилен от ухо до ухо.

— По дяволите, най-хубавият мач, който някога съм играл. Да вървим да го полеем.

Аз сипех похвали и той още повече се ухили. Настанихме се в ъгъла на уютния бар клуб, той поръча бири, запали пура, отпусна се назад и ме загледа.

— Как върви работата, Лари?

— Вие ще прецените, сър — отвърнах. — Готов съм. Нося изчисленията и списъка на компютрите, апаратурата и т.н.

— Бързо действаш. Дай да видя.

Измъкнах написаните на машина листове и му ги подадох. Той бързо пробяга с поглед по изчисленията, като дърпаше от пурата. Чаках напрегнато да стигне до последната страница, от която щеше да разбере колко ще струва всичко. Дори не премигна.

— Изглежда чудесно, синко — каза.

— Мисля, че трябва да ви съобщя, сър — напуснах „Б. Е. и Е.“ миналия понеделник. Сега работя за собствена сметка.

Той ме погледна, отново хвърли поглед на изчисленията, после се ухили.

— От сумата, синко, разбирам, че възнамеряваш да се захванеш сам с тази работа и да вземаш комисиона за всяко нещо, което ще ни продадеш.

— Точно така, сър.

— Голяма риба в голямо езеро, а?

— Нали казахте, че си пилея времето като сервизен техник за някой и друг долар.

Засмя се.

— Така казах. — Доизпи бирата си и стана. — Трябва да се прибирам за обяд. Окей, Лари, нали ще ми оставиш листовете. Утре имаме съвет. Ще накарам мяя човек да ги прегледа, ще поговоря с Мансън, а после с директорите. Къде можем да те намерим?

— Адресът и телефонният ми номер са написани на гърба на изчисленията.

— Благодаря за мача... най-хубавия, който съм играл. — После, като кимна, ме остави.

След три дяволски дни, прекарани в едностайното жилище в очакване да ми се обадят, получих зелена светлина от Диксън.

— Смяташ ли, че нещата са решени — попитах, като едва можех да повярвам на онова, което ми говореше.

— Одобриха всичко. Имам разпореждане, подписано от Ф. Б., с което ти се разрешава да закупиш всичко за тяхна сметка. Ела утре да го вземеш от офиса ми и си в бизнеса. — Той спря за малко, после продължи: — Моите поздравления, Лари.

Бяха ми нужни четири седмици непрестанна работа, докато подготвя закупуването на банковото оборудване. Името на Фаръл Браницън действаше като „Сезам, отвори се“. „Ай Би Ем“, „Алекс“, дори „Б. Е. и Е.“ направиха непосилното, за да ми предоставят кредит. Нямах никакви проблеми. Комисионата ми, щом веднъж работата бъдеше приключена, щеше да е внушителна.

Веднага след като подготвих за доставяне цялото оборудване на банката, се преместих в Шарнвил. Наех двустаен мебелиран апартамент в скромен квартал. Мансън, Бил и аз работехме без прекъсване и бяхме добър отбор.

Една вечер, докато Бил и аз си поделяхме хамбургерите, той попита:

— Какво знаеш за електронното обезопасяване, Лари?

— Всичко, което може да се знае. Това ми беше специалността в университета.

— Мисля, че Ф. Б. ще ти възложи да поставиш системата за сигурност, ако успееш да го убедиш. Той е като някое голямо дете, затова се пострай предложениета ти да бъдат привлекателни. Подготви му добре свършена работа... Парите са без значение.

Така че това бе следващата ми задача. Направих изчисленията, предложениета и се посъветвах с най-добрите специалисти. Когато приключи и изложих идеите си писмено, бях сигурен, че ще снабдя банката с най-съвършените машинки за сигурност, които можеха да се поставят.

Браницън ми се обади.

— Бил ми каза, че имаш предложения за охранителната система, синко. Бих искал да ги чуя. Хайде да поиграем голф.

След играта — този път не го оставил да ме победи, но направих играта оспорвана — седнахме в бар клуба и аз му изложих предложениета си.

— Г-н Браницън — завърших, — ако се съгласите с такова оборудване, гарантирам ви, че никога няма да имате неприятности със системата за сигурност. Вашата банка в Шарнвил ще бъде най-сигурната в света.

Той се вгледа в мен и лицето му се оживи.

— Най-сигурната банка в света! — възклика, после удари с юмрук по дланта на ръката си. — Най-сигурната банка в света! Това

ми харесва. За бога! Харесва ми. Трябва да го използваме като девиз! Най-сигурната банка в света! Това наистина е нещо. Ще ударим в земята най-прочутите банки! — После мълкна и строго ме изгледа. — Нали не са празни приказки, синко? Ако го обявим и наистина отидем в града с подобен девиз, ще можем ли да го защитим?

— Г-н Бранигън — отвърнах спокойно, — банка „Шарнвил“ ще бъде най-сигурната банка в света.

— Утре има съвет. Ела и изложи всичко. По дяволите, нищо не разбирам от електроника, но онова, което ми каза, звучи прекрасно.

Така се озовах на съвета на банковата управа и изнесох урок пред десет каменолики директори как да бъде направена банката сигурна. Описах съоръженията, проектите и ги осведомих колко ще струва.

Te ме изслушаха и когато свърших, Ф. Б. кимна, дари ме с широка усмивка и рече, че ще ми съобщят решението си.

Докато напусках съвета, чух дрезгавия му глас да казва: „Най-сигурната банка в света. По дяволите! Каква реклама!“.

Три дни по-късно Диксън ми се обади и узнах, че имам зелена светлина.

— Изглежда, си им направил голямо впечатление, Лари. Очаровани са. Ще има реклами по цял свят. Най-сигурната банка в света! Ф. Б. отбелязва точка. — Замълча за миг, след което продължи: — Осъзнаваш ли какво значи това, а? Ф. Б. планира да открие нови клонове и ти автоматично ще поемеш работите по оборудването и по охранителните им системи, а аз ще поема построяването им. Запознах се със сметките. Твоята комисиона...

— Вече съм я изчислил — отвърнах.

— Какво ще кажеш да поговорим за всичко това, Лари. Ти и аз можем да работим заедно. И аз имам пари.

Така че поговорихме. Разбрахме се да станем партньори, но преди да предприемем каквото и да било, отдохме при Бранигън и му изложихме намерението си. Идеята му хареса и ни даде благословията си с множество пожелания. Каза, че ще ни помогне да пробием в бизнеса. Така основахме фирма, наречена „Бетър Електроникс Корпорейшън“^[2], и решихме да установим главното си седалище в Шарнвил. Наехме малък офис. Работехме по цял ден и през половината от нощта. Наехме и малобройен персонал от специалисти.

Шест месеца по-късно „Най-сигурната банка в света“ отвори вратите си шумно, благодарение на световната преса и телевизионните камери, които предаваха от мястото на събитието пристигането на важни личности. Президентът на Съединените американски щати се появи за десетина минути, кацайки на покрива на банката с хеликоптер. Всичко беше, както трябва. Ф. Б. и неговите директори бяха щастливи.

След това събитие Шарнвил бързо се разрасна. Аз бях в този град, за да доставям оборудването и съоръженията за сигурност, а Диксън — за да строи. Преместихме се в по-големи офиси. Името на Фаръл Браницън ни осигуряваше зелена светлина и все повече и повече индустриски корпорации отваряха врати в Шарнвил. Техният девиз беше „Което е достатъчно добро за Ф. Б., е достатъчно добро и за нас“. Държахме в ръцете си целия бизнес, а такъв имаше в изобилие.

И така в началото на четвъртата година се преместихме в още по-големи офиси и при нас работеха вече петдесет души. Бяхме станали големи риби в голямо езеро. Въпреки това аз работех по девет часа дневно в офиса, а си носех работа и в апартамента. Запазих неделите си свободни за голфа. Записах се в местния клуб и всяка първа неделя от месеца Браницън пристигаше, за да играем заедно. Не ми представляваше трудност да намеря партньор за останалите недели. Всички в клуба бяха приятелски настроени към мен, а това, че играех голф с Браницън, ме поставяше на определено социално равнище.

Но семената на нещастието, посети в онази юнска неделя преди четири години, бяха покълнали и докато аз бях жънал успех, кълновете им бяха пораснали бързо, за да родят кошмар на изнудване и убийства.

През тази юнска неделя утринта беше пак така гореща, но дяволският плод беше узрял, за да бъде откъснат. Тъкмо се канех да тръгвам за игрището, когато Браницън ми се обади, за да ми съобщи, че колата му се е повредила.

— Един бог знае какво му стана на това дяволско нещо, не иска да потегли. Позвъних в гаража, но днес е неделя. Докато дойде някой, ще стане много късно.

Въпреки всичко реших да играя голф и да заложа на късмета си в намирането на партньор. Пристигнах малко преди 8:15 и попитах

собственика без особена надежда дали има някой желаещ да играе.

— Една млада лейди търси партньор, г-н Лукас. Не е от членовете, но внимавайте! — Той се ухили. — Като я гледам, изглежда ми добър играч.

Така се запознах с Гленда Марш: висока, стройна, червенокоса жена с големи зелени очи, чиято личност като че ли беше цялата наелектризирана. Направи ми огромно впечатление, докато се представях.

— Я виж ти! — възкликна тя, като се здрависа с мен: добро, силно ръкостискане. — Точно щях да ви се обаждам утре. — И продължи да обяснява, че е фотограф на свободна практика и че е в града, за да направи фотопортаж за Шарнвил. — Чух, че сте голям специалист по електроника, и се надявам да ви снимам, а също и вашата фирма.

Поласкан бях, когато ми обясни, че е изпратена от „Ди Инвестър“, голям финансов месечник с огромен тираж.

Тъй като си спомних, че имам натоварена програма за следващия ден, казах ѝ, че ще се радвам да се видим, ако може да дойде в офиса ми в 18:00. Тя отговори, че ще дойде.

Изиграхме една игра и тя се оказа добра. Трябваше да се потрудя, за да я победя. Докато играехме, я оглеждах и колкото повече погледът ми я обхождаше, толкова повече ми харесваше онова, което виждах. Наистина беше забележителна жена!

Бях се размотавал с доста момичета, но през последните няколко години не ми беше оставало никакво време за подобни удоволствия. Сега, когато работата не ме притискаше толкова, се чувствах заждял за жена. Докато вървяхме един до друг надолу по игрището, се питах какво ли не за нея. Имаше нещо в личността ѝ, което ми подсказваше, че не е от обикновените лесни случаи. Имаше някакво недостъпно изражение, което я правеше по-интригуваща от всяко друго момиче, което бях познавал.

След играта предложих да отидем да пийнем в клуба и да ѝ представя на някои от важните членове, но тя завъртя глава.

— Благодаря ви, но имам среща. Благодаря и за играта, г-н Лукас. Ще се видим утре. — Усмихна се и си тръгна.

Наблюдавах походката ѝ, докато се отправяше към своя минимињър.

Преди да си тръгне, денят беше като цветен филм, сега, когато си беше отишла, той беше станал черно-бял.

---

[1] Фриско — Сан Франциско. — Бел.пр. ↑

[2] „Бетър Електроникс Корпорейшън“ — „Корпорация за по-добри електроники“. — Бел.пр. ↑

II

— Това е всичко — рече Гленда. — Благодаря ви. Надявам се, че не съм отнела прекалено много от времето ви.

Пристигнала беше в офиса ми в 18:00, а сега беше 19:35. Беше снимала изложбената ни зала, малката ни фабрика и нашите четирима инженери в едър план, както се усмихваха щастливо, докато работеха зад масите си. И на мен направи около двайсет кадъра, седнал зад бюрото. Докато снимаше, изглеждаше експедитивна и безлична. Но сега, след като бе върнала никона в чантата и се бе отпуснala, ме дари с приятелска, ослепителна усмивка.

— Не се притеснявайте — рекох, като гледах в краката си. — Бях приключил с работата, преди да дойдете. Надявам се, че получихте това, което желаехте.

— Не съвсем. Бих искала и някаква лична информация за вас, но може би ще ми определите друг ден. Известно ми е, че Фаръл Браницън ви е помогнал в началото, и бих желала да науча нещо за това. Ще стане чудесен репортаж.

— Можем да поговорим, докато вечеряме — предложих. Имаше нещо в нея, което неудържимо ме привличаше. Исках да я задържа до себе си колкото може по-дълго. — Недалеч от тук има едно местенце, където сервират сносна храна.

Тя кимна в съгласие.

— Тогава да вървим.

Откакто бяхме играли голф и после си беше заминала с колата, не ми излизаше от ума. Обикновено след голфа хапвах в клуба и бъбрех с другите членове, но онзи път не бях в настроение и бях поел надолу покрай брега, бях плувал, а след това се бях излегнал в усамотение да се попека и бях мислил за нея.

Съществува някаква тайнствена химическа реакция, която протича, когато даден мъж и дадена жена се срещнат. Някои я наричат любов от пръв поглед. Каквото и да беше, тя представляваше внезапно

сливане и като специалист по електроника се мъчех да си я обясня, търсейки върната електронна връзка при включването на шалтера.

Ето това се беше случило сега с мен. Гленда Марш още при първия поглед се беше оказала жената, която съм чакал. Орис, съдба, както щете го наречете, ни беше събрала и за мен шалтерът беше включен.

Но дали той оказваше някакво въздействие и върху нея? Вероятно нейната химия не отговаряше на моята. Това беше нещо, което трябваше да разбера.

Крачех редом с нея към ресторант „Мирабо“, където често вечерях. Тя се оказа една от малкото жени, които не се двоумяха, докато проучваха менюто. Хвърли бърз поглед, след което каза, че би желала задушени миди. Добър избор. Присъединих се на драго сърце.

— А сега ми разкажете за себе си — рече тя, като се облакъти на масата и ме загледа с онези свои големи зелени очи.

И така, разправих ѝ за баща си, за голфа, за „Бизнес Екуипмънт Електроникс“ и за Браницън. Докато привърша с историята на моя живот, почти бяхме приключили с яденето.

— Женен ли сте, г-н Лукас?

— Не — усмихнах ѝ се. — Но щом напрежението в работата понамале, възнамерявам да се оженя.

— Имате ли предвид някое момиче?

— Има някаква смътна вероятност да съм го открил, но все още не съм сигурен.

Изгледа ме, после премести погледа си встрани. Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка. Мина ми през ума, че може и да е разбрала намека ми. Поръчах кафе, тя запали цигара, а когато келнерът се отдалечи, рече:

— Истинска история на успеха, г-н Лукас. Моите поздравления.

— Така се случи. Имах знанията, а после имах и късмет.

— Но е трябвало да имате знанията... Кажете ми... вярно ли е, че банка „Шарнвил“ е най-сигурната банка в света, или е само рекламна шумотевица?

— Най-сигурната банка в света е, уверен съм в това. Аз монтирах цялата охранителна инсталация... не е рекламна връява.

Изгледа ме впечатлена.

— От това може да стане сензационна история. Разважете ми по-подробно.

— Съжалявам, но не ми е позволено да говоря. Преди да получа работата, подписах декларация за поверителност. Ако искате да научите нещо, призовавайте с Алек Мансън, управителя на банката, но не смятам, че и той ще ви каже кой знае какво. Охранителната инсталация на банката се пази в строга тайна.

— Е, добре, все пак ще опитам. — Тя пусна ослепителната си усмивка. — Бихте ли ми уредили среща с г-н Мансън?

— Разбира се. А сега разкажете ми нещо за себе си. Къде сте отседнали в Шарнвил и колко дълго ще останете?

— В „Екселсиор“ съм и ще остана тук най-малко месец.

— Харесва ли ви „Екселсиор“?

Тя направи гримаса.

— Има ли човек, на когото да му харесва да живее в хотел?

— А ще ви заинтересува ли двустаен обзаведен апартамент с кухня?

Зелените ѝ очи светнаха.

— Защо не! Би било чудесно!

— В такъв случай мога да уредя един празен апартамент в моя блок. Мога да уредя да го наемете за този месец. — Направих знак на келнера да донесе сметката. — Искате ли да го разгледате?

— Ами да, благодаря, г-н Лукас.

Погледнах право в големите зелени очи.

— Наричайте ме Лари, Гленда. Ще бъдем съседи. Моят апартамент е на отсрещната страна на коридора.

На следващата сутрин тя се премести в апартамента. Позвъних на Алек Мансън, казах му за Гленда, обясних, че прави репортаж в Шарнвил за „Ди Инвестър“ и би искала да поговори с него.

Със сухия си глух глас той отвърна, че може да го посети по всяко време. Обадих се на Гленда, че съм ѝ уредил среща, и предложих, ако няма запланувано нещо по-добро, да вечеряме заедно.

Този път я заведох в ресторант за морски хrани. Докато пътувахме по крайбрежния път, попитах я как се е оправила с Мансън. Тя повдигна в безпомощност нежните си ръце, после ги отпусна в скита.

— Все едно да интервюираща стрида. Позволи ми да снимам банката отвън, както и фоайето. Когато го попитах за охранителната система, онемя. Разказът ми няма да стане, Лари.

— Предупредих те. В края на краишата, Гленда, ако те въведе в тайните на обезопасяването на банката, тя не би останала за дълго най-сигурната банка в света, нали така?

Засмя се.

— Бележиши точка, но каква история пропуснах! — погледна ме.

— Все пак можеш да ми кажеш.

— Мога, но не искам. Бранигън има планове да открие още четири клона по крайбрежието и аз ще поема работата по обезопасяването им. Искам този договор. Бранигън е много хитър. Веднага ще научи, че съм се разприказвал. Съжалявам, Гленда.

— Е, добре. — Тя присви рамене.

Пристигнахме в ресторант и се настанихме на запазената за нас маса. След като прегледахме менюто, и двамата се спряхме на омари.

Докато чакахме, тя попита:

— Как е с престъпността в Шарнвил?

— Нямам представа. Обърни се към шерифа Джо Томсън. Ще се радва да те осведоми. От време на време играя голф с него. Истинска лисица е.

След като привършихме с вечерята, реших, че е време и аз да науча нещо за личния ѝ живот.

— Е, Гленда, сега е мой ред да те поразпитам. Омъжена ли си?

— С вълнение зададох този въпрос.

— Да... но нищо не излезе. — Понамръщи се. — Аз съм жена, която работи. Сбърках, че се омъжих за него.

— Всички бъркаме.

— Предполагам. — Погледна ме и се усмихна. — Но ще ти призная, понякога се чувствам уморена от работата си: някаква вечна надпревара, някакво вечно ловуване. Живот по хотели, по мотели. Има удовлетворение, но... — Присви рамене.

— Някога мислила ли си отново да се омъжиш? — попитах, като гледах право в нея.

Тя настръхна, а зелените ѝ очи изгубиха блъсъка си.

— Нищо не може да спре человека да си мечтае, не е ли така? — Бутна чинията настрами. — Храната беше хубава.

— Кафе?

Кимна с глава.

Последва дълга пауза, през която и двамата останахме вгледани в океана и в блещукащата луна. Изгарях от желание да я прегърна, но знаех, че това би било грешка. Искаше ми се да ѝ кажа, че я обичам. Искаше ми се да ѝ кажа, че имам куп пари, че мога да ѝ осигурия дом и желая да бъде с мен до края на живота ми, но си рекох, че трябва да почакам, докато самата тя не ми даде някакъв знак. Трябваше да бъда търпелив. Разполагах с цял месец.

Върнахме се в жилищния блок, изкачихме се с асансьора до десетия етаж и спряхме в нерешителност пред нейната врата.

— Благодаря ти, Лари. Беше чудесна вечер.

— Искаш ли да излезем и утре?

Тя ме изгледа замислено, после поклати глава.

— Не. Утре ела на вечеря при мен. Аз ще пригответя. — После се усмихна. — Странно е как хората се срещат. — Сложи длан върху рамото ми. — До утре в осем — и като се наведе към мен, допря леко устни до бузата ми, усмихна се и изчезна в апартамента, затваряйки тихо вратата.

За един доста дълъг момент останах неподвижен, втренчен във вратата, като знаех, че сега нашите химически елементи се бяха слели. Едва можех да го повярвам.

Седяхме един до друг на канапето. Една-единствена лампа хвърляше сенки в стаята. Ядохме най-хубавото ядене, което някога ми е предлагано: супа от раци и пуешки гърди с ориз в соев сос. Изпихме по три обилни дози мартини и си поделихме бутилка „Божоле“. Никога не съм се чувствал толкова приятно, така доволен.

Много приглушено Бинг Кросби^[1] пееше „Мракът на ноцта“ от касетата, която беше пусната.

Чувствайки я до себе си, сред цялата тази атмосфера, при този прекрасен глас, който се лееше, след храната и питиетата — ето това беше моят върховен момент. Усещах, че никога няма да бъда толкова щастлив, никога няма да ми е така леко. Беше паметен момент, който не трябваше да се изпуска и за който щях да си спомням цял живот.

Не ми се говореше. Не ми се щеше и тя да говори. Искаше ми се единствено да си седя тук, да си пия полека, да слушам този глас, да я гледам, както се беше отпуснала назад със затворени очи, със сенките от лампата, които правеха лицето ѝ да изглежда още по-прекрасно, отколкото беше.

Песента свърши и настъпи неочеквано празнота в доста мизерно обзаведената, но уютна стая. Тя отвори очи и ми се усмихна.

— Всяко нещо накрая свършва — пресегна се и изключи касетофона.

— Великолепно беше — рекох. — Храната беше великолепна. — Погледнах към нея. — Ти също си великолепна.

Тя си взе цигара, облегна се пак назад, но беше далеч от мен.

— Миналата вечер ме попита дали понякога си мисля отново да се омъжа. Искам да знаеш за Алекс, моя съпруг.

Вниманието ми се изостри.

— Твоят бивш съпруг?

— Все още съм омъжена за него.

Усещането ми за пълнота се изпари. Поприведох се напред и се втренчих в нея.

— Още си омъжена за него? Мислех, че си се развела.

— Ще ми се да беше така. — Тя се загледа в пламъчето на цигарата си. — Господи, колко ми се иска да беше така!

— Но защо не си го направила? — Сега вече се бях привел напред с ръце, свити в юмруци. — В какво е проблемът?

— Не познаваш Алекс. С него винаги има проблеми. Не иска да ми даде развод.

— Не разбирам, Гленда. Той ли те напусна, или ти го напусна?

— Аз го напуснах. Не можех повече да остана при него. Жените не го интересуват. Той от нищо не се интересува, освен от пари и от себе си.

— Кога го напусна?

— Преди около шест месеца.

— Трябва да съществува някакъв начин да се отървеш от него.

Тя сви рамене.

— Мога да се откупя. Срещу 20 000 долара ще ми даде развод.

Толкова е жалък и долен.

— Смяташ, че за 20 000 долара можеш да се отървеш от него?

— Защо да говорим за това? — Размърда се припряно и изтръска пепелта в пепелника. — Исках да знаеш, Лари, защото съм влюбена в теб. — Сложи длан върху ръката ми. — Мислех, че мога да вървя през живота сама, но ето че срещнах теб и нещата се промениха. Странното е, по-скоро е страшно, как една жена среща даден мъж и тогава нещо се случва. Това може да е нашата последна среща, Лари, и мисля, че е така. Знам, че имаш пари, и знам, че ме обичаш, но не мога да бъда купена. — Тя погледна право в мен. — Не ми казвай, че ще дадеш на Алекс пари, за да ми върнеш свободата. Това би било неприемливо за мен! Ще работя и сама ще се откупя. Надявам се, че до две години ще успея да му платя, но не искам да те карам да чакаш толкова време.

— Мога да ти дам парите на заем, Гленда! Няма да е подарък, ще бъде заем, а когато ти е възможно, ще ми ги върнеш.

— Не! — Тя скочи на крака. — Става късно.

Аз също се изправих, обвих ръце около нея и я притеглих към себе си.

— Добре — рече тя с лице, съвсем близо до моето. — Само този път, Лари. Копнея за тебе. — Тялото ѝ се притисна към моето.

И в този момент звънецът на входната врата иззвъня. Издрънчаването ни подейства като електрически ток. Отскочихме един от друг и погледнахме и двамата към вратата, от която се влизаше направо във всекидневната.

— Не отваряй — прошепнах.

— Трябва. — Посочи към дръпнатите в страни пердета. — Все пак, който и да е отвън, знае, че съм вкъщи.

— Ще се скрия. — Бях в паника и беше обяснимо. Сега в Шарнвил на мен гледаха като на един от неговите първи граждани. Бях на равна нога с всички важни клечки в „Кънтри клъб“. Ако ме завареха в апартамента на омъжена фоторепортерка, това щеше да предизвика вълна от клюки, които можеха да опетнят сегашния ми облик.

— Не! — рече тя рязко.

Скован от страх, с барабанящо сърце я видях да прекосява дневната и да отваря входната врата.

На прага стоеше последният човек, който бих искал да видя — шерифът Джо Томсън.

Както бях казал на Гленда, аз играех голф с Томсън. Разбирахме се отлично, но докато се придвижвахме по игрището и разговаряхме,

бях установил, че този човек е ченге по призвание. На възраст около четирийсет и пет, той беше висок, мършав, жилав и работеше в полицията от близо двайсет години. Имаше лице на настървен орел: малки полицейски очи, закривен нос и тънки като цигарена хартия устни. Докато играехме голф, личеше, че е изоставил грижите си, но му липсваше всякакво чувство за хумор. Приемаше голфа на сериозно и имах усещането, че когато е на работа, може да бъде напълно безмилостен.

Той надникна в слабо осветената стая. Малките му очи се спряха на мен и веждите му подскочиха нагоре. После хвърли поглед към масата за хранене, която недвусмислено свидетелстваше, че Гленда и аз бяхме вечеряли заедно. Свали шапката си „Стетсън“^[2].

— Извинявайте за късното посещение, г-жа Марш, но като видях да свети, помислих, че мога да се отбия и да ви оставя данните за вашия разказ за престъпността, след като е толкова спешно. — После вдигна към мен ръка за поздрав. — Привет, гражданино.

— Здравей, Джо — отвърнах с дрезгав глас.

— Колко мило от ваша страна, шерифе — каза Гленда напълно спокойна. — Влезте. Г-н Лукас тъкмо си тръгваше. Намина, за да ми разкаже своите интересни истории за Шарнвил.

— Така ли? — Погледът на ченгето се насочи към мен, след което се върна към нея. — Лари с положителност познава този град. Можете да го считате за един от създателите му. Няма да влизам. Жена ми ме чака за вечеря. — Той ѝ подаде плик. — Ще намерите тук всички сведения, г-жа Марш. Ако ви е нужна допълнителна информация, знаете къде да ме откриете. — Махна ми с ръка. — Доскоро, гражданино. — После, като си сложи стетсъна, се отправи към асансьора.

Останахме неподвижни, лице в лице, докато не чухме да се затваря вратата на асансьора, след което вдигнахме очи един към друг.

Разговорът ни беше окончателно прекъснат.

Само три минути преди това до болка исках да се любя с нея, а и тя желаеше същото. Не и сега.

— Ще тръгвам — рекох неуверено. — Този човек държи пръста си върху пулса на града. От сега нататък трябва да бъдем много внимателни, Гленда.

Тя вдигна ръце в жест на отчаяние, после ги отпусна.

— За момент помислих... — извърна поглед. — Никога не ми върви... никога!

— Ако Бранигън или Мансън, или кметът разберат, че съм се навъртал около омъжена жена, Гленда, ще имам неприятности, а те ще се отразят на моя бизнес. Имам и партньор, с когото трябва да се съобразявам. На всяка цена се налага да бъда внимателен.

Тя леко потръпна, след това се обърна и впери поглед в мен.

— Да се навърташ ли? Така ли наричаш чувствата ни?

— Гленда! Разбира се, че не! Но те това ще си помислят.

Тя се усмихна насила.

— Не се тревожи толкова. Казах ти, че се виждаме за последен път. Обещах, че няма да пречка на възхода ти към благополучие. — Горчивината в гласа й ми подейства като удар с камшик, но все пак трябваше да си вървя. Сигурен бях — Томсън чака долу в колата, за да се увери, че съм си тръгнал.

— Ще ти се обадя, Гленда. Трябва само да бъдем по-предпазливи, нищо повече. — Пристъпи към нея, но тя отстъпи назад, като поклати глава. — Гленда, нужно е само да действаме по план! В никакъв случай не мога да оставя нещата на случайността.

— Разбрах го. — И отново се усмихна насила. — Сбогом, Лари.

— Обърна ми гръб, влезе в стаята си и захлопна вратата.

В този момент всичките ми мисли бяха насочени към това дали Томсън, седнал в колата си, чакаше да види ще се появи ли светлина в апартамента ми.

Бързо прекосих коридора, отключих входната врата и влязох. Преди да запаля осветлението, отидох до прозореца и предпазливо погледнах надолу към улицата. Колата му беше още пред сградата. Запалих осветлението, после, без да бързам, за да му дам време да ме види, бавно дръпнах пердетата.

Той запали колата и си замина.

Два дни по-късно, когато тъкмо бях приbral сутрешната поща, Бил Диксън връхлетя в кабинета ми. Не го бях виждал от предишната седмица. Занимаваше се със строежа на сграда на около сто километра от Шарнвил.

— Здравей, Бил — рекох. — Кога се появи отново?

— Снощи. — Остави на пода тежката си чанта за документи и тръгна право към мен. — Обаждах ти се, но те нямаше в офиса.

По това време трябва да съм бил долу на брега, търсейки усамотение, за да се опитам да решава какво да правя занапред с Гленда. Знаех, че се намирам в трудно положение. След като дълго бях крачил в размишления напред-назад из всекидневната в нощта, когато се бяхме разделили, а в мен все още звучеше гласа й, който казваше „Копнея за теб“, накрая бях отхвърлил предпазливостта, бях прекосил коридора и бях натиснал звънела й. Тогава трябва да е било 1:30. Тя не отвори вратата. Отново позвъних и в този момент чух асансьорът да се изкачва. Върнах се, озъртайки се, в апартамента си. На следващата сутрин, преди да тръгна за офиса, пак позвъних на вратата й, но не последва никакъв отговор. В офиса, щом успях да се освободя от пощата, й се обадих. Никой. По обед, след като безуспешно се бях опитвал да се свържа отново с нея, вече бях луд за връзване. Трябваше да говоря с нея! Но трябваше да разговаряме на място, където никой любопитни очи нямаше да могат да ни видят. Ако беше разведена, нямаше да има никакъв проблем, но аз започвах да си мисля, че може би нейният съпруг беше нагласил да я следят, и ако ме посочеше като мъжа съперник, това силно щеше да навреди на представата за мен в Шарнвил, както и на бизнеса ми. Бил и аз щяхме да застроим всичко наоколо, стига да получехме финансова подкрепа. Това звучи смахнато в днешни дни, но аз познавах Шарнвил: от известните му граждани се очакваше да се държат прилично, а сега аз бях известен гражданин.

Опитах се да се свържа с Гленда вечерта и отново на следващия ден, но без успех. Слязох долу в гаража и открих, че колата й я няма. Запитах се с чувство на болка, от което чак ми прилоша, дали окончателно е напуснала Шарнвил и никога ли повече нямаше да я видя.

Същата вечер слязох долу на брега и започнах да обмислям какво да правя. Гленда беше жената, за която бях мечтал. Сега вече знаех това! Бях готов дори да я чакам две години, стига след това да можех да се оженя за нея, но, разбира се, само ако не успеех да открия някакво по-бързо решение. След като дълго мислих, реших, че трябва да узная повече неща за нейния съпруг. Струваше ми се, че ако намерех начин да се срещна и поговоря с него и му предложех пари, без Гленда да знае за това, той щеше да се съгласи да й даде свободата.

За мен тя беше далеч по-ценна от парите. Въпреки че по-голямата част от средствата ми бяха обвързани с бизнеса, знаех, че няма да представлява никаква трудност да взема на заем 20 000 долара от Мансън.

Накрая реших, че трябва да говоря с нея и някак си да ѝ измъкна адреса на съпруга. Но къде беше тя? Къде беше отишла?

На сутринта, докато паркирах колата си пред сградата, където се намираше офисът ми, видях шерифа Томсън да се задава към мен по тротоара.

Той спря и ми кимна.

— Здравей, гражданино. — Това беше обичайният му поздрав към всички негови приятели.

— Здравей.

— Много умна млада жена е тази... госпожа Марш, която ми изпрати. — Изгледа ме с очите си на ченге. — Надявам се, че статиите, които ще напише, няма с нищо да навредят на Шарнвил.

Ухилих се насила.

— Затова ѝ предложих да си поприказва с теб.

— Да.

Настъпи кауза, след което предпазливо попитах:

— Тя прави репортаж за моята работа, Джо. Това е важно за мен. Събрах още някои сведения, които я интересуваха, но не мога да я открия.

Той бутна стетсъна си назад към тила.

— В момента е извън града, но ще се върне. Каза ми, че прави репортаж за магазина на Гrimъn и е успяла да си издейства покана от стария Гrimъn в Лос Анджелис. — Погледна ме замислено. — Ще се върне. Иска да снима в затвора. — После се начумери на някакъв моторист, който се готвеше да открие втора лента за паркиране. Забелязвайки го, мотористът продължи. — Имаш ли време за една игра голф тази неделя?

— Съжалявам, Джо, но в неделя ще играя с г-н Браницън.

Той кимна.

— С г-н Браницън, а? Чух, че играеш голф с него. Сигурно ще влезеш в най-висшите кръгове.

Опитах се да обърна думите му на шега:

— Между нас да си остане, Джо, играе с мен, защото го тренирам. Вече намалих хандикапа^[3] му от осемнайсет на дванайсет.

Той оправи шапката си, потърка нос с опакото на ръката, после кимна.

— Е, ти имаш работа. Аз имам работа. Доскоро. — И продължи по пътя си.

И така Гленда беше в Лос Анджелис. Не беше отишла далече от Шарнвил. Щях да имам възможност да поговоря с нея при завръщането ѝ.

— Спечелихме договора, Лари — рече Бил сияещ. — Не е ли прекрасно? Мисля, че ще ни донесе най-малко сто хиляди долара!

През следващите два часа проучвахме подробно договора за строежа на фабриката за производство на мебелни елементи. На Бил се падаше най-тежката работа: проектирането и строежа ѝ. Моето участие в проекта се свеждаше до доставката на пишещите, изчислителните и фотокопирните машини и монтирането им.

Когато приключи, Бил се отпусна назад в стола си и ме погледна.

— Чудесно е, нали? Бързо растем, но се нуждаем от повече капитал. Ще трябва да крепим фирмата още шест месеца, докато получим парите им. В момента търсят кредит, но иначе са платежоспособни.

— В неделя ще играя голф с Ф. Б. Ще говоря за това с него. Той ще ни отпусне кредит.

Тогава изневиделица Бил спокойно попита:

— Коя е Гленда Марш?

Ако ми беше налетял през бюрото и ме беше фраснал по ченето, нямаше да остана по-изумен. Зяпнах насреща му.

— Гленда Марш — повтори той и сега гласът му стана по-остър.

Направих усилие да се съвзема.

— Да... Гленда Марш. Тя пристигна тук тази седмица. Прави репортаж в Шарнвил за „Ди Инвестър“. Вече се запозна с работата ни.

— Осьзнах, че говоря прекалено припряно, затова направих усилие да позабавя темпото. — Има нужда и от твоето изявление за статията си, както и да направи снимки. Вече разговаря с Мансън и Томсън, а в момента взема интервю от Гrimъn. Разработва репортажа си в дълбочина. Това много ще ни помогне.

— Чудесно — поколеба се, после продължи: — Виж, Лари, ние сме партньори. Точно сега сме пред успеха. Намираме се в големия бизнес. Шарнвил е доста особено място. Въпреки че се разраства бързо, той все още е по дух малък град.

Почувствах, че ме побиват тръпки по гърба.

— Не съм съгласен с теб, Бил.

— Остави ме да се доизкажа. След като снощи се опитах да се свържа с теб, отидох в бара на „Екселсиор“ да хапна и пийна нещо. Там всички шушукаха за теб и тази жена Марш. Фред Маклейн беше съвсем пиян. Като заместник-шериф и той надава ухо за мълвата. Разправяше, че си извеждал дамата два пъти на вечеря и че шерифът Томсън те е заварил късно една вечер в апартамента ѝ. Маклейн твърди, че е омъжена — макар да е настоявала да получи развод. Тя разправила всичко това на Томсън. Някои жители тук сега мислят, че между тази жена и теб има нещо. До няколко дни целият град ще клюкарства.

Това беше моментът да му призная, че съм влюбен в Гленда, но от глупост не го направих.

— За бога! — рекох. — Изведох я на вечеря два пъти, защото исках да получи пълна представа за онова, което работим с теб. Не успяхме да изчерпим темата и тя предложи да поприказваме в апартамента ѝ, като ме покани на вечеря. Сега ми казваш, че в този така наречен малък град нещо съм сбъркал, но ние през цялото време говорехме за работа.

— Това са добри новини, Лари. След всичките приказки, които чух, бях започнал да се питам дали не си хълтнал здравата по тази жена. За наше добро и заради твоя партньор ще бъдеш ли по-предпазлив?

— В цялата история няма нищо лошо, Бил! Окей, приемам, не премислих нещата — никога не ми е минавало през ума, че хората ще започнат да клюкарстват. Госпожа Марш ни прави услуга. Тя ще ни представи в „Ди Инвестър“. Какво лошо има, че съм я извел на вечеря?

— Нищо. Грешката ти, Лари, е, че си отишъл на вечеря в апартамента ѝ.

— Да... глупаво беше от моя страна, но не помислих. — Усмихнах се насила. — Няма да се повтори.

За един доста дълъг момент той остана вторачен в маникура си, после погледна право в мен.

— Когато имам нужда от жена, намирам си някоя във Фриско. Подсигурил съм се слуховете да не стигат дотук. В Шарнвил е различно. Ти и аз сме като на сцена. За бога, бъди внимателен!

— Няма за какво да внимавам! — отвърнах раздразнено. — Това са само злостни клюки.

— Да, но клюките могат да ни създадат куп неприятности. — Той прокара пръсти през късо подстриганата си коса. — Не е нужно да ти припомням, че разчитаме на Браницън. Ние бързо се разгръщаме, и то с негова помощ, защото според твърденията му големият заем ни е сигурен. Без този заем, Лари, ако продължим да разгръщаме дейността си, както досега, ни заплашва банкррут. Освен това има нещо, което може и да не си разбрали. Браницън е квакер. Предупредих те, когато се срещнахме за първи път: той може да е благороден, но направиши ли погрешна стъпка, ще бъдеш изхвърлен. Преди няколко години имаше секретарка, която направо му робуваше. Той беше изключително доволен от нея. Тогава тя се забърка с женен мъж, започнаха клюки и Браницън я изрита. За него нямаше значение, че беше най-добрата секретарка, която някога е имал. Фактът, че се е впуснала в блудство, я превърна в прокажена. За Браницън, изглежда, важи следното правило: забърка ли се някой в история със семейни жена или мъж, той неизбежно е вън от играта. Така че в интерес и на двама ни, Лари, стой на страна от Гленда Марш. Ако Браницън надуши, ще спре заема ни и ще потънем.

— Нищо подобно няма да стане, Бил — изльгах. — Окей, допуснах грешка. Успокой се... няма да се случи повече.

Той се ухили.

— Чудесно. А сега, утре те искам на строежа. Всичките тези хора са отседнали във Фриско и ще бъде умно от наша страна да се настаним в същия хотел и да приключим със сделката. Какво ще кажеш?

Поколебах се. Искаше ми се да бъда в града, когато Гленда се върне. Но като зърнах изпитателния поглед на Бил, кимнах в съгласие.

— Окей, Бил. В такъв случай ще довърша работата си тук. До утре...

Когато пое към офиса си, седнах и се загледах през прозореца. Предупреждението беше изписано на стената, но аз копнеех за Гленда. Копнеех, както никога не бях копнял за никоя друга жена. Трябаше да говоря с нея! Трябаше да я убедя, че я обичам и тя е всичко за мен. Можех да я убедя да ми позволи да я откупя от съпруга ѝ. След като това бъдеше сторено и тя получеше развода си, вече нямаше да съществува никакъв проблем. Сигурен бях, че щом Браницън научеше, че ще се женя за нея, нямаше да има никакви възражения.

Но как да се свържа с нея? Сега ми предстоеше да прекарам няколко дни във Фриско. През това време тя щеше да се е върнала в Шарнвил, вероятно още утре. Не исках да си помисли, че съм заминал, понеже я отбягвам.

Известно време се борих с този проблем. След това извърших най-тъпoto нещо, което никога съм правил. Втурнах се за лист хартия и й написах следното:

Прескъпа Гленда,

Налага се да отида във Фриско за два дни. Опитах се да се свържа с теб, а сега ти пиша.

Трябва да поговорим, моля те, не ми отказвай. Тук вече се ширят клюки за нас. Моля те, прояви разбиране. Налага се да поговорим. Сигурен съм, че ще успеем да разрешим този проблем. Искаш ли да се срещнем в неделя в осем часа сутринта във Ферис Пойнт? Мястото е на седем километра от Шарнвил и ще бъде пусто по това време. Ще можем да обсъдим нашето бъдеще, без да се озъртаме.

Тръгни по главния път за Фриско, после завий в петото отклонение от лявата ти страна. То ще те отведе във Ферис Пойнт.

Ако ме обичаш, както аз те обичам, ще дойдеш.

Лари

Сложих писмото в плик и когато се върнах същата вечер в апартамента си, пъхнах писмото под вратата ѝ.

Ферис Пойнт е много малък залив, заграден от пясъчни дюни и шубраци, и предлага идеални условия за плуване. Често отивах там, когато исках да съм сам. Шарнвил още не го беше открил.

Спуснах се надолу по песъчливия неравен път към залива, оставил колата под сянката на едно дърво, запроправях си път през храстите и излязох на ивицата златист пясък.

Щеше ли да дойде тя?

Бях прекарал два изнурителни и все пак полезни дни във Фриско. Работата беше потръгнала, но щяхме да имаме нужда от още един заем от банката. Уверен, че ще го получим, бях казал на Бил, че днес ще разговарям с Бранигън, докато играем голф заедно.

Но първо Гленда.

И тогава я видях.

Беше седнала на пясъка в смарагдовозелени бикини, с колене, присвити към брадичката, прихванала с ръце глазените си, а слънцето се отразяваше в червената ѝ коса.

Спрях и я загледах и в този момент си помислих, че е най-привлекателната, най-прекрасната жена на света.

Тя погледна към мен и се усмихна.

Когато стигнах до нея, спокойно рече:

— Както виждаш, Лари, изкушението беше прекалено голямо. Всичките ми добри намерения да не се виждам повече с теб... — Направи гримаса. — Постоянно беше в ума ми, ден и нощ. — Пусна глазените си и се излегна. — Хайде да не говорим, скъпи... Хайде да се любим.

Захвърлих настрана ризата и приседнах, докато тя се изхлуваше от бикините си. Приведох се над нея, като се любувах на тялото ѝ, нетърпелив да целуна всеки милиметър от него.

— Не... бързо, Лари. Ела в мен.

Имаше някаква припряност в гласа ѝ, от която целият пламнах. Както бях отгоре ѝ и тя ми помогаше да проникна в нея, нададе приглушен вик. Краката ѝ се увиваха около мен. Пръстите ѝ се забиваха в пълтта ми.

Слънцето, шумът от морето и шумоленето на листата създаваха идеален фон, докато ние трескаво стигнахме до кулминациите. Пръстите ѝ се спуснаха надолу по гърба ми, притискайки ме.

— Още — изпъшка тя. — Моля те... още!

И тогава някъде отдалеч един глас каза:

— Прекрати това, кучи сине — и някаква обувка ме ръгна и ребрата.

Ударът беше толкова силен, че ме отхвърли встрани. Когато се претърколих по гръб, погледнах нагоре. Нисък тантурест мъж се беше надвесил над мен. Видя ми се като вампир, чийто образ беше съвсем ясен: брадат, загорял, с очи като стафиди, лепкав, подобно на медена питка. Панамената му шапка беше дълбоко нахлупена и хвърляше сянка върху рунтавите вежди. Беше облечен с омачкан, замърсен бял костюм.

Когато Гленда успя да се надигне на крака, той я перна с опакото на ръката си: злобен удар, който я просна на земята.

Такава ярост ме обзе, че бях готов да го убия. Хвърлих се отгоре му, ръцете ми се вкопчиха в гърлото му. Строполихме се на пясъка и известно време се боричкахме като животни. Беше ужасно силен. Въпреки че го стисках за гърлото, той успя да се освободи от хватката ми. Юмрукът му се заби в лицето ми, коляното му ме ръгна в слабините. Яркото слънце изведнъж притъмня, като че ли неочаквано беше настъпило затъмнение. Хванах се здраво за сакото му, а юмрукът му отново се стовари върху лицето ми. Все пак бясната ярост ми даде сили да го отгласна. Докато се строполяваше по гръб, аз се надигнах и като използвах и двата си юмрука, го заналагах по лицето. Тялото ми виеше от болка, но не ме беше грижа. Всичко, което исках сега, беше да го убия. Когато вдигнах юмруци, за да го фрасна отново, някаква светкавица експлодира отзад в главата ми и слънцето се разсира като разтопено зарево.

Изплувах от безсъзнанието, усещайки песъчинките по кожата си. Помръднах и нетърпима болка ме преряза в главата. Чух се да пропастенвам. Продължих да лежа. Стонът ми беше болезнен. Ребрата ме боляха. Болеше ме и лицето. Слънцето прежуряше над мен. Дочувах лекото плискане на морските кълни по брега и шумоленето на бриза в листата.

Много внимателно напрегнах всичките си сили и като придържах с ръце главата си, успях да седна. Потиснах болката, която бълскаше в черепа ми, като се насилих да отворя очи, и започнах да оглеждам пустия бряг.

Нито следа от Гленда. Нито следа от тантурестия мъж. Целият Ферис Пойнт беше мой.

Почаках, като се държах все така за главата, после започнах да отдръпвам ръцете си, чувствайки, че лепнат, и с тръпка на ужас ги свалих и погледнах към тях. Бяха целите в съсирана кръв. Тъй като всеки миг очаквах спазъм на болка в тялото си, продължих да се взира姆 неподвижен в изцапаните си с кръв ръце.

Вероятно бяха изминали десет минути, докато мозъкът ми отново заработи.

Къде беше Гленда? Какво се беше случило?

Погледнах часовника си. Сега беше 8:45. Бил съм в безсъзнание някъде около трийсет минути. Направих усилие и се изправих на крака. Морето и брегът се завъртяха пред очите ми и отново се наложи да седна. Зачаках. После пак направих усилие и този път, олюлявайки се като пиян, успях да остана прав.

Болката в главата ми беснееше. Поех бавно: запристъпвах, като че ли бях нахлузил плавници, докато стигнах до морето. Коленичих, измих кръвта от ръцете си, а след това с шепи плиснах от солената вода върху лицето си. Солта щипеше, но това ме върна към живот. Изправих се на крака и погледнах нагоре и надолу по пустия бряг, после тромаво тръгнах назад към дрехите си.

Отне ми известно време, докато се облека. На два пъти се наложи да седна и да си почина, но в края на краищата успях и сега се почувствах повече или по-малко живнал.

Какво се беше случило? Къде беше Гленда? Къде беше тантурестият мъж с мръсния бял костюм?

Като в някакъв кошмар запристъпвах мъчително по горещия пяскък към мястото, където бях оставил колата. Отворих вратата и с благодарност се отпуснах на шофьорското място. Завъртях към себе си огледалото за обратно виждане и се погледнах. Дясното ми око беше отекло, а около него се очертаваше тъмен кръг. Лявата страна на лицето ми беше подута и червениковозеленикова там, където тантурестият мъж ме бе фраснал. Тогава, въпреки адското главоболие, което ме цепеше, мозъкът ми започна да действа по-живо. След два часа трябваше да играя голф с Бранигън и докато играехме, трябваше да го помоля да увеличи нашия кредит. Това беше невъзможно.

Налагаше се да му телефонирам и да отменя играта. Първото нещо, което щях да направя. После Гленда... но първо Бранигън.

Потеглих с колата, напускайки Ферис Point. Имаше кафе-бар на върха на крайбрежния път и аз намалих, но като се погледнах отново в шофьорското огледало, осъзнах, че щях да предизвикам сензация, ако влезех вътре, за да използвам телефона. Така че продължих пътя си.

Имах късмет с трафика, който беше слаб по това време. Главата ме цепеше, лицето ми продължаваше да се подува. Ако някое пътно ченге ме забележеше, докато изминавах седемте километра обратно до апартамента си, сигурно щеше да ме спре, но не се появи никой. Докато вкарвах колата в подземния гараж, почти не знаех какво щях да правя нататък. Люшнах се вън от колата и погледнах към клетката, където Гленда държеше своята. Празна беше.

Пет минути по-късно, макар и с труд, вече говорех с Бранигън. Хванах го точно когато се канеше да тръгва за Шарнвил. Казах му, че съм имал автомобилна злополука и ако може, да ме извини.

— Ранен ли си, момче? — попита той със загриженост в гласа.

— Ударих си лицето в предното стъкло на колата. Иначе съм добре. Трябва само да се погрижа за натъртените си части.

— Как се случи?

— Някакъв смахнат. Опитах се да отбия и тогава лицето ми се заби в стъклото.

— Много лошо. Мога ли с нещо да ти помогна?

— Не, благодаря. Ще се оправя. Съжалявам за играта.

— Ще се уговорим за друг ден. Не се тревожи, момче. — И той затвори.

Главата продължаваше да ме цепи, но аз прекосих коридора и натиснах звънеца на Гленда.

— Тя напусна, г-н Лукас.

Бавно се извърнах. Възрастната чистачка стоеше в края на коридора с бърсалката си за под и кофата.

— Напуснала ли?

— Ами да, г-н Лукас. Тръгна си около седем тази сутрин. Изглежда, ужасно бързаше, докато носеше чантите. Предложих да ѝ помогна, но тя направо мина през мен, сякаш ме нямаше. — После чистачката зяпна насреща ми. — Какво се е случило с лицето ви, г-н Лукас!

— Имах автомобилна злополука — обясних и се върнах в апартамента си.

Стоварих се върху леглото и притиснах с ръце цепещата ме глава. Какво ставаше? Какво, по дяволите, ставаше?

Направих усилие да се задържа на крака, отидох в кухнята и извадих лед от хладилника. Увих кубчетата в една кърпа и ги долепих до тила си. Като се движех бавно, се върнах в дневната. Продължавах да притискам леда към главата си. Много ми помогна. След няколко минути го преместих върху подутото си лице. И там също помогна. Ужасната болка започна да намалява.

И тогава телефонът иззвъня.

„Гленда?“

Грабнах слушалката.

— Г-н Лукас? — рече енергичен мъжки глас.

— Кой е? — Справих се с фъфленето, като преместих кърпата върху тила си.

— Казвам се Едуин Клаус. — Той повтори отчетливо буква по буква: — К-л-а-у-с. — Последва пауза, след което продължи: — Имаме общи интереси. Ще бъда при вас след десет минути, г-н Лукас, но преди това искам да ми направите малка услуга. Хвърлете един поглед в багажника на колата си. Сигурен съм, че имате главоболие, но направете това усилие. Хвърлете един поглед. — И той затвори.

Шега ли беше? Или може би беше някой откачен?

Седях неподвижен. Не, не беше шега. Ледени тръпки ме побиха по цялото тяло. Изправих се тежко и тръгнах бавно към асансьора. Спуснах се надолу към гаража. Стигнах до колата и отключих багажника.

Вдигнах капака.

Свит като някакъв отвратителен зародиш, с кръв по омачкания си бял костюм, с брада, спъстена също от кръв, вътре лежеше тантурестият мъж. Празният му поглед ме гледаше втренчено, както само мъртви очи могат да гледат.

---

[1] Бинг Кросби (1904 — 1971) — американски певец и актьор.
— Бел.пр. ↑

[2] Мека шапка, наречена на името на производителя й, носена от австралийските войници. — Бел.пр. ↑

[3] Хандикап (англ.) — спортен термин: преднина, предимство, давано на по-слаб състезател за изравняване на шансовете му за победа. — Бел.пр. ↑

III

Когато отворих вратата на апартамента си и влязох несигурно в хола, го видях. Седеше в любимия ми фотьойл, краката му — преметнати един връз друг, а ръцете — в ската, съвсем свойски и като у дома си.

Вероятно беше между петдесет и пет и шейсет и пет. Гъстата му снежнобяла коса беше безупречно сресана. Всичко по него беше безупречно: пепелявосивият му костюм, бялата копринена риза, вратовръзката „Пиер Карден“ и лъскавите черни обувки. Лицето му сякаш беше изваяно от тиково дърво: лешниковокафяво, тънък клюнест нос, цепнатина вместо уста, големи тъмносиви очи и плоски остри уши.

От шока, че бях намерил тантурестия мъж мъртъв в багажника си, главата ми се въртеше. Чувствах се, като че ли бях попаднал в някакъв въображаем ужасен кошмар, но само след няколко минути, за мое най-голямо облекчение, щях да разбера, че всичко е било сън и е още една неделя сутрин.

Мъжът, който седеше срещу мен обаче, беше реална добавка към кошмара. Затворих вратата и се облегнах на нея, като го зяпнах.

— Намерих вратата ви отворена — каза той. — Извинете ме, че си позволих да вляза. Казвам се Едуин Клаус: К-л-а-у-с.

Усетих капки пот да се стичат по наранената ми буза. Това не беше въображаем кошмар, това беше наистина.

— Какво искате?

Тъмносивите му очи, безизразни като бучки лед, се вгледаха в мен.

— Искам да ви помогна. — Махна с ръка към един стол. — Виждам, че ви боли. Бях поръчал на Бени да бъде внимателен. — Повдигна малките си ръце в жест на безпомощност. — Не си знае силата. Седнете, г-н Лукас.

Тъй като главата пак ме заболя и усещах краката си нестабилни, отидох до стола и седнах.

— Имате проблем, г-н Лукас. Изглежда, и вие самият не си знаете силата — рече Клаус с мекия си, нежен глас. — Но нашият проблем може да бъде уреден, ако се съгласите да приемете моята помощ.

— Кой сте вие? — попитах, втренчен в него.

— Засега няма да се занимаваме с това. Проблемът е Алекс Марш, когото вие убихте. Какво ще правите с трупа, г-н Лукас?

Притворих клепачи. Сцената отново се появи пред очите ми. Искал бях да го убия. Спомних си как забивах юмруците си в извърнатото му лице. Бях ги вдигнал, за да го ударя отново, когато получих удара по главата. Наранил го бях, може би бях счупил носа му, но със сигурност не го бях убил. Само тази болка в главата ми да отминеше, за да можех да мисля трезво!

— Не съм го убил — казах, като срещнах тъмносивите очи на Едуин Клаус.

— Това ще решат съдията и съдебните заседатели, нали така, г-н Лукас?

Изправих се на крака и с несигурни стъпки се запътих към банята. Там изпих четири хапчета „Аспро“. Пуснах водата и с една гъба измех лицето си. Сега започнах да мисля по-ясно.

Не знаех кой е този безупречно облечен мъж, но инстинктите ми подсказваха, че е изнудвач. Опрях се с ръце на мивката и се изправих трудно. Погледнах отражението си в огледалото. Зяпнах срещу някакъв непознат: някой, който бегло приличаше на мен, но имаше подута разцепена буза и диви уплашени очи. Останах зазяпан за около пет минути, а после хапчетата започнаха да действат и болката в главата ми намаля до тъпо пулсиране.

Алекс Марш! Значи тантурестият мъж е бил съпругът на Гленда!

А кой беше човекът, който си седеше в хола ми толкова спокойно, толкова свойски и ми предлагаше помощта си?

Изчаках, все още опрян с ръце на мивката и все още зазяпан в отражението си в огледалото, докато пулсирането в главата ми стана поносимо. Беше ме попитал какво ще правя с трупа, който се намираше в багажника на колата ми.

Какво щях да правя наистина?

Първата ми мисъл беше да се обадя на шерифа Томсън и да оставя всичко в негови ръце. Ако го направех, щеше ли той — или

изобщо някой — да повярва на моята история. Да предположим, че по истинска случайност ми повярвала, знаех обаче, че в Шарнвил съм свършен. Щеше да се наложи да призная, че съм правил любов с омъжена жена, че в този момент е пристигнал мъжът ѝ и ни е изненадал. Щяха ли да повярват, че някой — между другото кой? — ме беше ударил по главата, докато съм се борил с мъжа ѝ?

Помислих за тялото, свито в багажника ми. За момент ми хрумна наудничавата мисъл да закарам колата до някое безлюдно място, да измъкна трупа и да го заровя. Шантава идея! Знаех, че не бих могъл да направя това.

„Вашият проблем може да бъде уреден, ако се съгласите да приемете моята помощ.“

Защо ли този мъж предлагаше да ми помогне? Каква щеше да е неговата полза? Ето това трябваше да разбера. Вече донякъде дошъл на себе си, се върнах в хола. Едуин Клаус все още седеше в любимия ми фотьойл, отпуснат, с преметнати крака и с ръце в ската. Притежаваше безкрайно търпение.

— По-добре ли се чувствате, г-н Лукас? — попита. — Не искам да ви притеснявам, но сто на сто сте чували за вкочаняването при мъртъвците. След около час ще стане много трудно да се отървете от Марш.

Усетих, че ме побиват студени тръпки. Не бях се сетил за това, но сега мисълта ми заработи. Марш беше натъпкан в багажника ми съвсем свит. Тялото му можеше да се заклещи, когато се вкочанеше. От мисълта ми се догади.

Седнах срещу него.

— Не съм го убил аз — рекох. — Докато се борехме, някой ме удари по главата. Същият този някой сигурно го е убил, докато съм бил в безсъзнание.

— Г-н Лукас — възрази той търпеливо, — в момента няма значение кой го е убил. Фактите са, че той се намира в багажника на вашата кола и че не може да остане там още дълго. Искате ли моята помощ или не?

— Кой сте вие? Защо ми предлагате помощта си?

— Името ми е Клаус: К-л-а-у-с — изрече го отново буква по буква. — Причината, поради която искам да ви помогна, е, че съм запознат с кариерата ви и намирам, че е забележително колко много

сте преуспели. Мисля, че ще бъде твърде жалко, ако трябва да загубите всичко, което сте изградили и за което сте работили.

— Не ми казвайте, че ми предлагате вашата помощ за нищо. Какво ще искате в замяна?

Той повдигна малките си кафеникави ръце, после ги отпусна обратно в скута.

— Нещо, разбира се, но това можем да обсъдим по-късно. Неотложният проблем е отърването от трупа на Марш. Имам организация, която е екипирана за подобни аварийни ситуации. Вие обаче можете да откажете моята помощ. Можете да повикате шерифа или да се опитате да се отървете от тялото сам. Имате свобода на избор, г-н Лукас. Уверявам ви, че ако откажете моята помощ, повече няма да чуете нищо за мен. Всичко зависи изцяло от вас.

— Какво искате? Трябва да знам!

— Една услуга, но не съм готов да я обсъждаме предварително, а след това.

— Все пак трябва да знам! Нима ме смятате за толкова тъп, та бих могъл да сключа сделка с вас, без да ми е известна цената? — рекох, като повиших глас.

Той отново повдигна малките си кафеникави ръце.

— В такъв случай приемам, че не желаете моята помощ. — Стана на крака. — Щом е така, оставям ви. Ще трябва да побързате, г-н Лукас. Много скоро вече няма да можете да се оправите с трупа. Не забравяйте да си набавите лопата, въпреки че откъде ще я купите в неделя, си е ваш проблем. Мисля, че най-безопасният начин е да заровите трупа във Ферис Пойнт, но трябва да побързате. Пожелавам ви късмет. — И той се отправи към вратата.

Мисълта ми течеше като електрически ток. Докато той вървеше към вратата, аз си припомних всичките изтощителни часове на работа, за да създам „Бетър Електроникс“. Помислих си и за своето положение на един от първите граждани в Шарнвил. Помислих си и за Бил Диксън. После си представих, как бих закарал колата си до Ферис Пойнт, как бих изкопал гроб, ако успеех да намеря лопата, как бих замъкнал тялото от багажника до гроба. От самата мисъл да докосна тумбестото окървавено тяло ми се заповдига.

„Уверявам ви, че ако откажете моята помощ, повече няма да чуете нищо за мен.“

Възможно беше и да не чуя нищо повече за него, но беше достатъчно само да се обади анонимно на шерифа и хубаво щеше да ме подреди.

Услуга?

Какво ли означаваше това? Вече така се бях объркал, че не ми пушкаше.

— Почакайте — рекох възбудено.

Трябаше да се отърва от тялото! Трябаше да използвам неговата помощ. След като веднъж се отървях от тялото, щях да бъда в по-добра позиция, за да се справя с този мъж. Когато разберях каква услуга иска, можех да измисля някакъв начин да го изиграя. Необходимо ми беше време да помисля!

Той спря до вратата и се обърна към мен.

— Съгласен съм. Имам нужда от вашата помощ — казах с писклив глас.

— Много разумно, г-н Лукас. — Върна се обратно до стола и седна. — Разполагам с три момчета, на които може да се има доверие и които ще свършат работата за вас, но вие ще трябва да отидете с тях. Сам трябва да видите онова, което смятат да направят, и да се уверите, че веднъж заровено, тялото никога няма да бъде открито. Ако слезете долу в гаража, ще ги видите да чакат там. Цялата операция може да приключи за около час. Предлагам ви да тръгнете веднага. Колкото повече се бавите, толкова повече затруднявате операцията.

Бях го зяпнал.

— А кога ще си приберете етикета с цената?

— За това има достатъчно време. Нека първо разрешим този проблем. Тръгвайте, г-н Лукас. — Той погледна джобния си часовник.
— Вече съм закъснял за една среща.

Подпирайки се, излязох навън и се спуснах с асансьора до гаража. Часът сега беше 10:15, все още тих час. Хората, които живееха в сградата, рядко се размърдваха преди обед.

Когато излязох от асансьора, ги видях да стоят до колата ми.

Три мъже.

Приближавайки към тях, внимателно ги огледах.

Мъжът, който привлече вниманието ми, се беше облегнал на шофьорската врата. Той беше висок, жилав и на около двайсет и пет години. Имаше руса коса и брада. Чертите на лицето му бяха красиви

като на второкласна филмова звезда. Очите му излъчваха хитра самоувереност и бяха небесносини. Беше със загар и изглеждаше така, както че ли прекарва дни наред в бездействие на слънце, най-вероятно оглеждайки влюбено момичетата. Облечен беше със зелена фланелка и стегнати бели дънки.

Вторият мъж стоеше при предницата на колата. Имаше телосложение на бияч от някой бар: мургав, космат, със сплескано лице, малки очи и дълги тъмни ръце като колове. За ролята на някой г-н Мускул от второразреден филм беше направо идеален. Носеше изтъркано кожено яке и черни памучни панталони.

Третият мъж беше чернокож. Той беше толкова висок, че си беше отпушнал лактите върху покрива на колата. Масивните му раменни мускули очертаваха релефа си изпод бяла тениска. Напомняше ми за Джо Луис^[1] в разцвета на силите му.

Брадатият мъж излезе напред с хитра, дяволита усмивка.

— Аз съм Хари, г-н Лукас — представи се той. — Това там е Бени — изви палеца си към втория мъж, — а онзи е Джо.

Лицето на Джо светна в ослепителна усмивка, но мъжът на име Бени остана да ме зяпа враждебно.

Бени! Мъжът, който ме беше ударил по главата!

— Да тръгваме, г-н Лукас — предложи Хари. — Аз ще карам. Вие само се отпуснете.

Другите двама се качиха отзад, а Хари заобиколи колата, за да ми отвори вратата. Тази учтивост не ме заблуди нито за миг. Усещах заплахата в тези трима мъже така, както някои усещат бурята по душната атмосфера.

Качих се в колата. Хари отново заобиколи, седна зад волана, подкара по наклона, а след това по главната улица на Шарнвил.

Църковните камбани биеха, хората се бяха раздвижили. Хари сви в една пресечка и следвайки малките улички, продължи към магистралата. Движеше се със скорост на границата на допустимата и при това караше добре.

Джо, който седеше зад мен, започна да свири на хармоника. Мелодията, беше тъжна, отчаяна. Може би някоя негърска религиозна песен.

Докато пътувахме към Ферис Пойнт, умът ми работеше. Инстинктът ми подсказа, че Бени е бил този, който е убил Марш. Той

притежаваше враждебността и бруталния поглед на човек, който би убил без мисъл и чувства. Главата и лицето все още ме боляха. Разумът ми все още не беше съвсем бистър, за да мога да си дам сметка за пълната картина на това, което ми се случваше. Чувствах се така, като че ли все още се намирам сред кошмар, но вече започваше да ми просветва, че съм попаднал в смъртоносен капан. Като разрешавах на Клаус да ме отърве от трупа на Марш, аз му се предлагах на тесния.

Хари отби от магистралата и пое по пеъчливия път към Ферис Пойнт. Паркира под сянката на група палмови дръвчета.

— Изчакайте за момент, г-н Лукас — каза. — Ще поогледам.

Излезе от колата и тръгна между високите пясъчни храсти. Джо спря да свири на хармониката. Той и Бени също излязоха от колата. Седях неподвижен и чаках. След няколко минути Хари се върна.

— Всичко е наред. Да тръгваме, г-н Лукас. Трябва малко да покопаем.

Джо отвори багажника и извади две лопати. Оставихме Бени при колата, а Хари, Джо и аз поехме през джунглата от храсти.

Когато стигнахме до място, откъдето вече се виждаха пустият плаж и морето, Хари спря.

— Какво ще кажете да бъде тук, г-н Лукас? Ще го заровим надълбоко.

Измерих с поглед мястото, огледах наоколо, после завъртях очи към пустата ивица пясък, оградена от храсти.

— Добре — чух се да произнасям.

Джо започна да копае. Беше трудна работа. Пясъкът постоянно падаше обратно в дупката, която той правеше. Слънцето вече напичаше.

Аз си стоях там сред кошмара и чаках.

Когато Джо беше изкопал една ивица, дълга около седем стъпки и дълбока около стъпка, Хари започна с другата лопата да разчиства пясъка, който Джо изхвърляше. Работата тръгна по-бързо.

Двамата мъже се потяха. Наблюдавах как мускулите на Джо изпъкват при напрежението и как от брадата на Хари се стича пот. Цялата сцена беше нереална. Може би се шашвах.

Когато ивицата стана около метър и половина дълбока, Хари каза:

— Добре, Джо, стига толкова.

Джо се усмихна, избърса потта от лицето си с опакото на ръката и изскочи от дупката.

Хари се обърна и се вгледа в мен.

— Е, г-н Лукас, това си е ваше погребение, нали? Трябват още трийсетина сантиметра на дълбочина. — Той ми предложи своята лопата. — Покопайте малко!

Внезапно появилата се злоба в гласа му ми подсказа, че нямах избор. Свалих си якето, взех лопатата и слязох в дупката.

Хари и Джо се отдръпнаха.

Все в същия кошмар започнах да копая. Бяха изминали само две-три минути, когато Хари рече: „Добре, г-н Лукас. Джо ще довърши. Той обича да копае“. Изсмя се. После се наведе, хвана ме за китката и ме издърпа. Джо зае мястото ми и след няколко минути дупката беше дълбока около метър и осемдесет.

— Смятате ли, че това е достатъчно, г-н Лукас? — попита Хари.

— Не мога да си представя някое дете или куче да рови толкова надълбоко. Веднъж като го вкараме вътре, ще си остане там завинаги. Как мислите?

Преметнах якето си през рамо, а потта се стичаше по нараненото ми лице.

— Добре е.

Хари погледна към Джо.

— Иди го донеси.

Чернокожият се затича към колата.

Аз чаках.

Хари, който държеше лопатата за желязото, се беше зазяпал към плажа и морето.

— Хубаво местенце — вметна той. — Не бих имал нищо против да бъда погребан тук. По-добре е от онези отвратителни гробища с кръстове и цветя.

Нищо не казах.

Появиха се Джо и Бени, които носеха трупа на тантурестия мъж. Обърнах се настрани, защото ми се доповръща. Чух едно тупване, когато пуснаха тялото до отворения гроб.

— Г-н Лукас, елате само да погледнете, за да сте сигурен — рече Хари.

Обърнах се.

Джо и Бени се отдръпнаха назад. Тантурестият мъж, окървавен и съвсем мъртъв, лежеше на пяська.

Хари изведенъж ме бълсна силно и аз залитнах напред, така че се озовах точно над тялото. Погледнах надолу с ужас. Лицето му беше смачкано навътре. Виждах бялото на мозъка му през пробитото чело.

— Добре, г-н Лукас — каза Хари, като пристъпи напред и ме хвана под мишница. — Хайде да се върнем в колата. Бени и Джо ще го оправят. Доволен ли сте? Искам да бъдете доволен от работата.

Отскубнах се от ръката му и с несигурни стъпки се отправих обратно към колата. Той вървеше до мен. Когато стигнахме, ръката му отново ме хвана под мишницата и той ме забута към задницата й. Отвори багажника.

— Тук е голяма кочина, г-н Лукас, но не се притеснявайте. Ние ще го оправим вместо вас.

Погледнах към оцапаната с кръв гумена постелка на багажника и се извърнах.

— Влезте в колата и се отпуснете, г-н Лукас. Вече няма за какво да се тревожите.

Отворих вратата и седнах на мястото до шофьора. Смазаното, окървавено лице на Марш се появи в замъгленото ми съзнание. Останах така, докато Джо и Бени не се върнаха. Те се качиха в колата. Хари се вмъкна зад кормилото.

— Ще ви закарам у вас, г-н Лукас — подхвърли той, — после Джо ще почисти колата. Следобед ще ви я докарам обратно в гаража. Няма абсолютно нищо, за което да се тревожите.

„Абсолютно нищо — помислих си аз, — докато Едуин Клаус не дойде да си приbere етикета с цената.“

Останалата част от неделята прекарах в апартамента, като притисках кърпа с лед към лицето си и размишлявах върху положението.

Убеден бях, че Клаус възнамерява да ме изнудва. Но колко беше силна неговата позиция? Тялото беше заровено. Никой не беше видял нито Гленда, нито мен във Ферис Пойнт. Или поне аз не бях забелязал никого нито по пътя, нито на плажа. Да предположим, че когато Клаус дойдеше да приbere етикета с цената, му кажех да върви по дяволите. Какво щеше да направи той? Нещата ми изглеждаха така: след като беше уредил да погребат тялото, хватката на неговото изнудване се

беше затегнала. Да предположим, че той се обадеше на шерифа и му съобщеше къде може да открие трупа, като обвинеше мен. Какви доказателства имаше, че аз съм убил Марш? Трябваше само да ми издържат нервите и да отричам всичко, а това за момента ми се струваше доста силна позиция.

Осъзнах, че историята с катастрофата, която бях разказал на Бранигън, за да прикрия откъде се бяха появили раните по лицето ми, беше доста опасна. Всяка катастрофа, колкото и да е била незначителна, трябваше да се докладва на полицията в Шарнвил. Бяха много стриктни в това отношение. Трябваше да измисля нещо по-добро от историята с катастрофата и в края на краищата, след като помислих известно време, ми хрумна по-приемлива версия. После мисълта ми се прехвърли към Гленда. Беше ли тя замесена във всичко това? Въпреки чувствата ми към нея, трудно ми беше да приема, че тя не е била примамката, нанизана на кукичката. Имаше една възможност да разбера. Макар да беше неделя, сигурен бях, че в „Ди Инвестър“ работят двайсет и четири часа в денонощието. Пресегнах се към телефона и помолих телефонистката да ме свърже с Ню Йорк. Казах, че искам да говоря с редакцията на „Ди Инвестър“. След известна пауза ме свързаха. Поисках да говоря с дежурния редактор. Последва нова пауза, след което строг глас се обади:

— Тук е Харисън. Кой е на телефона?

— Извинявам се, че ви беспокоя, но се налага спешно да се свържа с г-жа Гленда Марш, която, доколкото знам, е на хонорар при вас.

Той повтори името и отвърна:

— Грешите. Нямаме сътрудник с такова име, а на хонорар не наемаме.

— Благодаря ви — отвърнах и затворих.

Станах и отидох до кухнята, изстисках кърпата, увих в нея нови кубчета лед и се върнах във фотьойла си. В мен се бе отворила някаква празнина. Значи Гленда е била стръвта на куката. Дали все още беше в Шарнвил? Съмнявах се. Е, това поне ме поставяше в по-силна позиция и можех да пратя Клаус по дяволите. Ако отново се опиташе да ме забърка, можех да замеся не само него, но и Гленда, а когато шерифът започнеше да я разпитва, тя може би щеше да каже истината. Трудно ми беше все пак да повярвам, че тя не ме обича.

Към 16:00 подутините по лицето ми вече бяха спаднали. Беше останала само една тъмна синина на бузата. Главата ми спря да пулсира. Чувствах се като пиян, но по-уверен, че бих могъл да се справя с Клаус, ако и когато решеше да си поискга отплатата.

Като си спомних за колата, слязох долу до гаража.

Колата ми си беше в клетката. Измита и лъсната. След миг колебание отворих багажника. Беше снабден с нова гумена постелка: нямаше кръв, нямаше пясък, нямаше труп.

Докато затварях багажника, Фред Джебсън, който живееше под мен, пристигна с колата си.

Джебсън работеше като счетоводител и беше един от онези сърдечни, словоохотливи мъже, винаги готови да заговорят някого.

— Здравей, Лари — поздрави ме той, излизайки от колата. — Не те видях в клуба. — После се зазяпа в мен. — За бога, да не би да те е стащил с жена си? — След което се изсмя гръмко.

Почувствах как всичко в мен потъва, но се насилих да се усмихна.

— Малка злополука с топката за голф — отвърнах. — Прицелих се към дупката с топка №5, а тя рикошира в някакво дърво и ме цапна, преди да успея да се наведа.

— Исуе! — Той изглеждаше загрижен, докато ме зяпаشه. — Можеше да си извадиш окото.

— Да, но извадих късмет.

— Благодари се на Бога, че е така. Имам страхотно лекарство за подобни натъртвания. Ела горе, Лари. Ще ти го дам. Синът ми се записа да тренира бокс и от време на време се връща с насинено око.

Качих се с него и той ме вкара в апартамента си. Добре че жена му и синът му ги нямаше, защото жена му беше още по-приказлива от него. Откри една тубичка с мехлема.

— Разтривай това през два часа. Обзалагам се, че след два дни няма и да си спомняш, че си имал синина.

Благодарих, извиних се, че имам работа, стиснах му ръката и се върнах в апартамента си. Намазах се с мехлема, после, като видях, че наближава 17:00, а аз през целия ден не бях ял, отворих консерва със супа и си я стоплих.

Прекарах дълга, напрегната безсънна нощ, през която ме обсаждаха всевъзможни въпроси. На сутринта забелязах, че синината е

избледняла до жълтеникаво, но главата все още ме болеше.

Предстоеше ми тежък ден и пристигнах в офиса си малко след 8:30. Щом се озовах зад бюрото, вече нямах време да мисля нито за Клаус, нито за Гленда, нито за Марш. Имах среща по обед с един клиент и му продадох пет скъпи калкулатора. Следобед, доволен от продажбата, подкарах обратно към офиса. Когато излизах от колата, видях насреща ми да се задава шерифът Томсън.

— Здравей, гражданино!

— О-о, Джо!

Той ме изгледа с очите си на истинско ченге.

— Злополука ли си имал?

— Топката за голф — отговорих кратко. — Забравих да се наведа. Как върви животът, Джо?

— Средно. — Потърка върха на носа си с опакото на ръката. — Виждал ли си г-жа Марш?

Опитах се да си прида姆 безразличен вид.

— Не. Целия уикенд си лекувах синината.

— Имаше среща с мен, за да снима в затвора. Не се появи.

— Може да е забравила.

— Изглежда, се е отказала. — Томсън заби в мен очи. — Отидох до апартамента ѝ, който е точно срещу твоя, а портиерът ми каза, че вчера сутринта към седем заминала заедно с багажа си.

— Така ли? — Опитах се да го погледна в очите, но не можах. Зареях поглед надолу по улицата, търсейки нещо друго, в което да гледам. — Изненадващо е. Може да са я извикали по спешност или нещо такова.

— Да. Е, ти имаш работа. Аз имам работа. Доскоро. — И като кимна, той си тръгна.

В продължение на един дълъг момент зяпах след него, после се забързах към офиса си. Имах някакво предчувствие, възможно беше и да е страх, но нищо не можех да сторя, освен да изчакам Клаус да направи своя ход.

Чаках в продължение на пет дълги тежки дни. Напрежението ме налягаше всеки път, щом свърших работа и се върнеш сред самотата на апартамента си. Усещах се как снова напред-назад с мудно биещо сърце, а мисълта ми се мята като някоя мишка, която се опитва да избяга от котка. Как желаех Гленда през тези часове!

На петия ден пристигна спешна доставка точно когато отключвах вратата на апартамента си. Пликът беше дебел и докато се разписвах за него, осъзнах, че чакането е приключило.

Затворих и заключих вратата. След това отидох до фотьойла, седнах и разкъсах плика. Той съдържаше осем цветни снимки съвсем на фокус, направени явно с фотоапарат с много мощн телобектив.

Първата снимка показваше Гленда по бикини и моя милост, както вървях към нея.

На втората снимка Гленда беше легната по гръб гола, а аз, също гол, бях коленичил над нея.

На третата снимка аз бях върху нея, а Марш, с лице, изкривено в жестока маска, се задаваше откъм пясъчните храсти.

Четвъртата, петата и шестата ни показваха с Марш как се бием като подивели.

На седмата снимка аз стоях надвесен над Марш: на моето лице беше изписан ужас, а неговото беше цялото в кръв. Осмата снимка ме показваше как копая дупката. Докато гледах снимките, сякаш ме отвя сибирски вятър. Смъртоносният капан беше внимателно заложен, аз бях влязъл в него, а след мен челюстите се бяха затворили.

Сега разбрах защо Хари ме беше бутнал към тялото — за да може скритият фотограф да направи снимката си — и защо ме беше накарал да копая няколко минути, преди Джо отново да се заеме.

Надеждите ми да надхитря Едуин Клаус и да го пратя на майната изведнъж се бяха изпарили.

Докато зяпах снимките, чух някакъв звук, който ме накара не само да се стегна, но и да изпусна снимките в краката си в уличаваща бъркотия: тъжната, отчаяна мелодия на негърска религиозна песен, свирена на хармоника. Онзи, който я изпълняваше, се намираше пред външната ми врата.

Изправих се неуверено на крака. Съзнанието ми се беше замъглило от паника. Отворих вратата. Джо, който ми се видя огромен и носеше все същата бяла тениска и черни памучни панталони, се беше облегнал на отсрешната стена. Той ми се усмихна с широката си замайваща усмивка и пъхна хармониката в джоба на тениската.

— Добър вечер, г-н Лукас. Шефът иска да си поговори с вас. Да тръгваме.

Като оставил вратата отворена, върнах се обратно вътре, вдигнах снимките, вкарах ги в плика, а след това заключих плика в чекмеджето на бюрото си. Нито за миг не мина през ум да откажа да тръгна с този чернокож. Бях хванат в капан и го знаех.

Слязохме долу с асансьора. Прашно и потрошено шеви^[2] чакаше, паркирано пред входа на блока.

Джо си тананикаше под носа. Отключи колата, пресегна се и издърпа бутона, с който се отключваше вратата към седалката до шофьора. Аз заобиколих и влязох.

Подкара. По това време на вечерта улиците бяха почти безлюдни. Караже внимателно, като продължаваше да си тананика под носа, но неочеквано попита:

— Доволен ли сте от колата, г-н Лукас? Доста се трудих по нея. Бая четкане падна.

Седях неподвижен, с юмруци, стиснати между коленете. Всичко у мен се противеше да разговарям с него.

Той ми хвърли един поглед.

— Знаете ли какво, г-н Лукас? Преди да ме прибере г-н Клаус, аз бях само още един негър. Сега всичко е различно. Имам си собствена бърлога. Получавам добри пари. Имам си момиче. Имам време да свиря на хармоника. Правете каквото ви каже г-н Клаус. Това е най-разумното. Той е много властен човек. — Изкаска се. — Властта означава пари, г-н Лукас. Ето това обичам — големите пари. Не дребни монети, а дебели пачки.

Все още не продумвах нищо.

Той се наведе, вкара касетка в касетофончето на колата и тя се изпълни с пронизителни негърски ритми.

Пътувахме така около петнайсет минути, след което отби от магистралата и се насочи извън града. Когато касетката свърши, отново ме погледна.

— Г-н Лукас, сър, знам, че имате проблеми. Приемете съвета ми, г-н Лукас, не се противопоставяйте. Не си копайте сам гроба. Ако правите това, което шефът ви каже, ще бъдете щастлив.

— Върви на майната си — отсякох, тъй като не бях в настроение да приемам съветите му.

Той се изхили.

— Точно така, г-н Лукас. Точно това ми казват всички, но този негър знае какво говори. Не си копайте сам гроба.

Сви по някакъв тесен път и продължи до къща с вид на ранчо, наполовина скрита от дървета. Спря пред някаква порта, каквито обикновено имат фермите, и от сенките изникна фигура. Това беше Хари. Той отвори портата и когато Джо продължи навътре, ми махна за поздрав. Направих се, че не съм забелязала. Джо приближи до входната врата и там спря.

Зад шест от прозорците се виждаше светлина.

Джо излезе, заобиколи и ми отвори вратата.

— Пристигнахме, г-н Лукас.

Докато излизах от колата, се появи Бени.

— Хайде, издайнико — каза Бени, стисна ме под мишницата с ръка като менгеме и ме забута грубо към отворената външна врата. После ме повлече по някакъв коридор и ме вкара в голяма всекидневна.

От прозореца на всекидневната се виждаха далечните светлинки на Шарнвил. Имаше удобни фотьойли и голям диван пред празно огнище. Отдясно се намираше добре зареден бар. Имаше и телевизор и стереоуребда. Три хубави килима застилаха пода, но като цяло стаята приличаше на временно наета, а не на постоянно обитавана.

— Искаш ли питие, издайнико? — попита Бени, когато бях стигнал до средата на стаята. — В момента шефът е зает. Ще пийнеш ли едно уиски, а?

Отидох до един от фотьойлите и се отпуснах в него.

— Нищо не искам — отговорих.

Той сви рамене и излезе, като затвори вратата зад себе си.

Седях си в стола, сърцето ми барабанеше, а ръцете ми бяха влажни. След известно време чух Джо да свири на хармониката си: същата тъжна мелодия.

Бяха изминали около десет минути, когато вратата се отвори рязко и влезе Клаус. Той затвори, спря, за да ме огледа, после приближи и се настани в един фотьойл срещу мен. Издяланото му сякаш от тиково дърво лице беше безизразно.

— Извинявам се, че ви накарах да чакате, г-н Лукас. Имам много работа. — След това, понеже не отвърнах нищо, продължи: — Как намирате снимките? — Повдигна въпросително вежди. — Мисля, че са

изненадващо добри. Само те са достатъчни, за да убедят всеки съдия, че вие сте убили Марш, не смятате ли?

Погледнах го с омраза в погледа.

— Какво искате?

— След малко ще стигнем и до това. — Облегна се назад и отпусна малките си кафеникови ръце в ската. — Нека първо ви обясня точно вашето положение, г-н Лукас. Вие бяхте достатъчно глупав, за да пишете на Гленда. Това писмо, в което ѝ определяте среща, е у мен. У мен е и лопатата с отпечатъците ви по нея. У мен е и потъналата в кръв гумена подложка от вашия багажник. Трябва само да предоставя снимките, вашето писмо, лопатата и подложката от багажника на шерифа Томсън, за да ви вкарат в затвора доживотно.

— Гленда знае ли за всичко това? — наложих си да попитам.

— Разбира се. Тя изпълнява абсолютно всичко, което ѝ кажа, както и вие ще правите същото. Тя ще е главната свидетелка на вашето дело, ако сте достатъчно глупав да не ми съдействате. Ще се закълне, че ви е видяла как убивате съпруга ѝ. Не си правете никакви илюзии по този въпрос, г-н Лукас. Така че ще е по-добре да вършите съвсем точно това, което ви кажа.

— И какво искате да направя? — Приведох се напред, като прехвърлих отново в ума си думите, които беше изрекъл: „Тя изпълнява абсолютно всичко, което ѝ кажа“. А това означаваше, че Гленда, която обичах, също бе жертва на изнудването на Клаус. Когато го осъзнах, ми поолекна. Принудена е била да ме предаде!

— Нека първо ви разкажа една история — поде Клаус. — Преди около четирийсет години вашият шеф Фаръл Браницън и аз бяхме дребни касиери в малка банка в Средния запад. Бяхме близки приятели. Споделяхме тясно апартаментче и двамата бяхме амбициозни. Браницън обаче се оказа фарисей. Докато той работеше нощем над банковите закони и други такива, аз скитах из града. Забърках се с една жена. — Спря и ме погледна замислено. — Нужно е да узнаете всичко това, за да можете да разберете защо сте тук и защо искам да направите това, за което ще ви кажа.

Не отвърнах нищо.

— Трябваха ми много пари за тази жена — продължи Клаус. — Бях млад. За да я задържа, трябваше да харча по нея, а като дребен банков касиер получавах много малко. Открих начин, за който си

мислех, че е сигурен: да взема пари от банката. Заради тази жена взех незаконно шест хиляди долара. Чувствах се в безопасност, тъй като финансовата ревизия на банката беше след шест месеца. Изхарчих петте хиляди да я забавлявам, а месец преди ревизията заложих последните хиляда долара на един сигурен победител, който бягаше в дербито в Кентъки. Спечелих десет хиляди. Нямаше да има никакъв проблем да върна шестте хиляди, които бях откраднал, но когато си бях правил сметките, не бях включил в тях Бранигън. Без да знам, Бранигън беше провел собствена ревизия на банката. Нямах никаква представа защо седеше нощ след нощ в банката, пък и не ме интересуваше. Мислех, че се готви за следващия си изпит по банково дело. Той беше направил ревизията, защото искаше да натрупа опит. Не му е трябвало много време, за да разбере, че съм откраднал шест хиляди долара. Въпреки че са минали около четирийсет години оттогава, все още го виждам как като абсолютен фарисей ме обвинява в незаконно деяние. Бяхме добри приятели. Аз му имах доверие. Признах му, че съм откраднал парите, но ще ги върна. Когато разбра, че съм заложил на кон — нещо, което още повече го отвращаваше — той заяви, че съм не само крадец, но и комардия и че нямам право да работя в банка. Не ми остави никаква възможност да върна парите. — За миг в тъмносивите очи на Клаус проблесна ужасна злоба. После искрата й изчезна. За мен това бе предупреждение, че е опасен. — И тогава беше, и все още продължава да е фарисей. Бранигън отиде при директорите на банката и ме предаде. Тикнаха ме в затвора за пет години.

Слушах внимателно. Започнах да се досещам по вманичения поглед, с който сега гледаше, че може би имам работа с психопат.

— Когато излежите петгодишна присъда в затвор с тежък режим, г-н Лукас, придобивате нова гледна точка за живота — продължи той вече със спокоен, добре контролиран глас. — Бях свършен като банков служител. Трябваше да мисля за нова кариера. Докато се намирах в затвора, сприятелих се с всякакви хора. На трийсетгодишна възраст все още бях много амбициозен и когато излязох, опитах с една измама, която щеше да ме направи много богат, ако заради съдружниците ми не се оказа твърде горчива — така се върнах в затвора този път за петнайсет години. Жivotът в затвора, г-н Лукас, прави човека жесток. През всичкото време, в което бях държан като животно в клетка, аз

постоянно мислех за Фаръл Бранигън. Ако не беше такъв фарисей, можех да върна парите обратно и да бъда банкер: не от класата на Бранигън, защото той никога не спря да работи и да учи, за да стане големият банкер, който е сега. Не притежавах неговия талант, нито пък силата, която го движеше, но можех да си изкарвам добри пари като управител на някой клон, ако ми беше дал тази възможност. Когато излязох от затвора, Бранигън вече беше президент на Националната калифорнийска банка. Имал бях петнайсет години на разположение, за да мисля за бъдещето си. Бях завързal известни полезни познанства с други затворници. Бях събраш полезен опит. Благодарение на връзките си и на опита направих много пари. Сега смяtam да се оттегля. Възнамерявам да заживея в разкош някъде, където има много слънце.

— Той мълкна за момент, после продължи: — Но преди да направя това, имам да уредя една сметка с Бранигън. Много години съм чакал тази възможност и това ще е последното нещо, преди да се оттегля.

Продължавах да слушам внимателно, като изучавах този човек, наблюдавах движенията му и долавях нотките на ярост в гласа му.

— Е, г-н Лукас, ето тук се намесвате вие — заяви Клаус. — Чрез пресата и другите медии Бранигън в момента разгласява, че притежава най-сигурната банка в света. Това са измишльотини на фарисей и предизвикателство, което възнамерявам да приема. Възнамерявам да проникна в неговата най-сигурна банка в света и да обера трезора й, в който има пари и бижута, поверени му от неговите клиенти: скрити пари в брой, за да могат да се избегнат данъци, и незастрахованы бижута. Въпреки че Бранигън е фарисей, той е и много горд. Онова, което може да го удари така, както нищо друго не би успяло, е да стане за посмешнище на целия свят. Като ошушкаме неговата най-сигурна банка, той ще се смали до размерите на джудже. — Тъмносивите очи отново присветнаха. Клаус се наведе напред и се загледа в мен с изкривена уста. Насочи малкия си кафеникав пръст към мен. — Вие направихте тази банка сигурна, г-н Лукас, а сега ще я направите несигурна!

Значи това било: една невъзможна задача, но сега поне знаех какви са условията на изнудването му.

С дрезгав глас се обадих:

— Аз я направих сигурна и тя си остава сигурна. Нищо не мога да направя, за да променя положението. Уверявам ви в това.

Електронните уреди, които охраняват трезора, са абсолютно надеждни. Това не са празни приказки: банката е най-сигурната в света. Ако искате да си уредите сметките с Бранигън, ще трябва да просънувате някоя друга маниашка идея.

Клаус погледна надолу към малките си ръце.

— Петнайсет години са много време за млад и амбициозен мъж като вас, г-н Лукас, за да гние в затвора. Знам го от опит. Уверявам ви, че ако не измислите някакъв стопроцентов план за проникване в трезора, аз ще изпратя всичките доказателства, които имам срещу вас, на шерифа Томсън и вие не само ще бъдете провален в Шарнвил, но и почти сигурно ще получите доживотна присъда. — Той се изправи. — Разполагате със седем дни, г-н Лукас. В девет часа следващия петък ще ви се обадят по телефона. Или ще кажете „да“, или „не“. Ако е „да“, то тогава ще се срещнем отново. Ако е „не“, ще ви потърси шерифът. — Напусна стаята и в нея влезе Бени.

— Развижи си краката, издайнико — рече той. — Джо ще те откара до вас.

По обратния път ми беше невъзможно да мисля. Колата се тресеше от оглушителна негърска музика, която беше усилена докрай и идваше от вечната касетка. Докато караше, Джо все викаше:

— Да бе, човек! Да бе, човек! Бачкай, бачкай, бачкай!

Спря пред блока ми и изключи касетофона. В този момент на настъпила тишина ме връхлетя цялото въздействие от разговора ми с Клаус.

Докато излизах от колата, Джо се наведе и ме хвана за ръката.

— Използвайте главата си, г-н Лукас — каза той откровено. — Ако не се противопоставяте на шефа, ще се намерите във влакчето на богатството. Не си копайте сам гроба.

Отスクубнах се и необезпокояван прекосих тротоара, мушнах се в блока и се качих в асансьора.

Докато отключвах апартамента си, отсрецната врата се отвори.

— Бързо! — промълви Гленда, почти изгубила дъх, и като се шмугна покрай мен, изтича във всекидневната ми.

Влязох вътре, затворих вратата и се обърнах с лице към нея.

Тя стоеше по средата на стаята в черни ластични панталони и червена тениска. Големите й гърди се издигаха и спускаха в такт с

учестеното дишане. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, а очите ѝ — широко отворени.

Докато се гледахме, през отворения прозорец чух някаква кола да пали и да потегля.

---

[1] Джо Луис — американски боксьор, световен шампион в тежка категория от 1937 до 1949 г. — Бел.пр. ↑

[2] Шеви — съкращение от шевролет. — Бел.пр. ↑

IV

Седяхме един до друг на канапето, ръката ми я обгръщаше, а главата ѝ беше опряна на рамото ми. Меката нежност на нейното тяло, притиснато към моето, ме увери така, както нищо друго не би могло, колко много я обичам. Ръцете ѝ стискаха моите. Червената ѝ коса падаше върху избледняващата ми синина.

Шумът от уличното движение, който нахлуваше през отворения прозорец, звукът от телевизора на Джебсън, долитащ отдолу, виенето на асансьора, докато минаваше между етажите, всичко това създаваше фон, на който почти не обръщах внимание.

Ръцете ѝ ме стиснаха по-силно.

— Чувствам се ужасно! — промълви тя. — Откъде можех да зная, че ще срещна някой като теб! О, Лари, толкова съжалявам!

Тя повдигна глава, а ръката ѝ се уви около врата ми. Заедно с устните ѝ, силно прилепени към моите, и с езика ѝ, който шаваше в устата ми, Клаус изчезна от мислите ми. Пръстите ми напипаха горната част на ластичните ѝ панталони, дръпнах и ги смъкнах надолу. Изхлузих ги от нея, а тя леко въздъхна и измърка.

Претърколихме се от канапето на пода. Ръцете ми се вмъкнаха под тялото ѝ.

Като се изви цялата, тя ме прие в себе си. Всичко в мен експлодира, докато ме притискаше здраво и се галеше в мен.

След известно време, което ми се стори цяла вечност, долових звъна на църковната камбана, която отбиваше десет: тежки, резониращи удари.

После тя ме погали по лицето и се претърколи встрани, стана и ме остави да лежа на пода преситен и осъзнаващ единствено миризмата на прах, идваща от мокета. Бях абсолютно отпуснат.

Чух в банята да тече вода. Като се насилих да се изправя, нахлузих слипа и докато тя излизаше от банята, бавно се запътих към канапето.

— Едно питие, Лари — помоли. — Голямо.

Сипах две обилни дози уиски и като не си направих труда да слагам лед, се върнах и седнах до нея. Тя изпи чистото уиски на две гълтки, после пусна чашата на пода.

— Лари, скъпи! — Обърна се и впери поглед в мен, а големите ѝ очи блестяха. — Обичам те! Моля те, повярвай! — Вдигна ръка. — Не, не казвай нищо... само ме изслушай. Кълна ти се, ако имах и най-малката представа какво е намислил този сатана, не бих направила това, което се случи! Кълна ти се! Моля те, изслушай ме! Остави ме да ти обясня!

Сложих ръката си върху нейната.

— И ти си в същия капан, в който съм аз. Нали?

— О да, но е друг вид капан. — Облегна се назад и притвори очи. — Лари, аз съм едно нищо. Никога не съм била друго, освен едно нищо. Няма да ти разправям за средата си. Господи! Беше отвратително. Това е единствената дума. Избягах от родителите си. За десет години смених дузина работи и всички те приключваха в някая жалка спалня, докато се борех да се измъкна от лапите на человека, който ме бе наел. Преди година получих работа в мотел. Само какво бъхтене беше! Там срещнах Алекс. Той имаше пари. Караве кадилак. Когато ми предложи брак, веднага приех... готова на всичко, само и само да се отърва от опипващи ръце и от необходимостта постоянно да изхвърлям по някой от онези боклуци от стаята си. По свой смахнат и порочен начин той беше лудо влюбен в мен. Виждах в него единствено купона за храна и нищо повече. Имаше голям бизнес, оправяше хубави коли. Не ми пукаше. Бях скитала достатъчно дълго, за да не ми пuka от коя страна на закона съм. Всичко, което исках, беше подслон. Алекс беше маниак на тема голф. Той ме научи да играя. Играехме всеки ден. Имаше си хубаво бунгало. Докато той работеше, аз само се разплувах някъде. Имаше чернокожа прислужница, която чистеше. После един ден той се прибра по-рано, а видът му беше като че ли през него бе минал камион. Състоянието му беше ужасно. Лицето му беше премазано, очите му насинени, а ризата му напоена с кръв. Обработили го бяха здраво. Цялата воля на характера му, а той имаше достатъчно такава, се беше изпарила. Каза ми, че се налага да работим за Клаус. Не знаех какво има предвид, но видът му ме плашеше. Обясни ми, че Клаус го посетил в гаража и му заявил, че иска от нас двамата да свършим една работа за него. Алекс му отвърнал да върви

на майната си. После влезли трима мъже и едва не го убили. Пребили го като последен глупак. Изтръгнали волята на характера му така, както хирургът изтръгва апендиц. Беше се превърнал в дебелак, който циври, и това ме ужасяваше. Развиках се, че никой няма да ми заповядва какво да правя и го напускам. След това влязоха Бени и Джо. Докато Алекс седеше и плачеше, те ми запушиха устата и изтръгнаха и моята воля с един каиш. Когато свършиха, бях съсипана като Алекс. — Тя спря, за да вдигне от пода чашата си. — Ще пийна още едно питие, Лари.

Чувствах се гадно и ми беше студено. Налях й уиски.

— Ето как стана всичко, Лари — привърши тя и отпи. — Клаус каза ли ти за плана си да проникне в банката на Шарнвил?

— Каза ми.

— Той е сатана. Недей да си правиш илюзии по този въпрос. Разбра, че ти и Браницън играете голф заедно. Изпрати Джо да сипе вода в резервоара на Браницън, за да можем ние двамата да се срещнем. Негова беше идеята да дойда в Шарнвил с фалшивата история за списанието. Смяташе, че ще мога да те убедя да ми разкажеш за охранителната система на банката. — Тя прокара пръсти през червената си коса. — Ако само ми я беше описал, Лари! Алекс можеше още да е жив.

— Трявало е да го предвидиш — рекох.

Тя вдигна ръце в отчаяние.

— Беше само далечна стрелба, с която Клаус не уцели. След това ми съобщи, че ще те изнудва, за да му дадеш информацията и какво трябва аз да направя. Когато ме заплаши отново с побой, нямах смелост да откажа. Мислех, че само ще направят снимки на двама ни как се любим и с това ще се свърши. Кълна се, нямах представа, че ще намесят Алекс и ще го убият. — Тя погледна право в мен. — Сигурно ме мразиш за това, което ти сторих, но ако и теб те бяха пребили като мен, може би щеше да ме разбереш.

— Естествено, че не те мразя! Никога не бих могъл — уверих я аз. — Това е нещо, с което и двамата трябва да се справим. Ти си единствената жена, която някога е имала значение за мен. — Хванах я за ръцете. — Разполагаме със седем дни, за да решим дали да отговоря „да“, или „не“. Всичко се стовари върху мен като лавина. Мозъкът ми не работи както трябва, но нека все пак да погледнем ситуацията, в

която се намираме двамата. Клаус има намерение да ограби банката, като се възползва от мен, за да му кажа как да го направи. Той има достатъчно доказателства срещу мен, за да ме набута в затвора доживотно. Това е неговата карта асо, но и аз имам карта асо. Бих могъл да отида при Бранигън и да му разкажа цялата история. Той е, според Клаус, фарисей, но няма да се поддаде на изнудване. В това съм сигурен. Знае, че Клаус е лъжец и крадец. Би могъл да използва властта си, за да тикне Клаус зад решетките и да ме отърве. С мен ще е свършено в Шарнвил, но поне няма да отида в затвора. Ние двамата можем да заминем някъде и аз бих могъл да започна отначало. Така както виждам нещата, се налага веднага да отида да говоря с Бранигън.

Гленда притвори очи и потръпна.

— Забрави ли, че си имаш работа със сатаната, Лари? Този човек не се поколеба да убие Алекс, за да може да те изнудва. Няма да успеем и двамата да се измъкнем заедно. Как ми се ще да беше толкова просто. — Тя спря и после продължи: — Ако не направиш това, което той иска, ще нареди да ме убият, както нареди да убият Алекс.

Вгледах се в нея и не можех да повярвам на чутото.

— Да те убият? Как така?

— Клаус вече предвиди, че ще отидеш при Бранигън. Защо си мислиш, че съм тук, Лари? Защо мислиш ми позволи да те видя отново? Поръча ми да ти предам съобщението. Ще нареди да ме убият и ще направи така, че да изглежда, сякаш ти си го извършил, както беше с Алекс.

Отново имах чувството, че ме връхлила сибирски вятър. Отново бях мишката, която подскача насам-натам, опитвайки се да избяга от челюстите на котката.

— Ако ще бягаме заедно от тази клопка, Лари — продължи Гленда, — трябва да кажеш на Клаус как да проникне в банката, но това зависи от теб. — Тя стана и започна да снове из стаята. — Той е сатана! Толкова съм изплашена! Не искам да умирам, Лари! Искам да споделя живота си с теб. Не ми пука дали ще имаме пари... стига само да сме заедно. Толкова ли те е грижа дали тази банка ще бъде ограбена? Всеки ден ограбват банки и на кой му пука? Трябва само да му кажеш как да го направи и ще сме свободни!

Поколебах се, като я гледах.

— Но, Гленда, аз направих тази банка сигурна! Трябва да го разбереш! Ако Клаус проникне в нея, всичко, за което съм работил, положението ми в Шарнвил, тежкият труд година след година, всичко това отива по дяволите.

Тя закри с ръце очите си.

— Е, добре, Лари. Да, разбирам, в такъв случай моят живот отива на второ място.

Като по даден знак външната врата се отвори и вътре нахълтаха Бени и Джо. Джо хвани Гленда и я забълска към вратата. Бени се приближи и ме цапна с разперена длан, като ме запрати настани.

— Добре, издайнико — изръмжа той. — Сега вече знаеш каква е картинаката. Следващия път, когато видиш това котенце, то ще представлява само кървава каша, освен ако не правиш каквото ти се казва. — Те поеха навън, като тласкаха Гленда, притиснатата помежду им. Вратата се затръшна зад тях.

С несигурна ръка отидох до прозореца и ги наблюдавах, докато натикаха Гленда в шевито и после подкараха.

Седнах. Кошмарът продължаваше и аз мечтаех за момента, когато щях да се събудя и да разбера, че всичко е било недействително, че е било само един ужасен сън.

Часовникът на църквата удари единайсет. Телевизорът на Джебсън неочеквано замълкна. Настипи тишина, нарушавана единствено от далечното бучене на уличното движение, и както си седях, осъзнах: изправен бях пред факта, че това не беше никакъв кошмар.

В мен прозвуча гласът на Гленда: „Толкова ли те е грижа дали тази банка ще бъде ограбена?“.

Спомних си за Фаръл Браницън и за всичко, което беше направил за мен. Спомних си какво беше казал Диксън. „Браницън няма милост към онзи, който излезе от правия път.“ Той беше фарисей. Нямаше да има никаква милост и към мен, ако отидех при него и му разкажех за тази изнудваческа история. Първата ми реакция беше да отида, но сега, като размислих, осъзнах, че щеше да се отнесе и с мен така, както се беше отнесъл с Клаус преди четирийсет години.

Трудно ми беше да повярвам, че Клаус ще нареди да убият Гленда, но, рекох си, в края на краищата той безмилостно беше уредил

убийството на мъжа й. Неговата заплаха можеше да стане реалност, а това беше нещо немислимо.

„Трябва само да му кажеш как да го направи и ще сме свободни!“

Можех да се поддам на изнудването на Клаус и да му открия как да проникне в банката. Това беше възможно. Само Бранигън, Мансън и аз знаехме къде е ахилесовата пета в охранителната система. Ако Клаус успееше в обира, Бранигън, Мансън и аз щяхме да попаднем под ударите на полицейското разследване. Бранигън веднага щеше да бъде зачеркнат. След това разследването щеше да се съсредоточи върху Мансън и мен. Бранигън никога не би изbral Мансън да ръководи „Най-сигурната банка в света“, ако не беше уверен, че е безупречен. Полицията щеше да поразпита за средата на Мансън. Хората й щяха да открият онова, което и аз знаех — че живее простишко и е напълно отдален на работата си като банкер — така че разследването щеше да се насочи към мен. Аз бях този, който беше направил банката сигурна. Знаех по-добре от Мансън как действат електронните машинки. Тези машинки бяха толкова сигурни, че никой крадец не би успял да проникне в банката, без да има информация от вътрешен човек. Тази информация се знаеше от Бранигън, Мансън и моя милост. След като зачеркнаха Бранигън и Мансън, аз щях да стана заподозрян №1.

Клаус ме заплашваше с доживотен затвор заради убийството на Марш. Според Гленда, ако не му съдействах, той щеше да нареди да я убият и то така, че да изглежда, сякаш аз съм го извършил. От друга страна, ако му съдействах и не успеех да издържа на полицейския разпит, пак щяха да ми лепнат тежка присъда.

Трябваше да има някакъв начин да се измъкна от този капан!

Разполагах със седем дни.

За седем дни трябваше да измисля някаква възможност да се спася!

Още един понеделник!

Бюрото ми беше затрупано с документи. Телефонът постоянно звънеше. Бил Диксън, който се обади от Фриско, ми съобщи последните уточнения за нашата нова сграда.

— Това ще бъде голяма работа, Лари — рече той въодушевено.
— Одобриха допълнителното разширение. Този път наистина успяхме.

Слушах, водех си бележки, уверих го, че ще се справя с моята част от работата, и след това затворих. Напрежението беше такова, че изобщо не можех да мисля за Клаус, но той се беше загнездил някъде в мозъка ми, скрит в подсъзнанието, готов всеки момент отново да се появи, щом ми останеше време да спра и да си поема дъх.

Мери Олдам, секретарката ми, пълна жена на средна възраст, която беше самата изпълнителност, надзърна през вратата.

— Г-н Лукас, шериф Томсън пита за вас.

Издръпнах и сърцето ми прескочи един удар, когато Томсън нахълта в кабинета ми.

— Здравей, гражданино — поздрави той. — Полицейски работи. Ти си зает. Аз съм зает, но полицейската работа е важна.

— Добре, Джо, карай направо. За какво става дума?

Телефонът иззвънтя и аз вдигнах слушалката. Беше доставчикът на строителите. Говорихме известно време за цени, след което му препоръчах да се свърже с Бил Диксън и затворих.

— За какво става дума, Джо? — попитах припряно.

— За Гленда Марш — отвърна Томсън. — Напуснала е града. Тя е фалшива.

— Какво означава това и какво общо имам аз? — Насилих се да срещна изпитателните му очи.

— Тази жена дойде тук, за да направи репортаж за „Ди Инвестър“... нали така?

— Така ми каза — отвърнах.

— Да. И на мен също. Порови се наоколо, направи снимки, щеше да снима и в затвора, но не се появи и е напуснала града. — Той извади смачкан пакет цигари и запали. — „Ди Инвестър“ е важно издание. Така че се запитах, защо ли тази жена е напуснала изведнъж града? Свързах се с „Ди Инвестър“, а те ми отговориха, че не я познават и не наемат фотографи на хонорар. Какво ще кажеш по въпроса?

Трябваше да играя съдържано, така че с усилие свих рамене, като махнах с ръка нетърпеливо.

— Виж, Джо, до гуша съм затънал в работа. Всичко, което знам и за което, честно казано, пет пари не давам, е, че тя е от хората „не изпускам случая“. Много журналисти, които работят на хонорар, правят едно и също — представят се, че са от известно списание, за да

могат да вземат интервюта. После написват статии и се опитват да ги продадат. Случва се постоянно.

Томсън се наведе напред, за да изтръска пепелта в пепелника.

— Да, възможно е. — Дръпна от цигарата си и продължи: — Аз съм шерифът на Шарнвил. Моята работа е да защитавам този град. В Шарнвил се намира „Най-сигурната банка в света“ и има много богати жители. Моята работа е да бдя над тях и над банката. Затова ми плащат. Когато на сцената се появи жена като Марш, която прави снимки и разговаря с най-богатите ни граждани, а те, мислейки, че е от „Ди Инвестър“, ѝ разправят всичко, защото да получиш обемна статия в списание на такова равнище е символ на обществено положение, и когато освен това разбера, че тя е фалшива, започвам да очаквам неприятности. Разговарях с някои от най-богатите граждани на града и научих, че те са бръщолевили пред тази жена какви пари държат в Националната калифорнийска банка. — Направи гримаса. — Когато имаш насреща си човек, който печели големи пари, накарай го да изпие няколко мартинита, пусни една хубава жена да му разправя приказчици и той ще си развърже езика. — Дребните му очички на ченге бяха като гранити. — Когато тя говори с теб, пита ли те нещо за охранителната система на банката?

Като запазих лицето си безизразно, казах:

— Не, но ме помоли да я представя на Мансън, което и направих.

— Знам. Вече говорих с Мансън. — Той продължаваше да ме зяпа. — Значи не те е питала за охранителната система на банката? Ти знаеш повече за нея от Мансън, нали?

— Така е. — След това звънна телефонът. Това ми даде възможност да си поема дъх. Беше Бил Диксън, който питаше за един компютър, поръчан от мен. Употребих повече време, отколкото беше нужно, за да му обясня точните размери и къде трябва да се включи електрическият кабел.

Томсън продължаваше да седи и да ме зяпа, но когато свърших да говоря с Бил, вече се бях овладял.

— Виж, Джо, разбиращ, че работя под напрежение — рекох. — Г-жа Марш не ме е питала за охранителната система на банката. Това ли е всичко, което искаш да знаеш?

— Колко сигурна е охранителната система на банката? — Той не проявяваше никакви признания, че ще си тръгва.

— По-сигурна не би могла да бъде.

— Да предположим, че няколко умни крадци решат да проникнат в банката. Мислиш ли, че биха успели?

Ледът, по който стъпвах, беше много тънък. Не трябваше да се издавам. Клаус може би щеше да ме принуди да му кажа как да проникне в банката.

— Според мен шансовете им са сто към едно — заявих.

— Така ли? — Томсън изтръска още пепел в пепелника. — Мансън твърди, че не биха имали дори призрачен шанс да успеят. Той твърди, че охранителната система е повече от сто процента сигурна.

— Затрудняващ ме, Джо — отвърнах. — Какво точно ти каза Мансън за охранителните електронни системи, които съм монтиран в банката?

— Съвсем нищо. Просто, че е доволен и никой не би могъл да проникне в банката. Само това.

— Донякъде е прав, но винаги би могла да съществува малка възможност, за която да не сме се сетили.

— Чуй ме, гражданино. Бях избран за шериф на Шарнвил преди три години. Благодарение на това, че винаги гледам напред, предвижdam нежеланото, а имам и доста умни подчинени, равнището на престъпността в този град е най-ниското в целия щат и смятам да го задържа такова. Тази жена Марш ме притеснява. Възможно е да е изпратена от някоя банда, която е хвърлила око на нашата банка. Не твърдя, че е така, но би могло да бъде, а моята работа е да проверявам хора като нея. Здраво е понатиснала Мансън, за да получи информация за охранителната система, но не е успяла, което не означава, че бандата — ако има такава — ще се откаже. Да предположим, че тя осъществи нападение над банката. Аз няма да бъда избран за шериф за следващия мандат, а това ще ме удари по болното място. Разбираш ли?

— Мисля, че можеш да се успокоиш, Джо — отвърнах. — Разбирам положението ти и твоята отговорност, но банката е толкова сигурна, колкото би могла да бъде.

— Точно това каза и Мансън, но от теб чувам за сто към едно. Какво крие този един процент?

— Не знам, но винаги може да се появи някое умно момче, което да измисли някоя умна идея — отвърнах. — Неочакваното винаги трябва да се взема под внимание.

Той загаси цигарата си и запали друга.

— Точно така. Засега Мансън и ти сте единствените в този град, които знаят как работи охранителната система... нали така?

Секретарката ми влезе.

— Г-н Хариман чака, г-н Лукас.

— Само няколко минути — рекох, погледнах към Томсън и додадох: — И г-н Браницън знае.

— Да предположим, че някоя умна банда отвлече теб или Мансън, или и двамата и хората ѝ ви притиснат? Може да се случи. Ще успеят ли да проникнат в банката, ако един от двама ви проговори?

— Не.

Погледна ме замислено.

— Дори ако ви принудят да се разприказвате?

— Може би ще ни принудят да им кажем как действат електрониките, но те пак няма да знаят как да ги накарат да проработят.

— И все пак според теб някое умно момче може да измисли някоя умна идея. Какво имаш предвид?

Усетих, че по лицето ми се търкаля капка пот.

— Винаги съществува възможност някой с изключително големи познания в електрониката да съумее да разгадае моите машинки, но това е много, много малко вероятно.

Той помисли за момент, след това кимна и се изправи.

— Благодаря за отделеното време. В момента чакам данни от Вашингтон. Ако тази жена има досие, пак ще ти досаждам. Никоя умна банда няма да проникне в нашата банка, докато аз съм шериф. Ще поискам разрешение от г-н Браницън двамата с Мансън да ми обяснят точно колко е сигурна банката, за да мога да я охранявам. — Той потърка дългия си орлов нос. — Мога да надуша неприятностите от километри и сега ги надушвам. — После с отсеченото кимване си тръгна.

Отне ми три нощи усилено мислене, докато открия как да се справя с Клаус. Заплахата за Гленда и заплахата от животен затвор за мен бяха прекалено убийствени, за да предприема необмислен бълф, но това не означаваше, че имах намерение да се предам под натиска на

Клаус. Знаех, че когато хората му проникнат в банката, аз щях да бъда заподозрян № 1. Натискът от страна на полицията щеше да бъде непоносим. С мен щеше да е свършено в Шарнвил дори да не ме арестуваха, така че трябваше да правя планове за бъдещето. Ако не успеех да измисля някакъв начин да удържа на това изнудване и в края на краищата се окажех принуден да направя онова, което Клаус искаше, в такъв случай трябваше да мисля за ново бъдеще не само за себе си, но и за Гленда. Въпреки че дните ми бяха заети, сега нощите ми минаваха в изготвянето на двупосочен план: или по някакъв начин трябваше да изиграя този безмилостен бандит, или, ако той ме изиграеше, поне трябваше да си осигурия без проблемно бъдеще с Гленда далеч от Шарнвил.

На седмия ден сутринта, когато излизах от колата, отново се появи шерифът Томсън.

— Здрави, гражданино!

— Здравей, Джо!

Той потърка края на носа си с опакото на ръката и каза:

— Гленда Марш няма досие. Може и да си познал: възможно е да е била от хората „не изпускам случая“ и да е използвала „Ди Инвестър“, за да вземе интервютата, а накрая нервите ѝ да не са издържали и да се е оттеглила.

— Хубаво — отвърнах, като запазих безизразно лице.

— Да, но от друга страна, аз ще продължа да наблюдавам банката.

— Г-н Бранигън ще е много доволен.

— Можеш да му го предадеш следващия път, когато играеш голф с него. — Той се втренчи за момент в мен и после продължи: — Онази моя идея, че е възможно ти или Мансън да бъдете отвлечени, си остава. Затова ме чуй: усетиши ли, че те наблюдават или следят, предупреди ме. Ще изпратя човек да те пази. Същото съм казал и на Мансън.

— Благодаря. — После, като използвах собствените му лафове, рекох: — Е, ти си зает. Аз съм зает. Доскоро. — И се качих в офиса си.

За момента, помислих си, се бях отървал от Томсън, но знаех, че щом Клаус проникне в банката, ченгето ще се втурне по петите ми.

Този седми ден някак успях да се справя с работните си задължения. Към 19:00 в ресторант „Хейуард Джонсън“ изядох един

стек, а после се прибрах в апартамента си. Седнах и зачаках.

В 21:00 телефонът иззвъння. Вдигнах. От слушалката се разнесоха звуците на негърска религиозна песен, свирена на хармоника.

— Отговорът е „да“ — казах.

— Добре, човече — зарадва се Джо. — Ще се видим отвън след пет минути.

Прашният шевролет чакаше пред входа, когато излязох от блока. Джо се пресегна, отвори дясната врата и аз се мушнах в мястото до шофьора.

— За бога, човече! Да знаете, че постъпвате правилно — подхвана той. — Страхувах се, че ще опитате да се правите на хитър. Знаете ли какво, г-н Лукас? Аз съм само един негър, но г-жа Гленда със сигурност ми допада. Наистина щеше да ми е много мъчно да видя как Бени я разкъсва, а точно това щеше да се случи, ако бяхте опитали да се правите на хитър.

Поколебах се за момент, но като осъзнах, че ще трябва да работя с този човек, реших да си трая.

— Нямам избор, Джо — отвърнах. — Трябва да изпълнявам това, което ми се казва.

— Така си е, г-н Лукас, но не се притеснявайте, и вие като мен ще си пъхнете пръста в меда.

— Това го твърдиш ти. Може би Клаус не е толкова умен, за колкото се мисли.

Джо отново се изсмя.

— Е, г-н Лукас, не е така. Не бих си вирил носа, ако не бях сигурен. Вече две години работя за него. Той никога не е стъпвал погрешно. Преди да започна да работя за него, постоянно ту влизах, ту излизах от затвора, а да знаете как мразя пандиза, братко. Да... г-н Клаус е умен... много умен.

— Винаги има момент, в който човек може да направи погрешна стъпка — рекох. — Ограбването на Националната калифорнийска банка може да се окаже точно такъв момент.

— Не и като се има предвид, че вие ще ни кажете как да го извършим, г-н Лукас. Шефът ни обясни. Ако нещо се провали, вие и г-жа Гленда вече не съществувате. От вас зависи да стане. — Той се изсмя. — Сигурен съм, че не бихте искали Бени да очисти г-жа Гленда, нито пък вас.

— И да кажа на Клаус как да влезе в банката — възразих, — нещата пак могат да се объркат, Джо. Може да отидеш в затвора за двайсет години.

Джо ме погледна и вече не се усмихваше.

— Стига сте бръщолевили. Ако аз отида в затвора за двайсет години, вие и г-жа Гленда ще отидете два метра под земята. — Наведе се напред и вкара касетката. Колата се изпълни с оглушителни звуци на джаз и това беше краят на разговора.

Пристигнахме в ранчото. Хари ни чакаше, за да отвори портата. Бени също чакаше и ме вкара в голямата всекидневна.

— Искаш ли питие, издайнико? — попита. — Шефът е зает.

— Не. — Седнах.

Почаках около десет минути и после влезе Клаус. Той отиде до бюрото и се настани зад него.

— Моите поздравления, г-н Лукас. Не бихте били тук, ако не сте решили да съдействате. Добри новини. Това ми подсказва, че сте толкова умен, за колкото ви мислех.

— Надявам се, че и вие сте толкова умен, за колкото ви мисли вашето чернокожо момче — рекох. — Имате неприятности. Глупав ход беше от ваша страна да изпратите Гленда в града като репортерка. Нейното прикритие е разкрито. След като е разговаряла с Мансън за охранителната система на банката, Томсън е бил предупреден, че в банката може да стане обир. Червената светлина е включена. Томсън е опасен... — Продължих, като му разказах за подозренията на шерифа относно Гленда, за това как той се беше свързал с ФБР, как беше разбрал, че тя няма досие, и за неговата идея, че е възможно Мансън или аз, или пък и двамата да бъдем отвлечени, за да бъде измъкната информация от нас за охранителната система.

Клаус седеше неподвижен, дребните му кафеникави ръце лежаха отпуснати върху бюрото, а тъмносивите му очи, подобни на кубчета лед ме наблюдаваха.

— Забравете за шерифа — обади се той. — И друг път ми е създавал неприятности. Ще се погрижа за него. Вашата работа, г-н Лукас, е да ми кажете как да проникна в трезора на банката.

— Да предположим, че проникнете в трезора. Двамата с Мансън ще бъдем заподозрени. Мансън ще бъде зачеркнат, след като проверят досието му, но за Томсън, който знае, че сътрудничех на Гленда, аз ще

бъда заподозрян №1. Така че, преди да ви съдействам, искам да знам какво ще получа от обира?

Тънките му устни се разтегнаха в усмивка.

— Очаквах да попитате за това, г-н Лукас. Разбира се, че вие ще бъдете заподозрян №1. Вие ще трябва да напуснете Шарнвил незабавно след обира. Вече ви казах, че аз съм богат човек. Не се интересувам от парите, които ще приберат моите хора от банката. Всичко, което искам, е да сразя Бранигън. От трезора ще се измъкнат поне три милиона долара. Предупредил съм моите хора, че вашият дял трябва да бъде един милион, за да можете вие с Гленда да заминете и да се наслаждавате на пътуването. Бих ви препоръчал Южна Америка. Там двамата ще бъдете в безопасност. С един милион ще можете да живеете много добре.

Вярвах му толкова, колкото вярвам, че съществува Дядо Мраз.

— При тези условия — рекох — ще ви кажа за банковата охранителна система.

Кубчетата лед отново ме погледнаха.

— Точно това искам да знам.

— Били ли сте в банката?

Той поклати глава.

— Слабото място на всяка банка са заложниците, които една банда, вмъкнала се в нея, взема — подех. — В тази банка това не може да се случи. Всички операции с пари за внасяне и теглене се управляват чрез компютри. Клиентът влиза във фоайето, подписва чека си с компютърна писалка, пуска го в една пролука и оттам излизат парите. Ако внася, той попълва специална бланка, пуска парите и от пролуката излиза разписката. Персоналът на банката се вижда само на телевизионни екрани. Никоя банда не може да се добере до персонала. Служителите са на втория етаж, където се намират парите, и няма как външен човек да стигне до там. На редовните клиенти се дават специални електронни карти, които им позволяват да се качат на втория етаж. Ако такава карта обаче бъде изгубена или открадната, телевизионните камери ще предупредят пазача, че това не е клиентът, и асансьорът няма да проработи.

Клаус повдигна ръце.

— Не ме интересува вземането на заложници, г-н Лукас. Искам моите хора да влязат в трезора и да го опразнят. А сега ми кажете как

може да се направи това.

— Банката се затваря в петък вечер в 16:00. Персоналът напуска около 17:50. Банката отваря в понеделник сутринта в 9:00 — обясних аз. — Тъй като има електронна охранителна система, остава само един пазач. Той работи на смени с още трима. Патрулира около банката. Има си отоплена кабинка до входа, но на всеки час излиза и обикаля банката. Входът се охранява от стоманени врати, които се управляват с фотоелектрическа клетка. Да се влезе във фоайето на банката не представлява никаква трудност. Имам неутрализатор, с който ще отворя тези врати. Всичко е въпрос на точно изчисляване на времето. Когато пазачът се намира на гърба на банката, вашите хора ще влязат и ще се изправят пред вратата на трезора. Тази врата е направена от огнеупорна стомана. Никой, та дори да работи цяла седмица със специални уреди, не би успял даже да я нашърби.

Клаус направи нетърпелив жест.

— Пропуснете подробностите. — В гласа му прозвуча остра нотка. — Как да вкарам моите хора вътре?

— Вратата на трезора се управлява чрез гласов отпечатък — отговорих му.

Малките му очи се присвиха.

— Какво означава това?

— Точно в 8:30 всяка сутрин освен в съботите и в неделите човек от главния офис в Лос Анджелис набира няколко цифри по специален телефон, който е директно свързан с банката в Шарнвил. Като направи това, той задейства един компютър и отключва три от ключалките на трезора. Точно в 8:35 Мансън от неговия офис казва няколко цифри по един микрофон и гласът му задейства друг компютър, който отключва останалите три ключалки. Тогава вратите на трезора се плъзват.

Клаус се загледа в мен, но лицето му беше останало безизразно, докато мислеше.

— Може ли някой, който знае цифрите, да ги каже по микрофона и да освободи ключалките?

— Точно това имах предвид, когато споменах за гласов отпечатък. Трябва да бъде гласът на Мансън, иначе компютърът няма да се задейства.

— Били сте гениален, г-н Лукас. — В гласа му пак долових острота.

— Това е най-сигурната банка в света.

Той помисли за момент и попита:

— А какво ще стане, ако Мансън е на екскурзия или пък умре?

— И за това е помислено: има един касетъчен запис с гласа на Мансън, който компютърът ще приеме, в случай че той е заминал или пък му се е случило нещо, и на специален човек е възложено да използва тази касета. Всичко, което този човек трябва да направи, е да я вика тайно в едно място и вратата на трезора ще се отвори.

— И кой е този човек?

Изглеждах го продължително.

— Тъй като аз измислих тази система, решено бе, че следва аз да направя това.

Клаус се наведе напред.

— Във вас ли е касетата?

— В банката е. В случай на спешност аз отивам до банката, вкарвам касетата и отключвам трите ключалки. Заместникът на Мансън ще запише нова касета. Аз ще наглася компютъра така, че да приема неговия глас, и всичко се връща на план А.

— Както изглежда, банката ви има доверие, г-н Лукас.

— Трезорът има шест ключалки. Аз мога да отворя само три от тях. Забравяте, че останалите три ключалки се освобождават по телефон от главния офис. — Извадих пакет цигари. — Нещата изобщо не са на доверие.

— А какво ще се случи, ако вие умрете или пък отидете в затвора с доживотна присъда, г-н Лукас?

— Браницън знае къде се намира касетата.

Той се загледа надолу към ръцете си, докато мислеше. Запалих цигара и зачаках.

— Кодът от Лос Анджелис ми изглежда труден — рече той.

— За вас да, но не и за мен. С това мога да се справя. Мога да вкарвам хората ви в трезора, но изчезването с плячката е на границата на невъзможното.

Той сви рамене.

— Това е ваш проблем, г-н Лукас. Срещу един милион долара и всичките уличаващи доказателства, които имам против вас и които ще ви дам, мисля, че при вашите знания ще намерите изход.

— Значи принудително оставяте цялата операция в мои ръце?

— Такова е положението. Аз ще финансирам операцията и ще намеря хората, които да я извършат, а вие ще бъдете отговорен за плана.

Това беше моят момент за бълф. Последните пет нощи бях прекарал в размисли как да надхитря този човек и бях достигнал до едно възможно решение.

— Приемам, но при известни условия.

Налудничавият блясък в тъмносивите му очи се появи отново.

— Вие не сте в положение да поставяте условия!

— Тук грешите. Понеже Браницън ви е разкрил, когато сте били дребен злосторник, вие искате отмъщение. Като оправните трезора на неговата „Най-сигурна банка в света“, знаете, че ще го ударите по ахилесовата пета. За да осъществите намерението си, не се подвоумихте да наредите да убият Марш и да ме принудите да вкарар вашите хора в трезора. Това, че убихте човек, ме навежда на мисълта, че сте си поставили за цел да унищожите Браницън. Слабото място на този ваш план е, че може да сте ме подценили и аз да предпочета да се изправя пред съда, обвинен в убийство, което не съм извършил. Вие имате криминално досие и сте известен на полицията. Ако нямахте досие, нямаше да се намирам в тази силна позиция, в която съм в момента. Ако предпочета да се изправя пред съда, ще проговоря. Ще разкажа историята на Браницън и на полицията, фактът, че съм спасил неговата „Най-сигурна банка в света“, а и репутацията му ще поставят Браницън на моя страна. С неговото огромно влияние може и да ме признаят за невинен, но не си въобразявайте, че Браницън няма да ви погне, а освен него и полицията. Може и да се върнете обратно в затвора. — Спрях за момент и после продължих: — Така че не ми казвайте, че не съм в състояние да поставям условия.

Гледахме се един друг доста време. После Клаус кимна, а устата му се беше изкривила.

— Имате право, г-н Лукас. Виждам, че съм ви подценил. Какви са вашите условия?

Запазих изражението си на безразличие, но вътре в себе си ликувах от победната мисъл, че бълфът ми беше проработил. Наведох се напред и изгасих цигарата.

— Вие с лека ръка обещавате, че ще ми платите един милион долара. Нима ме смятате за такъв глупак, че да повярвам на думите ви?

Нима смятате, че не съм наясно — ще наредите да ме убият, така както наредихте да убият Марш, щом вкарам вашите хора в трезора и им кажа как да изнесат плячката.

Клаус ме изгледа, после мрачното му лице се разведри от насиленна усмивка.

— Колко сте подозрителен, г-н Лукас. И какво предлагате?

— Мога да вкарам вашите хора в трезора, а след като поразмисля известно време, смяtam, че бих могъл да им кажа и как да изнесат плячката оттам — продължих, — но първо ще ми дадете държавни облигации за двеста и петдесет хиляди долара. Един милион долара е хубава сума, но съм сигурен, че след операцията няма да я получа, така че съм готов да се примиря и с четвърт милион. Ако не сте готов да ми дадете тези облигации, тогава и двамата вероятно ще започнем да бъльфираме. Аз ще трябва да се изправя пред съда за убийство, което не съм извършил, а вие няма да си получите отмыщението срещу Бранигън, но затова пък той и полицията ще ви погнат по петите. След шест дни ще дойда при вас с готов план за влизането в трезора и изнасянето на плячката. После всичко зависи от вас. Или ще трябва да сте ми пригответи облигациите, или аз няма да ви представя плана на операцията.

— А откъде да знам, г-н Лукас, че няма да духнете с облигациите, когато ви ги дам?

— Не съм много готов да направя това, докато Гленда е пленничка при вас. — Изправих се. — Помислете. В четвъртък вечерта в девет часа ще чакам Джо да дойде, за да ме доведе тук. Дотогава ще съм приготвил моята част от сделката. Вие пригответе вашата.

Усещах, че вече имам много повече власт над това кошмарно положение, и с това чувство излязох от стаята в преддверието.

Бени се беше облегнал на стената и си чистеше зъбите с клечка. Когато ме видя, се отдръпна. Минах покрай него, отворих външната врата и излязох в горещата нощ.

Джо седеше в шевито и свиреше на хармониката си. Качих се в колата.

— Да тръгваме, Джо — рекох. — И не хаби конете.

Той изхихика и запали колата.

V

В понеделник сутринта, когато влязох в офиса, секретарката ми Мери Олдам вдигна иззад бюрото поглед към мен.

— Добро утро, г-н Лукас.

— Здрави, Мери! Как е пощата?

— Доста е. Чака на бюрото ви. — После, след кратка пауза, додаде: — Ужасно е това за шерифа Томсън, нали?

Спрях, сякаш се бях ударил в тухлена стена.

— Томсън ли? — Обърнах се и се загледах в нея. — Какво се е случило?

— Съобщиха по радиото, г-н Лукас. Не сте ли чули?

— Какво се е случило? — Осъзнах, че гласът ми е станал писклив.

— Късно снощи някакъв шофьор, от онези, дето удрят и бягат. Горкият човек отивал към колата си, когато другата умишлено го бълснала. Трима души са видели как колата се е качила на тротоара. Шерифът Томсън не е имал никакъв изход.

Сякаш сибирският вятър отново връхлетя върху мен.

— Той — той мъртъв ли е?

— Много е зле. В болница е. Казват, че състоянието му е критично.

В мен прозвуча сухият глас на Клаус, който казваше: „Не се притеснявайте за шерифа, вече ми създаде неприятности, така че ще се погрижа за него“.

Значи той се беше погрижил за него. Стоях там и усещах как кръвта се отдръпва от главата ми, после се овладях, измънках, че много съжалявам, и влязох в кабинета си. Седнах зад бюрото. Нямах време дори да помисля, когато Бил Диксън нахълта.

— Заминах за Фриско, Лари — рече той и остави купчина листове на бюрото ми. — Още работа за теб. От „Лоусън“ искат да ги снабдим с офис оборудване. От обичайните спешни работи е. Всички подробности са тук. — Погледна ме. — Бранигън даде ли ни кредит?

— Нямах възможност отново да се видя с него — отвърнах, — но ще даде. Не се тревожи за това.

Усмихна се.

— То си е твоя грижа. — Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Жалко за Томсън. Харесваше ми. Беше ченге, посветило се на професията.

Изстинах.

— Знаеш ли нещо повече? Чух, че бил прегазен.

— И аз чух същото по радиото, докато карах насам — рече Бил.

— Починал е преди половин час. Това, което съвсем ме срази, е, че трима тъпаци са видели как колата го е прегазила и нито един от тях не е записал номера й, нито пък може да я опише. Някакъв скапан пияница. Томсън наистина беше овладял престъпността тук. Маклейн, заместникът му, е направо ненужен. Е, аз тръгвам. Доскоро, Лари. — И излезе.

Стоях вцепенен, зазяпан в пространството.

„Аз ще се погрижа за него.“

Първо Марш, а сега и Томсън. Двама мъртви мъже, за да постигне злото си отмъщение. Спомних си какво беше казала Гленда: „Той е сатана“. Освен това си спомних, че и двамата, и тя, и аз, бяхме еднакво под заплахата от жестока разправа.

След това иззвъння телефонът и от там нататък до края на деня бях непрекъснато зает с работа.

В 18:00 малката фабрика, която се намираше зад блока, където беше офисът, затвори за деня. Тъй като бях приключил с всичко на бюрото си, слязох долу и влязох в просторното помещение, където държахме инструментите за поправки, както и онези, с които изprobвахме новите машини. Тримата ми инженери точно си тръгваха. Франк Додж, главният инженер, ме погледна въпросително.

— Нещо извънредно ли, г-н Лукас? — попита. — Не бързам. Мога ли да помогна?

— Не, Франк. Искам да поработя над една идея. Тръгвай си.

Когато си заминах, седнах зад масата. До полунощ работих над една джунджурийка, която щеше да отдели директния телефон на банката в Лос Анджелис от този на банката в Шарнвил. Щом свърших, знаех, че всичко, което оставаше да направя, е да свържа тази

джунджурийка към телефона в офиса на Мансьн и след това можех да отворя трите ключалки на трезора.

Взех джунджурийката със себе си и се прибрах в апартамента. Вече се бях съзволил след шока от смъртта на Томсън. Той беше опасен и аз имах чувството, че бе неприятелски настроен към мен. Заместник-шерифът Фред Маклейн щеше да заеме мястото му до следващите избори. Нямаше защо да се притеснявам от него. Беше едър, грубоват, дебел пияница и не го биваше за нищо друго, освен да ругае нарушителите на движението. Не би се справил с взлом на банка подобре и от шестгодишно дете.

Червената ми лампичка обаче светеше. Сега вече знаех, че Клаус е абсолютно безмилостен и че нищо не би го спряло да съисипе Бранигън. Сигурен бях, че и мен ще убие, ако не успеех да вкарам хората му в трезора. Освен това бях уверен, че повече нямаше да продължава с изнудването. Бях го предупредил, че ако ме арестуват за убийството на Марш, ще проговоря, а на него му беше повече от ясно каква власт притежава Бранигън. Тъй като бях отклонил изнудването му да сътруднича, сега той щеше да спре със заплахите и щеше да убие Гленда и мен, ако не вкарах хората му.

Следващите два дни минаха бързо. Имах толкова много работа в офиса, че не ми остана време да мисля за Клаус, но нощем, когато бях сам, напрягах ума си и кроих планове, така че на третата сутрин разполагах с безпогрешно решение как да вкарам хората на Клаус в трезора и как да се измъкнат от него с плячката. Бях намислил също как да се погрижа за Гленда и за себе си.

През тези дни местният вестник непрестанно бълваше по повод смъртта на шерифа Томсън. Издателят твърдеше, че случилото се е безобразие, и питаше какво прави полицията по въпроса. Дори кметът се беше намесил. Във вестника се появи снимка на заместник-шерифа Маклейн с неговото пълно, подпухнало лице. Той обещаваше, че полицията в Шарнвил няма да спре с издирването, докато не открие пияния шофьор. Никой не можел да убие добър човек като шерифа Томсън и да се отърве безнаказано... Това бяха само думи, които не означаваха нищо.

На погребението на Томсън се стекоха повече от две хиляди души. Тук беше всеки издигнал се гражданин, включително Диксън и моя милост. Преживяване, което никога няма да забравя. Имаше дълга

опашки от важни личности, които чакаха, за да стиснат ръката на г-жа Томсън и да ѝ изкажат съболезнованията си. Аз не можех да направя това. Поръчах на Диксън да ни представлява и напуснах. Той ме изгледа особено, опита се да ме спре, но аз си тръгнах.

Същата вечер в 21:00 се позвъни на вратата ми. Очаквах го. Взех си куфарчето, отворих и видях Джо до асансьора. Заедно слязохме до долу и се качихме в шевролета. Сложих куфарчето си помежду ни.

— Значи ще действаме, г-н Лукас? — рече, докато палеше колата. — Всичко ли сте обмислили?

— Нямаше да съм тук, ако не беше така — отвърнах.

— Да бе, човек. Скоро всички ще сме в царството на безгрижието. Човече! Само ако знаехте какво означава това за мен! Имам момиче, което ме чака. Аз и тя ще заминем. Всичко съм обмислил. Ще бъдем в царството на безгрижието до края на дните си!

— Бени ли уби шерифа?

Джо кимна.

— Той беше. Аз не го харесвам много, но не може да се отрече, че върши страшна работа. Тоя кучи син, шерифът, ми беше като трън отзад. Знаете ли, г-н Лукас? Както си карах съвсем полека и кротко, той кучи син ми вдигна слънчогледа. Искаше да знае какво правя в Шарнвил. Веднага усетих, че мрази чернокожи. Казах му, че само минавам оттук, а той ми рече в такъв случай да си продължавам по пътя. — Джо се изхили. — Правеше се на много умен. Когато някой нещастник се прави на много умен, Клаус го слага на мястото му, а той кучи син беше поставен точно на мястото му. — Последва пауза, след което продължи: — Нали наистина сте обмислили цялата операция, г-н Лукас?

— Да, но въпреки това нещата може да се объркат и ти да получиш двайсет години затвор, но това си е твоето погребение.

— Така е, човече — той се изсмя кратко, — но със сигурност ще бъде и ваше погребение. — Измъкна колата от градското задръстване и пое по магистралата. — Шефът каза, че в трезора ще има три miliona. Не мога да спя, като си помисля за всичката тази пара.

Ето че се бе явил случаят, който чаках.

— Какво те кара да си мислиш, че изобщо ще получиш нещо, Джо? — попитах.

Можех да виждам черното му лице на светлината от таблото.
Мускулчетата под кожата му се стегнаха.

— Какво искате да кажете, г-н Лукас?

— Само си размишлявах на глас... забравй.

— Какво искахте да кажете с това, че няма да си получа дяла? —

Изведнък се беше появил някакво ръмжене в гласа му.

— Забравй. Ако си късметлия, ще си го получиш... ако си късметлия.

Известно време кара, без да проговори. Запалих цигара. Не бях прекарал нощта да мисля и да кроя планове за тоя, дето духа.

Най-накрая попита с любопитство:

— Какво ще рече това — късметлия?

— Ти късметлия ли си, Джо?

Той помисли по въпроса, а лицето му изглеждаше притеснено.

— Късметлия ли? Мисля, че не. Никога не съм бил късметлия. По-голямата част от живота си дотук прекарах в затвора. А и от шефа получавам най-мръсната работа. Не, не мисля, че съм късметлия.

— Три милиона долара! — леко подсвирнах. — Цяла камара пари. Не знам какво са ти обещали, Джо. Може би половин милион. Това са много пари за едно чернокожо момче, но може и да извадиш късмет.

Той намали скоростта и отби в аварийната лента. Обърна се и ме зяпна.

— Какво искате да кажете? — запита, а в гласа му личеше тревога.

— Констатирам един факт, Джо. Това са много пари. Какво ще спре Бени да ти пусне един куршум в главата, след като вземе плячката?

Той ме зяпаше: бялото на очите му се беше разширило, дебелите му устни потреперваха.

— Хари не би му позволил! Какво имате предвид?

— Само те предупреждавам, Джо. Ще ти кажа нещо: Бени ме тревожи. Той е убиец. Обмислил съм операцията, но на мен ще ми платят предварително. Аз съм се уредил, а ти не си. Помисли си, Джо: можеш ли да си представиш, че убиец като Бени ще остави едно чернокожо момче да си тръгне с петстотин хиляди долара? Задай си този въпрос.

По лицето му потече пот.

— Хари ще се погрижи за мен. — Той стовари големите си юмруци върху волана. — Аз имам доверие на Хари.

— Това е добре, но е нещо ново за мен. Не знаех, че чернокож мъж може да вярва на бял, когато са замесени големи пари. Ако можеш да вярваш на Хари, че ще се погрижи за теб, значи няма от какво да се притесняваш. Аз само размишлявах на глас. Хайде, дай да тръгваме.

Той избърса потното си лице с опакото на ръката.

— Да не би да искате да ме метнете, г-н Лукас?

— Това са много пари. Помисли по този въпрос. Ако наистина можеш да се довериш на Хари, значи няма никакъв проблем... с малко късмет може би. Хайде да тръгваме. Шефът ти ни чака.

— Ако Бени опита нещо с мен — измърмори той, — ще му дам да се разбере.

Бях посял зрянцето на съмнение и точно това исках да направя.

— Разбира се, но го наблюдавай, Джо. Когато вие тримата вземете плячката, не си обръщай гърба към него. А сега да тръгваме.

Той остана доста дълго неподвижен, като си мърмореше нещо под носа, след това запали колата и продължи по магистралата. Не исках повече да приказваме и затова вкарах касетата и колата се изпълни с негърски ритми.

Хари чакаше до портата. Махна ми, когато Джо мина покрай него. Вдигнах ръка за поздрав. Сега предстоеше да обработя Хари. Той беше съвсем различен от Джо, но бях обмислил и това.

Докато излизах от колата, на входната врата се появи Бени.

— Здрави, издайнико — рече. — Шефът те чака.

Огледах го, като съзнавах, че той е опасността. От бруталното му лице гледаха цинични очи. Знаех, че при него нищо не мога да постигна. Заобиколих го и влязох във всекидневната.

Клаус седеше зад бюрото си, а дребните му кафеникави ръце лежаха върху попивателната.

— Заповядайте, г-н Лукас, седнете.

В същото време влезе Хари и се настани на един отдалечен стол. Завъртях се и го погледнах. Не знаех какво да мисля за него. Той беше неизвестен фактор. Както си чешеше брадата, изглеждаше нахакан и жилав, но нямаше злобата на Бени.

— Това е Хари Брет — представи го Клаус. — От сега нататък, г-н Лукас, с него ще работите заедно. Вие ще го осведомявате какво ви трябва, а той ще го урежда. — Отпусна се назад в стола си. — Предполагам, че можете да ми кажете как да вляза в трезора и как да изнеса парите?

Гледах право в него.

— Нужно ли беше да убивате шерифа Томсън?

Ръцете му се оформиха в юмруци, а тъмносивите му очи блеснаха с онзи вманичен поглед.

— Нека ви служи за урок — отсече. — Когато някой ми пречи или се опитва да ми пречи, премахвам го. Запомнете това! А сега ми отговорете на въпроса: можете ли да ми кажете как да вляза в трезора и как да изнеса парите?

— Мога, но при моите условия.

— Това вече го разисквахме. — Гласът му изсвистя като камшик.

— Ще го обсъждаме по-късно.

Погледнах към Хари, който слушаше внимателно.

— Вие ме заставяте да изменя на оказаното ми доверие — рекох.

— Изнудвате ме заради убийство, което не съм извършил. Доказателството, което имате, би могло да ме вика за дълго в затвора, само че, както знаете, то е фалшиво. Но и аз имам коз. Бих могъл да разкажа на Бранигън и той ще тръгне по петите ви, не си правете никакви илюзии, със сигурност ще ви окошари. Ако не сте готов да изпълните моите условия, аз съм готов да бъда съден и съм сигурен, че вие също ще се озовете в затвора. Искам да ми бъде платено предварително, ако ви кажа как да влезете в трезора.

— Това вече сме го обсъждали — нетърпеливо повтори Клаус. — Ще ви платя предварително, ако успеете да ме убедите, че можем да проникнем в трезора и да изнесем парите.

— Ние ли казахте? — поклатих глава. — Не си представям, че вие ще участвате. Вие ще си седите тук на сигурно, докато вашите хора ще поемат рисковете.

Клаус се вгледа в мен.

— Какви рискове?

— От неочакваното. Ако неочакваното се случи, вашите хора ще влязат в затвора за двайсет години.

Видях как Хари се изопна притеснено. Като се приведе напред с лице, подобно на озъбена маска, Клаус рече:

— А вие и вашата мадама ще бъдете мъртви, както Марш и Томсън са мъртви!

Гледах го и сега вече бях сигурен, че той е психически неуравновесен: истински психопат. Почувствах как по гърба ме побиха тръпки.

— В такъв случай нека се надяваме, че неочекваното няма да се случи — отвърнах, като се опитах да запазя гласа си спокоен. Пресегнах се надолу и вдигнах куфарчето, което бях донесъл със себе си.

Хари се спусна с бързината на гущер и се озова до мен. Той изтръгна куфарчето от ръцете ми, постави го на бюрото, щракна ключалките и го отвори. Само един поглед върху съдържанието му беше достатъчен, за да остане доволен. Кимна към Клаус, след което се върна на мястото си.

Предполагам, си бе помислил, че съм донесъл пистолет със себе си, или само искаше да покаже експедитивност, за да впечатли Клаус. Но каквото и да беше, светковичното действие на този човек ме предупреди, че не трябва да го подценявам.

Извадих от куфарчето джунджурията, която бях направил, два photoелектрически неутрализатора и плана на банката. Разтворих плана върху бюрото.

— Ето го входа на банката. Двойните врати се управляват чрез photoелектрически клетки. Това е единична клетка, а неутрализатори за нея имаме само Мансън, главният касиер и аз. Сигурността е пълна. Ако някой успее да се докопа до неутрализатора, той ще успее да влезе единствено във фоайето на банката. Няма да може да проникне в трезора, нито да се качи на втория етаж, където се намира персоналът. Този неутрализатор ще вика хората във фоайето. Влизането трябва да стане точно в момента, когато пазачът е на обиколка. Вратите се отварят, вашите хора влизат вътре и вратите автоматично се затварят. Не би трябвало да им отнеме повече от трийсет секунди. Ще трябва да носят със себе си малък оксиген за рязане. Чрез него ще проникнат в самите депозитни кутии. Няма да има проблеми да се отреже ключалката. Ще отнеме време, но оксигенът ще свърши работа. Проблемът, естествено, е самото влизане в трезора. — Посочих плана.

— Тука е офисът на Мансън. Във фоайето има три камери, които се активизират и започват да снимат, ако някой от лазерите бъде прекъснат. Ето го лъча — начертах с молив през фоайето линията на лъча. — Чрез лазене хората ви могат да стигнат до асансьора, без да активизират камерата. Като използват този втори неутрализатор, ще могат да задействат асансьора и да се качат на втория етаж в офиса на Мансън. — Взех в ръце джунджурийката, която бях изработил. — На бюрото на Мансън има един червен телефон. Главната жица на телефона трябва да бъде отрязана и да бъдат оголени жичките, след което трябва да се свържат с тези двете. — Показах му двете жички, които висяха свободно от джунджурийката. — След това чрез циферблата на червения телефон трябва да бъдат набрани четири цифри. Цифрите са 2-4-6-8. Тези числа ще освободят три от ключалките на трезора. После, като се използва касетата с гласа на Мансън, ще бъдат освободени останалите три ключалки и трезорът ще бъде отворен. Касетата се намира в една тухла, която изскуча, когато се натисне, и е точно зад бюрото на Мансън. От вашите хора зависи за колко време ще разбият депозитните кутии. Ако предположим, че влязат в банката около 2:00 в събота, би трявало до края на нощта да са опразнили кутиите. — Спрях и погледнах Клаус. — Дотук има ли никакви въпроси?

Клаус погледна към Хари, който поклати глава.

— Вие с Хари ще обработите подробностите по-късно — прекъсна ме Клаус. — А сега ми кажете как да измъкнем парите.

— В началото това ми се струваше огромен проблем, но го разреших. В трезора има около четиристотин депозитни кутии. Не всичките са в употреба, но за всеки случай вашите хора ще трябва да ги отварят подред. Тези, които се ползват, ще съдържат пари, бижута, договори, документи. Трябва да носите кашони, в които да сложите плячката. Пазачът обикаля банката за около три минути, след което се връща в караулното до входа. Така че вашите хора ще трябва да влязат вътре не само с оксижена, но и с известно количество сгъваеми кашони. В неделя сутринта смяната на охраната става в 8:00. Тогава трябва да се изнесе плячката. Това е приемлив рисък, защото на улицата има малко хора, а охраната ще се заговори пред банката. Точно в 7:55 бронирана камионетка трябва да спре до задната страна на банката. Всеки понеделник сутрин такава камионетка пристига около 8:00, за да

докара парични резерви, пари за заплати и т.н. Всеки в Шарнвил е виждал тази камионетка в един или друг момент. Може да се каже, че е позната в местността. — Посочих с молива си към плана. — Камионетката пристига в банката ето тук, минава по този наклон и стига до едно подземие. Щом влезе вътре, вратите, които водят към подземието, се затварят автоматично. Шофьорът на камионетката има неутрализатор, с който тези врати се отварят. Веднъж влязъл в подземието, той изчаква служителят да отвори една стоманена врата с директен достъп до трезора. Този служител няма да отвори вратата, преди шофьорът да се е легитимиран. Аз мога да отворя вратите към подземието и стоманената врата от вътрешната страна към трезора. Вие ще трябва да намерите досущ подобна камионетка и двама души, които да носят униформата на служители от охраната. Натоварвате кашоните в камионетката и заминавате. Ако вашите хора не допуснат грешка, няма да има тревога до понеделник сутринта, когато ще отворят банката, така че те вече ще бъдат достатъчно далече.

Клаус погледна Хари.

— Можеш ли да уредиш камионетката и униформите?

— Разбира се. Ще ми трябва само снимка на камионетката и на униформите. Познавам един човек, който ще свърши работата. Няма проблеми.

Като се обърна към мен, Клаус попита:

— Мислите ли, че този ваш план ще успее?

— Ако не успее, то няма друг план, който би успял. — Посочих към джунджурийката и към чертежа на банката. — Нагласил съм нещата възможно най-сигурно. Всичко сега зависи от вашите хора.

— Не, г-н Лукас, всичко зависи от вас. Вие ще отидете с тях. — Той се наведе напред и се вгледа в мен, а очите му блеснаха. — Ако нещо се обърка, вие ще бъдете застрелян. Бени уби Марш, уби и Томсън. Заповядал съм му да ви застреля, ако операцията се провали или пък ако реши, че се опитвате да хитрувате. Запомнете това. — Лицето му отново заприлича на злобна маска. — Има още нещо, което не трябва да забравяте. Аз лично ще застрелям вашата мадама, г-н Лукас! Тази операция трябва да завърши с успех!

— Разбрах ви — рекох.

Клаус се обърна към Хари.

— Раздвижи се, Хари: камионетката, униформите, оксиженът и кашоните. Искам операцията да започне следващата седмица в събота в 3:00 сутринта. Ще обсъдите всички необходими подробности с г-н Лукас утре вечер. Кога ще се срещнете с него?

Хари се почеса по брадата, като размисляше.

— Утре в девет вечера в мотел „Златната роза“ на магистралата по пътя за Фриско. — Погледна ме. — Знаете ли къде се намира?

— Ще го открия.

— Питайте за шеста стая. — Хвърли ми хитра закачлива усмивка. — Там ме познават.

Той стана и напусна стаята.

— Доволен ли сте? — попита Клаус.

— Ако Хари не срещне проблеми, ще ви платя, както се уговорихме. — Извади от едно чекмедже обемист плик. Отвори го и измъкна от него държавни облигации. — Двеста и петдесет хиляди долара, г-н Лукас. Огледайте ги. — Бутна облигациите към мен през бюрото. — Те трябва да ви бъдат стимул.

Взех облигациите. Всяка беше на стойност двайсет и пет хиляди долара. Бяха десет: изглеждаха така, сякаш бяха минали през много ръце. Върнах ги обратно и Клаус ги подреди.

— Тези облигации ще ви бъдат донесени в офиса следващата седмица, ако съм доволен и ако Хари сметне, че няма да има проблеми.

Взех си куфарчето и станах.

— Няма ли пари... няма и операция — заявих.

— Ако няма проблеми, ще си получите парите. След това, което ми казахте, не очаквам усложнения. Когато получите парите, внимавайте. Ако решите да жертввате живота на мадамата си и да изчезнете, все пак не го правете. От сега нататък ще бъдете под наблюдение. Аз имам организация: не са само трима души. Ако се опитате да духнете, няма да стигнете далеч, а краят ви ще бъде неприятен. — Тъмносивите очи пламнаха. — Ще ви отрежат ръцете, ще ви ослепят и ще ви изтръгнат езика. После ще ви оставят да умрете от кръвоточението. Така че недейте да опитвате никакви хитrosti, г-н Лукас.

Тогава се убедих, че той е напълно луд.

— Разбрах — измърморих и като го оставил, излязох в преддверието.

Бени, който стоеше до входната врата, се усмихна подигравателно.

— Ще се видим, издайнико — подхвърли.

Отправих се към Джо, който седеше в шевито и свиреше на хармоника.

Когато влязох в колата, си помислих с благодарност, че Клаус не беше толкова умен, колкото твърдеше Джо. Бях поел риск. Нито Клаус, нито Хари, нито Джо имаха най-малка представа, че бях вградил миниатюрен касетофон в капака на куфарчето и че сега имах запис на всяка дума, която бяха казали.

Джо остана мълчалив, докато караше към магистралата. Хвърлих един поглед към слабо осветеното му от таблото потно черно лице. Той изглеждаше така, както се надявах, че ще изглежда: човек с товар на раменете, за който трябва да мисли. Когато влязохме в магистралата и се отправихме към Шарнвил, рекох:

— Шефът ти е доволен, Джо. Ще проникнем в банката в три часа събота сутринта.

Той изпуфка, тревогата се изписа още по-ясно на лицето му, но продължи да мълчи.

Не пророни нито дума по целия път до жилищния ми блок и когато наблизихме, аз се обадих:

— Качи се горе да пийнем по едно питие, Джо, или може би имаш среща?

Той продължително ме изгледа. Виждах бялото на очите му.

— Каните ме да пийна с вас, г-н Лукас? — В гласа му личеше изненада.

— Виж, Джо, всички сме в кюпа. С малко късмет всички ще станем богати. — Наблегнах на думата късмет. — И престани с тези глупости, не ме наричай господин... наричай ме Лари.

Той спря пред блока.

— Хари никога не ме е канил да пием заедно — измънка.

— О-о, стига, Джо. — Излязох от колата. — Не се дръж като Чичо Том.

Махнах му да ме последва и пресякох тротоара. Докато отварях стъклената врата към фоайето, той се появи до мен. Качихме се с

асансюра. Отключих входната врата и се отдръпнах, за да го пусна да ми. Той стоеше неловко, докато затварях и заключвах.

— Уиски и кола добре ли е? — попитах и се отправих към барчето.

— Да бе, човече. — Огледа стаята и избърса потта от лицето си с опакото на ръката. — Не мога да разбера. Защо искате да ме черпите питие?

— Стига си се държал като прислужник, Джо — казах нетърпеливо. — Ти си мъж и аз съм мъж и ще работим заедно. Седни, за бога!

Като си мърмореше нещо, той се настани в един фотьойл и подпра лакти на коленете си.

Пригответих му едно питие, което би могло да прекатури и муле. Като продължавах да стоя с гръб към него, си сипах кола и пропуснах уискито. Подадох му чашата и седнах на среща.

Започнах безгрижно да му разказвам как ще влезем в банката, разправих му всичко за неутралиторите и устройствата и как Хари ще уреди камионетката, с която ще се измъкнем. Въведох го във всички подробности, а той седеше приведен напред с напрегнато черно лице, слушаше и отпиваше от питието.

— Е, това е, Джо — приключи, като забелязах, че чашата му беше вече почти празна. — С късмет до следващия понеделник сутринта ще бъдеш богат.

Очите му присветнаха.

— Не ти ли обясних бе, човек, че никога нямам късмет? Мислих си за това, което ми казахте. Сега и в Хари не съм сигурен.

— Е, стига глупости, Джо. Ти рече, че можеш да се довериш на Хари.

— Да. — Той допи питието си и направи гримаса. — Хари и аз прекарахме в една и съща килия три години. Това е доста дълго време. Разбирахме се чудесно. Той ме уреди при шефа.

— За какво го бяха вкарали, Джо?

— Хари ли? Неговият старец бил най-добрият фалшификатор на облигации. А Хари ги пускал на пазара. Неговият старец станал обаче небрежен, така че хванали и двамата. Хари излежа шест години.

Най-добрият фалшификатор на облигации!

Истината изплува.

Сега разбрах защо Клаус се беше съгласил да ми плати в облигации. Сега вече бях сигурен, че облигациите са фалшифицирани от бащата на Хари!

Наблюдавах Джо и виждах как питието го хваща. Погледът му беше станал някак си замъглен, той постоянно и безцелно триеше устата си с опакото на ръката.

— Хари ми изглежда свестен — рекох, — но Бени ме плаши. Имам чувството, че влязат ли веднъж парите в камионетката, той ще ме убие. Би могъл да убие и теб, също и Хари.

Джо поклати глава, сякаш се опитваше да проясни мислите си. Взря се в мен.

— Да бе, човек. И на мен Бени ми е неприятен.

— Имаш ли пистолет, Джо?

— Разбира се, че имам пистолет.

— Господи, как бих искал и аз да имах. Заедно — ти и аз — бихме могли да се справим с Бени, ако се опита да направи нещо.

Джо ме зяпна.

— Какво искате да кажете, човече?

— Ако имах пистолет, никой от нас двамата не би трябало да се беспокоя заради Бени. Бих могъл да го наблюдавам, докато ти вършиш твоята работа, а ти би могъл да го наблюдаваш, докато аз върша моята.

Той си потърка очите, като размишляваше.

— Но Хари и без това ще го наблюдава.

— Ще говоря и с Хари, Джо. Ако тримата наблюдаваме Бени, той няма да има никаква възможност да ни прецака.

Помисли известно време, после кимна.

— Така е, прави сте. — Бръкна в джоба, който се намираше на кръста му, и извади оттам 38-калибров специален полицейски. — Ето, човече. Имам още един вкъщи. Да, тримата бихме могли да се справим с Бени.

Взех пистолета, като все още не вярвах, че е станало толкова лесно.

— Още нещо, Джо: недей да се доверяваш напълно на Хари. Това са много пари. Хари може да очисти Бени, но може да очисти и нас двамата.

Джо отново потърка очите си, след което поклати глава.

— Това не мога да го приема... Не и Хари.

— Много пари са.

Той помисли още малко и след това кимна.

— Наистина са бая пари.

— Виж, Джо, от тебе зависи да се погрижиш за себе си. Три милиона долара! Трябва да си сигурен, че ще си получиш дела. Аз няма за какво да се притеснявам. Както ти казах, моят дял ще си го получава предварително, но ти трябва да се притесняваш заради Бени и Хари. Аз ще те пазя и ти ще ме пазиш. Не казвай нищо на Хари. Човек никога не знае.

— Така е — поклати глава. — Че кой, по дяволите, знае? Слушайте, човече. Пих прекалено много. — Изправи се несигурно на крака. — Отивам си в къщурката.

— Искаш ли да те закарам, Джо?

Той се заклатушка към вратата, после спря и се обрна към мен.

— Бихте ли го направили?

— Нали сме партньори, Джо? Не ми се ще някое хитро ченге да те прибере. Ще те закарам до вас.

— Благодаря, човече. Предполагам, че питието...

Подкрепях го до асансьора, а после — до шевито.

— Накъде сме? — попитах, след като се настанихме в колата.

— Давайте направо. Десетата вдясно, №45 — изфъфли и главата му клюмна напред.

След десет минути спрях пред някакъв блок и го разтърсих да се събуди.

— Стигнахме, Джо.

Той ме потупа по рамото.

— Вие сте истински приятел, човече — измънка. — Вземете колата за обратно. Ще дойда да си я прибера утре. Човече! Ама и това питие беше бая силно!

Докато излизаше от колата, го хванах за ръката.

— Джо... къде е Гленда?

Той се зазяпа пиянски в мен.

— С шефа бе, човек. Вие къде мислите, че е? Седи си приятничко, уютничко, а Бени ѝ досажда.

Той се измъкна и тръгна на зигзаг през тротоара. Наблюдавах го как отвори външната врата и изчезна зад нея. След това си поех дълбоко въздух.

Имах чувството, че картите идват при мен.

— За следващата седмица камионетката ще е готова — рече Хари. — Униформите вече съм ги уредил.

Седяхме в шеста стая на мотела „Златната роза“. Беше приятно обзаведена, с двойно легло на отсрещната стена, четири фотьойла, телевизор, барче. И двамата пиехме уиски и се бяхме настанили един срещу друг.

— В полунощ ще отида да прибера камионетката от Фриско — продължи Хари. — Това не е проблем. Имам две актьорчета, които ще бъдат охрана.

— Знаят ли в какво се забъркват? — попитах.

— Разбира се. Ще получат два bona за това. За такива пари са готови да прережат гърлата и на майките си. — Той ме изгледа замислено. — Единственото слабо място на тази операция е патрулиращият пазач. Няма ли да е по-добре да го очистим и на негово място да поставим наш човек?

Това предложение ме стресна, но същевременно ме предупреди, че Хари е толкова безмилостен, колкото и Клаус.

— Патрулът се сменя в неделя сутринта. Ако го очистите, цялата операция ще пропадне.

Хари помисли по въпроса и кимна.

— Да-а, разбирам.

Почеса се по брадата, после се усмихна. Обясни, че имал една приятелка, която щяла да чака на източната страна на банката, така че когато патрулът се отдалечал и вече не можел да наблюдава входа, тя щяла да го помоли да я упъти за някой хотел.

— Сладка е — каза Хари и усмивката му се разтегна. — Може да го заговори поне за пет минути, а това е повече от достатъчно, за да влезем в банката. Тя и преди е вършила разни работи за мен и гарантирам, че няма грешка.

Изглеждаше ми добра идея. Бях се притеснил за патрула.

— Харесва ми — рекох.

— Я ми кажи, приятел, тая веселба ще успее ли?

— Моята част от операцията ще успее. Какво ще стане, когато вкарате плячката в камионетката и потеглите, зависи от вас.

Той ме гледаше, а очите му се присвиха.

— Защо смяташ, че няма да успеем да се измъкнем с парите? Ти рече, че до понеделник сутринта няма да има тревога. Така че разполагаме с цялата неделя, за да се изпарим.

— Чудесно — отпих от питието си. — В такъв случай нямате никакви проблеми, но това са много пари.

Той наклони главата си на една страна.

— Е, и?

— Даваш си сметка, че Клаус е абсолютно побъркан, нали? Той е психопат.

— Да предположим, че е.

— Три милиона, Хари. Дори един психопат не би изпуснал толкова пари. Вие поемате всички рискове, а той си седи вкъщи.

Хари се стегна и се приведе напред.

— Е, и?

— Нищо. Аз няма за какво да се притеснявам. На мен ми плащат предварително. Вие сте тези, които трябва да се притеснявате.

— Мислиш, че Клаус може да ни метне? — В гласа му се прокрадна несигурност.

— Имате си работа с ненормален. Всичко може да се случи. Не знам. Дано пък да е толкова ненормален, че да ви пусне тримата да се измъкнете с трите милиона. От друга страна, той може да уреди ти и Джо да бъдете очистени и да прибере парите за себе си.

Хари се почеса по брадата, в очите му се четеше тревога.

— Кой ще ни очисти?

— Той ми каза, че имал организация.

Хари се изсмя.

— Разбира се: има мен, Джо и Бени — това е неговата организация. Обича да преувеличава. Аз съм този, който знае откъде да наемем помощ, а не той. Приказваш куп глупости. Веднъж да пипнем парите, пък ще видим какво може да направи по въпроса.

— Ами Бени — подхвърлих с тих глас.

Хари се изопна изведнъж. Изглеждаше като човек, който се е бълснал в стена.

— Да... Бени. — Седеше мълчаливо, мислеше и гледаше в чашата си.

— Бени е един малоумен убиец — казах. — Ако можеш да му вярваш, нямаш никакъв проблем. Аз не бих му вярвал. Той ме тревожи. Ако му се удаде и най-малката възможност, мисля, че ще ни очисти и тримата и ще си замине с плячката. Аз поне така мисля.

Хари се размърда притеснено. Умът му се беше съсредоточил върху думите ми, той се мръщеше и накрая рече:

— Я стига бе. Аз...

— Какво би правил един малоумен като Бени с три miliona долара? — прекъснах го. — Ако ни очисти и тримата, той няма да знае какво да прави с толкова много пари, но Клаус ще знае. Бени би отишъл при Клаус. Може би Клаус му е пробутал идеята, че ще му каже какво да прави с парите си. Така че и Бени би могъл да бъде мръсник. Три miliona долара!

Хари зяпаше в мен и виждах, че го бях накарал да се разтревожи.

— Ти си умен човек — изрече бавно. — Опитваш се да ми пробуташ нещо, върху което да си помисля. Свърши си твоята работа, а на мен остави да наглеждам Бени. Сега да преговорим цялата операция отново от А до Я. Нали така?

Сигурен, че съм посял зърнче на съмнение в главата му, извадих плана на банката от куфарчето си и през следващите два часа работихме над обира.

Хари беше схватлив и интелигентен. Въпросите му бяха проучващи, но, изглежда, отговорите ми го задоволяваха.

Накрая рече:

— Това е. Изглежда ми добре.

— Сигурен ли си?

— Не виждам къде може да се объркат нещата. Да, добре е.

— Това го предай на Клаус. Той се съгласи да ми плати предварително, ако останеш доволен от моите отговори.

Изглема ме хитро.

— Грижиш се за себе си, а?

— Бих бил глупак, ако не го направех. Не храня илюзии, че вие тримата ще се съгласите да делите с мен. Моят дял идва от джоба на Клаус.

— Колко ти плаща?

— Двеста и петдесет хиляди в облигации.

Видях очите му да се променят.

— Облигации ли? — повтори той.

— Да... все едно истински пари.

Усмихна се леко, но хитро и с това ми каза всичко, което исках да зная. Наясно беше, че облигациите, които Клаус ми бе показал, са фалшиви.

— Ти си наистина умен — кимна. — Облигациите са неща много по-добро от купчина пари.

— Така си е — отвърнах, като си мислех: „Хубаво бе, двуличнико, но аз ще се смея последен“. — Как ще се отървете от бижутата? — продължих спокойно, прибирайки плана в куфарчето. — Те ще бъдат доста.

— Няма да имаме проблеми. Един приятел, който е в този бизнес, ще се погрижи за тях, но ще има и пари, нали?

— Да, само че бижутата ще бъдат повече.

Той направи физиономия.

— Мислиш ли, че в трезора има три miliona?

— Не знам: може и да са повече. В такъв богат град като Шарнвил сигурно много пари са сложени в сейфовете. В момента се правят какви ли не големи сделки с недвижими имоти и огромна част от тях ще се извършат чрез плащане в брой, за да се избегнат данъците.

— Е, добре. Мисля, че това е всичко. — Той се изправи. — Много хубава операция. Клаус може и да не е с всичкия си, но е страшно умен.

— И Джо твърди същото.

— Ще дойдем да те вземем от вас следващата събота сутринта в 2:30. Нали така?

— Ще бъда готов.

— Ако нещо се промени, ще ти се обадя в офиса.

— Кажи, че си Бенсън от „Ай Би Ем“.

— Добре.

Докато вървяхме към вратата, рекох:

— И наглеждай Бени.

— Ще го наглеждам. — Спра и впи поглед в мен, а очите му изведнъж станаха ледени. — И теб ще наблюдавам, момченце.

Мина покрай мен, пъхна се в тъмнината навън и се отправи към шевито. Когато подкара колата си, натиснах бутона за спиране на

касетофона, който се намираше в дръжката на куфарчето ми.

Отидох до своята кола, поставих внимателно куфарчето върху седалката до шофьорското място и поех към апартамента си. Около 11:00 в сряда сутринта, току-що бях затворил телефона след продължителен разговор с Бил Дикънс, когато секретарката ми влезе.

— Специална доставка за вас, г-н Лукас. Пише „лично“. — Тя остави на бюрото ми голям плик.

— Благодаря ти, Мери.

Изчаках я да излезе, после, като държах плика за единия край, внимателно го разтворих. Облигациите се изсипаха. Погледнах ги. Изглеждаха достатъчно истински, но не ме изльгаха. Нямаше никаква бележка. Като използвах кърпичката си, прибрах облигациите обратно в плика и го заключих в едно от чекмеджетата на бюрото.

Отпуснах се назад и премислих положението. Разполагах с две разобличителни касетки, на които бяха разговорът ми с Клаус и разговорът ми с Хари. Освен това бях записал и Джо. Имах отпечатъците на Хари върху куфарчето. Това си беше чист късмет, че беше грабнал куфарчето от мен, когато се канех да го отворя. Неговите отпечатъци ги имаше и в досието му. С малко късмет можеше да се намерят отпечатъци и на Клаус върху плика, а вероятно и върху облигациите. При неговото досие фалшивите облигации щяха да му докарат доста годинки в затвора. Можех да свържа него, Хари и Джо с обира на банката, но не и Бени. Това ме притесняваше. Засега нямах нищо срещу Бени. После Мери надникна да ми предаде, че строителният агент чака, за да се види с мен, и през следващите три часа затънах в работа.

Към 13:00, обичайното ми време за обяд, казах на Мери, че имам да свърша още нещо, и я помолих да изпрати някой да ми купи сандвичи.

— Нужен ми е още един касетофон, Мери. Искам да презапиша някои касетки.

— Дайте, аз ще направя това вместо вас, г-н Лукас.

— Благодаря, но предпочитам да го свърша сам. През следващия един час не ме свързвай с никого по телефона: казвай, че съм излязъл на обяд.

След като взех от нея касетофона, заключих вратата на кабинета и презаписах двете касетки. После на портативната си пишеща машина

написах в два екземпляра бележка до Фаръл Браницън. Разказах му за любовта си към Гленда, за Клаус и неговото изнудване и за непоколебимостта му да ограби „Най-сигурната банка в света“. Осведомих го, че на касетките има достатъчно, за да бъде тикнат Клаус в затвора, и че облигациите, които ми е дал, са фалшиви. Не пропуснах нито една подробност. Завърших, като му съобщих, че Клаус заплашва да убие Гленда и мен, ако обирът на банката се провали.

Прочетох показанията си и доволен ги сложих в плик заедно с оригиналните касетки. Заключих копието от показанията заедно с копията от касетките в чекмеджето на бюрото си. Междувременно вече беше станало 14:15 и чувах как Мери се разхожда из стаята си. Отключих вратата на кабинета и й съобщих, че съм готов за работа — след няколко минути телефонът започна да звъни.

Малко след 20:00, когато Мери и останалите отдавна си бяха тръгнали, а аз бях приключил с всичко, което беше натрупано върху бюрото ми, можах отново да се концентрирам върху стоящия пред мен проблем. Доволен бях, че най-сетне се бях погрижил за себе си, но за съжаление не и за Гленда. По някакъв начин трябваше да я отърва от Клаус. Според Джо тя беше затворничка в къщата му. „Поне разполагам с целия четвъртък и петък, за да измисля нещо“ — казах си.

Взех оригиналните касетки и показанията, копията оставил в чекмеджето на бюрото, и слязох долу при колата. Бях сложил в жабката пистолета, който Джо ми бе дал. Запалих, взех пистолета от жабката и го пуснах в джоба на якето. Това ми създаде чувство на сигурност. Паркирах на около 200 метра от блока си. Сега вече нямаше да поемам никакви рискове. С големия плик, който съдържаше касетките и показанията ми, в едната ръка, а с другата стиснал дръжката на пистолета, се отправих към осветения вход. Когато доближих стъклена врата, която водеше към фоайето, спрях и се огледах наляво и надясно, след това продължих напред, но незабавно се заковах.

В едно от креслата, близо до асансьора, с килната назад шапка и спортен вестник в ръка седеше Бени.

Щом го зърнах, тръпки ме побиха по гърба. Обърнах се и с бърза крачка се отправих обратно към колата. Очевидно Бени чакаше мен, но

зашо? Ако видеше големия плик, който носех, щеше да ми го вземе. Все още не бях готов да сваля картите си пред Клаус.

Колко ли време щеше да дебне там Бени? Исках да се прибера в апартамента си, но трябваше да изчакам той да си отиде. Реших да вляза в един ресторант в края на улицата, за да хапна, а после предпазливо да се върна.

Тъкмо се бях озовал до колата си, когато зърнах заместник-шерифа Фред Маклейн, който сега изпълняваше длъжността шериф на Шарнвил, да приближава по тротоара.

— Здрави, Фред!

Той спря, взря се в мен, после зачервеното му подпухнало лице се разтегна в усмивка.

— Здравейте, г-н Лукас.

Здрависахме се.

— Ужасно е това, което се случи с шерифа — рекох. — Не може да ми излезе от главата.

— Така е. — Маклейн изду дебелите си бузи. — Ще го пипнем тоя пънкар, г-н Лукас. Не се тревожете. Ще го пипнем!

— Не се съмнявам, Фред. — Направих пауза и продължих: — Тъкмо отивах до апартамента си за едно питие на крак. Имам след това среща за вечеря. Искаш ли да ми правиш компания? Намира ми се добро уиски.

— Не е на добро, ако човек откаже пиене, г-н Лукас — отвърна той ухилен. — Щом е така, да вървим.

Тръгнахме заедно с него към блока и влязохме във фоайето. С крайчето на окото си зърнах как Бени се сепна и започна да се надига, но когато забеляза Маклейн, се настани обратно в стола и отново се вторачи в спортния вестник. Заведох Маклейн до асансьора, без да поглеждам към Бени. Видях как той се втренчи в него, а малките му свински очички се втвърдиха.

— Един момент, г-н Лукас. — И се отправи към Бени. — Не съм те виждал досега наоколо, страннико — рече с коравия си глас на ценге. — Аз съм шерифът тук и обичам да проверявам непознатите лица. Кой си ти?

Бени се изправи бързо на крака. Бруталното му лице лъсна от пот.

— Само си почивам — отвърна. — Има ли нещо лошо в това?

— Тук ли живееш? — изляя Маклейн. Той беше щастлив само когато крещеше на хората.

— Не... просто си почивам.

— В такъв случай, по дяволите, почивай някъде другаде. Как се казваш и откъде идваш?

— Том Шулц — отвърна Бени и отстъпи назад. — Имам един час до влака си.

— Хайде, Фред — повиках го. — Времето лети.

Маклейн изгрухтя, след което посочи на Бени вратата.

— Омитай се — изкомандва и докато Бени изчезваше в нощта, по лицето му играеше усмивка. После се върна при мен до асансьора.

— Приличаше ми на пънкар — рече, докато влизахме в кабината.

— Мразя пънкарите.

В апартамента му приготвих уиски със сода и го настаних в един фотьойл.

— Извини ме за малко, Фред — казах. — Искам да се измия.

— Вървете и не се притеснявайте. — Той отпи от уискито и въздъхна. — Ето на това му се вика хубаво питие.

Оставил бутилката и сифона със содата на една масичка до него и отидох в спалнята. Сложих плика в куфарче, което преди това бях обвил с целофан. Отидох в кухнята, намерих голям лист кафява хартия и въже и превърнах куфарчето в пакет. Всичко това ми отне по-малко от петнайсет минути.

Като взех със себе си пакета, се върнах във всекидневната. Маклейн тихо мъркаше. Забелязах, че нивото на уискито в бутилката се беше понижило.

— Дяволски добро уиски, г-н Лукас.

Отидох до бюрото и надписах пакета за Браницън: Национална калифорнийска банка, Лос Анджелис.

— Мога ли да те помоля за една услуга, Фред?

Той премигна със замъглен поглед.

— Разбира се. За вас... каквото и да е.

Сипа си още уиски в чашата, отпи, въздъхна и поклати одобрително глава.

— В този пакет има важни документи за г-н Браницън — рекох, като се надявах, че все още не се беше прекалено напил и щеше да разбере какво му говоря. — Би ли заключил пакета в твоя сейф, Фред?

Зяпна ме.

— Сложете го в банката, г-н Лукас.

— Разбрахме се с г-н Браницън, че ще ти предам пакета да го пазиш — обясних. — Той се съгласи с идеята. Г-н Браницън мисли често за теб, Фред. Каза ми, че ако зависело от него, ти си щял да бъдеш следващият шериф, а ти знаеш, че г-н Браницън има пръст в много неща.

Подпухналото лице на Маклейн светна в щастлива усмивка.

— Така ли каза? Г-н Браницън?

— Точно така.

— Да, и е прав. — Надигна се от стола си. — За г-н Браницън съм готов на всяка услуга.

— Искам да пазиш този пакет в твоя сейф, Фред. Ако не ти се обадя до понеделник сутринта, искам да занесеш пакета лично на г-н Браницън. В понеделник сутринта след десет часа. Не преди това. Сега ме чуй, Фред: този пакет е важен. Когато тръгнеш за Лос Анджелис, вземи със себе си и някое от твоите момчета. Господин Браницън ще ти бъде благодарен, но не го давай на никого другого, освен на г-н Браницън.

Маклейн отново се вторачи в мен.

— Е, добре. Ще се погрижа за това. Значи в понеделник сутринта, а?

— Точно така. Когато този пакет стигне до г-н Браницън, можеш да разчиташ, че ще станеш шериф на Шарнвил.

Той придърпа нагоре колана си с кобура, килна шапката „Стетсън“ назад и ми се усмихна приятелски.

— Считайте, че е свършено, г-н Лукас.

— Благодаря ти, Фред. Хайде да тръгваме. Ще те закарам обратно. Искам да видя този пакет заключен в сейфа ти.

— Разбира се.

Наведе се и си сипа още уиски в чашата, изпи го, измърка, усмихна се и след това с пакета под мишница тръгна с мен към асансьора.

В полицейското управление в мое присъствие заключи пакета в големия сейф.

— Добре, Фред. Ако не ти се обадя до десет часа в понеделник сутринта, занеси този пакет с придружител на г-н Браницън.

— Дадено, г-н Лукас. Ще се погрижа за това. — Той избърса устните си с опакото на ръката. — Хубаво беше уискито.

Оставих го и се върнах в колата си.

На мястото до шофьора с килната назад шапка седеше Бени.

VI

— Здравей, издайнико — рече Бени, като се изхили злорадо. — Шефът иска да те види. Потегляй!

— Ще се срещна с него утре вечерта в девет — отсякох. — А сега изчезвай!

— Ще дойдеш, ако не искаш да започна да режа пръстите на курвичката ти един по един. Потегляй!

Поставих ръка на клаксона.

— Чуй ме, Бени. Докоснеш ли я, операцията няма да се състои. Ще се срещна с Клаус не по-рано от утре. А сега изчезвай или ще натисна клаксона и ще се озовеш заобиколен от ченгета.

Останахме втренчени един в друг за известно време. Очите му изльчваха безсилен гняв.

— Изчезвай! — срязах го отново.

— Предупреждавах шефа, че ще се правиш на хитър кучи син, но не се заблуждавай, зная как да се оправям с такива като тебе.

В това време от участъка излезе патрул. Той спря за малко, после се насочи към колата.

— Добър вечер, г-н Лукас — поздрави. — Тук не е разрешено да се паркира.

— Здрави, Том — обърнах се към него по име, тъй като познавах повечето патрули, — тъкмо тръгвах. — После се извърнах към Бени и добавих: — Хайде, Бени. До утре.

Бени отначало се поколеба, но като забеляза, че патрулът се беше вторачил в него, измъкна се от колата и прекоси улицата.

— Кой е този? — полюбопитства полицаят. — Не съм го виждал наоколо.

— Партьор от бизнеса, Том — отговорих, като се насилих да се усмихна. — Всякакви типове ги има. — Кимнах му и подкарах надолу по улицата.

Спрях пред ресторант „Хейуард Джонсън“ и влязох. Поръчах си специалния сандвич на клуба и докато ядях, си мислех за Гленда.

Напоследък тя не излизаше от ума ми. Чувствах, че имам достатъчно доказателства срещу Клаус и ще мога не само да предотвратя обира, но и да измъкна Гленда от лапите му. С показанията, които бях доверил на Маклейн, държах Клаус в ръцете си. Той не можеше да направи нищо. Осъзнавах, че поемам голям рисък, като тръгвам срещу един психопат, но за момента ми се струваше, че Клаус има само две възможности: или да посрещне поражението, или да се озове в затвора за доста години, след като Бранигън и полицията се втурнаха по петите му.

Прекарах неспокойна нощ в полуслънчевина, полуудрямка. Гленда все така бе обсебила мислите ми и все повече осъзнавах колко много значеше тя за мен. Ако успеех да предотвратя обира и да принудя Клаус да напусне града, тогава може би животът ми отново щеше да се нормализира. Още повече че сега, когато Марш беше мъртъв, нищо не можеше да ми попречи да се оженя за Гленда, веднъж само Клаус да се махнеше от Шарнвил.

На следващия ден в офиса бях затрупан с работа. Това ме радваше, защото натоварването не ми позволяваше да се тревожа за предстоящата среща вечерта с Клаус. Следобед се обади Бил Диксън, за да ми каже, че е сключил още един договор с някаква фирма за строежа на малка фабрика за производство на електрически части и фирмата се нуждае от офис оборудване. Попита ме дали мога да се срещна с директора, за да се разберем какво точно им трябва. Отговорих, че съм на разположение, и уточних часа. Когато затворих, се замислих дали в понеделник щях да бъда все още в Шарнвил. Може би, ако не успеех да преметна Клаус, щях да съм на път.

Замислих се и за възможността да напиша писмо на Бил Диксън, като приложа към него копие от показанията си до Бранигън, в случай че се наложеше да замина бързо, но се отказах. Все още имах на разположение целия петък и половината от петъчната нощ, за да решавам как да изиграя заровете.

В случай че бъдех принуден да замина, щях да имам нужда от пари. Проверих банковата си сметка и се оказа, че разполагам с около осем хиляди долара. Написах чек за тази сума и излязох, като предупредих Мери, че само отивам до банката и веднага ще се върна.

Докато чаках на светофара, забелязах Джо, облегнат на един пожарен кран. За момент срещнахме погледите си, след това светна зелено и аз минах. Влязох във фоайето на банката, подписах се с

компютърната писалка и пуснах чека в машината. Не след дълго банкнотите се посипаха през отвора на автомата. Пъхнах ги в задния си джоб и поех обратно към офиса. Отвън, на улицата, Джо все още стоеше до пожарния кран. Този път, без да му обръщам внимание, бутнах стъклена врата и с асансьора се качих в офиса си.

Остатъкът от деня прекарах в отхвърляне на работата, която ме чакаше на бюрото. Имаше куп залежали неща и ако се наложеше да офейкам, не ми се щеше да стоваря на Бил толкова много задачи.

В седем освободих Мери. След като тя си тръгна, сложих копието от показанията си до Браницън и двете касетки в куфарчето. После пъхнах един малък касетофон, заключих офиса и слязох долу при колата.

Тъкмо я отключвах, когато Джо изплува от сенките в тъмната улица.

— Ще се срещнете ли днес с шефа, г-н Лукас? — В гласа му се четеше нотка на беспокойство.

— Да, Джо, имам среща с него тази вечер — отвърнах. — Не е нужно да се навърташ непрекъснато около мен. Ще бъда при него в девет.

— Шефът ми поръча да ви наглеждам, г-н Лукас. Правя това, което ми е наредено.

— Отивам да вечерям. Защо не дойдеш с мен? — поканих го и влязох в колата. Докато се пресягах да отключа другата врата, Джо ме зяпаше учудено. Успя само да каже: „Не мога да вечерям с вас“.

— О, стига, Джо. Знам едно хубаво местенце. Нищо не ти пречи да хапнеш, докато ме наглеждаш.

Той се поколеба, но после седна до мен.

Подкарах към малък ресторант, обслужван предимно от чернокожи. Той се славеше с чудесните си пържоли и аз често го посещавах.

След като се настани удобно край масата в ъгъла, Джо се пооппусна.

В ресторанта имаше повече чернокожи, отколкото бели, а келнерът, който беше също чернокож, му се усмихна дружелюбно.

— Две пържоли по английски — поръчах — и бира.

После извадих цигари и предложих на Джо, но той отказа.

— Не пуша, г-н Лукас.

Аз запалих и рекох:

— Времето тече, Джо. Все още ли възнамеряваш да се забъркаш в тая работа?

Той се размърда притеснено.

— Също като вас, г-н Лукас, и аз изпълнявам задачите си.

— За теб не е задължително. Можеш да хванеш някой автобус и да изчезнеш.

Той ме зяпна учудено.

— И защо трябва да постъпя така?

— Защото винаги е по-добре да изчезнеш, отколкото да се събудиш с куршум в главата.

Джо трепна.

— Казахте, че Хари, вие и аз ще наглеждаме Бени.

— Говорих с Хари. Той се беспокои за себе си. Хич не се притеснява за теб, Джо. Но го разбирам. И аз самият се беспокоя за себе си.

Сервираха ни пържолите с бирата. Захванах се с моята. Джо седеше неподвижно и гледаше втренчено в чинията си. На лицето му се беше изписала тревога.

— Хайде, Джо, хапни — подканих го. — Може пък да греша за Бени, но знам, че ако бях чернокож, щях да се измета от Шарнвил. Поскоро бих предпочел да остана жив, отколкото да рискувам с Бени.

— Аз обаче няма къде да отида — промърмори Джо. — Нямам и никакви пари.

Докато мислите му бяха заети със собствените му проблеми, неочекано попита:

— Как е г-жа Гленда?

Беше някак си неподготвен за този въпрос, но ме погледна и отвърна:

— Трудничко ѝ е, г-н Лукас. Този Бени... — Джо не се доизказа.
Думите му ме жегнаха.

— Какво ѝ прави Бени, Джо?

Той започна да си играе с пържолата.

— Виждате ли, г-н Лукас. Аз не се навъртам там, нито пък Хари, но Бени е около нея през цялото време. Той е бодигардът на шефа. Няма други занимания и затова вади душата на г-жа Гленда.

— Джо, осъзнаваш ли, че твоят шеф всъщност я е отвлякъл?

Той се замисли, докато дъвчеше парче пържола, и поклати глава.

— Това не е вярно, г-н Лукас. Тя работи за него.

— Тя е била принудена да работи за него и в момента той я държи затворена. А знаеш ли, Джо, че за това по закон твоят шеф, ти, Хари и Бени се считате за похитители? За отвлечане ти лепват много повече, отколкото за обир на банка.

Очите му се извърнаха настани.

— Изобщо не познавам законите. Правя само това, което ми е наредено... също като вас. Нямам друг избор.

— Ще ми помогнеш ли да я освободя, Джо?

Очите му се разшириха.

— На шефа това няма да му се хареса, г-н Лукас.

— Не мисли за него, помисли за себе си. Ако ми помогнеш, няма да те затворят за отвлечане.

— Как мога да ви помогна? — попита, докато режеше парче от пържолата.

— Хари довечера ще бъде ли там?

— Той замина за Фриско заради оная работа с камионетката.

— Значи там ще бъдат само твоят шеф, Бени и г-жа Гленда?

Той кимна с глава.

— Знаеш ли точно къде я държат?

— Да, в една стая в задната част на къщата.

— А вратата заключена ли е?

— Не е точно заключена, а залостена от външната страна.

Бутнах чинията си настани. След това тайничко измъкнах парите, които бях изтеглил от банката, и като ги държах вън от полезрението му, под масата, отброих пет банкноти по хиляда долара. Останалите върнах обратно на мястото им.

— Банковата операция няма да се състои, Джо. Не задавай въпроси, само ми повярвай. Предлагам ти възможност да се измъкнеш. Ще ти дам пет хиляди долара, ако изведеш г-жа Гленда от къщата.

Очите му се ококориха.

— Пет хиляди долара? — Остави ножа и вилицата и ме зяпна. — Вие ще ми дадете пет хиляди долара?

На съседната маса нямаше никой и аз му показах банкнотите. Гледаше ги втренчено.

— Сега ме чуй, Джо. Всичко е много просто. Ето какво трябва да направиш. Ще те закарам до къщата и ще те оставя в края на черния път. Докато аз разговарям с Клаус, ти влизаш, отиваш в стаята, където е г-жа Гленда, извеждаш я и я качваш в колата ми. Закарваш я до хотел „Шъруд“ и я оставяш там. Ще ѝ предадеш, че ще отида при нея покъсно. Това е всичко, което трябва да направиш. После се връщаш обратно, оставяш колата до портата и офейкваш. На магистралата можеш да вземеш автобус. С пет хиляди спокойно можеш да изчезнеш. И няма да има нужда да се притесняваш, че ще ти лепнат присъда за отвличане или че ще те арестуват при опит за банков обир. Е, какво ще кажеш?

Той присви очи, докато мислеше. От напрежението усещах ръцете си лепкави, а сърцето ми биеше учестено. Накрая поклати неодобрително глава.

— В банката има три miliona. В сравнение с тях пет хиляди са съвсем нищожна сума.

— Не бъди такъв глупак, Джо! Казах ти, че обир няма да има. — Извадих от куфарчето, което бях оставил на пода до себе си, копие от показанията ми до Браницън. — Прочети това.

Четенето му отне близо десет минути. Беше забил нос в листа, а очите му следяха внимателно пръста, с който отбелязваше всяка прочетена дума. Когато свърши, вдигна очи и ме погледна.

— Шефът ще ви убие, г-н Лукас.

— Няма. Полицията разполага с копие от това. Ще го прочетят в понеделник и веднага ще започнат да действат. При тях са и фалшивите облигации с отпечатъците на Клаус. По това време, Джо, той ще е далеч оттук и изобщо няма да му е до тебе.

— Да, но вие сте споменали и за мен в показанията си.

— Без никакво описание и подробности, Джо. Ако освободиш г-жа Гленда, с тези пари няма да има за какво да се притесняваш.

Той отново присви очи и се замисли.

— Наистина много хитро сте го измислили, г-н Лукас. Размишлявах върху онова, което ми казахте онази вечер. Не вярвам Бени да ме остави да си тръгна с такава огромна сума, ако успеем да влезем в банката. Да, предполагам, че ще е по-умно да приема вашето предложение.

Сега вече си отдъхнах. Бях получил своето за всичките онези нощи, през които си бях бълскал главата.

— Значи ще я измъкнеш оттам, Джо, и ще я закараш в хотел „Шъруд“?

— Да, така ще направя. След това ще ви върна колата и ще се постараю на часа да офейкам от Шарнвил.

Вгледах се в черното му запотено лице. Не знам защо, но почувствах, че мога да му имам доверие.

— Не се беспокой за Бени. Ще се погрижа да е в стаята при Клаус. Ще са ми нужни не повече от десет минути. Нали имаш часовник?

— Разбира се, г-н Лукас.

— Ще се погрижа и входната врата да е отключена. Оставяш ми десет минути да се оправя с Бени и извеждаш г-жа Гленда. Ясно?

— Ясно. Десет минути и я извеждам.

— Точно така. — Погледнах часовника си. Имах двайсет минути до срещата с Клаус в девет. Поисках сметката и след като платих, взех куфарчето и се отправих към колата. Джо вървеше плътно зад мене. Влязохме в колата и подкарах.

Джо попита:

— Кога ще си получа парите, г-н Лукас?

— Ще ти обясня по-късно.

През целия път не проронихме дума. Обадих се едва когато стигнах до черния път, който водеше към къщата на Клаус. По средата на пътя спрях колата.

— А сега да се споразумеем за парите. — Извадих банкнотите от джоба си, внимателно ги сгънах на две и ги скъсах през средата.

— Ей, какво правите, г-н Лукас? — извика Джо.

Подадох му едната половина от скъсаните банкноти, а другата прибрах.

— Когато разбера, че г-жа Гленда е в хотел „Шъруд“, ще ти дам и другата половина. Искам само да съм сигурен, че няма да ме метнеш.

— В бърлогата ми ли ще ги донесете?

— Точно така. Когато приключи с шефа ти, ще отида до хотел „Шъруд“ да се видя с г-жа Гленда, а след това ще дойда при теб. Ти ще си залепиш банкнотите и ще изчезнеш.

Той кимна.

— Разбрано, г-н Лукас.

Излязохме от колата и тръгнахме нагоре по пътя. Вече беше тъмно. В далечината се виждаха светлините на къщата.

— Ще се срещнем в апартамента ти, Джо — повторих. — Аз ще се погрижа за Бени. Не се тревожи за нищо. Само закарай г-жа Гленда до хотел „Шъруд“. — Поех влажната му ръка и я стиснах. — От този момент засечи десет минути.

— Разбрано, г-н Лукас.

Отправих се бързо към портата. Отворих я и продължих към къщата. Сърцето ми биеше учестено, а устата ми беше пресъхнала. Докато натисках звънеца, извадих пистолета, който Джо ми беше дал.

На вратата ме посрещна Бени.

— Влизай, издайнико.

Пристигах в осветения коридор, вдигнах пистолета и рязко заврях дулото му в корема на Бени.

— Недей да рискуваш, Бени. И без това се изкушавам да вкарам някой и друг куршум в червата ти. А сега ме заведи при Клаус.

Бени гледаше дулото на пистолета с безизразно лице. После тръгна предпазливо пред мен и ме въведе във всекидневната.

Клаус седеше зад бюрото си. Студените му като кубчета лед сиви очи следяха внимателно всяко мое движение, докато затварях вратата.

— Издайникът е с пистолет — измърмори Бени.

Изражението на Клаус остана непроменено.

— Отиди отсреща до стената — наредих на Бени — и не мърдай. Бени се ухили.

— Както кажеш. — Той прекоси стаята и застана зад Клаус, като подпра мощните си рамене на стената.

Клаус се обади:

— С пистолет, а, г-н Лукас? Значи се опитвате да хитрувате. Сега, предполагам, ще mi кажете, че и обирът няма да се състои.

— Точно така.

Сложих куфарчето и касетофона на бюрото. В едната ръка все още държах пистолета насочен към тях, а със свободната лява отворих куфарчето, извадих показанията си до Бранигън и ги плъзнах по бюрото.

— Прочетете това.

Клаус ги взе и зачете. После ме погледна.

— Наистина шедъловър на лаконичността.

Очаквах дивашка реакция и тази кротка забележка ме завари неподгoten.

— Облигациите, които ми изпратихте, са фалшиви — успях само да кажа. — Ето две касетки, които искам да чуете. Те ще ви убедят, че обирът няма да се състои.

Пъхнах едната от тях в касетофона и го включих. Няколко минути Клаус слуша собствения си глас. Но след момента, в който казвах „Нужно ли беше да убивате шерифа Томсън“, а той отговаряше „Нека да ви служи за урок. Когато някой ми пречи или се опитва да ми пречи, го премахвам“, Клаус се пресегна и изключи касетофона.

— Предполагам, че останалото е както в показанията — рече и се отпусна назад в стола.

— Копие от показанията и от касетките се намира в полицията.

Погледнах часовника си. Бяха изминали петнайсет минути. Гленда сигурно вече беше на път за „Шъруд“.

— Уредил съм показанията и касетките да бъдат предадени на Бранигън от полицията в понеделник сутринта. Ако нещо се случи с мен, Клаус, Бранигън ще има достатъчно доказателства, за да ви тикне зад решетките. Така че повтарям: обир няма да има.

— А защо мислите, че нещо би могло да ви се случи? — Клаус повдигна въпросително вежди. — Ако нещо трябва да се случи, то ще се случи на вашата мадама. Вие сте ми прекалено нужен, за да ви очистя.

— Уви, Клаус, Гленда вече е далече оттук.

Смехът ме накара да изтръпна.

— Първо, позволете ми да ви поздравя, г-н Лукас. Поне опитахте. — Той посочи към показанията и касетофона. — Всичко е много добре обмислено, но за нещастие сте само един аматъор, който се изправя срещу професионалисти. В три часа в събота сутринта вие ще ръководите обира. И нека това да ви е ясно!

Чувствах как смелостта ми се стопява и постепенно някакво съмнение започна да се прокрадва в мен.

— Много грешите. Не сте наясно с положението. Вашия смахнат план няма да го бъде. Послушайте съвета ми: измитайте се от

Шарнвил, преди Бранигън да ви е тикнал в кафеза.

— Значи си въобразявате, че Гленда е далеч оттук. — Той поклати глава. — Тя е заключена в стаята си. Мисля, че сте се поувлекли с фантазиите, г-н Лукас.

Бяха минали вече двайсет и пет минути, откакто бях влязъл в къщата. Гленда трябваше да е в безопасност в „Шъруд“.

И тогава дочух звук, който ме накара да замръзна на място: тъжна африканска мелодия, свирена на хармоника.

— А, ето го и Джо — рече Клаус и се изсмя. — Г-н Лукас, стига сте размахвали това оръжие. Нали не вярвате, че бих позволил на Джо да ви го даде заредено? Виждате ли, грешката на аматьора е, че той не си изпипва нещата така, както би направил един професионалист. Дай му на аматьора оръжие и той веднага решава, че то задължително е заредено. Ако не ми вярвате, опитайте се да ме застреляте.

Бени се захили злобно и се запъти към мен. Насочих пистолета към него, но не се решавах да натисна спусъка. Осьзناх, че този път ме бяха прецакали.

— Дължник съм ти, издайнико — изръмжа Бени.

И в същия момент усетих огромния му юмрук да се стоварва върху лицето ми. Почувствах как главата ми експлодира и се сгромолясах на пода. За известно време всичко около мен плуваше в мъгла и някъде далече съвсем приглушено чух Клаус да казва:

— Не трябваше да го правиш, Бени. Няма нужда от насилие.

В това време усетих нечии ръце да ровят из джобовете на сакото ми. Усилието, което направих, за да ги отблъсна, се оказа съвсем немощно. Последва дълга пауза. Постепенно главата ми започна да се прояснява и остра болка премина през лицето ми. Преобърнах се, после с мъка се привдигнах на колене. Когато стаята изплува отново пред очите ми, забелязах Джо да стои до бюрото. Чух го да казва:

— Копелето ми предложи пет bona, шефе. Скъса банкнотите на две, обаче сега аз си взех и другата половина. Може ли да задържа парите?

— Разбира се, Джо, според мен ти напълно си ги заслужи.

Смехът на Джо ме накара да разбера, че всичките ми надежди и упования бяха рухнали. Гленда си оставаше при тях.

Бавно се изправих на крака и се стоварих върху най-близкия стол.

— Дайте на г-н Лукас нещо за пиене. Струва ми се, че едно питие ще му се отрази добре — подметна Клаус и след малко в ръката ми беше напъхана чаша уиски.

— Приемете моите извинения, г-н Лукас. Бени понякога се самозабравя.

Обърнах се и с рязко движение плиснах съдържанието на чашата в лицето на Бени. Той изкрештя, хвана се за очите, разярен се насочи към мен.

— Бени — възпря го Клаус, — иди да провериш за Гленда.

Бени спря за момент, погледна ме и се изхили злорадо.

— Добре.

Той се запъти към вратата.

С неимоверни усилия се изправих и понечих да се повлека подир него. От болката, която още усещах, главата ми беше замаяна и подът ми изглеждаше под наклон. Джо ми препречи пътя, хвана ме за ръката и с едно движение ме фрасна през устата, като ме върна обратно в стола.

Полузашеметен се опитах да се изправя отново, но Джо тутакси ме блъсна обратно. Някъде в дъното на къщата се чу протяжен пронизителен писък, писък на жена, и знаех, че това беше Гленда.

— Джо, иди да го укротиш — меко нареди Клаус. — Този човек не си знае силата.

Джо се изхили и се измъкна от стаята.

— Всичко е наред, г-н Лукас. Нищо повече няма да й направят, освен ако не се противите да ни сътрудничите.

Спомних си какво беше казала Гленда за своя съпруг: „Цялата воля на характера му, а той имаше достатъчно такава, се беше изпарила... Те изтръгнаха волята на Алекс, както хирургът изтръгва апендиц“.

От острия писък всичко в мен се преобръна.

— Ще ви сътруднича — изрекох полушенешком.

Джо и Бени влязоха в стаята. Бени се хилеше, а Джо беше целият потен и клатеше недоволно глава.

— Сега, г-н Лукас — поде Клаус, — утре сутринта ще отидете да си вземете показанията и касетките от полицията. Ясно ли е?

Кимнах.

— Добре. И ще ги донесете тук. Разбрао ли е?

Отново кимнах.

Той се приведе напред. Очите му искряха разярено, а лицето му приличаше на злобна маска.

— Ако се опитате отново да ме излъжете, жената ще бъде изтезавана до смърт! Знам всичко за безплодните ви опити да подкупите Хари и Джо. Там има три милиона долара и те ги искат! От сега нататък ще ни сътрудничите! Ясно ли е?

— Да.

— Тогава утре сутринта ще се видим отново тук. — Удари с юмрук по масата и бясно ми изкрештя: — Никой, най-малкото пък вие, не може да ми попречи да ограбя банката! А сега изчезвайте!

Джо се доближи до мен и ме хвана за ръката.

— Хайде бе, човек. Ама хубаво ви метнах, нали? — И Джо избухна в луд смях. — Обаче вие наистина плямпрате много.

Излязох от къщата и се добрах до паркираната си кола. Когато седнах зад кормилото, спомних си думите на Гленда: „Той е сатана“. Почувствах се напълно смазан и победен. Капанът беше добре заложен и аз не виждах никакъв начин да се измъкна от него. В ушите ми прозвуча отново острият писък на Гленда и ме побиха тръпки. Човекът, с когото си имах работа, беше не само сатана, той беше и психопат.

Поех към Шарнвил, обзет от отчаяние.

* * *

В 8:30 прекрачих прага на полицейския участък.

Денят беше петък: гореща, много влажна, лепкава утрин, но с чисто небе и ярко слънце.

Бях прекарал неспокойна нощ. Мисълта за Гленда не ми даваше мира. Мястото, където ме бе улучило крошето на Бени, сега беше отекло, но през нощта мехлемът на Джебсън беше изчистил синината. Изтърпнах при мисълта, че трябва отново да се срещна с Клаус, но се налагаше да взема пакета от Маклейн и да му го предам.

Заместник-шерифът Тим Бентли седеше зад бюрото си. Той беше добро ченге, но твърде младо. От него би излязъл много по-добър

шериф, отколкото от Маклейн. Беше висок, с огненочервена коса и лунички. Усмихна ми се, като ме видя.

— Здравейте, г-н Лукас. С какво мога да ви помогна?

— Тук ли е Маклейн, Том?

— Снощи му се наложи да замине за Лос Анджелис. Ще се върне най-рано в понеделник.

Издръпнах.

— В сряда му поверих един пакет, който да предаде на Браницън

— рекох. — Заключи го в сейфа.

Бентли кимна.

— Да, знам за това. Шерифът го взе със себе си.

Изведнъж почувствах, че не мога да си поема въздух. Обля ме студена пот.

— Но пакетът ми трябва. — Гласът ми прозвуча дрезгаво и единствено разтревоженото лице на Бентли ме накара да овладея напиращата паника. — Тим, уговорката беше Маклейн да не предава пакета преди понеделник.

— Така е, г-н Лукас. Но миналата вечер възникна спешна работа в Лос Анджелис и тъй като реши да остане там и за уикенда, взе пакета със себе си. Не се тревожете, той ще го предаде в понеделник.

— Пакетът, Тим, съдържа проекти за една нова банка. Току-що открих, че голяма част от сметките са грешни. Трябва ми спешно.

— Добре, ще се обадя в Лос Анджелис и ще се опитам да разбера къде е Маклейн.

В съзнанието ми изплува злото лице на Клаус. Ако тази сутрин не успеех да му предам пакета, щеше да си го изкара на Гленда. След като затвори телефона, Бентли рече:

— Капитан Перел се е видял с Маклейн миналата вечер, г-н Лукас. Приключили са работата. Не знае къде е Маклейн в момента. — Бентли сви рамене. — Може и да се върне, но предполагам, че ще остане за уикенда. — Отново сви рамене. — Каза ми да не го чакам преди понеделник вечерта.

Устните ми трепереха от напрежение. Ударих силно с юмрук по бюрото и изкрещях:

— Пакетът ми трябва на всяка цена! Сигурно не съм бил с всички си, когато съм решил да го поверя на този впиянчен тъпак. Тим, трябва да ми помогнеш!

Той ме гледаше разтревожено.

— Г-н Лукас, успокойте се. Аз...

— Да не би да искаш да кажеш, че не можеш да го откриеш! Та нали, за бога, сте полиция! Трябва да го намериш на всяка цена! Ако тези сметки стигнат до Бранигън, фирмата ми ще загуби договора! Толкова е важно, че ако нещо се провали, вас с Маклейн ще държа отговорни за това!

— Е, ако наистина е толкова важно... — Той за момент се поколеба, но после веднага вдигна слушалката и пак набра Лос Анджелис. Поиска спешно да открият Маклейн и затвори. — Ще го намерят, г-н Лукас, но предполагам, че няма да стане толкова бързо. По-добре ще е аз да ви позвъня в офиса.

— Колко време ще им отнеме?

— Зависи дали Маклейн е трезвен, или не. Но предполагам, че няма да е повече от два часа.

— Ами ако е пиян?

Той сви рамене.

— Мога само да гадая като вас.

— Обади се отново в Лос Анджелис. Предай им каквото ти казах. Аз тръгвам за там. Може ли да използвам телефона?

— Разбира се, г-н Лукас.

Обадих се в офиса и съобщих на Мери, че заминавам за Лос Анджелис и ще се върна по някое време следобеда.

— Но, г-н Лукас, имате три среци.

Наредих ѝ да ги отложи и затворих.

— Тръгвам, Тим. Благодаря ти за това, което направи.

Беше 9:00. Щяха да са ми нужни около два часа бързо каране, за да стигна до Лос Анджелис. Може би щях да се позабавя, докато взема пакета. Не се надявах да се озова при Клаус преди 15:00.

Стигнах бързо до пощата и чак там се сетих, че не знам телефонния номер на Клаус. Прегледах указателя, но го нямаше^[1]. Пот се лееше от мен. Позвъних на телефонни услуги. Попаднах на услужлива телефонистка.

— Спешно е — рекох, — трябва да се свържа с г-н Едуин Клаус. Адресът е Фармхаус, улица „Шанън“. Моля, свържете ме.

— Изчакайте за момент, господине. — Последва кратка пауза и после гласът се обади: — Съжалявам, господине, но номерът не е

регистриран.

— Да, знам. Синът му е пострадал тежко при автомобилна катастрофа. Трябва да предупредим бащата. На телефона е доктор Луис.

Жената се колебаеше.

— Добре, докторе, ще ви свържа.

Изтрих потта от лицето си и зачаках, докато накрая чух дрезгавия глас на Бени.

— Какво има?

— Дай ми Клаус — почти извиках, — Лукас се обажда.

— А откъде си толкова сигурен, че той би искал да говори с теб. Разкарай се.

— Дай ми го бе, маймуно — изкрешях.

Последва пауза, после чух някакви гласове и след това Клаус се обади.

— Кажете, г-н Лукас.

— Полицията е занесла пакета в Лос Анджелис. Веднага тръгвам за там, но няма да мога да дойда при вас преди четири.

— Ако до четири не сте пристигнали, г-н Лукас, Бени ще навести жената. — И затвори.

Точно минаваше 11:00, когато стигнах в полицейския участък в Лос Анджелис. На капитан Перел, нисък, набит мъж, му беше известно, че играя голф с Браницън, затова се държеше изключително учтиво.

— Струва ми се, че разреших проблема ви, г-н Лукас. Не успяхме да открием Маклейн, но открихме неговия помощник, който в момента пътува обратно за Шарнвил. Маклейн прекарва уикенда с някаква жена, но му е поръчал да остави пакета, за който се притеснявате, в банката. Занесъл го е там в 9:30 тази сутрин и е взел разписка. — Подаде ми някаква бележка.

Сърцето ми щеше да изскочи, докато четях редовете:

Получих един пакет от г-н Лукас, Шарнвил, за г-н
Фаръл Браницън.

Лоус Шелтън, секретарка на г-н Браницън

Познавах Лоус Шелтън добре.

— Благодаря, капитане. Ще отскоча до банката.

Докато вървях към колата, се питах дали Браницън вече не е отворил пакета и не е прочел показанията ми. В банката попитах за г-ца Шелтън. Момичето на пропуска ми се усмихна.

— Заповядайте, г-н Лукас, предполагам, че знаете пътя.

Взех асансьора до последния етаж и влязох в офиса на Лоус Шелтън.

Тя беше висока, слаба, леко мургава жена, приятна на вид, въпреки че не беше красива.

— Лари, какво те води насам? — попита учудено.

— Подписала си се за един пакет за Ф. Б. — казах. — Той получи ли го?

Потта продължаваше да се лее от мен, а гласът ми беше прегракнал.

— Случило ли се е нещо? — разтревожи се тя и се изправи.

— Получи ли го?

— В момента е на бюрото му. Отсъства за уикенда. Нещо важно ли е?

Сега вече си поех дълбоко въздух.

— Отсъства?

— Да. Замина вчера вечерта. Каза, че отива да поиграе голф.

— Установих, че калкулаторът ми показва големи отклонения. Всички изчисления в пакета са грешни. Ако Ф. Б. ги види, добре ще ме нареди.

Тя се засмя.

— Не се тревожи толкова. Случва се. Сега ще ти го донеса.

Докато чаках, в главата ми се зароди прекрасна идея. Вече бях направил копие от показанията и касетките, но то беше при Клаус. Защо да не извадя още едно. Погледнах часовника си. Минаваше 12:00. Ако действах бързо, щях до 16:00 да успея да стигна в Шарнвил.

Лоус донесе пакета.

— Лоус, ще ми направиш ли една малка услуга. Трябват ми два касетофона и копирна машина.

— Разбира се. Ела с мен.

Заведе ме в малка стая.

— Ето тук всичко, което ти трябва. Имаш ли нужда от нещо друго?

— Не, благодаря ти. Няма да се бавя дълго.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня и тя ме остави, като ми махна леко с ръка.

Отне ми малко повече от час да презапиша двете касетки и да преснимам показанията. Преснимах също и облигациите. Когато свърших, запечатах отново пакета. След това поставих касетките в плик, който открих в бюрото, запечатах и него, като отгоре написах:

Да бъде предадено на г-н Банигън на 5 юли, не по-рано.

Днес беше 29 юни. Дотогава имах достатъчно време да действам. Ако Клаус успееше да ме надхитри и ме убиеха, Банигън щеше да разполага с достатъчно доказателства, за да уреди арестуването му. Ако все пак имах късмет и останех жив, можех да си взема обратно пакета от Лоус.

Върнах се в офиса и сложих плика на бюрото ѝ.

— Искам да предадеш това на Ф. Б. на 5 юли, но не по-рано. Тук има проекти за нова охранителна система. Все още я разработвам. Ако не се обадя до 4 юли, предай му този пакет на следващата сутрин. Ако променя решението си, ще ти звънна и ще дойда да си го взема. Знам, че звучи малко като във филмите с Джеймс Бонд, но е важно, нали разбиращ?

Леко озадачена, Лоус ми кимна с глава.

— Не се тревожи. Ще го прибера в мяя сейф.

— Благодаря ти. Трябва да тръгвам обратно за Шарнвил. — Взех другия пакет и на излизане ѝ изпратих въздушна целувка. Слязох с асансьора долу, влязох в колата си и потеглих.

Стрелките на часовника ми показваха 15:15, когато вече се клатушках по пътя към къщата на Клаус.

Изкачих стъпалата и на вратата бях посрещнат от Бени.

— Значи успя, издайнико. Жалко, нямах късмет. Чаках с нетърпение да пообработя курвичката ти.

Влязох във всекидневната, където Клаус ме очакваше, и сложих пакета пред него.

— Отворете го, г-н Лукас.

Скъсах връвта и кафеникавата хартия, отворих куфарчето и му показвах оригиналното копие на показанията си, двете касетки и фалшивите облигации.

Той кимна одобрително.

— Направили сте каквото ви беше наредено. Разумно от ваша страна, г-н Лукас. — Изгледа ме втренчено с ледените сиви кубчета и в този поглед имаше нещо, което ме плашише. След известно мълчание той продължи: — Знаете ли, ако бях аматьор като вас, преди да се разделя със съдържанието на това куфарче, предвидливо бих си извадил копие от показанията и облигациите заедно с презапис на касетките. Бих ги оставил в банка с нареждането да бъдат предадени на г-н Браницън, когато се върне от уикенда. Така ли постъпихте, г-н Лукас?

Думите на Гленда „той е сатана“ отново прозвучаха в ушите ми, но този път ми се сториха като отчаян вопъл. Не знам как успях да запазя невъзмутимо изражението на лицето си. По някакъв начин съумях да заставя очите си да среќнат изпитателния му поглед.

— Иска ми се да се бях сетил за това — рекох твърдо.

От усмивката, която ми отправи, тръпки полазиха по тялото ми.

— Предлагам да се обадим на г-ца Шелтън и вие да я попитате дали пакетът, който сте й оставили, е на сигурно място.

Бени влезе в стаята и застана до стената с вечната си злорада усмивка.

— Аз ще слушам по другия телефон, г-н Лукас, така че ще чуя отговора й.

Започна да набира.

„Той е сатана!“

Бълфът ми беше разкрит и като се чувствах окончателно сразен, успях да кажа:

— В нея има копия.

Клаус остави слушалката на мястото й, изгледа ме със своя налудничав поглед, след което се обърна към Бени:

— На теб оставям този тъп аматьор. Гледай да не изпоцапаш много.

Стана и излезе от стаята.

Бени се изхили и се отлепи от стената.

— Издайнико, за мен ще бъде истинско удоволствие. Когато пребия някого, той цял живот помни, че съм го бил.

Приближи чевръсто и ми забърса челюстта с кос ляв. Аз политнах и разперих ръце, а той използва момента, за да ми вкара с невероятна сила дясното си кроше в корема.

Постепенно започнах да идвам в съзнание. Някъде далече, почти като в сън чух гласа на Гленда да казва: „О, скъпи, какво са направили с теб?“.

Опитах се да помръдна, но изкрешях от болка.

— Не се движи.

Клепачите ми тежаха като олово и с мъка ги отворих. Съвсем неясно и размазано изплува червената коса на Гленда, а след това и лицето ѝ.

— Не говори. Чакай, Лари, не мърдай. Само чакай.

Очите ми натежаха и аз изпаднах отново в безсъзнание.

Следващия път, когато я почувствах до мен, вече виждах лицето ѝ ясно: бледо, изпито, но нейното. Беше съвсем близо до моето. Почувствах устните ѝ да докосват бузата ми. Потърсих ръката ѝ и я стиснах.

— Моля те, не се движи, скъпи. Ще ти премине, бъди търпелив.

— Какво ти направиха? — успях да попитам.

Ръката ѝ стисна по-силно моята.

— Не се тревожи сега за мен. Чуй ме, Лари. Трябва да ги вкараш в банката. Казах ти, че той е *сатана*, но ти не ме послуша. О, скъпи, защо трябваше да се опитваш да ги надхитриш. Погледни какво са направили с теб. Ако само знаеш как се държаха и с мен.

Лежах неподвижен, като се опитвах да прогоня болката от израненото си тяло. Почувствах, че нещо се беше скършило в мен. Изведнъж си спомних за Алекс Марш, който е седял и е плакал, докато са биели Гленда. Изкусният побой, който ми беше нанесен, ме изпълваше, от една страна, с ужас при мисълта, че бих могъл да бъда подложен отново на него; от друга страна, чувствах, че някъде дълбоко в мен се заражда парещо желание за мъст, желание да ги избия, да

убия Клаус и Хари, и Джо. Осъзнавах, че това беше само чувство, далече от реалността, но все пак то беше вътре в мен и се разрастваше.

— Не се притеснявай. Ще ги вкарам в банката.

— Скъпи, вече не издържам заключена тук с този престъпник.

Чак тогава разбрах, че лежа върху легло, и когато се огледах, видях, че сме в малка стая. Прозорците бяха заковани, а срещу мен се намираше открайната врата, която водеше към банята.

— Тук ли те държат затворена?

— Да. Бени те донесе и ми нареди да се грижа за теб. Мисля, че излязоха някъде с Клаус.

— Искаш да кажеш, че сме сами?

— Така ми се струва.

С невероятни усилия се изправих до седнало положение. Тялото ми се раздираше от болка. Тя се опита да ме спре, но аз отклоних ръцете ѝ.

— Сега е моментът. Трябва да се опитаме да се измъкнем. — Пот изби по цялото ми тяло, когато спуснах краката си на земята. — Помогни ми да се изправя, Гленда.

— Не можем да се измъкнем. Мислиш ли, че вече не съм опитвала?

— Помогни ми!

Тя ме подкрепи, докато се мъчех да се изправя.

— Недей, Лари. Само си причиняваш болка.

Довлякох се до вратата и се опрях с ръце на стената. Вратата беше много здрава. Дори и с брадва щеше да ми бъде трудно да я разбия. С прозореца положението беше същото. Дъските бяха дъбови и здраво заковани. Нямаше никаква надежда да се измъкнем през вратата или през прозореца.

От острата болка ми се зави свят и аз се отпуснах изтощен на леглото.

Гленда изтича до банята и се върна с чаша вода. Излях водата върху главата си и дойдох на себе си. Докато ѝ подавах чашата, се сетих да погледна часовника си. Не можех да повярвам, че съм бил в безсъзнание цели 4 часа.

— Може да опитаме през тавана — рекох.

— Прекалено е високо. Няма нищо, на което да стъпим, нищо, което бихме могли да използваме! О, Лари, трябва да правим това,

което Клаус нареди!

Навън се чу някакъв шум и Гленда се впи в ръката ми. Вратата се отвори и в стаята влезе Клаус. Зад него в процепа стояха Бени и Джо.

— Надявам се, г-н Лукас, че вече сте разбрали колко е неразумно да се опитвате да ме мамите. — Клаус се обърна към Гленда и нареди:

— Чаша вода.

Гленда взе чашата и буквално се втурна към банята. Беше ми неприятно, като виждах колко много се страхува от него.

— Ето, вземете тези хапчета, г-н Лукас. Искам да сте в добра форма, когато му дойде времето.

Бени, последван от Джо, с нехайна крачка пристъпи вътре.

Нямаше накъде да мърдам. Мисълта, че можех да опитам отново масивните юмруци на Бени, ме накара да изтръпна. Взех трите хапчета и чашата вода, която Гленда ми беше подала разтреперана.

— Изпийте ги! — изръмжа Клаус.

Гълтнах хапчетата и пресуших чашата.

— Предполагам, че няма да възразите да прекарате нощта в нейното легло — рече Клаус. — Лека нощ и на двама ви. — И напусна стаята.

— Аз ще бъда отвън пред вратата, издайнико, така че ако нещо ти дотрябва през нощта, само си го поискай — заяви Бени, като вдигна огромния си юмрук.

Джо се изхили и двамата се измъкнаха от стаята, като залостиха вратата отвън.

Улових Гленда за ръката. Хапчетата бяха започнали да действат и като някаква гаснеща светлина съзнанието ми запотъва в мрак.

---

[1] В САЩ телефонният номер се вписва в указателя само по желание на абоната. — Бел.пр. ↑

VII

Сънувах, че Джо свири негърските си ритуални песни на хармониката. Размърдах се с надеждата да прекъсна съня и изведнъж се събудих, но въпреки това мелодията си остана в главата ми.

Отворих очи и видях Джо, който седеше на един стол и свиреше на хармониката си. Като забеляза, че го гледам, дебелите му устни се разтегнаха в широка усмивка.

— Здравейте, човече — каза той. — Време е да ставате.

Изправих се в леглото. Нямаше никакви непоносими болки, но тялото все пак ме болеше. Огледах се наоколо.

На пода в ъгъла седеше Гленда. Тя се взря в мен, а големите ѝ очи бяха тъжни.

— Хайде бе, човече — рече Джо. — Вземете се изкъпете. Ще ви пригответя ваната. Времето напредва. Не можеечно да спите.

Погледнах часовника си. Беше десет часът. Нямах никаква представа дали беше десет сутринта или вечерта.

Джо отвори вратата и извика нещо. След миг се появи Бени.

Отиде при Гленда, дръпна я за ръката и я изправи на крака.

— А сега да се поразходим, котенце — тросна се и я забута вън от стаята.

Джо отиде в банята и пусна водата.

Изправих се на крака, като очаквах остри болки, но нищо не последва. Джо обаче не трябваше да разбере това. Когато се появи отново, аз рязко си поех дъх и се превих на две.

— Хайде, хайде, човече — промълви той припряно. — Не може да сте толкова мекушав.

Останах неподвижен, все още превит, после бавно се затътрих към банята. Докато Джо затваряше кранчетата, стоях до ваната и дишах тежко. Той ми свали ризата.

— Ама и Бени си го бива да върши работа.

Погледнах надолу към гърдите си. Бяха на жълти, черни и сини петна. Без да пестя времето — по този начин се правех на много по-

немощен, отколкото бях — бавно свалих панталоните и слипа и после гол се олюлях назад, като се отпуснах върху Джо, който ме подхвани.

— Хайде бе, човек! — подкани ме нетърпеливо и полу ме натъпка, полу ме внесе във ваната.

Лежах в горещата вода със затворени очи, но с трескаво работещ ум. Трябваше да има някакъв начин да се измъкна от този капан! Само че докато Гленда беше заложница, аз бях безсилен. Да можех да открия някаква възможност да я освободя...

Джо вися над мен и ме остави да кисна в горещата вода десетина минути, после се наведе, хвана ме за китките и ме изправи. За негова заблуда изохках.

— Подсушете се, но побързайте. Шефът иска да ви види. — И влезе в спалнята.

Не си направих труда да бързам. Когато докосвах насиненото си тяло, то ме болеше, но се изтрих, бавно сложих ризата, нахлуших панталоните и поех полека към спалнята. Изненадан бях, че докато се движех, не усещах никаква болка, но внимавах да не пропусна да изохкам при всяка крачка.

— Искате ли нещо за ядене? — попита Джо и посочи към една табла, върху която имаше кана с кафе и сандвичи.

Осъзнах, че съм ужасно гладен. Като внимавах движенията ми да са бавни, налях си кафе и отпих.

— Колко е частът, Джо?

— Време е за лягане — отговори той. — Хапчетата, които шефът ви даде, ви нокаутираха.

Вече се чувствах по-сilen. Кафето също помагаше. Изядох сандвичите прав, но все така превит, докато Джо седеше в стола и свиреше на хармониката си. Когато свърших с яденето, се почувствах още по-добре.

— Знаете ли какво? — рече Джо и пъхна хармониката в джоба на ризата си. — Вие със сигурност си навлякохте куп неприятности. Казах ви, че шефът е умен, но не пожелахте да ме чуете. Казах ви да не си копаете сам гроба. Пак не пожелахте да ме чуете. Казах ви, че като работите за шефа, ще потопите пръста си в меда, така както и аз, но вие отново не пожелахте да ме чуете. И какво стана, наложи се да го направите по трудния начин.

Леко се произправих и се вгледах в него.

— Още веднъж те предупреждавам, Джо — рекох. — За Клаус едно чернокожо момче нищо не значи. И теб ще те затрият като мен.

Той се ухили.

— Това вие го казвате. Хайде, шефът иска да ви види.

Подхвана ме под мишница и ме повлече към вратата, която в същия миг излетя с тръсък, и видях как Бени бълсна Гленда покрай мен. Толкова силно я беше тласнал, че тя залитна напред и се озова на ръце и колене.

Скочих към нея, но Бени ми се изпрачи и размаха юмрука си под носа ми. Имах желанието да го фрасна, но сега не му беше времето. Оставил се на Джо да ме влачи по коридора към всекидневната.

Клаус седеше зад бюрото си. Джо ме бутна към един стол срещу Клаус и се дръпна назад.

— Добре, Джо — каза Клаус. — Почакай отвън.

Джо излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

— Как се чувствате, г-н Лукас? — попита Клаус, приведе се напред и ме загледа.

Бях се превил на две, обгърнал с ръце тялото си.

— Г-н Лукас! — В гласа му имаше острота. — Не разигравайте театър пред мен! Просехте си боя и си го получихте. Внимавайте да не заслужите още един. След четири часа ще вкарате хората ми в банката. Ясен ли съм?

Вдигнах глава и се загледах в него.

— Да.

— Имаме да вършим работа. И ви предупреждавам, г-н Лукас: никакви номера повече, ако искате вашата мадама да остане жива. Ясен ли съм?

— Да.

— Много добре. Ако случайно се питате дали секретарката ви ще съобщи, че сте изчезнали, мога да ви успокоя: тя получи телеграма, която я осведомява, че са ви задържали и може да ви очаква във вторник. Това ще ви осигури достатъчно време, за да изчезнете.

Сигурен бях, че ще ме очистят веднага щом тримата опразнеха банката. Не хранех никакви илюзии по този въпрос.

Нищо не отвърнах.

Той натисна някакъв бутона и в стаята влезе Хари.

— Погрижи се за него, и не го изпускат от очи.

Хари ми се ухили: лукав, нахакан и секси.

— Хайде да вървим, момченце — подкани ме. — Опита си вече номерата, така че сега остава само бизнесът.

Бавно се изправих на крака и все така превит го последвах вън от стаята, а после в горещата влажна нощ.

Хари включи мощен фенер и тръгнахме през моравата към някакъв голям хамбар. Влязохме.

Хамбарът беше осветен от две голи крушки, които висяха от мертеците. По средата имаше бронирана камионетка. Беше точно копие на онази, която толкова често бяхвиждал по главната улица на Шарнвил. До нея стояха двама високи здравеняци с кафявите униформи на компанията за охрана.

— Огледай ги, момченце — подкани ме Хари. — Какво ще кажеш?

Двамата мъже зяпаха в мен, докато ги оглеждах, после бавно заобиколиха камионетката. Нищо повече не можеше да се желае нито по отношение на униформите, нито на камионетката.

— Добра работа — отвърнах.

Хари кимна и се ухили.

— Така и предполагах. Хубаво ги огледай, момченце. Пак погледни. Не бихме искали да се пързулнем, нали?

— Добра работа — повторих аз.

— А сега само наблюдавай.

Той отвори вратата откъм шофьора, пъхна ръка вътре и дръпна някакъв лост. Името на компанията за охрана, което беше изписано с червени букви от двете страни на камионетката, се скри от погледа ни някъде в покрива на камионетката: на негово място се появи друга табела с надпис: „Кало Фърничър Корпорейшън“. Регистрационните номера се обрнаха и новият номер беше от Лос Анджелис.

— Хитро, нали? — попита Хари. — След като натоварим камионетката, всички оফейкваме с нея.

Всички, освен мен, помислих си аз.

— Доста добре — рекох.

— Така. Сега ще отидем до апартамента ти и ще приберем твоите машинарийки. Да тръгваме.

Излязохме от хамбара и пресякохме моравата до мястото, където беше паркирано шевито.

— Ти карай, момченце. Аз ще те наблюдавам.

Седна до мен, аз запалих колата и подкарах по черния път.

Хари се обади:

— Мислих си за теб, момченце, и за това, което ми каза. Сгреши, като се довери на Джо. Той е само едно чернокожо момче. Шефът се погрижи за него, а когато едно чернокожо момче вярва в някого, то не го предава. Всичко, което казваше на Джо, стигаше веднага до шефа. Идея на шефа беше Джо да ти даде пистолет. Шефът е умен. Винаги гледа напред в бъдещето. Предвиди, че ако Джо не ти даде пистолет, ти ще отидеш и сам ще си купиш. Ето на това му казвам да предвиждаш. Твоята идея Джо да измъкне Гленда от къщата беше много хубава. Хубава идея, но събрка, като реши, че можеш да се довериш на Джо. И какво стана? Теб те пребиха, а Гленда все още е заложница.

Нищо не отвърнах. В края на черния път намалих и изчаках пролука в движението, за да вляза в магистралата.

— Не се самозалъгвам — продължи Хари, — че в трезора ще намерим три милиона. Мисля, че Клаус е толкова ненормален, колкото ти твърдиш. Може би там има само един милион. Ето ти възможност, момченце. Ти вземаш Гленда и петдесет хиляди долара, а аз — останалото. Харесва ли ти предложението?

Пак ли се опитваха да ме измамят, запитах се.

— А какво ще стане с Джо и Бени?

— Я ми кажи нещо. Ако в трезора гръмне пистолет, ще се чуе ли на улицата?

— Дори в банката няма да се чуе.

— Само се питах. Идеята ми е, след като напълним кашоните, да очистя Джо и Бени, после да ти дам петдесет bona и пистолет. След това аз потеглям с камионетката и остатъка от плячката, а ти отиваш да пречукаш Клаус и да вземеш Гленда. Тази кола ще бъде паркирана близо до банката. Можеш да я използваш. Какво ще кажеш?

А какво ли ще те спре да застреляш и мен, след като застреляш Джо и Бени, помислих си.

— Какво ще стане с двамата, които ще докарат камионетката?

— Не се тревожи за тях. Щом я докарат в клетката, те си тръгват. Имат си друга кола, с която ще се измъкнат. Ще започна да действам, след като натоварим плячката в камионетката. Ще се погрижа и за парите. Ще оставя петдесет bona в един от кашоните. Веднага щом

застрелям Джо и Бени, ти давам кашона и пистолета и ти поемаш по твоя път, а аз — по моя.

Вече се движехме по главната улица на Шарнвил. Завих и се насочих към моя блок.

— Клаус сам ли ще бъде с Гленда?

— Разбира се. Няма с кого другого да бъде. Всичко, което трябва да направиш, е да влезеш и да пречукаш Клаус. Харесва ли ти идеята?

Ако доживеех след обира да се добера до Клаус, идеята разбира се ми харесваше, но вярвах на Хари толкова, колкото бих вярвал на гърмяща змия. Щеше да бъде прекалено лесно за него. Бум — и Бени е мъртъв, бум — и Джо е мъртъв, бум — аз също съм мъртъв.

— Да — отвърнах. — Харесва ми.

Той се наведе напред и ме потупа по коляното.

— Добре, момченце. Това е сделка.

Паркирах пред блока, след това се извърнах в седалката така, че да мога да виждам Хари. Светлината от уличната лампа падаше право върху лицето му.

— Кажи ми, Хари — започнах, — за теб нищо ли не означава това, че ще убиеш Джо и Бени? Можеш ей така да ги застреляш, без изобщо да ти пука?

Ухили се.

— Нека простишко да ти го обясня, момченце: за да освободиш Гленда, на теб ще ти пука ли, че ще застреляш Клаус?

За един продължителен момент се замислих по въпроса. Ако аз не убиех Клаус, той със сигурност щеше да убие Гленда и мен. Бях уверен в това.

— Мисля, че си прав — отвърнах.

— За да се докопам до един милион долара, защо трябва да ми пука дали ще очистя две пречки като Джо и Бени? Пък и на кого ще липсват?

Отворих вратата и изскочих на тротоара. Хари се присъедини към мен и двамата се качихме до апартамента ми с асансьора.

Докато Хари се размотаваше, аз набързо събрах машинарийките, които ми трябваха, за да вляза в банката. В кухнята намерих найлоново пликче и ги поставих в него.

Погледнах си часовника. Часът сега беше 1:10. Времето летеше.

— Готово — рекох, като сложих пликчето на масата.

— Всичко ли взе?

— Да.

— Сигурен ли си? Не искам да стане провал, защото си забравил нещо.

— Всичко е наред.

— Добре. — Той отиде до един стол и седна. — Какво ще кажеш да го полеем?

Отправих се към барчето и извадих бутилка уиски и две чаши.

Пригответих две леки питиета, подадох му едното и се настаних недалеч от него.

Вдигна чашата си.

— Да пием за успеха. А сега ме чуй. Ето какво ще направим. — Отпи, остави чашата и се приведе напред. — Клаус ми каза да стоя пътно до теб. Няма ти доверие, но не се тревожи за това. Джо и Бени ще останат пред вратата на трезора, докато ти и аз се качим в офиса на Мансън. Ти ще направиш твоя номер с телефона и касетата. Ще отвориш трезора и Джо ще се хване на работа. Той наистина разбира от оксижени. По думите ти вчера има четиристотин депозитни кутии за отваряне. Бени и аз ще вадим плячката от кутиите, след като Джо ги отвори. Ти само ще стоиш настррана. Ако Джо работи бързо, може би ще те извикам да помагаш при пълненето на кашоните. Ще работим цялата събота. Имаме около двайсет и седем часа, за да разбием всички сейфове. Камионетката ще пристигне в осем часа в неделя сутринта, след което шофьорът и приятелчето му изчезват. Ще натоварим кашоните вчера. — Хари спря и се ухили. — Докато Бени и Джо разчистват, аз ще им видя сметката. Давам ти пистолета и кашон с петдесет bona, а ти заминаваш при Клаус. Разбра ли?

Отпих от уискито си.

Щеше ли Хари да ме застреля веднага щом ги вкарах в трезора? Мозъкът ми работеше стремглаво. Реших, че това е малко вероятно. Никой от тях не би желал да е в компанията на труп в продължение на двайсет и седем часа. Не... когато Хари застреля Джо и Бени, аз ще бъда следващият.

— Разбрах — отговорих.

— Джо ще носи оксижена. Бени ще носи кашоните. Ти ще носиш твоите машинки и плик с храна. Пригответил съм го. Няма никакъв

смисъл да гладуваме. Моята мацка ще бъде готова да заговори патрула.

— Погледна часовника си. — Още час и половина.

Той стана и започна да обикаля из стаята.

— Всичките тези пари! — възкликна. — Нещо, за което цял живот съм мечтал!

— Онези облигации, които ми даде Клаус — подхвърлих, като наблюдавах лицето му, — Джо ми каза, че ги е правил баща ти. На мен ми изглеждат истински.

Той спря и се ухили.

— Джо говори прекалено много. — Изсмя се хитро и нахакано.

— Да, Клаус те направи на балък. Тези облигации могат да заблудят всекиго. Баща ми беше артист, но беше и тъп. А освен това беше ужасно алчен, та стана невнимателен и набута и себе си, и мен в затвора. Можеше да направим цяло състояние, като работим заедно, но той се опита да ускори нещата и пипнаха един комплект облигации. Федералните тръгнаха по петите ни. — Сви рамене. — Ето така се прецакват тъпаците, но този път не се занимавам с пазара на татковите облигации, а с истински пари.

— И какво ще правиш, когато вземеш парите, Хари?

— Един милион — може би повече! С такова състояние умно момче като мене може да се покрие. — Пак се ухили хитро. — С толкова пари мога да си купя харем от жени. Това е по моята част — жените. Ще се местя от място на място и ще чукам наляво и надясно. Нямам търпение да започна.

— Щом полицията разбере, ще се втурне по петите ти, Хари.

Изсмя се.

— И преди са били по петите ми. Този път добре ще се покрия. Миналия успяха да ме пипнат само защото нямах пари, но с един милион няма защо да се тревожа. — Почеса се по брадата. — Какво смяташ да правиш с петдесетте bona и Гленда?

Това беше нещо, за което не бях мислил. Да предположим, че Хари нямаше намерение да ме преметне и наистина ми дадеше петдесет bona и пистолет, а аз успеех да измъкна Гленда... какво щях да правя тогава?

Знаех, че щом напуснеш Шарнвил и полицията разбереше за това, щеше да се спусне след мен, защото щеше да е наясно, че аз стоя зад обира. Но обирът на банката нямаше да бъде разкрит преди

понеделник сутринта в 8:30. Ако Хари не ме преметнеше, щях да имам двайсет и четири часа, за да напусна страната.

— Предполагам, че ще отлетя за Канада — рекох. — Когато стигна там, ще имам достатъчно време, за да правя планове.

Той кимна и отново лукаво се ухили.

— Гленда е хитруша. Поговорете си двамата. Тя ще измисли нещо.

Погледнах часовника си. Оставаше един час.

— Все още се чувствам доста зле, Хари. Докато чакаме, ще си полегна. Имаш ли нещо против?

— Върви. — Сипа си ново питие. — Да чака човек е направо ад.

Влязох в спалнята и се опънах на леглото. Бях сигурен, че Хари няма да ми даде петдесетте хиляди, а още по-сигурен бях, че няма да ми даде и пистолет. Лежах неподвижно и размишлявах. Съсредоточих мислите си върху трезора. Хари, Джо, Бени и аз щяхме да бъдем вътре за около двайсет и седем часа.

Мислех си за плъзгащата се врата в трезора, която даваше достъп до подземния гараж. Така бях направил тази врата, че когато тя се отвореше, вратите на трезора моментално се затваряха. Електронният контрол над системата се управляваше от бутона, който се натискаше и беше вграден в стената до вратата — боядисан също в бяло, както и стените. Бутона на практика беше невидим, освен ако човек не знаеше къде да го търси.

Продължавах да размишлявам и най-накрая започна да се очертава едно рисковано решение на моя проблем.

Все още лежах на леглото, потънал в мисли, когато Хари надникна в спалнята.

— Време е да се размърдаш, момче — каза той. — Да тръгваме.

Станах от леглото, облякох си якето и отидох във всекидневната. Часът сега беше 2:35. Взех найлоновото пликче, в което се намираха машинарийките и инструментите.

— Сигурен ли си, че нищо не си забравил?

— Сигурен съм.

— Добре ли се чувствуваš?

— Ще оживея.

— Бени ще наблюдава банката. Когато патрулът се придвижи към задната страна, Бени ще запали цигара. Моето маце вече чака,

за да отиде и да заговори пазача. Веднага щом Бени запали цигара, трябва бързо да действаме.

Влязохме в асансьора и се спуснахме с него до партера. Докато излизах, се запитах дали ми остават още много часове, които да изживея.

Озовахме се на улицата.

Фаровете на някаква кола светнаха, после изгаснаха.

— Това е Джо — обясни Хари.

Шевито беше паркирано на няколко метра надолу по улицата. Приближихме и видях как Хари застина на място.

Зърнах Джо, който седеше зад волана. На задната седалка обаче имаше още някакъв мъж.

— Хайде, Хари. Времето не чака.

С ледена тръпка на изненада разпознах режещия глас на Клаус.

Клаус!

Чух Хари с несигурен глас да пита:

— Това ти ли си, шефе?

— Реших да се присъединя към веселбата — рече Клаус. — Ти седни отпред, Хари. Г-н Лукас ще седне до мен.

Докато влизах в колата, за да се настаня до Клаус, видях, че той държи насочен към мен револвер.

Хари се отпусна на предната седалка, Джо включи на скорост и подкара спокойно към Националната калифорнийска банка.

Докато се движехме по безлюдните улици, а после към главната, умът ми работеше като фурия.

Клаус беше тук и седеше до мен! Какво се бе случило с Гленда? Беше ли я убил вече? При тази мисъл стомахът ми се сви. Ако пък не беше, щеше ли да я остави, без никой да я пази?

Клаус тихо се обади:

— Чета мислите ви, г-н Лукас. Вашата мадама е, общо взето, в безопасност. Уредил съм един човек да я наглежда. Когато си свършите работата, вече нищо няма да ви пречи и двамата ще сте свободни да правите каквото искате.

Наистина беше психопат!

Ако смяташе, че вярвам и на една дума от това, което казваше, значи беше по-луд, отколкото го мислех!

Джо отби към бордюра и загаси светлините. Намирахме се на около двеста метра от банката.

От мястото си виждах пазача, който седеше в караулката.

Познавах го, тъй като веднъж бяхме играли голф заедно: беше бивше ченге с приятна жена и четири деца.

Джо оставил двигателя да работи, докато ние всички седяхме и наблюдавахме пазача. Стрелките на часовника върху таблото в колата показваха 3:11.

— Хайде бе, кучи сине, размърдай се — измърмори Хари.

Чакахме още десетина минути и най-сетне пазачът се прозя, протегна се и излезе от караулката. Погледна надясно и наляво, после с преметната през рамо пушка бавно пое покрай предната страна на банката.

Джо включи на скорост и подкара напред.

— Кротко — рече Хари. — Изчакай сигнала на Бени.

Джо спря колата. Хари се обърна назад към мен:

— Вземи пликчето с храната и твоите машинки. Готов ли си да отвориш вратите на банката?

— Да — отговорих и поех найлоновото пликче, което той ми подхвърли през седалката.

Зачакахме. Пазачът вече не се виждаше. После в далечината на улицата в някакъв тъмен вход светна кибритена клечка. Джо бързо подкара колата и я паркира на около десетина метра от банката.

— Сега ще отвориш вратите! — изръмжа Клаус.

Докато се измъркваш от колата, Джо се насочи към задницата й, за да отвори багажника. Бени се приближи и грабна купчина сгънати кашони, които му подаде Джо. Използвах неутрализатора и вратите се отвориха.

Пръв влезе Клаус, спря и се обърна към нас, останалите, които тичешком се изсипахме вътре.

— Не мърдайте. — Погледна към мен. — Тук в безопасност ли сме от лъчите на алармата?

— Те са на около два метра зад вас — отговорих и като използвах неутрализатора, затворих вратите на банката.

Цялата операция беше траяла по-малко от четирийсет секунди.

— Е, вътре сме — рече Бени и се ухили.

— Вие с Хари отидете да отворите трезора — обърна се Клаус към мен и ме изгледа със сивите си очи като ледени қубчета. — И без номера, г-н Лукас, или няма да излезете оттук жив. Ние ще чакаме.

Легнах по корем и се проврях под невидимия лъч, след което се изправих. Като повтаряше моите движения, Хари се присъедини към мен. Отново използвах неутралитата и отворих вратите на асансьора.

— Ще ми е нужно известно време — предупредих Клаус.

Той се взря в Хари.

— Дръж го под око!

Натиснах бутона за втория етаж и вратите на асансьора се затвориха, а клетката пое по своя път нагоре.

— Исусе! — възклика Хари. — Кой, по дяволите, можеше да очаква, че той ще се появи!

Вратите на асансьора се отвориха. Като използвах фенерчето си, бързо се отправих към офиса на Мансън. Бутнах вратата и последван от Хари, влязох.

Внимавах лъчът от фенерчето ми да е далече от прозореца, настаних се зад бюрото на Мансън и се пресегнах за червения телефон. Знаех какво точно трябва да направя, така че не загубих никакво време в мислене. Мозъкът ми беше зает с неочекваното пристигане на Клаус.

Докато режех и оголвах жиците на телефона, Хари се обади:

— Ако ти и аз не работим заедно, момче, ти няма да стигнеш до Гленда, а аз няма да се докопам до парите.

Без да спирам с това, което вършех, попитах:

— Наистина ли е наел някого, който да пази Гленда?

— В никакъв случай. А и за какво му е? И откъде ли би го намерил? Тя си седи там заключена и не може да избяга. Не се тревожи за нея. Ето какво ще направим: аз ще се справя с Джо и Бени, а ти се правяш с Клаус.

Започнах да връзвам жичките от телефона към тези на моята машинка.

— Да се оправя с Клаус ли? Как?

— Бива ли те с пистолет?

Спрях и го погледнах.

— Никога не съм стрелял.

Той се намръщи.

— Клаус е добър стрелец. Ще трябва да се промъкнеш много близо до него. Ако се доближиш достатъчно, няма как да не го улuchiш.

— Постави плосък автоматичен пистолет на бюрото точно пред мен.

— Ще изчакаме до утре сутринта, когато ще пристигне камионетката. После, щом Джо и Бени започнат да товарят плячката, ти се приближи до Клаус и му го начукай. Стреляй през джоба на якето си. В момента, в който ти стреляш, аз ще очистя Джо и Бени. Няма да е никак трудно, защото те ще са заети с кашоните. Разбра ли?

— Откъде да знам, че Клаус вече не е пречукал Гленда?

— И да се озове с нейния труп? Той играе хитро. Ако беше решил да я пречука, щеше да хване Бени да зарови трупа ѝ. Не се притеснявай за нея. В момента е добре. Ако очистиш Клаус, всичко, което ще трябва да направиш след това, е да отидеш с колата до къщата, да я освободиш и да отпътувате.

Не вярвах на нито една негова дума, но знаех, че за момента трябва да се държа за него. Ако не друго, сега поне имах пистолет.

Приключи с жиците на телефона. Като се пресегнах за пистолета, попита:

— Зареден ли е?

— Разбира се. — Хари взе пистолета от ръката ми, извади пълнителя и ми показва патроните. Върна пълнителя обратно. — Всичко, което трябва да направиш, е да натиснеш с палеца този предпазител назад, да насочиш пистолета и да натиснеш спусъка. Не го дърпай или извивай, само натисни. Готов ли си? — попита Хари и посочи към телефона.

— Можем да започваме. — Набрах върху циферблата 2-4-6-8. Почаках, докато чуя изщракване. — Това е! Три от ключалките сега са отворени.

— Исусе! — Той зяпаши в телефона. — Ама че магия.

Станах и се отправих към стената зад стола на Мансън. Открих пълзгащата се тухла и извадих касетата. Като напипах още една скрита тухла, издърпах я и пъхнах касетата в дупката. Почакахме около петнайсет секунди и светна зелена лампичка.

— Сега трезорът е вече отворен. — Върнах се при бюрото и отскубнах машинарийката от жицата на телефона, после я пуснах в найлоновата торбичка.

Наблюдавайки ме, Хари попита:

— Наистина ли трезорът е отворен?

Пъхнах клещите в джоба си и отвърнах:

— Отворен е.

— Сега вече знаеш какво да правиш — усмихна се той с усилие.

По лицето му беше избила пот, а очите му шареха насам-натам неспокойно. — Наблюдавай Клаус. Той наистина е много бърз с пистолета. И за бога, не го пропускай, когато стреляш.

Сърцето ми думкаше, докато слизах надолу с асансьора. Вратите на трезора зееха отворени. Клаус, Джо и Бени вече бяха вътре.

Когато Хари и аз влязохме, Клаус се обърна към мен:

— Дотук, г-н Лукас, успяхте — рече той. — А сега, ако обичате, застанете ето там и не се пречкайте, за да може операцията да продължи. — Посочи към по-отдалечената стена.

През това време Джо сглобяваше оксижена си, а Бени се занимаваше с кашоните.

Хари огледа трезора, в който бяха наредени депозитните кутии.

— Какво местенце — промълви.

— Така е, Хари. Всяка една от тези кутийки води към купчина пари — обясни Клаус.

Отдалечих се и се облегнах на стената близо до стоманената врата, която преграждаше входа към подземния гараж. Като мръднах малко надясно, тялото ми се доближи до електронния бутона, който отваряше стоманената врата и същевременно затваряше вратите на трезора. Джо вече беше запалил пламъка на оксижена си.

— Откъде да започна, шефе? — попита.

Клаус посочи първата кутия на стената отдясно.

— Внимавай, Джо. Извади само ключалката.

Джо намести предпазните очила и усили пламъка. Клаус и другите двама го наблюдаваха. Пъхнах ръка зад гърба си и напипах бутона. Пръстите ми бяха върху него. „Не му е сега времето“ — рекох си и почувствах как пот се стича по мен.

На Джо му бяха нужни десет минути, за да изреже ключалката, и когато тя падна на земята, той намали пламъка и отстъпи назад.

— Вратичката е гореща — предупреди.

Хари пристъпи напред. Беше нахлузил азбестова ръкавица на дясната си ръка. Отвори вратичката на кутията и изпусва.

— Празно!

— Продължавай, Джо — подкани го Клаус. — Опитай се да работиш по-бързо. Има четиристотин кутии, които трябва да бъдат отворени. Десет минути ти отне отварянето на една. С тази скорост ще са ти необходими повече от шейсет часа, за да отвориш всичките.

Джо се опули насреща му.

— Ти каза да внимавам, шефе.

— Не бъди чак толкова внимателен! — изръмжа Клаус.

Джо изряза следващата ключалка за малко повече от пет минути.

Хари отново пристъпи напред и отвори вратичката.

— Exa!

Бени се приближи. Двамата мъже се втренчиха в кутията.

— Момчета! Вижте! Пари! — възклика Бени.

— Опразнете я и продължавайте нататък! — изсъска Клаус.

Докато Хари опразваше съдържанието на кутията, Джо се зае с третата. Този път изряза ключалката за четири минути. Без да изчака Хари, той се зае с четвъртата.

— Пари! — възклика Хари и започна да хвърля подредените пачки банкноти в кашона, който Бени държеше.

Наблюдавах Клаус. Слабото му лице беше напрегнато. Очите му не се откъсваха от Джо, докато той изрязваше четвъртата ключалка. По лицето на Клаус се четеше напрежение, сякаш чакаше съобщение за нещо съдбоносно важно, диагноза, която можеше да се окаже фатална.

При всичките ни срещи Клаус винаги беше леденоспокоен, но не и сега. Когато четвъртата ключалка беше изрязана и Хари пристъпи да отвори сейфа, Клаус също приближи. Хари извади отвътре три кожени кутийки с бижута и купчина пари. Клаус надзърна в кутията и като изпуфтя, се отдръпна назад.

Внезапно осъзнах недвусмислено, че той не беше дошъл, както ни каза, за да се присъедини към веселбата. Беше тук, за да вземе нещо от един от тези сейфове: нещо, което значеше много за него.

Сега Джо работеше още по-бързо. Той изряза петата ключалка за по-малко от три минути.

— Внимавай! — сопна му се Клаус.

Хари отвори кутията и изсумтя:

— Хартии. — Изрече го с отвращение.

Клаус го бутна настрани и извади разни документи. Прегледа ги набързо и ги захвърли на земята. Тогава със сигурност разбрах, че

търси никакви важни книжа.

Шестата кутия съдържаше купчина пари и няколко документа. Докато Клаус ги преглеждаше, Хари и Бени слагаха парите в кашона, Джо режеше ключалката на седмата кутия, а аз натиснах бутона с всичка сила и се облегнах на стоманената врата.

Стана за част от секундата.

Вратите на трезора се затвориха, а стоманената врата се плъзна нагоре и аз се изтърколих в гаража.

За миг успях да зърна как Клаус, Хари, Джо и Бени се опулиха към затворените врати на трезора. Скоих на крака и пипнешком затърсих бутона от тази страна на стената. Намерих го и го натиснах, а докато вратата се затваряше, видях Клаус да насочва пистолета си към мен, но беше малко закъснял.

С барабанящо сърце измъкнах фенерчето си, включих го и хукнах към таблото с бушоните. Знаех точно кои кабел да срежа. С трепереща ръка вкарах клещите и срязах висящия кабел.

Дори и да откриеха бутона, който беше вътре в трезора, вратата вече нямаше да се вдигне. Бях ги вкарал в капан!

Стоях до полуотворената врата на гаража и предпазливо оглеждах страничната уличка, после хвърлих поглед към часовника си. Часът сега беше 4:30. Мислите ми бяха насочени към Гленда.

Най-лесното и бързо нещо, което можех да направя, беше да взема паркираното пред банката шеви, но се отказах. Забелязал бях Джо да прибира ключа от таблото. Колата беше паркирана на десетина метра от караулката. Можех все пак да я запаля, но щеше да ми отнеме време и щях да привлеча вниманието на пазача.

Трябваше да се добера до апартамента си и да използвам собствената си кола. Плъзнах поглед надолу и нагоре по безлюдната права улица, след това затворих вратите на гаража и хукнах надолу, като се отдалечавах от главната, после завих наляво и затичах по друга улица, отново завих наляво и излязох на главната, но на стотина метра от входа на банката. Тогава намалих скоростта до бързо ходене. Шарнвил спеше.

Нужни ми бяха двайсет минути полуходене, полутичане, за да стигна до апартамента си. Докато се движех, мозъкът ми усилено

работеше. Въпреки че страшно исках по-скоро да видя Гленда, трябваше да подсигура нашето бягство. Имах нужда от дрехи. След всичко ми бяха останали само три хиляди долара, но те щяха да са достатъчни, за да стигнем и двамата до Канада. Убеден бях, че щом веднъж се озовяхме там, щях да измисля никакъв начин да спечеля още пари.

Когато влязох в апартамента си, спрях, за да го огледам.

Бях живял тук повече от четири години. Усетих болка, че го напускам. Докато стоях така, осъзнах, че сега съм беглец, който ще бъде преследван до края на дните си.

Влязох в спалнята, извадих голям куфар и напъхах вътре повечето от най-необходимите ми дрехи. После се върнах във всекидневната и прибрах различните инструменти, калкулатори и препоръките си. Без тях бях загубен.

Имах и малко ценни вещи. Взех златните копчета за ръкавели, един тежък златен пръстен, който ми бе подарил баща ми, и една сребърна табакера, която бях спечелил на турнир по голф. Готов бях за тръгване.

Спрях се, за да хвърля един последен поглед, след това изгасих лампата и с асансьора слязох до гаража. Набутах тежкия куфар в багажника на колата, запалих и подкарах към ранчото.

Когато на път за магистралата минавах по главната улица покрай банката, намалих.

Пазачът седеше в караулката и се прозяваше.

Запитах се какво ли правят четиримата мъже, които бях затворил в трезора. За тях нямаше никаква възможност да се измъкнат, преди Мансън да пристигне в понеделник.

Сигурно вече бяха обезумели. Трябваше да предупредя Мансън. Дори да се досетеше, че някой е пипал в трезора, отвореше ли вратите му, тези четиримата щяха да изскочат оттам, стреляйки. В това не се съмнявах. Реших, когато се озова отвъд границата в най-близкото канадско летище, да се обадя на Мансън и да го предупредя, така че банката да бъде обградена от въоръжени полицаи.

Вече се намирах на магистралата, която в този час беше пуста, но знаех, че има полицейски патрули, затова внимавах да не превишавам скоростта. Нужни ми бяха двайсет минути внимателно каране, за да стигна до черния път, който водеше към къщата на Клаус.

Сърцето ми барабанеше, а главата ми беше пламнала от мисли как ще вляза в тази къща и ще освободя Гленда. Стоях пред затворената порта.

Като предпазна мярка бях изгасил светлините, докато карах по черния път.

Клаус твърдеше, че е оставил човек, за да пази Гленда. Независимо от това, което Хари беше казал, нямах намерение да поемам рискове.

Когато излязох от колата, извадих пистолета от джоба си. Стоях до портата и гледах по посока на къщата. Навсякъде беше тъмно.

Дали там имаше някой, който се криеше зад спуснатите завеси и вече знаеше, че съм пристигнал?

Внимателно отворих портата точно толкова, колкото да мога да се промъкна. Светлината на зараждащия се ден ме правеше видим, ако някой наблюдаваше откъм къщата. Поколебах се, но после се овладях и като притичах през избуялата трева в градината, стигнах до входната врата.

Спрях, след това хванах дръжката на вратата и леко натиснах. Вратата се отвори. Като се взирах в тъмнината, почаках, ослуша се и след като неолових никакъв звук, влязох в преддверието. Отново спрях и се ослуша. После бавно, с пистолет, насочен пред себе си, с пръст на спусъка, започнах да се придвижвам по коридора, който водеше към помещението, служещо за затвор на Гленда. Пак спрях, за да извадя фенерчето си.

Ако някой се спотайваше във всекидневната и изскочеше насреща ми стреляйки, със сигурност щях да бъда мъртвец. Но желанието ми да видя Гленда отново надделя. Включих фенерчето и насочих лъча към вратата пред мен.

Вратата зееше отворена!

Забравил за каквато и да било опасност от възможна клопка, бързо се вмъкнах в стаята, затърсих пипнешком ключа за лампата и когато го открих — светнах.

За миг светлината ме заслепи, но после можах да се огледам в познатото място, където заедно с Гленда бяхме затворени.

Сякаш нещо ме халоса по главата, когато разбрах, че Гленда я няма. Втурнах се към банята... нито следа от Гленда.

Без да му мисля, се спуснах обратно към коридора, запалих лампата, хвърлих се към всекидневната, където също запалих осветлението.

Достатъчни ми бяха няколко секунди, за да огледам цялата къща.
Гленда я нямаше!

VIII

Слаба слънчева светлина се процеждаше през пердетата и падаше върху килима. Отвън предупредително изчурулика кос. Хладилникът в кухнята неочаквано забръмча.

Размърдах се и погледнах часовника си. Часът сега беше 5:45. Бях седнал напълно отчаян във всекидневната, смазан от мисълта, че съм закъснял да спася Гленда.

Сега бях сигурен, че след като бях тръгнал с Хари, Бени я беше убил и закопал. Подозренията ми, че Клаус ще заповядва да я убият, се бяха потвърдили.

Мислех само за нея: единствената жена в живота ми, която бе означавала нещо за мен. Отново изплува в съзнанието ми с червената си коса, с изразителните очи и великолепното тяло.

Вероятно беше погребана някъде във фермата. Трябаше да намеря гроба ѝ! Не можех да продължавам да стоя тук и само да страдам. Станах и излязох навън в прохладната утрин. Слънцето сега се беше издигнало над дърветата и те хвърляха бледи сенки.

Огледах се. Хамбарът? Прекосих моравата, влязох в хамbara и се заковах на място.

Бях забравил за фалшивата бронирана камионетка. Тя беше там вътре, по средата. Приближих и погледнах през прозорчето откъм мястото на шофьора. На седалката лежаха двете униформи. Погледнах часовника си. След двайсет и четири часа, ако не и по-рано, пред банката щяха да пристигнат двамата мъже, които щяха да се представят за охрана. Това беше опасност! Ако закараха камионетката, както бе уговорено, и откриеха, че не могат да влязат в гаражната клетка, какво щяха да направят? Ако пазачът ги видеше да се опитват да проникнат в банката, дали щеше да даде тревога? В главата ми беше каша, но силното желание да открия по-бързо гроба на Гленда надделя. Огледах хамbara и твърдия му прашен под. Тя със сигурност не беше заровена тук. Тъкмо бях тръгнал към вратата, когато чух някаква кола да приближава.

С барабанящо сърце и ръка в джоба, здраво стисната дръжката на пистолета, излязох навън под още слабото слънце.

Сив крайслер бе спрял близо до мястото, където бях паркирал колата си, и от него излязоха двама души. Познах в тях мъжете, които щяха да се представят за охрана.

Когато ме съзряха, и двамата спряха на място. Махнах им и те се спогледаха. Бяха ме видели заедно с Хари и се надявах да си помислят, че и аз съм от екипа.

Докато идваха към мен, пристъпих напред, за да ги поздравя.

По-високият от двамата ме изгледа подозрително, в очакване.

— Наред ли е всичко? — попита.

С чувство на успокоение установих, че за тях аз бях човек на Клаус.

— Операцията няма да се състои — рекох, а пръстът ми лежеше върху спусъка на пистолета. — Шефът ми каза да се върна и да ви го съобщя. Можете да забравите за тази работа.

Мъжът погледна към партньора си.

— Имаш предвид, че няма да караме камионетката?

— Точно така. Операцията няма да се състои.

По-ниският от двамата попита нападателно:

— Ами с парите какво ще правим?

— Задръжте ги. Няма никакъв проблем.

За един доста продължителен момент те ме зяпаха. После се спогледаха и се ухилиха.

— Ето на това му се вика добри новини! Предай на шефа, че ако му потрябваме, когато и да е... ние сме налице. Окей?

— Ще му предам.

Наблюдавах ги, докато се връщаха към колата и как след това отпрашиха с нея.

През следващия час обикалях фермата. Не открих прясно разкопана земя. Смазан и съсипан се върнах във всекидневната. Часът сега беше 7:00.

Отпуснах се на един стол. За няколко минути се отдаех на мъката си. Гленда беше мъртва! Оплаквах я повече от половин час, като си припомнях онези прекрасни моменти, които бяхме прекарали заедно, а след това започнах да приемам непоправимото. Сега си зададох въпроса, какво щях да правя?

Бягството заедно с Гленда ми се струваше възбуждащо предизвикателство, но да избягам сам ми изглеждаше ужасна, обречена мисъл.

Насилих се да не мисля за Гленда и започнах да оглеждам собственото си положение. Клаус и тримата му помощници бяха хванати в капан в трезора. Нямаше спасение за тях, но и за мен вероятността да се измъкна беше малка. Щом полицията започнеше разследването, хората щяха да разберат, че аз съм единственият възможен заподозрян, единственият човек, който би могъл да проникне в „Най-сигурната банка в света“.

Изведнъж всичко ми стана безразлично. Да бъда беглец, да бъда гонен ден и нощ, без Гленда, която да ме подкрепя, беше повече, отколкото бих могъл да понеса. Стигнах до решението, че трябва да говоря с Браницън. Трябваше да му обясня всичко. Той беше единствената ми надежда, но не можех да чакам до вторник, когато вероятно щеше да се появи в банката. По някое време вечерта трябваше да предупредя Мансън, че в трезора има бандити, но преди това трябваше да говоря с Браницън. Налагаше се да го открия, и то бързо.

Знаех домашния му телефонен номер. В припряността си бях забравил, че часът е само 7:50 и набрах номера. Доста дълго никой не отговаряше, но накрая сънен женски глас попита:

— Кой се обажда, за бога?

Бях срещал съпругата на Браницън няколко пъти на разни коктейли: висока петдесетгодишна жена, уловила се като удавник за сламка за младостта, с боядисана в катраненочерно коса, мършава и смахната на тема здраве.

— Г-жа Браницън, извинете ме. Обажда се Лари Лукас. Аз...

— Лари Лукас? — Гласът ѝ се вдигна с една октава. — О, за бога! Не съм те виждала от месеци! Как си, Лари? Предполагам, в цветущо здраве? Господи! Как ми се иска и аз да можех да се похваля със същото. — Когато Мърл Браницън започнеше да говори, невъзможно беше да я спреш. — Ти, проклетнико! Събуди ме! Сега нека ти кажа нещо, Лари. Не мога да се сетя откога не съм спала хубаво. Нали знаеш какво имам предвид? Дълбок, здрав сън. Болят ме коленете, а на Фаръл ще му се откъсне главата от хъркане, така че лежа си аз будна, часовете се точат, коленете не престават да ме болят и така

е всяка проклета нощ. Какво ще кажеш, а? Говорих с д-р Шрудер, а той ме упреква, че ходя прекалено много. Как ти се струва това? Едва успявам да преместя единия си крак пред другия. А той ми говори за ходене! Та това е за мен само една шестбуквена думичка! — Тя се изкиска истерично. — Как мислиш, Лари? Фаръл твърди, че съм истеричка. Можеш ли да си представиш? Истеричка! Снощи пряко волята си, а трябва да ти кажа, Лари, че имам много силна воля, взех три от онези валиумчета — така ли ги наричаха? — както и да е, три хапчета за сън. И знаеш ли какво се случи? От тези дяволски хапчета всъщност не можах да мигна цялата нощ! Те не ми бяха от абсолютно никаква полза и знаеш ли какво направих? Болката беше непоносима, но при цялото си отчаяние аз се надигнах от леглото и излях мъката си пред Бога. Ти вярва ли в Бог, Лари? Е, разбира се, че вярваш! Излях мъката си пред Бога, а след това се върнах в леглото и за първи път от месеци насам веднага заспах, но ето че ти, проклетнико, ме събуди.

— Г-жа Браницън — рекох, като се въздържах да не ѝ кресна, — искрено съжалявам, че съм ви събудил, но трябва да говоря с г-н Браницън.

— Събота е, нали, Лари? Нали не е понеделник? Господи! Още не съм се разсънила. Ако е понеделник, имам час при фризьора в девет. Е, кажи ми, това не е ли отвратителен час за фризьор? Но е толкова зает...

— Събота е! — Гласът ми се беше превърнал във вик.

— Лари, скъпи, моля ти се, недей да викаш. Нервите ми и без това са опънати като струни. След като е събота, как тогава може да има спешна работа, свързана с банката? Банката е затворена в събота... поне доколкото знам.

Неизвестно как успях да овладея гнева си.

— Трябва да говоря с г-н Браницън. Бихте ли ми казали къде мога да го намеря?

— Замина някъде да играе голф. Познаваш Ф. Б. Когато не прави пари, играе голф. Спомням си, че веднъж разговаряхме с Джери Форд и Фаръл каза...

— Г-жа Браницън! Моля ви за помощ! Имате ли някаква представа къде мога да открия г-н Браницън?

— Той никога нищо не ми казва. — В гласа ѝ се появи горчивина. — Знаеш ли, понякога Фаръл постъпва много egoистично,

но предполагам, че повечето съпрузи след двайсет и пет години брачен живот стават egoисти.

— Значи не знаете къде мога да се свържа с него?

— Е, ако е толкова спешно, но аз не мога да си представя, че е чак толкова спешно, позвъни на секретарката му. Тя знае по-добре от мен разписанието на съпруга ми. Това не е ли ужасно? Някакво недорасло момиченце да знае повече...

— Благодаря ви, г-жа Браницън. — И треснах телефона. Отворих телефонния указател и намерих домашния номер на Луис Шелтън. След минута вече разговарях с нея.

— Луис, обажда се Лари. Много е спешно, трябва да говоря с Ф. Б. Знаеш ли къде е?

— Колко е спешно? — Гласът на Луис беше дрезгав.

— Свързано е с банката. Не мога да ти кажа нищо повече. Ф. Б. би желал това да бъде запазено в строга тайна, Луис. Трябва да говоря с него!

— Ще видя дали ще успея да се свържа. Кажи си телефона. Аз ще ти се обадя.

— Не можеш ли да ми дадеш неговия номер?

— Не. Аз ще ти се обадя.

Продиктувах ѝ цифрите, написани на телефона, от който се обаждах.

— Сигурен ли си, че не би могло да се изчака до понеделник? — попита Луис. — Ф. Б. ще се вбеси, ако го беспокоя за нищо.

— Още по-вбесен ще бъде, ако не го направиш. Побързай, Луис. Ще чакам. — Затворих.

Докато седях зад бюрото, се сетих за уличаващите ме снимки, на които бях заедно с Марш. Започнах да претърсвам чекмеджетата. Едно от тях беше заключено. Бързо отидох в кухнята да потърся инструмент. Намерих отвертка в някакъв кухненски шкаф. Върнах се във всекидневната и се нахвърлих върху чекмеджето. След няколко минути успях да го отворя.

В чекмеджето в един плик се намираха копията от двете касетки и от показанията ми за Браницън. В друг плик бяха снимките, с които ме бяха изнудвали и които ме показваха заедно с Марш, докато се биехме. Освен това за щастие там бяха и негативите.

В кухнята бях зърнал шише с бензин. Отидох да го взема и като хвърлих двата плика в голямото огнище, залях ги с бензин, запалих клечка кибрит и те пламнаха.

Отдръпнах се назад и се загледах в огъня.

Когато той изгасна, разбръкях останките, залях ги отново с бензин и пак ги подпалих.

Най-сетне бях доволен, че не е останало нищо от уличаващите снимки, нито от касетките, нито от моите показания.

Лоус все още не се обаждаше!

Започнах да претърсвам шкафовете във всекидневната. Открих лопатата, която бях държал при заравянето на Марш, увита в найлон. Отидох в кухнята, намерих някаква гъба, напоих я с вода и после, като махнах найлона, изтрих отпечатъците си от дървената дръжка. След това пак с гъбата избърсах бюрото, страничните перила на столовете и увих един парцал около слушалката. Повече от това не можех да направя.

Погледнах часовника си. Часът сега беше 8:50. За момент само се сетих за Клаус, Джо и Бени, които бяха затворени в трезора. След това мисълта ми отлетя към Гленда.

Седях зад бюрото и скърбях за нея, когато телефонът иззвъня и прекъсна мислите ми.

Вдигнах слушалката. Беше Лоус.

— Съжалявам, Лари, но не мога да се свържа — обясни тя. — Звънях на три пъти. Или не вдига телефона, или не е там.

— Продължавай да звъниш — притеснено настоях. — Наистина е спешно, Лоус. Ще чакам.

— Не мога! Майка ми е болна и се налага да отида при нея. Имам само още няколко минути и после трябва да бързам, за да хвана влака!

— Тогава ми дай телефонния номер! Аз ще продължа да опитвам!

— Не мога да го направя. — Последва пауза, после тя додаде: — Лари, той не отиде да играе голф! От време на време заминава за дълъг уикенд, но не за да играе голф. Няма нужда да ти обяснявам за какво става дума, нали?

Това ме потресе. Винаги си бях представял, че Фаръл Браницън е над равнището на обичайния живот на повечето мъже.

— Хич не ми пука! Трябва да говоря с него! Лоус, в банката възникна ситуация, от която могат да последват много неприятности! Не е възможно да ти кажа повече, но трябва да говоря с него, и то веднага!

— Но той не вдига телефона. — Гласът ѝ направо виеше. — Ще изгуби доверието си в мен, ако ти дам номера.

— Напротив, благодарен ще ти бъде. Кълна се, че ще е така! — Сега вече виках. — Знаеш, че ми има доверие! Случаят не търпи отлагане! Стига, Лоус! Дай ми номера!

Последва дълга пауза, след което тя ми го продуктува:

— 333 477 880. Трябва да тръгвам, иначе ще изпусна влака. — И затвори.

Записах номера върху някакъв бележник, оставен на бюрото. 333 беше кодът на Пенън Бей: малко курортно градче на брега на около двайсет километра от Шарнвил. Бил Диксън и аз преди време бяхме обмисляли идеята да наемем едно от многото бунгала там с намерението да работим през неделите и в същото време да се печем. Бях ходил на това място веднъж, но реших, че има прекалено много деца, за да можем да работим на спокойствие. Спомних си залива: пясък, море, палмови дръвчета, кокетни бунгала и две приятни ресторантчета. Докато оглеждах някои от бунгалата заедно с местния агент, предположих, че голяма част от тях служат за любовни гнезденца, въпреки че повечето бяха обзаведени като за семейна почивка през уикенда. За най-изолираните бунгала, които със сигурност бяха предназначени за любовни авантюри, агентът със съжаление ми каза, че не се дават под наем.

С неуверени ръце разгърнах телефонния указател и заобъръщах страниците, докато не стигнах до Пенън Бей. Не бяха повече от двеста телефонни номера. Внимателно започнах да ги преглеждам наред, докато стигнах до 477 880.

Г-ца Шийла Ванс, „Си Роуд“ 14.

Любовницата на Браницън.

Вдигнах слушалката и набрах номера. Чувах как телефонът звъни и това продължи повече от минута, после затворих. Погледнах

часовника си. Часът беше 9:25.

Трябаше да се видя с Бранигън! Трябаше да му прехвърля топката за цялата тази каша! Не ме интересуваше какво ще се случи с мен. Още по-малко ме интересуваше дали той от време на време прекарва уикенда далеч от жена си и намира утеха при някоя друга. Толкова много беше направил за мен в миналото. Имах чувството, че ако му разкажа цялата тази гадна история, той отново ще ми помогне. Та кой ли друг би могъл!

Излязох от къщата, изтичах до колата, скочих вътре и запалих двигателя. Докато обръщах, за да поема обратно по черния път, се сетих за четиримата мъже, които бях затворил в трезора, после се замислих за Гленда. Е, да, те бяха в капан. Ако не друго, то поне нейното убийство щеше да бъде отмъстено!

В края на черния път се наложи да чакам дълго, докато се включва движението по магистралата, а бях целият нерви. Разни семейства вече бяха потеглили към плажовете. Започнало беше обичайното съботно преселение от Шарнвил.

Най-накрая се вмъкнах на магистралата, но напредвах бавно. Коли с прикрепени към покривите им надути гумени лодки се бяха нанизали плътно една зад друга. Деца, които се подаваха от прозорците им, кряскаха и пищяха, вече обзети от възбудата, че отиват на морето. Башите с отегчено изражение от време на време се извръщаха, както си седяха зад кормилото, за да ги нахокат, докато майките с раздразнени лица ги издърпваха обратно на местата им. Беше типичната шарнвилска събота сутрин.

Отпред се простираха Хамптън Бей, Крик Бей, Литъл Коув, Хепи Бей, а зад тях — Пенън Бей.

Най-известният залив беше Литъл Коув. След като отминах отклонението към него, движението се поразреди и можах да увелича малко скоростта. Само още една кола даде мигач, че ще завива към Пенън Бей. Последвах я по песъчливия път, който водеше до плажа.

Колата отпреде ми спря пред едно от онези обрънати към морето бунгала, които се смятаха за луксозни, и от нея се изсипаха четири малчугана, затичаха се с крясъци по пясъка, а през това време мъжът, който караше, отиде да отвори вратата за гаража.

Продължих по пътя, докато не открих паркинг, след което излязох от колата. Нямах представа къде да търся „Си Роуд“. Огледах

се наляво и надясно и като зърнах някакъв мъж по бански, който идваше към мене, го спрях, за да попитам.

— „Си Роуд“ ли? — Беше с наднормено тегло, а на гърдите си имаше цяло килимче от черни косми. Изглеждаше толкова интелигентен, колкото би могъл да бъде един ампутиран крак. — „Си Роуд“? — Почеса се по косматите гърди. — Да-а... „Си Роуд“? — Сбърчи вежди. — Да-а... вървиш направо, завиваш наляво и си там.

— Благодаря — рекох.

— Пак заповядай. Приятен ден. — И той се затътри отново към морето.

Продължих по пътя и тъкмо се канех да свия наляво, когато чух някакъв глас да ме вика. Спрах и се обърнах.

— Приятел, съжалявам. Търсеш „Си Роуд“, нали?

Слънцето вече се беше вдигнало високо и както си бях облечен за в града, от мен се лееше пот.

— Да.

— Обърках се, приятел. Трябваше да свиеш надясно.

Идеше ми да го удуша.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да се върна до кръстопътя горе, за да поема по пътя вдясно?

Той се почеса по гърдите, сбърчи замислено вежди и кимна.

— Да. Точно така, приятел.

Вече бях тръгнал обратно, когато подвикна:

— Имаш ли деца, приятел?

Без да спирам, отговорих, че нямам.

— Ако знаеш само какъв си късметлия... — Гласът му загъръхна, тъй като се бях отдалечил.

Бунгалата покрай крайбрежния път бяха още по-луксозни от другите, край които бях минал. Стърчаха сред огромни градини и бяха заобиколени с жив плет или с каменни огради. На нито едно от тях не се виждаше номер: само табели, които съобщаваха: „Гнездото“, „Щастлив дом“, „Ти и аз“ — разни налудничави наименования, измислени от хората за техните къщи.

Бях изминал около стотина метра, когато попаднах на някаква тийнейджърка, увиснала на портата на голямо бунгало. Беше тънка като молив, привлекателна и носеше дънки и фланелка. Огледа ме с разбиращи очи и закачливо ми се усмихна.

— Здрави — рече.

Спрях се.

— Търся номер 14 на „Си Роуд“.

Усмивката ѝ стана още по-закачлива, почти дяволита.

— Шийла ли търсиш?

— Точно така. Познаваш ли я?

Нацупи се.

— Мама не ми разрешава да говоря с нея, но когато я няма, аз я поздравявам.

Тъй като бях любопитен да узная нещо повече, попитах:

— Майка ти какво има против нея?

Момичето сбърчи нос.

— Мама е старомодна. Понеже Шийла си има едно-две гаджета, мама твърди, че тя е курва.

— А къде се намира бунгалото ѝ?

Отново се появи дяволитата усмивчица.

— Ако бях на твоето място, не бих отишла там точно сега. В момента дебелият ѝ приятел е при нея. Той е стар и грозен, но сериозното ѝ гадже е супер. Когато на Шийла не ѝ се плува, той идва да плува с мен... ако мама я няма. — Тя изхихика.

Като се опитвах да измъкна още информация, попитах:

— Откъде знаеш, че другият е сериозното ѝ гадже? Дебелият също би могъл да ѝ бъде сериозно гадже, не е ли така?

— Глупости. Дебелият идва само веднъж в месеца, а Хари живее с нея.

— Хари ли?

Побиха ме ледени тръпки. После си рекох, че Хари е често срещано име, но въпреки това инстинкът ми подсказваше да проверя.

— Хари... да не е един висок, слаб, с брада?

Тя се ококори.

— Точно така... познаваш ли го? — С едната си ръка се държеше за вратата, като се полюшваше напред-назад, а с другата прибра от раменете дългата си хубава коса. — Ти как се казваш? И откъде познаваш Хари?

— Не разбрах къде мога да намеря Шийла?

— В края на пътя. Единственото бунгало с номер. Откъде познаваш Хари?

Дрезгав глас изрева отнякъде:

— Джени! Ела тук веднага!

Момичето направи гримаса.

— Това е мама. Доскоро. — Слезе от вратата и се затича към бунгалото.

Докато вървях надолу по песъчливия път, започнах да се питам какво всъщност ставаше. Казах си, че не трябва да си правя прибързани изводи. Възможно беше да има стотици брадати мъже на име Хари.

В главата ми беше каша, но се забързах напред. В края на пътя се виждаше висок жилав плет, зад който се криеше бунгало. На вратата висеше номер 14. Отворих и надникнах в голямата градина. Пред мен в дъното на лъкатушеща пътечка изникна ниско, но просторно бунгало. Бързо минах по пътечката и се озовах пред входната врата.

Как ли щях да бъда посрещнат, когато Бранигън разбереше, че съм успял да го открия чак в любовното му гнездо? За момент се поколебах, след което натиснах звънеца.

Някъде вътре в бунгалото чух дрънченето да отеква. След известно време вратата се отвори.

На прага по пижама, с разрошена червена коса и широко ококорени очи стоеше Гленда.

Банда деца, облечени като каубои, нахлуха в градината. Играчките пищови, които носеха, бяха съвършени копия на истинските. Докато се стреляха едно друго, пукотът на пищовите им ужасно напомняше за действителна стрелба.

Две от децата се проснаха на земята, като се хванаха за гърдите и заприритваха с крака, симулирайки мъчителна смърт. Едно от другите дотича със сияещо лице и като продължаваше да стреля в тях, крещеше:

— Мъртви сте... мъртви сте!

После банданата изостави двете момчета, които сега лежаха неподвижни, и като изскочи отново на улицата, се втурна с крясъци към морето. Срещата с Гленда и неочеквано връхлетялата ме пукотевица ме бяха парализирали. Единственото, на което бях способен, беше да стърча като закован, зазяпан в нея и в двете деца,

които вече се изправяха на крака. Едното насочи пищова си към мен и стреля.

— Ти си мъртъв! — изкрешя, стреля отново и после заедно с приятеля си хукна подир другите.

Лицето ѝ беше придобило восьчен цвят, очите ѝ бяха изпълнени с ужас. Тя отстъпи бавно назад, сякаш беше видяла призрак, затискайки с ръка устата си. Почти простена като на себе си:

— О-о, боже! Боже мой!

— Гленда!

Направих крачка напред.

С приглушен писък Гленда се завъртя, втурна се по дългия коридор, бълсна някаква врата отлясно и се хвърли зад нея, като я затръшна.

Мозъкът ми отказваше да работи. Стърчах на прага и не можех да помръдна. Само колко сигурен бях допреди малко, че Клаус е заповядал да я убият. Стресът, че я откривах жива, и нещо още положо, съзнанието, че появата ми я беше хвърлила в ужасна паника, ме сломиха.

Стоях и се взирах в коридора по посока на затворената врата, зад която се беше скрила. Някъде в бунгалото започна да бие часовник. Продължих да стоя така, усещайки как слънцето напича гърба ми, и преброих ударите. Беше 11:00. Звънът на часовника върна съзнанието ми към действителността. Пристъпих в коридора и затворих външната врата. Поех навътре към вратата на стаята, зад която беше Гленда, натиснах дръжката, но открих, че е заключено.

— Гленда! — изкрешях. — Пусни ме да вляза! Няма от какво да се страхуваш. Гленда... моля те!

Дрезгав глас се обади зад мен:

— Остави я на мира, Лари. Изпаднала е в шок.

Завъртях се.

В коридора стоеше Фаръл Бранигън. Беше облечен с бяла, отворена на врата риза и сини памучни панталони. Въпреки небрежния си вид, той все така изльзваше цялата власт на президента на най-голямото банково обединение в Калифорния.

— Хайде, синко — рече. — Има някои неща, за които трябва да си поговорим. Остави я сама за известно време. На жените им е нужно време, за да преодолеят подобен стрес.

Объркан и напълно не на себе си, се поколебах, но после го последвах в просторната всекидневна, приятно обзаведена с фотьойли, канапета и едно голямо бюро.

— А сега, Лари — тихо подхвани Браницън, докато се настаниваше зад бюрото, — за да не си съставиш погрешна представа за Гленда и мен, ще ти кажа, че тя е моя незаконна дъщеря.

Втренчих се в него, усещайки прилив на успокоение. Негова дъщеря! Когато я бях видял да стои на прага, бях решил, че тя е Шийла Ванс... любовницата на Браницън.

— Ваща дъщеря? — попитах, като продължавах да го зяпам.

Той се настани удобно в големия стол зад бюрото, извади пура от никаква кутия и ми махна да седна.

— Хайде, Лари, разполагай се. Трябва да ти разкажа някои неща за миналото си.

Още по-озадачен, седнах. Той беше толкова спокоен, като че ли се намираше на директорски съвет.

— Ще ти доверя нещо, което е строго поверително, Лари — продължи. — Нито дума на друг. Знам, че мога да ти имам доверие. Нали?

— Гленда е ваша дъщеря?

Той кимна.

— Точно така. Майката на Гленда ми беше секретарка. Това беше преди двайсет и шест години. — Той издиша дима. — Женен бях от няколко месеца. Мърл, както знаеш, е вечно заета със здравето си. Тя никога не можа да ме задоволи в леглото. — Посочи с пурата си към мен. — А мъжът има нужда да бъде задоволяван в леглото. Ето в това се състои бракът. В това е и приятелството. — Той дръпна от пурата си и продължи: — Онова, което никой не знае, Лари, е, че парите на Мърл ми позволиха да започна. Свалям пред теб всичките си карти. Ако не беше толкова богата, нямаше да се оженя за нея. Исках парите й, затова се ожених за нея. С Мърл беше трудно. Тя е от онези жени, които се поставят над секса. Тъй като от нея нищо не можех да получа, след известно време започнах да й изневерявам. Кой мъж не би го направил? Нека да погледнем истината в очите, Лари. В живота на мъжа има само две неща: парите и жените.

Тъй като не казах нищо, той продължи:

— Поради глупост се захванах със секретарката си Ан, майката на Гленда. Ан беше хубаво момиче... скромно. Почина при раждането на Гленда. — Той въздъхна. — Озовах се с бебе на ръце — с дъщеричка. Знаех, че ако Мърл разбере, ще поиска развод и аз ще загубя финансовата й подкрепа. Исках дъщеря си. Мърл никога нямаше да ме дари с деца. Намерих едни добри хорица, които да се грижат за Гленда, и от време на време отивах да я видя. — Той отново изпусна дим. — Навярно няма да разбереш как се чувства един мъж, когато му се роди дъщеря, но няма значение. След време може и да го научиш. Виждах Гленда по веднъж месечно, докато растеше. Нищо не и липсваше. Осигурих й най-доброто образование. Дори я научих да играе голф. Доведох я тук, за да можем да се виждаме от време на време. Срещахме се на разни отдалечени игрища за голф и играехме. И тогава нещо се обърка. Може би тя се е чувствала донякъде самотна. Имаше периоди, в които бях толкова дяволски зает, че не се виждахме повече от три пъти в годината. Не знам какво точно стана, но нещо се обърка. В живота й се появи този мъж на име Хари Брет. Знаех, че рано или късно в живота й ще се появи някой мъж, но се надявах, който и да е той, да бъде по-добър от Брет. Когато имам възможност, идвам тук и прекарвам уикенда с нея както сега. Предупреждавам я и тя отпраща Брет. — Той бутна стола си назад и преметна масивните си крака един връз друг. — В момента обаче положението е променено, Лари. — Той ме погледна сериозно — спокойният президент зад съвещателната маса с пура между дебелите пръсти, обгърнат от дима на скъпата „Хавана“. — Напълно променено — продължи той. — Сега тя е влюбена в теб. Вече не иска Брет. Желае теб. — Наведе се, за да изтръска пепелта от пурата си в пепелника. — В момента, синко, положението е трудно, но съм сигурен, че ти и аз можем да го оправим. Това, което не трябва да забравяш, е, че моята дъщеря те обича, има нужда от теб и разчита на теб, за да помогнеш и на нея, и на мен.

За един продължителен момент останах мълчалив. Наблюдавах този огромен, внушителен мъж и почувствах отчаяно гадене, докато осъзнавах, че ме лъже. Фаръл Браницън! Човекът, който с едно мащване на ръката беше направил толкова много за мен. В мозъка ми се занизаха събитията от последните няколко седмици. Беше убит Марш. Беше убит Томсън. Беше започнало изнудването. Клаус, Бени, Джо и Хари Брет. Гленда, която ме умоляваше да им кажа как да проникнат в

банката. Нейното нагласено затворничество. Дяволитата усмивка на тийнейджърката, когато говореше за Хари Брет, докато се люлееше на вратата.

Като запазих невъзмутимо изражение, попита:

— Казвате, че Гленда разчита на мен, за да ви помогна. С какво бих могъл да ви помогна, г-н Браницън? Защо ли ще му е на човек с вашето положение моята помощ?

Очите му се плъзнаха от мен към стената зад гърба ми и отново се върнаха към мен.

— Трябва ли да ти напомням, Лари, че ако не бях аз, ти все още щеше да си само техник? Благодарение на мен днес имаш процъфтяващ бизнес и на теб гледат като на един от важните граждани в Шарнвил... благодарение на мен.

Останах да гледам право в него, без да казвам нищо. След дълга пауза той продължи:

— Имам нужда от твоята помощ, Лари, така както ти навремето имаше нужда от моята. Тази работа се превърна в опасна каша. Ти и само ти можеш да я оправиш. И Гленда, и аз разчитаме на твоята помощ.

— Коя работа, г-н Браницън?

Бащинската му усмивка застиня. Той се потърка по брадичката, дръпна от пурата си и изпусна кълбо дим, което за момент закри лицето му.

— Лари, и двамата разчитаме на теб. Аз те издигнах от нищото. Не смяташ ли, че би могъл да ми върнеш с услуга за услугата?

— Отново ви питам, г-н Браницън, коя е тази работа, която се е превърнала в опасна каша?

Върху масивното му лице изби лека червенина. Той се надигна в стола си. Вече не беше бащата, а непреклонният президент, опълчил се срещу съпротивата на директорите.

— Губим време, синко! — Гласът му беше станал груб. — Много добре знаеш за какво говоря! Не го увъртай! Какво се случи в банката?

Тогава по твърдостта в погледа му разбрах, че Фаръл Браницън е замесен в обира на банката. Но сега вече бях претръпнал към стресовете и мозъкът ми работеше бързо.

— Няма нужда да се тревожите за банката, г-н Браницън — рекох. — В трезора са затворени четирима зли мъже. Те нямат никаква

възможност да се измъкнат, освен ако аз не ги освободя. Гарантирах ви, че ще имате най-сигурната банка в света... и тя наистина е най-сигурната в света.

Той бавно загаси пурата в пепелника. Въпреки загара от голфа цветът на кожата му прежълтя.

— Казваш, че те са затворени в трезора? — Гласът му беше станал дрезгав и можех да видя как увереността го напуска.

— Това е най-сигурната банка в света, г-н Браницън. Когато някакъв психопат и трима малоумни, единият от които е жесток убиец, се опитват да проникнат във вашата банка, която аз обезопасих, те попадат в капан.

Той се пресегна за нова пура и забелязах, че ръката му трепери. После промени решението си, дръпна ръката си и ме погледна.

— Но ти можеш да ги измъкнеш, Лари.

— Да, бих могъл да ги измъкна — отвърнах, — но нямам намерение да го направя. — Приведох се напред и попитах: — Вие искате ли те да се измъкнат, г-н Браницън?

Седеше неподвижен и виждах как се смалява пред очите ми. Вече не беше президентът на най-голямото банково сдружение в Калифорния: беше само един застаряващ дебелак, който аз повече не можех да уважавам.

— Те трябва да се измъкнат, Лари — рече най-накрая, а гласът му се беше превърнал в дрезгав шепот.

— Няма да се измъкнат — отвърнах. — Следващата ми стъпка ще е да се обадя на Мансън и да го уведомя, че в трезора са затворени четирима крадци, които са се опитали да го оправят. Едва когато той предупреди полицията, ще отида в банката и ще отворя трезора. Така съм нагласил нещата, че никой, освен мен, не може да свърши това. Банката е все още най-сигурната в света.

Станах, приближих до бюрото и се пресегнах за телефона. Тъкмо вдигах слушалката, когато вратата се отвори с тръсък и вътре се втурна Гленда.

Сега беше облечена със зелени памучни панталони и бяла риза. В ръката си държеше автоматичен пистолет. Беше го насочила към мен.

— Дръпни се от телефона! — изкрештя тя.

Очите ѝ блестяха от дива ярост. Устата ѝ се кривеше, ръката ѝ размахваше пистолета. Отстъпи х две крачки от бюрото.

— Гленда! — Гласът на Браницън беше оствър.

Тя погледна към него с ненавист.

— Гленда, сега няма друг освен Лари, който да може да ни помогне — рече Браницън с умоляващ глас. — Недей да драматизираш нещата.

Наблюдавах я, виждах напрегнатото, изопнато лице, ожесточените, подивели очи и не можех да позная жената, която си мислех, че обичам. Жената, чието нежно, гъвкаво тяло ме беше приемало, чийто трогателен глас ме беше умолявал да спася живота ѝ. Тя беше изчезнала, а на нейно място се бе появила тази опасна червенокоса курва, както я беше нарекла майката на тийнейджърката.

Макар да смятах, че вече съм станал устойчив на стресове, мисълта, че Гленда ме беше използвала толкова коравосърдечно и безмилостно, ме накара да се почувствам зле.

— Какво си направил с Хари? — изкрештя тя с писклив глас. — Какво си направил с него, копеле такова?

— Гленда! — викна ѝ Браницън. — Излез оттук! Остави това на мен! Чуваш ли?

Тя го погледна, големите ѝ очи бяха пълни с презрение.

— Не ми нареждай какво да правя, тъста торба с лайна! Твоя дъщеря! Ама че смешка! Да не мислиш, че това умно копеле е повярвало на лъжите ти? — Обърна се към мен: — Ти ще измъкнеш Хари от трезора! — Размаха пистолета. — Ако не го направиш, ще те убия!

— Хайде, Гленда, застреляй ме — рекох спокойно. — Никой освен мен не може да отвори трезора, а въздухът вътре е на свършване. След около четири-пет часа твой Хари и останалите ще умрат от задушаване. От теб зависи. Хайде, стреляй!

Тя отстъпи назад, ръката ѝ се вдигна към устата.

— Задушаване?

— В момента в трезора няма вентилация — отвърнах. — В момента четириима мъже използват останалия там въздух... Но няма да е за дълго. — Протегнах напред ръка. — Ще го измъкна, но при моите условия. Дай ми този пистолет!

— Бълфираш, сатана!

— Не наричаше ли така Клаус? Дай ми пистолета!

— Дай му го! — изкрешя Браницън.

Тя се поколеба, но после хвърли пистолета в краката ми.

— Вземи го! — изкрешя ми. — Ти и евтината ти любов! Хари е десет пъти по мъж от теб! — И се втурна навън от стаята, като затръшна вратата.

Вдигнах пистолета и го сложих на бюрото, после, без да бързам, се върнах до стола си и седнах.

Последва продължителна пауза и накрая Браницън се обади неловко:

— Тя е истеричка, Лари. Знаеш какви са жените.

Вдигнах поглед към него със стиснати юмруци.

Евтината ти, глупава любов!

Болеше ме, но сега поне знаех истината. През цялото време Браницън беше лъгал. Презрителният начин, по който беше изрекла „твоя дъщеря“, ми подсказа, че му е била любовница и че всички лъжи, които ми беше наговорил за секретарката си, бяха само опити да отхвърли от себе си част от вината.

— Значи според вас — рекох — тя ме обича. Ама какъв лъжец сте само!

Той потръпна.

— Вярно ли е, че онези мъже могат да се задушат? — попита.

— Предполагам, че им остават не повече от шест часа. Диксън и аз направихме този трезор. В него има вентилатори, но за да се измъкна от трезора, се наложи да прекъсна електричеството. Не бъльфирам, нито пък лъжа.

Той кимна уморено: един стар, дебел мъж, смалил се — победен.

На бюрото имаше диктофон.

— Г-н Браницън, искам от вас истината — отсякох, — и без повече лъжи. Ще направя запис на това, което ще си кажем.

— Не го прави, синко — отвърна. — Според теб значи, аз съм свършен?

— Точно така. — Натиснах копчето за запис. — Убеждавахте ме, че Гленда е ваша дъщеря. Лъжа беше, нали?

— Да, синко, лъжа беше. Тя ми беше любовница. В нея има някакво непреодолимо привличане. Нека ти доверя, Лари, тя измъкна доста пари от мен.

— Гленда ми каза, че е била омъжена за Алекс Марш... това истина ли е, или лъжа?

— Никога не е била омъжена за него... той беше неин сводник. Изнудваше ме. Имаше снимки на Гленда с мен... снимки, които бяха толкова уличаващи, че Мърл щеше да се разведе, ако ги видеше. Без парите на Мърл щях да изпадна във финансови затруднения. Платих огромен откуп на Марш. Знаех, че рано или късно Мърл ще ме попита къде е отишла тази огромна сума от парите й. Трябваше да направя нещо, за да спра Марш. — Браницън се отпусна назад в стола си и продължи: — Марш също като мен беше увлечен по Гленда, но той беше и алчен. Гленда знаеше, че Марш ме изнудва, но като неин сводник той не ѝ даваше нито цент от парите, които измъкваше от мен. Марш подозираше, че мога да стана опасен. Знаеше, че ще се опитам да се добера до снимките, а успеех ли, щях да уредя да го убият. Преди няколко седмици той дойде при мен. „Г-н Браницън — рече, — не хранете никакви надежди, че можете да се доберете до онези снимки и да се отървете от мен. Те са в една от депозитните кутии на «Най-сигурната банка в света» — и се ухили насреща ми. — Адвокатът ми държи ключа от сейфа. Ако нещо ми се случи, той ще бъде отворен и вие ще трябва да давате обяснение на жена си за снимките.“ Осьзناх, че съм напълно безсилен. Марш беше изиграл картите си умно. — Браницън спря, за да избръше запотеното си лице с опакото на ръката. — Дори самият президент на банката не можеше по никакъв начин да се добере до депозитната кутия на Марш. — Той се взря невиждащо в мен. — Ти направи това невъзможно. — Последва нова пауза, след което рече: — Бих пийнал едно питие, синко.

Станах, отидох до барчето и му пригответих силно питие със сода. Пое чашата с трепереща ръка, отпи и после я оставил.

— Така че бъдещето ми — продължи той — беше заключено в трезора, който ти обезопаси, Лари. Отчаяно исках да бъда финансово независим, вместо да се опирам на парите на жена си. Очертаваше се голяма сделка и тя можеше да се окаже мечтания шанс. Като използвах парите на Мърл, можеше да успея да стъпя на краката си. И точно когато уреждах сделката, отново се появи Марш. Съобщи ми, че е решил да напусне страната. Поиска една последна сума от два miliona долара, след което щял да ми даде снимките и негативите. Каза, че имам на разположение две седмици, за да събера парите, и след това,

ако не му платя, щял да отиде при Мърл, за която бил сигурен, че ще ги даде, за да избегне скандала. Тя обаче нямаше да му плати. Щеше да се разведе, а с моето бъдеще щеше да е свършено. — Той се приведе напред и големите му ръце се свиха в юмруци. — Тогава осъзнах, че имам една-единствена възможност да се измъкна от тази каша. Трябваше да открия някой престъпник, който би се съгласил да проникне в банката, да ми донесе снимките и да убие Марш. В това беше единственото ми спасение. — Мъкна, за да отпие от питието си. — Нямах обаче никакви връзки с престъпния свят. С моето положение не можех да тръгна да обикалям и да се опитвам да открия банков крадец, така че се сетих за Клаус. Тогава Клаус...

— Тази част можете да я прескочите — прекъснах го. — Вече я имам записана на касетка. Преди години сте работили заедно и вие сте открили, че той е присвоил пари, заради което сте го тикнали за пет години в затвора... Нали така?

Той погледна надолу към здраво стиснатите си юмруци.

— Точно така се случи. По онова време вярвах, че всеки, който работи в банка, трябва да е честен. Когато нуждата не те притиска, е лесно да си честен.

— Така че потърсихте Клаус и го помолихте да проникне в банката?

— Нямаше друг, към когото да се обърна. — Той допи питието си. — Трябва да разбереш, Лари, че бях отчаян. Целият ми живот зависеше от това дали ще успея да съмъкна Марш от гърба си... дали ще се добера до снимките. Едва след разговора с Клаус осъзнах, че той е душевноболен. Може би годините, които бе прекарал в затвора, бяха помътили разсъдъка му. Мразеше ме. Усещах злобата му, която виташе около него, докато говорехме. Той беше прочел всичко в пресата за моята най-сигурна банка в света. Ликуваше, че ще може да проникне в нея и да ме провали. „Ще ти взема снимките — рече, — но не забравяй, че ще станеш за смях на всички банкери по света! Ще те срина!“ Ето така разсъждаваше болният му мозък. — Браницън бутна празната си чаша към мен. — Сиги ми още едно, синко.

Станах, пригответих му още едно питие и му го подадох.

— Благодаря. — Той отпи и продължи: — Банката изобщо не ме интересуваше. Тук Клаус грешеше. Въобразяваше си, че ще може да си отмъсти. Аз трябваше да се добера до снимките. Ако на света

съществуващ човек, който да може да проникне в банката, това беше Клаус. Сделката, която сключихме, предвиждаше хората, наети от него, да получат съдържанието на депозитните кутии, аз да получа снимките, а Клаус да задоволи патологичната си омраза към мен, като докаже на света, че не притежавам най-сигурната банка. — Той повдигна тежките си ръце и ги стовари с глух тръсък върху бюрото. — Това е мръсна история, Лари. Сега сме квит. Можеш ли да ме измъкнеш от тази каша?

Спомних си времето, когато се бяхме запознали и аз бях оправил ударите и стойката му в голфа. Спомних си и как чрез своето влияние той ме беше направил важен гражданин в Шарнвил. Тогава в моите очи той беше велик човек, но не и сега. Гледах го, както седеше в стола си, със стичащата се по масивното му лице пот, и Фаръл Браницън престана да бъде за мен божеството, за което го бях взел.

— Не сме квит — рекох. — Вие знаехте толкова добре, колкото и аз, че Клаус не може да проникне в банката. Знаехте, че аз съм единственият човек на света, който може да го вика! И затова ме натопихте.

Той се размърда неспокойно.

— Виж, синко...

— Престанете с това „синко“! Не казахте ли на Клаус, че аз съм тъпакът, който може да го вика в банката?

Той изтри потното си лице.

— Може би. — Опита се да си придаде малко достойнство. — Споменах...

— Направили сте повече от това! Ще ви припомня какво сте направили! Знаели сте, че няма никаква проклета надежда Клаус да проникне в банката, и затова сте ми поставили капан. Аз е трябвало да бъда жертвата! Вие с вашето вечно „синко“! Не ви е било грижа за мен. Всичко, за което сте мислили, е било как да запазите величието си. Вие ми пратихте Гленда! Глупостите, че Джо е дошъл и е сипал вода в бензина ви, бяха само още една лъжа, която ми бе пробутана. Заложили сте на това, че ще се влюбя в Гленда, и познахте. Нейният измислен репортаж за Шарнвил свърши работа. Тя не само ме хвана на въдицата си, но предупреди Клаус, че шерифът е опасен, а Мансън — неподкупен. И какво се случи? Шерифът бе убит. Само не ми казвайте, че не сте знаели какво става! Не ми казвайте, че не сте знаели, че

Клаус ще ми прикачи убийството на Марш! Веднъж сам споменахте, че обичате да играете ролята на Господ... какъв Господ само!

Той размаха огромните си ръце, сякаш се опитваше да отпъди надалеч истината.

— Кълна ти се, Лари! Всичко оставих в ръцете на Клаус!

Погледнах го с отвращение.

— Бихте се заклели в какво ли не само и само да спасите прогнилия си образ. — Спрях диктофона и натиснах копчето за връщане. — Аз поне имам някакъв шанс да се измъкна, но вие нямате никакъв. Отивам в полицията. С тази касетка и с другите, които имам, се надявам на някакъв изход. — Извадих касетката и я пуснах в джоба си. — Това е краят ви. Ще ви оставя пистолета.

— Почакай, Лари! — В гласа му имаше отчаяна припряност. — Все още можем да оправим всичко това. Единственото, за което те моля, е да отложиш нещата до утре. Двамата заедно можем да измислим някакъв начин, за да се измъкнем от тази каша.

Погледнах го.

— Само след няколко часа, много преди да е настъпил утрешният ден, четирима мъже ще умрат от задушаване. Това ли искате?

— Не разбиращ ли, синко. Те са само един луд и трима престъпници! Кой го е грижа какво ще се случи с тях. — Той стовари юмруците си върху бюрото. — Като изчезнат от пътя ни, няма да има никакви свидетели. Дори да не са стигнали до депозитната кутия на Марш, няма никакво значение. Ако пък са открили снимките, знам как изглежда пликът. Ще бъда там, когато Мансън отвори трезора, и ще прибера снимките! Лари! Издигнах те от нищо! Бъди признателен! Направи това за мен!

Шумът от палеща кола накара и двама ни да замръзнем.

— Какво беше това? — попита Браницън.

— Никакви свидетели ли? Само е предположение, но според мен Гленда е подслушвала и е чула онова, което казахте, така че сега е на път да се опита да спаси Хари.

Той неуверено се надигна.

— Спри я!

Хукна с пистолет в ръка и стремително отвори входната врата.

Кадилакът му бясно профуча по пеъчливия път. Бранигън вдигна пистолета. Улових го за китката и насила насочих дулото надолу.

— Това е краят — рекох. — Дойде ред и за вас да си поиграете на „Господ“ с Господа. — Оставил го и поех по дългия път обратно към колата си.

Тийнейджърката се люлееше на портата, когато минах покрай нея.

— Здрастি — обади се тя с дяволитата си усмивка. — Срещна ли я? — Държеше се за вратата, докато отмяташе косата от лицето си. — Току-що мина оттук.

Далечен гърмеж от изстрел за момент заглуши детския ѝ глас, плясъка на морските вълни и крясъците на гларусите.

Спрях.

Тя завъртя глава.

— Това беше пистолет — възклика. — Някой стреля! Колко вълнуващо!

Помислих си за Бранигън. Помислих си отново за всичко, което беше направил за мен. Помислих си за неговата жестокост. Един куршум в главата можеше да разреши всеки проблем.

— Гледала си прекалено много телевизия — казах с дрезгав глас и продължих към колата си.

* * *

По пътя обратно към Шарнвил изхвърлих Бранигън от мисълта си. Докато влизах в колата, се надявах, че звукът от изстрела, който бях чул, означаваше, че той най-сетне се беше освободил от жена си, от бездушието си и сега всички добрини и злини в живота му ще минат от страната на доброто.

Време беше да помисля и за себе си. Разполагах с около пет часа, преди въздухът в трезора да свърши. Трябваше да уведомя полицията, трябваше да говоря с Мансън. Сега той беше последната ми надежда.

Докато карах по магистралата, погледнах часовника си. Часът вече беше 13:00. Нямах представа как прекарва Мансън уикендейте.

Смятах, че е от онези мъже, които са винаги с жена си и децата и вероятно нещо работи из градината.

Зърнах някакво кафене, спрях отпред и се набутах в една от телефонните кабинки. Не исках да рискувам да отида до къщата на Мансън, която се намираше в източната част на Шарнвил, и да открия, че го няма.

Набрах номера и се заслушах в звъненето на телефона. Точно когато вече започвах да мисля, че е излязъл, чух прищракване и Мансън се обади:

— Кой е?

— Лари Лукас.

— О-о, Лари. — Гласът му се извиси с една нота. — Почакай за момент. — Долових някакви неразбираеми думи. Навсярно беше поставил ръката си върху микрофона на слушалката. — Лари, би ли дошъл тук веднага?

По припъяността в гласа му разбрах, че Гленда беше изиграла картите си хитро. Трябваше да се сетя за Мансън.

— Заложник ли си, Алекс? — тихо попитах.

— Да. Само ела тук. Направи нещо. Разбиращ ли? Само ела! — Тревогата в гласа му долетя до мен от другия край.

— Идвам — рекох и затворих.

Можех да си представя сцената: Мансън, жена му и двете им деца, изправени срещу дулото на пистолета, който държеше Гленда.

Поколебах се. Дали да не съобщя на полицията? „Не прави нищо.“ В гласа на Мансън се четеше отчаяна молба.

Спомних си как Гленда ме беше заплашила с пистолета: „Ще измъкнеш Хари от този трезор! Ако не го направиш ще те убия!“. Спомних си жестокия, убийствен блясък в очите й.

Не му беше сега времето да намесвам полицията.

Изтичах навън от кафенето, метнах се в колата си и подкарах бързо по магистралата. По това време на деня повечето хора бяха или на плажа, или по ресторантите, така че пътят беше свободен, но все пак не поех излишни рискове. Каrah на границата на разрешената скорост, ни повече, ни по-малко.

Когато отбих в алеята, която водеше към дома на Мансън, забелязах кадилака на Бранигън, оставен пред входната врата, и вече със сигурност знаех, че Гленда беше с пистолет.

Излязох от колата, заобиколих кадилака и тръгнах нагоре към вратата, която се отвори, когато стигнах последното стъпало.

Мансън стоеше насреща ми. Взряхме се един в друг. Трудно ми беше да позная в този висок, slab мъж, облечен в синя памучна риза и бели памучни панталони човека, в когото бях свикнал да виждам изпълнителен, безличен банкер. Пред мен стоеше изплашен до смърт, потяг се мъж развалина, чиято уста се бе изкривила, а очите му гледаха с помътнен, обезумял поглед.

— За бога! — изкрештя той. — Какво става? Тази жена заплашва да убие децата ми! Иска от мен да отворя трезора! Непрекъснато ѝ повтарям, че не мога да го направя преди понеделник сутринта!

— Можеш, кучи сине! — викна Гленда откъм вратата на всекидневната. — А ти влизай вътре!

Разтреперан, Мансън се отдръпна и аз влязох във всекидневната. Озовах се пред онова, което бях очаквал.

На големия диван седеше Моника Мансън, притиснала до себе си двете си малки деца. Бях срещал Моника няколко пъти на даваните от банката коктейли. Беше хубава жена, от онзи тип къщовници, които напълно подхождаха на Мансън. Двете деца, момче и момиче, изглеждаха уплашени. Момичето плачеше.

Гленда отстъпи назад. Държеше малка автоматична пушка, която би могла да бъде смъртоносна от всяко разстояние. Имаше сатанински вид, както ме гледаше свирепо.

— Ти ще отвориш трезора! — изпищя. — Ще измъкнеш Хари! — Извърна се към Моника. — Ако искаш да видиш скапания си мъж жив, стой мирна! Повикаш ли ченгетата, ще му пръсна проклетата глава! — Тя завърта пушката към мен. — Хайде! — Пушката се премести към Мансън. — И ти също!

Тогава осъзнах, че тя правеше същата грешка, която бе направил и Клаус, като се бе присъединил към нас при банковото нападение. Ако Гленда беше използвала мозъка си малко, щеше да разбере, че позицията ѝ би била непоклатима, ако останеше при Моника и децата. При заплахата да ги убие тя не би ми оставила никакво място за маневриране. Щях да бъда принуден да отворя трезора. Но тя беше толкова възбудена, та, изглежда, не осъзнаваше, че праща по дяволите главния си коз.

Като не ѝ оставих време да се опомни, хванах Мансън за ръката и почти го извлякох навън под палещото слънце.

— Остави на мен! Не говори нищо — бързо прошепнах, докато чуха как Гленда креши на Моника да не е посмяла да мръдне.

Сега бях напълно спокоен. Горкият Мансън — в такова състояние се намираше, че трябаше да го придържам, за да стои на краката си.

— Ще използваме моята кола — рекох на Гленда. — Всичките ми инструменти са в багажника.

— Чуй ме, хитрецо — изръмжа тя, — опиташи ли се да ме преметнеш, ще му пръсна проклетия череп. Ти ще караш! Той ще седне до теб! Хайде, мърдай!

Влязохме в колата: Гленда отзад с дуло, опряно в тила на Мансън.

— Побързай, мамка ти! — изкрешя тя.

Подкарах бързо по магистралата и се отправих към главната улица на Шарнвил.

— Гленда, чуй ме — рекох спокойно. — Ще измъкна Хари, но и с теб, и с него е свършено. Браницън се застреля.

Чух как Мансън хълъцна, но има благоразумието да си замълчи.

— Все още нищо не е свършено, копеле такова — рече Гленда.
— Пет пари не давам за Браницън. Има само един мъж в живота ми и това е Хари! Ако ще свършваме с Хари, ще свършим заедно, а с нас ще свършите и ти, и този скапаняк! В това не се съмнявайте и за миг!

Когато наблизихме главната улица, намалих. Поглеждайки пред себе си, зърнах пазача на банката с преметната през рамото пушка, изправен пред караулката. На улицата имаше само няколко коли и не повече от дванайсетина души, които се разхождаха безцелно и зяпаха витрините.

Стоях пред главния вход на банката.

Пазачът се стегна, взря се в нас и като позна Мансън, го поздрави, но после забеляза пушката на Гленда. Охраненото му лице на мъж в зряла възраст придоби цвета на овча сланина. Посегна към пушката си. Оглушителен картеч експлодира в ушите ми, когато Гленда го застреля.

— Излизай! — изкрешя. — Отваряй банката!

Измъкнах се от колата потресен, изтичах към задницата, отворих багажника и грабнах найлоновото пликче. Ръцете ми трепереха, докато търсех неутрализатора. Осьзнах, че наоколо се вдига връва. Вече бях вкаран във вратите на банката се плъзнаха встрани, когато съзрях някакво ченге да тича към нас по улицата с пистолет в ръка. То спря, взря се в групата ни, разпозна Мансън, после забеляза пушката на Гленда. За зла участ ченгето се поколеба и тя изстреля откос по него. То се строполи, като се хвана за гърдите.

— Влизайте! — изкреша тя и ни набута с Мансън в банката. — Затвори вратите!

Мушнах отново неутрализатора и вратите на банката се затвориха.

— Къде е трезорът? — изкомандва.

— Ето там — посочих аз.

Затича се през невидимия лъч на алармата към вратите на трезора. Прекъсвайки лъча несъзнателно, тя беше вдигнала на крак управлението в Шарнвил, местния клон на федералното бюро и полицията в Лос Анджелис. До няколко минути всички ченгета на разположение в района щяха да обкръжат банката.

Забърска по вратите на трезора с приклада на пушката, като крещеше:

— Хари! Ще те измъкна! Чуваш ли ме, Хари!

— Когато ти кажа, бягай, хуквай сякаш змей те гони, и се скрий.

Гленда се завъртя и ме изгледа кръвнишки.

— Отвори вратите или ще го пречукам. — И пушката ѝ се насочи към Мансън.

— За да се отвори трезорът, трябва да се качим на втория етаж — отвърнах и като се отправих към асансьора, използвах неутрализатора.

Вратите на асансьора изсвистяха встрани и аз прекрачих вътре.

За миг тя се поколеба, но след това набута Мансън в кабината и го последва.

Още една грешка! Ако беше останала с Мансън във фоайето на банката, щеше да ми върже ръцете.

Асансьорът беше автоматичен. Нямаше много място. Докато тя избутваше Мансън към стената на клетката, натиснах копчето за втория етаж, но после натиснах и копчето за четвъртия.

Беше смъртно опасен рисък, но добра възможност. Вратите се затвориха и асансьорът плавно се заизкачва. Спра на втория етаж и вратите се отвориха. Това беше мойт момент на откровение. Сърцето ми думкаше, докато наблюдавах как Гленда излиза заднишком от асансьора, като ни държеше с Мансън на прицел с пушката.

— Излизайте — изкреша.

Отворът на асансьорната клетка беше тесен. Преди Мансън да успее да помръдне, аз се изпречих пред него, измъкнах се от асансьора и спрях, като преградих изхода.

— Махни се от пътя! — изкреша Гленда, която изведнъж усети, че е изиграна.

— Гленда! Или животът на Хари, или мойт — казах. — Ако ме застреляш, Хари също ще умре.

Когато чух вратите на асансьора да се затварят, извиках:

— Бягай!

— Ти, копеле такова!

Щеше ли да стреля? Пот се стичаше по гърба ми, докато стояхме един срещу друг.

— Гленда! Ще отворя трезора! Ще измъкна Хари! — изкрешях ѝ.

Тя се огледа наляво и надясно, лицето ѝ беше разкривено от ярост, безсилие и страх. После, като зърна стълбите в края на коридора, обърна се и се втурна слепешката с напразната надежда да хване Мансън, единствения ѝ заложник.

Настигнах я с десетина скока и я съборих на земята, като я прихванах през кръста. Пушката излетя от ръцете ѝ, когато се строполи.

Лежеше зашеметена, а аз вдигнах пушката. Закри лицето си с ръце и започна да хлипа.

През плача ѝ се дочуха сирените на полицейските коли, които приближаваха към банката.

Капитан Перел от полицията на Лос Анджелис, който беше долетял с хеликоптер, седеше зад бюрото на Мансън.

Мансън и аз се настанихме срещу него.

Заместник-шерифът Тим Бентли стърчеше зад Перел.

Перел беше най-главният. Той беше човек, който първо изясняваше фактите, а след това вземаше бързи решения.

Когато бях отворил вратите на банката и го бях пуснал вътре заедно с множество полицаи и цивилни ченгета, той рязко ме беше попитал какво става. Забеляза автоматичната пушка, която държах, и едно цивилно ченге се приближи и ми я взе.

— В трезора се намират четирима опасни мъже, хванати там в капан — обясних на Перел.

Той прие съобщението, без да промени изражението си.

— На втория етаж има една жена. Пушката е нейна, и тя е от бандата — продължих. — Не е въоръжена, но е също опасна.

Перел щракна с пръсти и двама цивилни извадиха пистолетите си от кобурите и тръгнаха нагоре по стълбите.

Почувствах как сърцето ми изстива. Бях обичал Гленда. Може би все още частица от тази любов беше останала в мен.

— Онези в трезора въоръжени ли са? — попита Перел.

— Да, а единият от тях е безмозъчен, жесток убиец. Те всички са изключително опасни.

— Добре. Ще се качим първо горе да видя жената.

Когато се измъкнахме от асансьора, разбрахме, че на втория етаж се разиграва драма. Единият от цивилните предпазливо надничаше иззад вратата на кабинета на Мансън. Другият се готвеше да нахълта вътре.

— Чакайте! — спря ги Перел.

— Тя е отвън на корниза — обясни по-високото от ченгетата. — Готова е да скочи.

През отворения прозорец на кабинета долитаха възбудените крясъци на тълпата долу.

Перел предпазливо влезе. Последвах го.

С гръб към нас, Гленда се беше опряла на един от прозорците. Гледаше надолу към изпълнената с хора улица.

— Оставете ме да поговоря с нея — рекох припряно и като минах покрай Перел, бавно приближих към големия отворен прозорец, през който беше излязла навън.

— Гленда! — започнах мило. — Влез вътре. Сега ще измъкна Хари. Той ще иска да говори с теб.

При звука на гласа ми тя се обърна. Лицето ѝ беше прибеляло, очите — хълтнали, устните ѝ се бяха дръпнали и оголили зъбите. Приличаше на хванато в капан животно. Бях обичал тази жена, но сега в това лице не беше останало нищо от онова, което бе родило любовта ми. Само една непозната: озлобена, с обезумял поглед.

— Ти, смрадливо изчадие! — изкреща. — Ето ти заслуженото!

Вдигна ръка и насочи към мен малък автомат 22-ри калибрър.

Зад гърба ми изтрещя пистолет. Перел я беше застрелял. С ужас видях кръвта и пръснатия череп, докато тя се олюляваше, преди да полети към улицата.

Настана бъркотия. Тълпата долу се разпища, гласовете се извисиха. Като залитах, се довлякох до един стол и се отпуснах в него. Смътно, като в просьница дочувах как Перел дава заповеди, но онова, което казваше, не стигаше до съзнанието ми. Бъркотията стана още по-голяма: наоколо сновяха хора... кънтяха гласове.

И отново Гленда изплува пред мен, там, на игрището за голф; спомних си прекрасната вечеря, която беше приготвила; припомних си момента, когато се бяхме любили за първи път; видях я как седи на пясъка по бикини, готова да ме предаде.

— Лари! — Гласът на Мансън ме стресна. Той стоеше приведен над мен. — Искат да отворя трезора! Непрекъснато им повтарям, че не мога да го направя преди понеделник сутринта!

Дойдох на себе си.

— Аз мога да го отворя.

Той ме зяпна.

— Какви ги говориш?

— Добре, Лукас — отсече Перел, — да чуем показанията ви.

И така, настанихме се около бюрото на Мансън и аз започнах. Нищо не спестих. Разказах им цялата гадна история, като знаех, че ченгето, което седеше в ъгъла, записва всяка моя дума. Не ме интересуваше. Знаех също, че това, което казвам, ще се появи на следващия ден на първа страница във вестника и че с мен е свършено в Шарнвил. Някъде дълбоко в съзнанието ми се прокрадна мисълта за Бил Диксън. Щеше да му се наложи да си търси друг партньор. Но и това не ме интересуваше.

Когато свърших, настъпи продължително мълчание. Мансън ме беше зяпнал в ужасен стрес. Извадих от джоба си касетката и я бутнах

към Перел.

— Това са признанията на Бранигън. Другите две касетки са при секретарката му. Бранигън е бил замесен още от самото начало. Ще намерите тялото му в Пенън Бей, „Си Роуд“ 14.

— Почакайте! — прекъсна ме Перел. Обърна се към Бентли: — Провери това, Тим! По-добре вземи линейка и съдебен лекар.

Бентли тъкмо напускаше забързано кабинета, когато някакъв сержант от полицията надникна вътре.

— Готови сме, капитане.

— Идвам. — Перел се изправи. — Вие, Лукас, ще дойдете с мен. Ако нещо не е наред, ще ме предупредите.

Оставих Мансън да разговаря с жена си по телефона и се спуснахме към фоайето с асансьора.

Сцената се беше променила.

Четири мощни прожектора бяха насочили ослепителната си светлина към вратите на трезора. Пет униформени ченгета, които носеха бронирани жилетки и стискаха автомати, бяха приклекнали зад прожекторите, невидими за всеки, застанал с лице срещу светлината. Около десетина други полицаи стояха точно пред входа на банката и също носеха бронирани жилетки и автомати.

— Могат ли онези мъже да ме чуят през вратата на трезора? — попита ме Перел.

— Не.

— Има ли някакъв друг начин да им кажа да се предадат?

— Не.

Той сви рамене.

— Е, добре. В такъв случай всичко зависи от тях. — Обърна се към петимата полицаи: — Ако предприемат нещо, стреляйте. — После се обърна към мен: — Идете и отворете трезора.

— Ще ми бъдат необходими около двайсет минути.

— Не бързame — отсече. — Вървете!

Отново се качих с асансьора до втория етаж и открих найлоновото пликче, в което бяха машинарийките и инструментите ми.

Бях го изпушнал, докато се боричкахме с Гленда. Взех го и влязох в кабинета на Мансън.

Мансън беше сам и след като бе говорил с жена си, изглеждаше много по-спокоен. Отново се беше превърнал в изпълнителния,

безличен банкер.

— Лари — рече той, — сега вече знам какво означава да те притискат. Ето че дори мъж, силен като Бранигън, се е пречупил под натиска. Искам да ти кажа, че можеш да разчиташ на мен и на помощта ми. Аз съм на твоя страна. Ти спаси живота на децата ми.

Почти не го слушах. Мислех си за четиримата мъже, затворени в трезора. Благодарение на своите умения можех да отворя вратите на трезора. Но какво щеше да стане след това? Представих си петимата полицаи, дебнещи с автоматите си. Може би четиримата мъже щяха да се предадат? Клаус? Не смятах, че той би искал да дочека мига, в който щяха да го тикнат в затвора до живот. Не, той нямаше да се предаде. А Бени? Той щеше да изскочи навън стреляйки, в това бях сигурен. А Хари и Джо... може би те щяха да се предадат?

— Нека не говорим за това сега, Алек — отвърнах и извадих инструментите си.

Наблюдаваше ме как оголвам жиците на телефона. Тъй като ръцете ми трепереха, това ми отне доста време. Бях свързал машинарийката си, когато се появи Перел.

— Вратите ще бъдат отворени в момента, в който кажете — съобщих му.

— Изчакайте една минута. — И той се втурна навън.

Дадох му две минути по секундници на часовника си, после набрах четирите цифри, изправих се, отидох до отвора за касетата и я пъхнах вътре. Няколко секунди по-късно се появи зелената светлина, за да покаже, че вратите на трезора са отворени.

Изтичах навън. Докато се спусках надолу по стълбите, чух пистолетни изстрели. Пукотът на автоматите, които веднага отговориха, беше оглушителен. Тичах надолу, а стрелбата на автоматите ставаше все по-зловеща.

Когато стигнах фоайето, всичко беше приключило.

Наполовина бях познал, наполовина бях сгрешил в предположенията си.

Клаус лежеше сред локва кръв. Бени, прилепен до стената с ръце зад главата, крещеше:

— Не стреляйте! Не стреляйте!

По средата на фоайето се беше проснал Джо, превит на две, с разкъсани от куршумите гърди.

С някакво чувство на празнота спрях на стълбите и се загледах в сцената. Гадеше ми се.

А къде беше Хари?

Зачаках, вторачил поглед в отворената врата на трезора. Един от полицайите, които се бяха прикрили зад прожекторите, изрева:

— Излез с ръце на тила!

Димът от стрелбата се стелеше из фоайето. Последва тишина, после бавно с ръце зад главата Хари се появи сред сноповете светлина.

Наблюдавах го: висок, брадат, пребледнял под загара си, с лице, по което се стичаше пот.

„Единственият мъж в живота ми“ — бе казала Гленда.

Е, поне той беше жив. Вероятно щеше да остане зад решетките до края на дните си. Като го гледах, разбрах кое е това нещо, заради което Гленда така безнадеждно се беше влюбила в него. Той и в момента беше самоуверен, нахакан, непреклонен и аз знаех, че винаги щеше да си остане такъв.

Бени беше отведен.

Четирима полицаи обградиха Хари и единият му сложи белезници. Хари се огледа и ме видя. Успя да разтегне устни в бледа усмивка.

— Е, копеле, не може всеки път да се печели, нали? — рече. — Човече! Ама ти наистина изигра картите си много хитро!

Когато го поведоха, пристъпих напред.

— Почакайте!

Ченгетата ме зяпаха, докато вървях право към Хари.

— Хари, искам да знаеш, че Гленда направи всичко възможно, за да те спаси. Тя е мъртва.

Той ме изгледа, после насмешливо се ухили.

— Тази кучка ли? Кой го е грижа дали е мъртва? Тя дори не беше добра в леглото. — После, като ме заобиколи, излезе заедно с ченгетата под палещото слънце.

АЙСБЕРГ

В сред студените води на Северния Атлантически океан патрулен самолет на бреговата охрана забелязва тайнствен кораб, погребан в огромен айсберг. Когато Дърк Пит и доктор Хънуел от Националната подводна и морска агенция на САЩ се добират до мястото, те откриват, че това е яхтата на известния учен геолог Кристиян Фирие, изобретил ядрената сонда. Сонда, която сериозно ще размести частните финансни империи. Но Фирие и екипажът му са жестоко избити, а Дърк Пит се оказава в центъра на безупречно замислена икономико-политическа конспирация, чийто ходове се направляват от мощен компютърен център. И разбира се, от шепа милиардери, жадни за още власт и богатство.

ПРОЛОГ

Сънят, предизвикан от наркотика, преминаваше в небитие и момичето започна мъчителна борба, за да дойде отново в съзнание. Бавно отварящите се очи срещнаха бледа и неясна светлина, а противната воняща смрад нахлу в ноздрите ѝ. Беше без дрехи, голият ѝ гръб се опираше на влажната жълтеникова, покрита с мръсотия стена. Все повече се събуджаше и се опитваше да се убеди, че това около нея го няма, че е никаква небивалица. Тогава изведнъж, преди да е успяла да се преобри с обземащата я паника, жълтата гадост от пода се надигна и се заизкачва по бедрата на беззащитното ѝ тяло. Ужасена до безумие, тя започна да крещи като умопобъркан, докато гнусотията пълзеше все по-нагоре по голата ѝ потна кожа. Облещи очи и отчаяно опита да се бори. Беше безполезно — китките на ръцете и глазените ѝ бяха приковани към покритата с тиня повърхност на стената. Бавно, много бавно ужасната мръсотия запълзя по гърдите ѝ. И тогава, тъкмо когато неописуемият ужас докосна устните на момичето, трептящ рев и призрачен невидим глас проехтяха в тъмната стая.

— Прощавай, че прекъсвам четенето ти, лейтенант, но дългът зове.

Лейтенант Сам Нет рязко затвори книгата, която държеше.

— Дявол да го вземе, Рап — каза той на мъжа с киселото лице, който седеше до него в пилотската кабина на бръмчащия самолет, — винаги когато стигам до интересна част, ти ме прекъсваш.

Младши лейтенант Джеймс Рап се наведе към книгата. На корица ѝ бе изобразено момиче, което с мъка се държеше на повърхността на басейн с жълтеникова мръсотия. Рап заключи, че това се дължи единствено на огромните ѝ плаващи гърди.

— Как можеш да четеш такава глупост?

— Глупост? — Нет направи мъчителна гримаса. — Не само нарушаваш спокойствието ми, младши лейтенант, но се мислиш и за мой литературен критик! — Вдигна в мнимо отчаяние големите си ръце. — Защо винаги ми назначават втори пилот, чийто примитивен

мозък отказва да приеме съвременния стил и изисканост? — Нет се пресегна и постави книгата на грубо изработена полица, закрепена към страничния плот на закачалка за дрехи. На полицата лежаха и няколко оръфани списания, показващи голо женско тяло в многобройни прельстителни пози, от което ясно следваше, че литературният вкус на Нет не е насочен стриктно към класиката.

Нет въздъхна, след това се изправи в седалката си и надникна към морето през предното стъкло.

Патрулният самолет на бреговата охрана на Съединените щати беше прекарал четири часа и двадесет минути от осемте, предназначени за скучно и рутинно наблюдение на айсберги и за изготвяне на карти. Видимостта под безоблачното небе беше кристална, а вятърът едва побутваше търкалящите се големи вълни — състояние, характерно за северния Атлантически океан в средата на март. Нет с още четирима членове на екипажа пилотираше от кабината и определяше курса на грамадния четиримоторен самолет „Боинг“, докато останалите шестима работеха в товарното отделение, като наблюдаваха сферите на радара и други научни уреди. Нет погледна часовника си, след това обърна самолета в стремителна дъга, като насочи носа му право към нюфаундлендския бряг.

— Стига толкова работа. — Нет се отпусна и посегна към ужасната си книга. — Моля те, остави ме на мира, Рап. Без повече прекъсвания, докато стигнем Сейнт Джонс.

— Ще се опитам — отвърна раздразнено Рап. — Ако тази книга е толкова интересна, какво ще кажеш да я взема, когато я прочетеш?

Нет се прозя.

— Съжалявам, заклел съм се никога да не давам на заем книгите си. — Неочеквано слушалката в ухото му запраща и той вдигна микрофона. — Да, Хадли, какво има?

Отзад, в слабо осветения търбух на самолета, морякът Бъз Хадли се взираше съсредоточено в радара, като лицето му отразяваше зеленикавата светлина на экрана.

— Появи се нещо странно, сър. Двадесет и девет километра, ориентировъчни данни три-четири-седем.

Нет включи микрофона си.

— Обади се, обади се, Хадли. Какво значи *странны*? Айсберг ли си засякъл, или си настроил апарата си на филма „Дракула“?

— Може да се е зачел в пълния ти с ужаси любовен роман — измърмори Рап.

Гласът на Хадли прозвучава:

— Като съдя по разположението и размера, това е ледена планина, но моят сигнал е доста силен за обикновен айсберг.

— Много добре — въздъхна Нет. — Ще видим. — Погледна неодобрително Рап. — Бъди добър да ни насочиш в посока тричетири-седем!

Рап кимна и измени курса със завъртане на контролния лост. Придружен от постоянното бучене на четирите си двигателя „Прат-Уитни“ и от непрекъснатия вой от вибрациите, самолетът се наклони леко към новия хоризонт.

Нет взе бинокъл и го насочи към безбрежния простор от синя вода. Фокусира го и го притисна към очите си колкото можа по-здраво, за да преодолее трептенето на самолета. След това забеляза бяла неодушевена точица, застанала спокойно върху светещото сапфирено море. Айсбергът бавно нарастваше в двете цилиндрични тръби на бинокъла, докато между него и предното стъкло на пилотската кабина разстоянието намаляваше. Тогава Нет взе микрофона и запита:

— Ти какво ще кажеш, Слоун?

Лейтенант Джонис Слоун, главният наблюдател на леда на борда на патрулния самолет, вече изучаваше айсберга през полуотворената врата на товарното отделение зад контролната кабина.

— Нещо обикновено, нещо като градина — отговори Слоун, чийто глас идваше от слушалките подобно на глас на робот. — Плоска ледена планина с плосък връх. Струва ми се, че е висока около шестдесет метра, вероятно към един миллион тона.

— Нещо обикновено ли? — Нет беше почти изненадан. — Като градина? Благодаря, Слоун, за много поучителното ти описание. Едва ли мога да очаквам да отида там някога. — Той се обърна към Рап: — На каква височина сме?

Рап продължи да гледа напред.

— Триста метра. На същата височина бяхме целия ден... и вчера... и завчера.

— Просто проверка, благодаря ти — прекъсна го наставнически Нет. — Рап, ти никога няма да узнаеш колко все по-сигурна става моята напреднала възраст в съчетание с таланта ти пред таблото.

Нагласи чифт очукани пилотски тъмни очила към очите си, подготви се за сблъсъка със сковаващия студ отвън и отвори страничния люк, за да погледне по-отблизо.

— Ето го. — После даде знак на Рап. — Мини няколко пъти и ще видим какво има там.

Нужни бяха само няколко секунди лицето на Нет да се почувства като повърхност на дълго употребявана възглавничка за карфици; леденият въздух опъна кожата му и тя накрая за щастие се вкочани. Скръцна със зъби, но погледът му остана прикован в ледената планина.

Огромната бяла маса изглеждаше като призрачен клипер с опънати платна и плаваше грациозно под люковете на пилотската кабина. Рап отпусна регулаторите отново и леко завъртя лостовете за управление, като насочи патрулния самолет наляво към широката ледена маса. Не обърна внимание на леда и на показалеца за посоката, а пресметна ъгъла, като надникна през рамото на Нет към светещия леден хълм. Направи три обиколки, като чакаше за знак от Нет да изравни самолета. Най-после Нет прибра главата си и взе микрофона:

— Хадли! Тази ледена планина е гола като дупе на новородено бебе.

— Там долу има нещо, лейтенант — възрази Хадли. — Забелязах много добре точкица върху...

— Господин капитан, мисля, че там има тъмен предмет — прекъсна ги Слоун. — Долу, близо до водерлинията на западната страна.

Нет се обърна към Рап:

— Спусни се на шестдесет метра височина!

На Рап му стигаха само няколко минути да изпълни заповедта. Но измина още време, а той продължаваше да кръжи над ледената планина, като поддържа минималната скорост — тридесетина километра в час.

— По-близо! — напрегнато нареди Нет. — Още тридесетина метра!

— Защо просто не кацнем на проклетото нещо? — предложи Рап между другото. Ако наистина беше обезпокоен, не му личеше. Лицето му имаше израз на човек, готов да заспи. Само капчиците пот на челото му издаваха пълно съсредоточаване върху предстоящата опасна летателна задача. Сините вълни изглеждаха много близо и той имаше

чувството, че би могъл да ги докосне, ако се пресегне през рамото на Нет. И за да подсилят нарастващата му напрегнатост, стените на айсберга сега се издигнаха над самолета, а върховете им изчезнаха напълно над люковете на пилотската кабина. Едно внезапно дръзване, мислеше си той, едно неочеквано въздушно течение и краят на лявото крило би се закачил за гребена на вълната, а гигантският самолет би се разрушил веднага.

Нет почувства нещо ново... нещо смътно, нещо, което лети през невидимия праг между въображението и действителността. То бавно се превръщаше в нещо реално, в предмет, направен от човешка ръка. Най-после — на Рап му се стори, че е минала цяла вечност — Нет прибра глава в кабината, затвори отново страничния люк, натисна комутатора на микрофона и запита:

— Слоун? Видя ли го? — Думите прозвучаха неестествено и глухо, като че ли Нет говореше през възглавница.

Отначало Рап помисли — причина за това е, че челюстта и устните на Нет са измръзнали от студа, но когато го погледна набързо, с изненада откри, че лицето на Нет е вцепенено не от студ, а от истински страх.

— Видях го. — Гласът на Слоун долетя от другата страна като механично ехо. — Но не мисля, че е възможно.

— Нито пък аз — отвърна Нет, — но той е там долу — кораб, дявол да го вземе, призрачен кораб, обгърнат от леда. — Обърна се към Рап и поклати глава, като че ли не вярваше на собствените си думи. — Не можах да забележа никакви подробности. Просто неясни очертания на носа или може би на кърмата, не е възможно да се каже със сигурност.

Той свали тъмните очила и вдигна нагоре палеца на дясната си ръка. Рап въздъхна облекчено и изравни патрулния самолет, като отдалечи достатъчно търбуха му от студения Атлантически океан.

— Извинявай, лейтенант — обади се Хадли по слушалките. Беше се привел над радарното си устройство и изучаваше малката бяла точкица почти в центъра на сферата. — Без да гарантирам — промълви той, — цялата дължина на това нещо в ледената планина е около четиридесет метра.

— Сигурно е изоставен риболовен кораб — замисли се Нет, като си разтриваше енергично бузите и потрепваше от болка, докато

кръвообращението започна да се възвръща.

— Да се свържа ли с областния щаб в Ню Йорк и да поискам спасителна команда? — попита Рап.

Нет поклати глава:

— Няма нужда да искаме да се изпраща спасителен кораб. Ясно е, че там няма оцелели хора. Ще изгответим подробен доклад, след като се приземим в Нюфаундленд.

Настана мълчание. Тогава прозвуча гласът на Слоун:

— Господин капитан, моля, насочете самолета към ледената планина. Аз ще пусна багрилно вещество върху нея за бързо идентифициране.

— Прав си, Слоун. Пусни го, като ти дам сигнал. — Нет се обърна отново към Рап. — Откарай ни към издигнатата част на ледената планина. Дръж височина деветдесет метра.

Боингът, чиито четири двигателя още се въртяха с намалени обороти, се понесе към величествения айсберг като чудовищна мезозойска птица към първобитното си гнездо. Слоун подпра ръка върху вратата на товарното отделение. После по устната заповед на Нет Слоун хвърли в пространството петлитров буркан от туршия, пълен с червена боя. Бурканът ставаше все по-малък и се превърна в точица, преди да се удари в гладката стръмна страна на целта. Слоун погледна назад и видя ярката алеана черта, разпростираща се бавно по милионтонния леден хълм.

— Право в целта! — почти весело възклика Нет. — Спасителната команда няма да се затрудни да забележи онова нещо. — Тогава с внезапно помрачено изражение се втренчи надолу към мястото, където лежеше погребан неизвестният кораб, и промълви: — Горките! Ще узнаем ли някога какво им се е случило?

Очите на Рап приеха замислено изражение.

— Едва ли, иначе щяха да имат по-голям надгробен камък.

— Този е само временен. Щом ледената планина навлезе в гълфстрийма, след две седмици от нея няма да е останал достатъчно лед и за изstudяването на шест кутии бира.

В кабината се възцари мълчание, което, изглежда, се подсилваше от непрекъснатото бръмчене на двигателите на самолета. Нито един от двамата не каза нищо, всеки беше потънал в мислите си. Можеха само

да гледат зловещия връх на бялото нещо, издигащо се от морето, и да размишляват върху загадката, заключена под ледената му покривка.

Най-сетне Нет седна отново в седалката си отпуснато, почти в хоризонтално положение, и се успокои. Обърна се към Рап:

— Младши лейтенант, енергично предлагам, ако не искаш да хвърлиш този дрънчащ автобус в ледената вода, да ни откараш възьщи, преди бензиномерът да е умрял от жажда! — Той се ухили заплашително, като добави: — И моля, не ме прекъсвай!

Рап хвърли сразяващ поглед към Нет, после сви рамене и обърна патрулния самолет отново в посока към Нюфаундленд.

Когато патрулният самолет на бреговата охрана изчезна и последният отмерен удар на двигателите загълхна в студения солен въздух, извишаващият се айсберг отново потъна в мъртвешкия покой, който го обгръщаше, откакто преди близо година е бил откъснат от ледника и заставен да се движи към морето далеч от западния бряг на Гренландия.

След това внезапно се забеляза слабо, но забележимо движение по леда точно над ватерлинията на ледената планина. Две неопределени форми бавно се превърнаха в двама души, които се изправиха на крака и се загледаха в отдалечаващия се самолет. Не биха могли да бъдат видени с просто око дори от двадесет крачки — и двамата носеха бели снежни костюми, които отлично хармонираха с безцветната среда.

Стояха там дълго време, като търпеливо чакаха и слушаха. Когато се увериха, че патрулният самолет не се връща, единият коленичи и изчетка леда, като откри малка радиостанция. Изтегли триметровата телескопична антена, настрои честотата и подаде сигнал. Не му се наложи да го повтаря много пъти или да чака. Някой някъде следеше внимателно същата честота и отговорът дойде почти незабавно^[1].

---

[1] За терминологични консултации, свързани с флота и военната йерархия, изказвам сърдечна благодарност за помощта от страна на г-н Димитър Хаджиев. — Бел.пр. ↑

I

Капитан-лейтенант Лий Коски стисна по-здраво със зъби лулата си във форма на царевичен кочан, пъхна възлестите си ръце пет сантиметра по-дълбоко в подплатената с кожа винтяга и потръпна от студ. На възраст четиридесет и една години и два месеца, от които осемнадесет години бяха прекарани в службата на бреговата охрана на Съединените щати, Коски беше нисък, много нисък и многопластовото му облекло го караше да изглежда почти толкова широк, колкото и висок. Сините очи под рошавата му русолява коса светеха със сила, която никога не отслабваше, независимо от настроението му. Държеше се със самоуверения маниер на перфекционист — качество, което му помагаше в немалка степен в работата като капитан на най-новия суперкатер на бреговата охрана „Катауаба“. Той стоеше на мостика като боен петел с разкрачени крака и не си направи труда да се обърне, когато заговори на високия като планина човек до него.

— Дори и с радар те ще се изтрепят да ни търсят в това време — каза той с рязък и пронизващ като студа на атлантическия въздух тон.
— Видимостта не може да е повече от миля.

Бавно, без да бърза, старши лейтенант Амос Доувър, помощник-командирът на „Катауаба“, чукна със средния си пръст угарка на три метра далеко във въздуха и загледа с любопитство как димящата бяла тръбичка се подхвана от вятъра и замина през капитанското мостче на кораба далеч сред големите бавни вълни.

— Не би имало значение, ако ни намерят — смотолеви той през устни, които посиняваха от студения бриз. — Както сме се залюлели, пилотът на оня хеликоптер би трябвало да е много тъп или мъртвопиян, или едното и другото дори да помисли да кацне там — добави, като се наведе назад към дебаркационната платформа на „Катауаба“, която вече беше мокра от пръските.

— Някои хора хич не се интересуват как умират — възрази Коски остро.

— Никой не може да каже, че не са били предупредени. — Доувър не само приличаше на голяма мечка, но и гласът му като че ли тътнеше отнякъде дълбоко в стомаха му. — Дадох сигнал на хеликоптера веднага след като излетя от Сейнт Джонс. Предупредих ги за нарастващото вълнение на океана и енергично ги посъветвах да не правят среща. Всичко, което ми отвърна пилотът, беше учтиво „благодаря“.

Сега започваше да ръми, а бризът със скорост четиридесет и шест километра в час бълскаше на талази дъжда върху кораба и скоро накара всички дежурни от палубата да побегнат за мушаменото си облекло. За щастие на „Катауаба“ и екипажа му температурата на въздуха беше все още над точката на замръзването, 4,4 градуса по Целзий, след което перспективата беше неприятна — целият кораб бързо би се покрил с лед.

Коски и Доувър току-що си бяха нахлузили мушаменото облекло, когато високоговорителят на капитанското мостче изпраща:

— Господин капитан, тъкмо уловихме на радара птицата и установяваме къде се намира.

Коски хвана ръчния предавател и потвърди, че е разbral. След това се обърна към Доувър.

— Боя се — подхвърли той, — че нещо се крои.

— Чудите се защо са нужни тези неотложни мерки за спасяване на пътниците ли? — попита Доувър.

— А вие?

— И аз наистина се учудвам. Питам се също защо заповедите да стоим при станцията и да приемем граждански хеликоптер дойдоха от щаба на командира във Вашингтон вместо от нашето областно командване.

— Много необмислено от страна на командира — измърмори Коски — да не ни съобщят какво искат тия хора. Едно нещо е сигурно — няма да прекарат приятно като на екскурзия до Таити.

Коски внезапно настърхна и наостри ухо в посоката на безпогрешно туптящия удар на роторната перка на хеликоптер. В продължение на минута и половина хеликоптерът не се показваше от гъстия облак. След това и двамата го забелязаха едновременно. Идваше от запад през лекия дъжд и държеше курс по права линия към кораба. Коски го разпозна веднага като двуместна гражданска версия

на „Юлисис Q-55“, машина, която може да развива скорост от четиристотин километра в час.

— Той трябва да не е наред, за да прави това — забеляза Доувър сухо.

Коски не отговори. Грабна отново предавателя и гневно закрещя:

— Подай сигнал на пилота на оня хеликоптер и му кажи да не се опитва да кацне, докато ние си пробиваме път през триметрови вълни. Кажи му, че не поемам отговорност за каквите и да е безумни действия от негова страна.

Коски почака няколко секунди, а очите му не се отлепяха от хеликоптера:

— Е?

В отговор високоговорителят изпраща:

— Пилотът благодари много за вашата грижа, господин капитан, и почтително моли да поставите на разположение няколко души, които да осигурят принадлежностите за кацане в момента, когато той докосне меката подложка.

— Учтив мръсник — изсумтя Доувър. — Това не може да му се отрече.

Коски изпъна брадичката си с още един сантиметър, стисна като с менгеме тръбичката на лулата и измърмори:

— По дяволите учтивостта! Съществува възможност този идиот да разбие големичко парче от кораба ми.

После Коски сви рамене примирено, взе мегафона и изкрещя:

— Боцмане, готови ли са вашите хора да осигурят тази птица в момента на кацането ѝ? Но за бога, внимавайте, докато самолетът кацне напълно на меката подложка, и осигурете присъствието на аварийния екип!

— В момента — измърмори Доувър — не бих си сменил мястото с ония момчета там заради всичкитеексбогини на Холивуд.

Коски изчисли, че „Катауба“ не може да се движи право срещу вятъра, защото силното люлеене на кораба би обрекло самолета на сигурно разбиване. От друга страна, ако корабът се движеше в другата посока, големите вълни не биха позволили на хеликоптера да кацне на меката подложка. Но годините, прекарани в командване и вземане на правилни решения, както и опитът му за управление на самата „Катауба“ правеха решението му въпрос на рутина.

— Ще ги приберем по посока на вятъра и с нос, обрнат срещу вълните. Намали скоростта и коригирай посоката — заповяда Коски.

Доувър кимна отсечен и изчезна в кабината на щурвала. Върна се след няколко минути и извика:

— Носът срещу вълните, както е заповядано, и дръжте кораба стабилен, доколкото морето позволява!

Притиснати от студения спазъм на мрачно предчувствие, Коски и Доувър се взряха в яркожълтия хеликоптер, който минаваше през мъглата по посока на вятъра и се приближаваше към кърмата на „Катауаба“ под ъгъл тридесет градуса над широкия килватер на кораба. Въпреки че вятърът шибаше силно юлисиса, пилотът някак успяваше да го задържи в хоризонтално положение. След като измина тридесет метра, машината започна да намалява скоростта, докато най-после спря във въздуха, като се носеше подобно на колибри над издигащата се и падаща мека подложка за кацане. На Коски му се стори цяла вечност хеликоптерът да поддържа височината си, докато пилотът проверява високата точка на перката на катерното витло всеки път, когато се издигаше на гребена на преминаваща вълна. Тогава, когато меката подложка за кацане внезапно достигна най-високата си точка, пилотът на хеликоптера върна обратно регулаторите и юлисисът слезе ловко на „Катауаба“ в същия миг, в който кърмата залитна надолу в основата на следващата вълна.

Спирателните обувки едва бяха докоснали меката подложка, когато петима от екипажа на катера се втурнаха през накланящата се палуба и под силния порив на вятъра започнаха да закрепят хеликоптера, преди той да бъде отнесен през борда във водата. Ауспухът на двигателя скоро загълхна, перките на ротора също спряха и от страната на пилотската кабина се отвори врата. След това двама души с глави, наведени срещу носещата се мъгла, скочиха на площадката.

— Ах, този кучи син — измърмори учуден Доувър. — Направи го да изглежда така лесно.

Лицето на Коски се стегна.

— Добре ще е и документите им да са в ред, а правомощията им да идват от щаба на бреговата охрана във Вашингтон.

Доувър се усмихна:

— Може би са конгресмени на инспекционна обиколка.

— Едва ли — отсече Коски.
— Да ги придружа ли до кабината ви?
— Не — поклати глава Коски. — Предай им моите поздрави и ги отведи в офицерския стол! — След това се захили: — Единственото нещо, което ме интересува в момента, е чаша горещо кафе.

Две минути по-късно капитан Коски седеше в офицерския стол, а студените му ръце обграждаха с благодарност изпускащата пара чаша с черно кафе. Тя беше почти наполовина изпита, когато вратата се отвори и в стаята влезе Доувър, последван от бузест тип с големи очила без рамки, стърчащи върху глава с плешиво теме, обградена от дълга рошава бяла коса. Въпреки че първоначалното впечатление напомни на Коски за обичайния побъркан учен, лицето на человека беше кръгло и добродушно, а кафявите му очи с бръчки наоколо се усмихваха приятно. Непознатият забеляза капитана, отиде до масата и протегна ръка:

— Предполагам, че вие сте капитан Коски. Аз съм Хънуел — доктор Бил Хънуел. Извинете за беспокойството.

Коски стана и стисна ръката на Хънуел:

— Добре дошли на борда на кораба, докторе! Моля, седнете и изпийте чаша кафе!

— Кафе? Не понасям това нещо — каза Хънуел мрачно. — Бих си заложил душата за чашка горещо какао обаче.

— Имаме какао — любезно кимна Коски, облегна се отново в стола си и викна: — Брейди!

Откъм камбуза^[1] със ситни крачки дойде стюард в бяла куртка. Той беше висок и слаб и вървеше с походка, която говореше недвусмислено, че е от Тексас.

— Да, господин капитан. Какво желаете? — запита той.

— Чаша какао за нашия гост и още две кафета за лейтенант Доувър и... — Коски спря и надникна въпросително зад Доувър, като добави: — Мисля, че ни липсва пилотът на д-р Хънуел?

— Той ще дойде ей сега. — Лицето на Доувър имаше нещастно изражение. Като че се опитваше да предупреди за нещо Коски. — Искаше да се увери, че хеликоптерът е завързан здраво.

Коски този път се вгледа загрижено в Доувър, но не попита повече. Обърна се към Брейди:

— Хайде, Брейди! Донеси направо цяла каничка, може и аз да си долея.

Брейди просто кимна с глава и се върна в камбуза.

Хънуел каза:

— Наистина е лукс да съм заобиколен отново от четири солидни стени. Седенето в онова вибриращо хвърчило, в което между мен и стихиите нямаше нищо, освен един пластмасов мехур, е достатъчно на човек косата му да побелее. — Той прекара ръка през малкото останали кичури коса, които заобикаляха плешивото му теме, и се засмя.

Коски остави чашата си, без да се усмихне.

— Не мисля, че съзнавате, доктор Хънуел, колко малко ви е оставало да загубите остатъка от косата и себе си. Вашият пилот е проявил истинска дързост дори като е помислил да извърши полет в такова време.

— Мога да ви уверя, сър, че това пътуване беше необходимо. — Хънуел говореше с доброжелателен тон, със същия тон навярно би смъмрил и някой ученик. — Вие, вашият екипаж и вашият кораб трябва да изпълните жизненоважна задача, при която най-съществено е времето. Не можем да си позволим да изгубим и минута. — Той извади от джоба на сакото си къс хартия и го подаде през масата на Коски: — Докато обяснявам нашето присъствие, трябва да ви помоля да определите незабавно курс към тази позиция.

Коски взе листчето, но не прочете написаното.

— Простете, доктор Хънуел, но не мога да изпълня молбата ви. Единствената заповед, която имам от щаба, е да приема на борда двама пътници. Нищо не беше споменато да ви дам картбланш да управлявате кораба ми.

— Вие не разбирате.

Коски хвърли пронизващ поглед през чашата си с кафе към Хънуел.

— Това, докторе, е бисерът за деня. Какъв сте вие? Защо сте тук?

— Успокойте се, господин капитан. Аз не съм вражески агент, който има намерение да саботира ценния ви кораб. Дисертацията ми е

в областта на океанографията и сега съм на работа в Националната подводна и морска агенция.

— Нямах намерение да ви обидя — каза спокойно Коски. — Но това все още оставя един въпрос без отговор.

— Може би аз мога да помогна да се изяснят нещата. — Новият глас беше тих, но твърд и властен.

Коски настръхна в стола си и се обърна към някаква фигура, която се бе опряла небрежно на вратата — висок мъж с хубаво телосложение. Лицето с дъбов тен, суровите, почти жестоки черти и пронизващите зелени очи подсказваха, че това не е човек, който може да бъде настъпен. Облечен в синя летателна куртка и униформа на Военновъздушните сили, внимателен и безпристрастен, той се усмихна снизходително на Коски.

— Ax, ето ви — възклика Хънуел. — Капитан Коски, да ви представя майор Дърк Пит, директор за специалните проекти при агенцията.

— Пит? — повтори Коски безизразно. Погледна Доувър и повдигна вежда. Доувър само сви рамене неловко. — Случайно да не би да е същият Пит, който миналата година разби оня подводен контрабанден бизнес в Гърция?

— Имаше най-малко още десет други участници, на които се пада лъвският пай от заслугата — отвърна Пит.

— Офицер от Военновъздушните сили, който работи по океанографски програми — обясни Доувър, — малко извън стихията ви, нали, господин майор?

Бръчиците около очите на Пит се разтегнаха в усмивка.

— Не повече, отколкото при всички онези хора от военноморските сили, които отидоха на Луната.

— Прав сте — призна Коски.

Брейди се появи и поднесе кафето и какаото. Излезе и се върна пак, като постави на масата поднос със сандвичи, преди да се оттегли за последен път.

Сега Коски се почувства наистина неловко. Учен от известна правителствена агенция — това не беше добре. Офицер от друг клон на службите, прочути с дързостта си — и това беше лоша новина. Но съчетанието на тези двамата, които седяха от другата страна на масата

и му нареджаха какво да прави и къде да отиде — това беше истинско наказание.

— Както казах, господин капитан — нетърпеливо напомни Хънуел, — трябва да отидем колкото се може по-бързо на позицията, която ви посочих.

— Не — отсече направо Коски. — Съжаливам, ако държането ми изглежда надменно, но трябва да се съгласите, че аз съм напълно в правото си да не приема исканията ви. Единствените заповеди, на които съм длъжен да се подчинявам като капитан на този кораб, идват или от областния щаб на бреговата охрана, или от канцеларията във Вашингтон. — Той помълча, за да си долее кафе. — А моите заповеди бяха да взема на кораба двама пътници и нищо повече. Подчиних се, а сега продължавам първоначалния патрулен курс.

Пит измери с очи гранитното лице на Коски, както металург може да изпитва прът от висококачествена стомана, за да провери дали има шупли.

Той се изправи внезапно, отиде предпазливо към вратата на камбуза и надникна вътре. Брейди изсипваше голям чувал с картофи в огромен казан, от който излизаше пара. След това, пак предпазливо, се обърна и разгледа внимателно коридора пред столовата. Установи, че малката му хитрина действаше. Коски и Доувър размениха смутени погледи помежду си, докато следяха движенията му. Накрая, като се увери, че няма подслушвачи, Пит се придвижи към масата и седна, после се наведе към двамата офицери от бреговата охрана и снижи гласа си в шепот.

— Добре, господа, ето как стои работата — каза Пит. — Позицията, която доктор Хънуел ви даде, е приблизителното местонахождение на много важен айсберг.

Коски се зачерви леко, но запази безизразно лицето си.

— И какво разбирате под важен айсберг, господин майор, ако мога да попитам, без да изглеждам глупав?

Пит замълча за ефект.

— Един, под чиято покривка се намират останките от кораб. Поточно руски риболовен кораб, натъпкан с най-последните и най-modерни електронни разузнавателни уреди, каквито съветската наука е създала досега. Без да споменавам кодовете и данните за цялостната им програма за наблюдаване в западното полукълбо.

Коски дори не примигна. Като не откъсваше поглед от Пит, той извади изпод куртката си кесия и спокойно започна да пълни лулата си.

— Преди шест месеца — продължи Пит — руски риболовен кораб с името „Новгород“ се отдалечи на десетина километра от брега на Гренландия и се зае с други дейности — да наблюдава ракетната база на Военновъздушните сили на САЩ на остров Диско. Въздушните снимки показаха, че траулерът „Новгород“ вози всички електронни приемателни антени, които човек може да си представи, та дори нещо повече. Руснаците проявиха съвършено хладнокръвие — траулерът и екипажът, състоящ се от тридесет и пет мъже и жени с висока квалификация, никога не навлезе в териториалните води на Гренландия. Той дори стана желана отправна точка за нашите самолети, които го използваха като ориентир при лошо време. Повечето руски разузнавателни кораби се освобождават от дежурство на всеки тридесет дни, но този кораб продължаваше да държи позицията си цели три месеца. Отделът за военноморско разузнаване започна да се учудва на дългото задържане. След това една бурна утрин траулерът „Новгород“ замина. Беше близо три седмици преди да се появи неговият заместник. Това забавяне съставлява тайната — руснаците никога дотогава не са нарушавали навика си за освобождане на разузнавателен кораб едва когато друг разузнавателен кораб заеме поста му.

Пит замълча, за да изтръска цигарата си в пепелника. След това продължи:

— Възможни са само два маршрута, които корабът „Новгород“ би могъл да използва за връщане към родната Русия. Единият е към Ленинград през Балтийско море, а другият през Баренцово море до Мурманск. Британците и норвежците ни увериха, че „Новгород“ не е минал по нито един от тях. Накратко, корабът „Новгород“ е изчезнал напълно някъде между Гренландия и европейския бряг.

Коски сложи чашата си на масата и се загледа внимателно в почернялото й дъно.

— Прави ми малко странно впечатление, че бреговата охрана досега не е била уведомена за това. С положителност знам, че не сме получавали доклад за изгубения руски траулер.

— Това направи странно впечатление и на Вашингтон. Защо руснаците биха запазили в тайна загубата на „Новгород“?

Единственият логичен отговор е, че те не искат западните държави да открият каквато и да е следа от най-модерния им шпионски кораб.

Устните на Коски се изкривиха в язвителна усмивка:

— Искате да повярвам, че съветски шпионски кораб е заключен в айсберг? Хайде, господин майор, аз се отказах от приказките, когато открих, че няма никакъв магъосник от Оз над небесната дъга или гърне със злато под нея.

Пит отговори на усмивката на Коски:

— Както и да е, точно един от вашите патрулни самолети е забелязал кораб, отговарящ на очертанието на траулер в айсберг с координати $47^{\circ}36'N$ — $43^{\circ}17'W$.

— Вярно — каза студено Коски, — „Катауаба“ е най-близкият спасителен кораб до тази позиция, но защо моите заповеди не дойдоха направо от областното командване в Ню Йорк?

— Шпионска работа — отговори Пит. — Последното нещо, което момчетата във Вашингтон биха искали, е да излъчат открыто съобщение по радиото. За щастие пилотът на самолета, който е забелязал ледената планина, е изчакал да се приземи, за да докладва подробно за местоположението. Идеята е, разбира се, да се разузнае траулерът, преди руснаците да са се досетили. Мисля, че можете да прецените правилно, господин капитан, колко ценна е за нашето правительство всяка информация за съветския разузнавателен флот.

— Би изглеждало по-практично да пратим на айсберга изследователи, които разбират от електроника и са специалисти в разузнаването. — В тона на Коски настъпи незабележима промяна, която едва ли би могла да се нарече смекчаване, но имаше нещо подобно. — Ако не възразявате, един пилот и един океанограф не са за тази работа.

Пит изгледа продължително Коски, след това се обърна към Доувър и отново към Коски.

— Лъжлива фасада — прошепна той, — но с определена цел. Руснаците не са чак толкова примитивни, когато става дума за разузнавателни операции. Не биха могли да не станат подозрителни, ако военен самолет започне да кръжи около район в открыто море, където пътуват малко кораби. От друга страна, всички знаят, че самолетите на Националната подводна и морска агенция провеждат научните си опити в безлюдни води.

— А каква е вашата квалификация?

— Имам опит в пилотиране на хеликоптер над арктически води — отвърна Пит. — Доктор Хънуел без съмнение е водещ специалист в света по въпросите на ледените образувания.

— Ясно — каза Коски бавно. — Доктор Хънуел ще проучи ледената планина, преди хората от разузнаването да се изтърсят там без покана.

— Правилно — призна Хънуел. — Ако това под леда действително е корабът „Новгород“, от мен зависи да определя най-подходящия метод да се влезе в корпуса на кораба. Сигурен съм, вие знаете, господин капитан, че айсбергите не са шега работа. Това е като рязането на диамант — едно погрешно пресмятане от страна на резача и си губи цената. Употребете твърде много термична енергия на неподходящо място и ледът може да се пукне и разцепи. Или пък внезапното и прекомерно топене може да причини изменение в центъра на притеглянето, което да накара ледената планина да се прекатури. Значи виждате, че е наложително ледената маса да се анализира, преди да се влезе в кораба „Новгород“, с оглед на определена степен на сигурност.

Коски се облегна на стола и видимо се отпусна. За миг очите му се впиха в очите на Пит. След това той се усмихна и се обърна към Доувър:

— Лейтенант Доувър!

— Сър?

— Бъди добър да услужиш на тези господа, като определиш курс $47^{\circ}36'N$ — $43^{\circ}17'W$ и с пълна пара напред! Уведоми областното командване в Ню Йорк за намерението ни да напуснем базата.

Коски наблюдаваше за промяна в изражението на Пит. То остана безучастно.

— Не се обиждайте — спокойно каза Пит. — Предлагам да не изпращате това съобщение на вашето областно командване.

— Нито ви подозирям, нито нещо подобно, господин майор — извини се Коски. — Просто нямам навика да плавам по Северния Атлантически океан, без да уведомя бреговата охрана къде се намира нейното имущество.

— Съгласен съм, но предпочитам да не споменавате крайната ни цел. — Пит угаси цигарата. — Моля, уведомете също канцеларията на

Националната подводна и морска агенция във Вашингтон, че доктор Хънуел и аз сме пристигнали благополучно на борда на „Катауаба“ и ще продължим нашия полет до Рейкявик, когато времето се изясни.

Коски повдигна вежди:

— Рейкявик, Исландия?

— Нашата крайна цел — обясни Пит.

Коски се канеше да каже нещо, но се отказа и сви рамене:

— Господа, по-добре да ви покажа каютите. — Обърна се към

Доувър: — Доктор Хънуел може да спи с нашия инженерен офицер. Майор Пит може да се нанесе при тебе, лейтенант.

Пит се усмихна на Доувър и след това се вгледа отново в Коски:

— За да ме държите по-сигурно под око ли?

— Казахте го вие, а не аз — отвърна Коски, изненадан от обиденото изражение по лицето на Пит.

Четири часа по-късно Пит дремеше на леглото люлка, натъпкано в желязната утроба, която Доувър нарече своя кабина. Беше уморен почти до болка, но доста много мисли се въртяха в съзнанието му, за да му позволят да влезе в рая на дълбокия сън. Преди една седмица по това време той седеше на терасата на хотел „Нюпортър ин“ с красиво, пощуряло заекс червенокосо момиче и гледаше от високо живописния бряг на Нюпорт бийч, Калифорния. Спомняше си с умиление как с едната си ръка галеше момичето, докато с другата държеше уиски с лед. Любуваше се на призрачните яхти за разходка, които се носеха плавно по осветения от луната залив. Сега беше сам и за съжаление се измъчваше върху твърдото сгъваемо легло люлка на борда на катер на бреговата охрана някъде в замръзналия Северноатлантически океан. Трябва да си освидетелстван мазохист, мислеше си той, за да се отзоваваш доброволно на всеки наудничав проект, какъвто адмирал Сандекър все ще измисли. Адмирал Джеймс Сандекър, главен директор на Националната подводна и морска агенция, не би се решил на подобен шантав проект — на неговия стил повече би подхождала фалирала машина за пресукване.

— Ужасно съжалявам, че те изтеглям от слънчева Калифорния, но тази проклета трудна задача се падна на нас — му съобщи Сандекър, човек с нисък ръст, с огненочервена коса и лице на грифон, като размахваше във въздуха сякаш беше бастун осемнадесетсантиметрова пура. — Ние трябва да участваме в научно

подводно изследване. Защо пък ние? Защо не военноморските сили? Човек би очаквал от бреговата охрана да се справя с проблемите си. — Той му стисна ръката ядосано, смукна от пурата и добави: — Във всеки случай не можем да се отървем от това.

Пит свърши да чете и остави жълтата папка с гриф „поверително“ на бюрото на адмирала.

— Не мисля, че е възможно кораб да замръзне в айсберг.

— Много малко вероятно е, но доктор Хънуел ме увери, че това би могло да се случи.

— Може да се окаже трудно този айсберг да бъде открит; вече са изминали четири дни, откакто бреговата охрана го е забелязала. Досега огромният леден куб може да е изминал половината път до Азорските острови.

— Доктор Хънуел нанесе на картата теченията и определи скоростта им в район от 37 квадратни мили. Ако видимостта е добра, не би се затруднил да откриеш ледената планина, особено след като бреговата охрана е хвърлила върху нея червена боя за маркиране.

— Едно нещо е да се забележи — каза замислено Пит, — а друго е да се приземи хеликоптер на нея. Не би ли било по-удобно и по-малко опасно да стигнем със...

— Не! — прекъсна го Сандекър. — Никакви кораби. Ако онова нещо под леда е важно, както аз мисля, не искам никого освен теб и Хънуел на разстояние до 50 мили от него.

— Може да се изненадате, господин адмирал, но аз никога преди не съм кацал с хеликоптер на айсберг.

— Много възможно е и никой друг да не е кацал. Ето защо те повиках да бъдеш мой специален директор на проекта. — Сандекър се усмихна дяволито. — Ти притежаваш досадното умение — така да кажем — да доставяш успешно стоки.

— Имам ли този път — попита лукаво Пит — благоприятната възможност да бъда доброволец?

— Не бих приел каквото и да е друго.

Пит сви безпомощно рамене.

— Не знам защо винаги толкова лесно ви се предавам, господин адмирал. Почвам да мисля, че ме държите единствено като първокласен пощенски гъльб.

По лицето на Сандекър премина широка усмивка.

— Вие го казахте, а не аз.

* * *

Бравата изщрака и вратата на кабината се отвори. Пит видя с едното си око, че влиза доктор Хънуел. Пълният доктор правеше движения, сякаш ходеше по опънато въже, докато се опитваше да маневрира между леглото люлка на Пит и гардероба на Доувър. Накрая стигна до малък стол край писалището. Въздъхна силно в хор със скърцащия протест на стола, докато наместваше масивната си фигура между облегалките за ръцете.

— Как, боже мой, титан като Доувър влиза в това нещо? — попита той скептично, без да се обръща към никого по-специално.

— Закъснявате — смъмри го с прозявка Пит. — Чакам ви от часове.

— Не бих могъл да се промъквам покрай ъглите или да се плъзgam през вентилациите като на шпионска среща. Трябаше ми някакъв предлог.

— Какъв е предлогът сега?

— Нося поздрави от капитан Коски. Вечерята е сервирана.

— Защо са всички тези увъртания? — попита Пит със сдържана усмивка. — Нямаме нищо за криене.

— Нищо за криене! Нищо за криене! Лежите там като невинна девственица, която очаква първото си причастие, и заявявате спокойно нямаме нищо за криене! — Хънуел кимна отчаяно с глава. — И двамата ще застанем пред взвода за разстрел, когато бреговата охрана научи, че сме я заблудили, за да използваме един от най-новите й катери.

— Хеликоптерите имат проклетия навик да не летят с въздух в резервоарите си вместо с гориво — каза язвително Пит. — Трябаше ни база за операциите и място за зареждане. „Катауаба“ беше единственият кораб в района с необходимите съоръжения. Освен това вие изпратихте фалшивата радиограма от името на командването на бреговата охрана за него и отговорността си е ваша.

— А тази невероятна история с изчезналия руски траулер. Не можете да отречете, че е ваша измислица от начало до край.

Пит сложи ръце зад главата си и се загледа в тавана.

— Мисля, че тя се хареса на всички.

— Това трябва да ви го призная. Беше най-изкусната мошеническа работа, на която някога съм имал нещастието да бъда свидетел.

— Знам. Има случаи, когато се мразя.

— Размислете, Пит, какво може да се случи, когато капитан Коски разбере нашия непочтен план?

Пит стана и се протегна.

— Ние ще направим онова, което биха направили всички нормални американци.

— А то е? — подсказа колебливо Хънуел.

Пит се усмихна.

— Ще мислим, когато му дойде, времето.

---

[1] Камбуз (от хол.) — кухня на кораб. — Бел.пр. ↑

II

От всички океани само Атлантическият е изцяло непредсказуем. Тихият, Индийският, дори Арктическият океан имат свои идиосинкразии^[1], но за всички е присъща една обща черта — рядко не загатват предварително за предстоящото си настроение. При Атлантическия не е така, особено на север от петнадесетия паралел. Само за няколко часа кристално гладкото море може да се преобрази във врящ казан под въздействието на ураган от дванадесета степен, но има и случаи, когато непостоянната природа на Атлантика действа по обратния начин. Силните ветрове и бурното море през нощта могат да укажат по всеки възможен начин идването на бура, но все пак на сутринта да няма нищо, освен лазурно огледало под празното небе. Така беше и за хората от „Катауаба“, когато слънцето на следващия ден ги свари да плават спокойно през тихите води.

Пит се събуди бавно, като пред очите му полека дойдоха на фокус чифт бели гащета с размер XL, запълнени изцяло от Доувър, който се бе привел над малкия леген и миеше зъбите си.

— Никога не сте изглеждали по-прекрасен — подвикна Пит.

Доувър се извърна с четката за зъби, закрепена между долните му кътници.

— Хм?

— Добруtro казвам.

Доувър само кимна, измърмори нещо неразбираемо през пастата за зъби и се наведе отново над легена.

Пит седна в леглото и се ослуша. Бученето на двигателя си беше на мястото и единственият друг механичен шум идваше от фученето на топъл въздух през вентилационната шахта. Корабът, изглежда, се движеше гладко, почти незабележимо.

— Не бих искал да изглеждам груб домакин, господин майор — покашля се Доувър, — но ви предлагам да се измъкнете от спалния си чувал. Ще навлезем в района на вашите координати след около час и половина.

Пит се измъкна и се изправи.

— Да се заемем с нещата поред. Каква е категорията на кухнята ви по въпроса за закуската?

— Две звезди по системата на Мишлен^[2] — весело отвърна Доувър. — Дори ще ви почерпя.

Пит се изми набързо, отказа се от бърсненето и бързо навлече летателния си костюм. Тръгна след Доувър по коридора, като се чудеше как толкова едър човек като лейтенанта може да се движи спокойно из кораба, без да бълска глава в преградите поне десетина пъти на ден.

Току-що бяха приключили със закуската, която Пит изчисли, че би струвала поне пет долара във всеки приличен хотел, когато дойде един моряк и му каза, че капитан Коски би искал да ги види в командния пункт на мостика. Доувър последва моряка, а Пит се затътри след тях с кафето си в ръка. Капитанът и Хънуел се бяха навели над една маса с морски карти, когато те влязоха.

Коски вдигна глава. Изпъкналата му челюст вече не стърчеше като носа на ледоразбивач, а напрегнатите му сини очи изглеждаха почти спокойни.

— Добруtro, господин майор. Доволен ли сте от удобствата на кораба?

— Обстановката е малко притеснена, но храната е превъзходна.

По лицето на капитана се появи сурова, но искрена усмивка.

— А какво ще кажете за малката ни електронна страна на чудесата?

Пит се завъртя, за да огледа целия команден пункт. Приличаше на пулта на космически кораб от някой научнофантастичен филм. Четирите отвесни стоманени стени от пода до тавана изглеждаха погребани под лавина от компютри, монитори и конзоли с различни инструменти. Сред уредите се простираха безкрайни редици от ключове и бутони, осветени от лампички, достатъчно разноцветни и за салона на прилично казино в Лас Вегас.

— Много внушително — одобри Пит спокойно и отпи от кафето си. — Радар за въздушни наблюдения и радарни скенери за контрол върху повърхността, последният модел навигационни уреди от системата „Лоран“ със средна, висока и свръхвисока честота, да не говорим за компютърните устройства за изготвяне на карти. — Пит

говореше с равнодушния тон на завеждащ връзките с обществеността на корабна фирма, който описва качествата на „Катауаба“. — „Катауаба“ е фабрично оборудван с повече океанографска, комуникационна, навигационна, аерологична и картографска екипировка от който и да е друг кораб с тия размери по света. Основното предназначение на вашия съд, капитане, е да бъде годен да остане посред океана при всякакви атмосферни условия, също като климатичните станции, да провежда издирвателски и спасителни операции, както и да помага на океанографите в изследванията им. Бих могъл да добавя, че екипажът му се състои от седемнадесет офицери и сто и шестдесет моряци, а цената за построяването му в Нортгейския корабостроителен завод в Уилмингтън, щата Делауер, е възлязла между дванадесет и тринадесет милиона долара.

Коски, Доувър и останалите в командния пункт с изключение на Хънуел, който не се помести от картата, замръзнаха. Дори Пит да беше първият марсианец, посетил Земята, не би могъл да стане повод за по-голяма загриженост.

— Не се учудвайте, господа — самодоволно се огледа Пит. — Свикнал съм да си научавам добре домашните.

— Ясно — мрачно кимна Коски. Но очевидно не му беше ясно.

— Навярно бихте пожелали да ни обясните какво ви е накарало да положите толкова усилия над уроците си.

Пит сви рамене.

— Нали ви казах, по навик е.

— Доста дразнещ навик при това. — В начина, по който Коски гледаше Пит, имаше известно смущение. — Чудя се дали наистина сте този, за когото се представяте.

— Доктор Хънуел и аз сме съвсем истински — увери го Пит.

— Ще се убедим точно след две минути, господин майор. — Тонът на Коски изведнъж бе станал груб. — Аз също обичам да си уча домашните.

— Не ми вярвате — сухо заключи Пит. — Жалко. Напразно измъчвате съзнанието си. Доктор Хънуел и аз нямаме никакво намерение и никаква възможност, разбира се, да поставим в опасност сигурността на кораба и на екипажа ви.

— Изобщо не сте ми дали основание да ви вярвам. — Очите на Коски бяха мрачни, а гласът му леден. — Не донесохте никакви

писмени разпореждания, не съм получавал радиограма за правомощията ви, нищо... нищо, освен твърде общото съобщение от щаба на бреговата охрана за пристигането ви. Бих могъл да добавя, че всеки, който е научил отнякъде кои са позивните ни, би могъл да го изпрати.

— Всичко е възможно — съгласи се Пит. Не можеше да отрече възхищението си от усета на Коски. Капитанът беше уцелил гвоздея право в главичката.

— Ако сте замислили нещо потайно, господин майор, нямам никакво намерение да участвам и аз...

Коски се спря и пое една бланка от дотичалия моряк, разгледа я внимателно, без да се притеснява за времето. На лицето му се появи странен и озадачен вид. После се намръщи и подаде бланката на Пит.

— Изглежда, вие сте непресъхващ източник на изненади.

Ако външно смущението не личеше по нищо у Пит, той определено го чувстваше. Разобличаването се бе забавило доста и отминалото време му стигаше напълно, за да се подготви. За съжаление не бе могъл да измисли подходяща версия в своя защита. Пит бързо реши, че в момента би могъл единствено да вземе бланката от ръката на капитана и да запази спокойствие. На листа пишеше:

В отговор на запитването ви за доктор Уилям Хънуел и майор Дърк Пит. Акредитивите за доктор Хънуел са от възможно най-високия порядък. Той е директор на Калифорнийския институт по океанография. Майор Пит е наистина директорът на специалните проекти към Националната подводна и морска агенция. Освен това той е син на сенатора Джордж Пит. Тези хора се занимават с жизненоважни океанографски проучвания, свързани с интересите на правителството, и трябва да им се окаже всяка възможна помощ и сътрудничество, повтарям, всяка възможна помощ и сътрудничество. Освен това напомнете на майор Пит за молбата на адмирал Сандекър майорът да отбягва фриgidните жени.

Подписът беше на началника на бреговата охрана.

— Защитата ще се оттегли за почивка — съобщи Пит, като се радваше на всяка произнесена сричка. Сандекър, старата лисица, беше използвал цялото си влияние, за да принуди началника на бреговата охрана да се съгласи на играта. Пит въздъхна облекчено и върна бланката на Коски.

— Сигурно е хубаво да имаш приятели по високите места — изръмжа Коски със следи от раздразнение в гласа си.

— Понякога е полезно.

— Нямам друг избор, освен да се примиря — натъртено каза Коски. — Последната част, освен ако не се намесвам в някоя свещена тайна, беше код, нали?

— Не е кой знае колко голяма тайна — отвърна Пит. — Това е просто хитрият начин, по който адмирал Сандекър подсеща доктор Хънуел и мен да продължим пътя си към Исландия, след като приключим разследванията по айсберга.

Коски остана за малко неподвижен, без да каже нищо. Поклати глава озадачено и още я движеше, когато Хънуел удари с юмрук по масата с картите.

— Ето го тук, господа. Точното разположение на нашия призрачен кораб — с приблизителност до няколко квадратни мили. — Хънуел беше направо величествен. Ако бе забелязал напрежението преди няколко минути, с абсолютно нищо не го издаваше. Сгъна картата и я прибра в джоба на винтягата си. — Майор Пит, мисля, че ще е най-добре да излетим колкото е възможно по-скоро.

— Както кажеш, докторе — сговорчиво отвърна Пит. — Мога да затопля хеликоптера и да го подгответя до десет минути.

— Добре — кимна Хънуел. — Сега се намираме в района, където айсбергът е забелязан от патрулния самолет. Според изчисленията ми при сегашната скорост на теченията ледената планина би трябвало да навлезе в отсамния край на гълфстрийма по някое време утре. Ако оценката за размера й, направена от патрулиращите, е вярна, айсбергът е започнал вече да се топи с по около хиляда тона на час. Когато навлезе в по-топлите води на гълфстрийма, няма да изтрае и десет дни. Единственият неизяснен въпрос е кога изоставеният кораб ще бъде освободен от леда. Можело е и вече да сме го загубили, но за щастие той е там и ще остане още няколко дни.

— Какво разстояние ще трябва да прелетим според изчисленията ти? — попита Пит.

— Около деветдесет мили — отвърна Хънуел.

Коски погледна Пит.

— Веднага щом отлетите, ще намаля скоростта до една трета от сегашната и ще поддържам курс едно-нула-шест градуса. След колко време допускате, че ще се срещнем отново?

— Три часа и половина ще са ни достатъчни — пресметна Пит.

Коски се замисли.

— Четири часа — след четири часа се насочвам към района с айсбергите след вас.

— Благодаря, капитане — каза Пит. — Поязвайте ми, аз наистина съм ви признателен за загрижеността.

Коски му повярва.

— Сигурен ли сте, че не бива да докарам „Катауаба“ по-близо до вашия район? Ако ви се случи нещо на ледената планина или се наложи да се озовете принудително в морето, съмнявам се дали ще мога да ви достигна навреме. При вода с температура три-четири градуса човек дори да е напълно екипиран, може да издържи не повече от двадесет и пет минути.

— Ще се наложи да рискуваме. — Пит допи кафето си и се загледа безцелно в празната чаша. — Руснаците може да заподозрат нещо, ако един от траулерите им забележи кораб от бреговата ни охрана да плава в неделя извън нормалния си маршрут. Затова и вземаме последния участък с хеликоптера. Можем да летим достатъчно ниско, за да избегнем засичането с радар и да останем труден обект за визуално наблюдение. Времето също е важен фактор. Вертолетът може да влезе и да излезе от района, където е видян „Новгород“, за една десета от времето, което това би отнело на „Катауаба“.

— Добре — въздъхна Коски. — Вие определяте правилата. Само гледайте да сте обратно на площадката ни до... — той се поколеба, като гледаше часовника си — не по-късно от 10:30. — После се усмихна. — Ако се държите прилично и се върнете навреме, ще пригответя бутилка „Джони Уокър“ за пристигането ви.

Пит се засмя.

— Ето на това му казвам чудесен стимул.

— Тая работа не ми харесва — опита се да заглуши шума от ауспуха на хеликоптера Хънуел. — Досега трябваше да сме видели нещо.

Пит погледна часовника си.

— Иначе сме добре с времето. Остават ни повече от два часа.

— Не можеш ли да се издигнеш малко. Ако удвоим полезрението си, ще удвоим и шансовете за откриване на айсберга.

Пит поклати глава.

— Не става. Така ще удвоим и вероятността да забележат нас самите. По-безопасно е да продължим с височина петдесет метра.

— Трябва да го намерим днес — настоя Хънуел с притеснено изражение на ангелското си лице. — Утре може и да е прекалено късно за повторен опит. — Той огледа разстланата на коленете му карта за миг, после взе бинокъла и го насочи на север към централните айсберги, които плаваха близо един до друг.

— Виждаш ли ледена планина, която да се доближава или да съвпада с описанието, което ни е дадено? — попита Пит.

— Имаше една, която подминахме преди около половин час. При нея размерът и очертанията съвпадаха, но по стените й нямаше червена боя. — Хънуел завъртя бинокъла и огледа гладкия океан, осенен със стотици массивни айсберги, някои от тях начупени и назъбени, други закръглени и гладки като хартиени бели геометрични фигури, захвърлени произволно в синьото море. — Егото ми е разгромено — тъжно заяви Хънуел. — Никога от гимназиалните ми изпити по тригонометрия насам не съм правил такива големи грешки в изчисленията си.

— Може би вятърът е сменил посоката и е запратил айсберга в друго направление.

— Едва ли — изсумтя Хънуел. — Подводната маса на айсберга е седем пъти по-голяма от онова, което се показва на повърхността. Нищо освен океанските течения не е в състояние да окаже каквото и да е въздействие върху движението му. Лесно може да следва течението и при насрещен вятър със скорост седемдесет и пет километра в час.

— Непреодолима сила и неодушевен предмет, слети в един и същи блок.

— Това е вярно, а има и още — почти неуничожим е. — Хънuel продължаваше да гледа през бинокъла, докато говореше. — Те, разбира се, се трошат и се топят скоро след като бъдат отнесени на юг към топлите води. Но по време на маршрута им към гълфстрийма не скланят глава нито пред бурите, нито пред человека. По ледниковите образувания е стреляно с торпеда, с двадесетсантиметрови военноморски оръдия, огромни количества термични бомби са изсипвани върху тях, както и тонове въглищен прах, който да привлича слънчевите лъчи и да ускорява топенето. Резултатите са съизмерими с щетите, които би нанесло анемично племе пигмеи, захванало се да обстрелва стадо слонове с прашки.

Пит направи оствър вираж със спускане, като заобиколи самите стени на висока и разчленена ледена планина — маневра, която принуди Хънuel да си притисне корема.

Той отново погледна картата. Бяха прелетели двеста квадратни мили, без да постигнат каквото и да е. Предложи:

— Да тръгнем в северна посока за петнадесет минути. А после да се върнем на изток покрай самия край на ледените планини.

— Един особен екземпляр се задава право от север — посочи Пит. Наклони леко лостовете и задържа хеликоптера в страничен полет, докато компасът отчете нула градуса.

Минутите минаваха и се множаха, а умората започна да личи в задълбочаващите се гънки около очите на Хънuel.

— Как сме с горивото?

— Това е най-малката ни тревога — отвърна Пит. — Онова, което в момента повече ни липсва, е време и оптимизъм.

— Спокойно мога да го призная — уморено махна с ръка Хънuel. — Оптимизъмът ми се изчерпа още преди четвърт час.

Пит стисна ръката на Хънuel.

— Дръж се, докторе — бодро го подканни той. — Неуловимият ни айсберг може да се покаже при следващия завой.

— Ако стане така, значи е пренебрегнал всички описани океански течения.

— А червената боя? Тя може ли да се е измила във вчерашната буря?

— Не, за щастие. В боята е имало калциев хлорид, необходим за по-дълбоко проникване — петното се стопява след седмици, понякога

дори месеци.

— Това ни оставя само една друга възможност.

— Знам за какво си мислиш — с равен глас каза Хънуел. — Но по-добре го зарежи. В последните тридесет години твърде често съм работил с бреговата охрана и никога не съм ги виждал да допускат грешки при определянето на зададен обект сред ледовете.

— Тогава милионтонен къс лед се е изпарил просто...

Пит не довърши изречението си донякъде защото хеликоптерът започва да се отклонява от курса, донякъде защото беше зърнал нещо. Хънуел изведнъж се напрегна на седалката и притисна бинокъла до очите си.

— Видях го — извика той.

Пит не изчака указания, а спусна машината и я насочи в посоката, към която бе обърнат бинокълът на Хънуел.

Хънуел подаде бинокъла на Пит.

— Ето там погледни и ми кажи дали тези мои стари очи не виждат мираж?

Пит направи жонгъорски номер с бинокъла и уредите за управление на хеликоптера, като се опитваше да не позволи на вибрациите от двигателя да разфокусират гледката на айсберга.

— Различаваш ли червената боя? — нервно го попита Хънуел.

— Като кръгче с ягоди в средата на порция сладолед.

— Не разбирам — поклати глава Хънуел. — Тази ледена планина не би трябвало да е тук. По всички правила за морските течения би трябвало да плава поне на деветдесет мили в югоизточна посока.

Но той беше там, массивен леден къс, очертан срещу яркия хоризонт, оформлен прекрасно от природата и комично нацапан с човешките химикали. Преди Пит да е оставил бинокъла, слънцето огря ледените кристали на грамадата и отрази яростта им в очите му, като силата им нарасна от увеличителните стъкла. Временно заслепен, той набра височина и промени курса с няколко градуса, за да се махне от блясъка. Измина почти цяла минута, преди светковиците зад очите му ябълки накрая да изчезнат.

Тогава Пит изведнъж забеляза съмтна, почти неразличима сянка във водата. Не му достигна време да разгледа контура, защото хеликоптерът се плъзна над сините вълни, които останаха на не повече

от петдесет метра под спирателните обувки. Айсбергът все още беше на седем мили от тях, когато той направи широка дъга на изток и се насочи към „Катауаба“.

— Какво, за бога, ти стана? — възмути се Хънуел.

Пит не обръна внимание на въпроса.

— Изглежда, че са ни дошли неканени гости.

— Глупости! Никъде не се вижда нито кораб, нито друга летателна машина.

— Те пристигат за събирането през мазето.

Хънуел вдигна вежди озадачено. После бавно се отпусна в седалката си.

— Подводница ли?

— Подводница.

— Съвсем вероятно е да е някоя от нашите.

— Съжалявам, докторе, но това е прекален оптимизъм.

— Тогава руснаците са ни били. — Устата на Хънуел се изкриви.

— Господи, закъснели сме.

— Не още. — Пит насочи вертолета в нова заобикаляща дъга и отново към айсберга. — Бихме могли да стъпим върху леда след четири минути. А на подводницата ще ѝ трябва поне половин час, за да го стигне. Ако имаме късмет, можем да установим онова, за което сме дошли, и да се махнем оттам, преди екипажът им да се е показал.

— Това ми се вижда доста рисковано. — В гласа на Хънуел се чувстваше колебание. — Когато руснаците ни видят да се мотаем по айсберга, те няма да слязат невъоръжени.

— Бих се учудил, ако е така. Всъщност капитанът на руската подводница има достатъчно оръжия, за да ни направи на пух и прах, когато си поиска. Но аз се обзалагам, че не би рискувал.

— Защо, какво може да загуби?

— Нищо. Но ще му останат последствията от един голям международен инцидент. Всеки капитан, който си заслужава рублите, няма да се усъмни, че поддържаме постоянен радиоконтакт с домашната си база, съобщаваме за местоположението на подводницата и сме готови да се разпищим при първия изстрел. Тази част от Атлантика си е наша територия и той много добре го знае. Прекалено далече е от Москва, за да започне да се перчи.

— Добре, добре — махна с ръка Хънуел. — Карай натам и да слезем. Предполагам, че е по-добре човек да бъде застрелян, отколкото да изкара още минута в тая мелачка на зъби.

Пит не каза нищо повече. Приближи се и кацна на малка ледена площадка с размери не повече от седем на пет метра. После, преди перките да са спрели напълно, той и Хънуел изскочиха от кабината и застанаха върху тихия айсберг, като се чудеха кога ли ще се покаже руската подводница и какво щяха да открият под леденото було, което ги разделяше от студените враждебни води. Нито виждаха, нито чувстваха никакви признания за живот. С бузите си усетиха лек, но леден вятър и нищо повече.

---

[1] Идиосинкразии (гр.) — характерна особеност на поведение, на структура. — Бел.пр. ↑

[2] Известна в автомобилната индустрия френска фамилия. През 1900 братът Андре Мишлен създава и прочутите туристически справочници и карти. — Бел.пр. ↑

III

Напрегнатото им мълчание се проточи, минаха минути, преди Пит да се реши да каже нещо, което да има смисъл. Когато накрая заговори, гласът му приличаше на неясен шепот. Защо ли шепна, помисли си. Хънуел оглеждаше леда на десетина метра от него, руската подводница, сега застинала неподвижно на повърхността, беше на четвърт миля от северния ръб на айсберга. Накрая Пит успя да привлече вниманието на Хънуел с глас все още плах от настъпилото катедрално мълчание.

— Времето ни изтича, докторе. — Все така му се струваше, че някой може да го чуе, макар че руснаците не биха разбрали думите му дори да викаше с пълен глас.

— Не съм сляп — отсече Хънуел. — Колко време ни остава, преди те да дойдат дотук?

— Докато изкарат лодка от подводницата, догребат до айсберга — трябва да изминат поне четиристотин метра — и слязат, ще им бъдат необходими между петнадесет и двадесет минути.

— Значи нямаме никакво време — нетърпеливо заключи Хънуел.

— Нещо откри ли досега?

— Нищо! — изгърмя гласът на Хънуел. — Останките от кораба трябва да са по-надълбоко, отколкото очаквах. — Заби трескаво сондата си в леда. — Тук е, трябва да е тук. Четиридесетметров плавателен съд не е възможно току-така да изчезне.

— В патрулния самолет може само да им се е сторило, че виждат кораб.

Хънуел се спря да намести слънчевите си очила.

— Екипажът на самолета може да се е заблудил, но не и радарните съоръжения.

Пит се приближи към отворената врата на хеликоптера. Завъртя очи към Хънуел, после обратно към подводницата, а след секунда вече се бе загледал през бинокъла. Огледа фигурките, които изпълзяха от капациите на ниската подводница и засноваха припряно из плисканата

от вълните палуба. След по-малко от три минути надуха голяма гумена лодка за шестима, спуснаха я от корпуса и вътре скочиха група мъже с всякакво автоматично оръжие. През вълните до ушите му достигна неясно пукане. Звукът обаче бе достатъчен на Пит да съкрати значително първоначалната си оценка за времето.

— Тръгнаха. Петима или може би шестима, не мога да определя със сигурност.

— Въоръжени ли са? — Въпросът на Хънуел прозвуча тревожно.

— До зъбите.

— Господи! — извика припряно Хънуел. — Недей просто да си зяпаш там. Ела и ми помогни да намерим останките.

— По-добре ги забрави. — Пит говореше спокойно. — Ще пристигнат тук до пет минути.

— Пет минути? Нали каза...

— Не смятах, че лодката им ще има извънбордов двигател.

Хънуел се загледа объркан към подводницата.

— Но откъде руснаците са разбрали за разрушения кораб? И как са могли да научат къде точно се намира?

— Не е особено трудно — отвърна Пит. — Някой от агентите на КГБ във Вашингтон без съмнение е прихванал доклада от самолета на бреговата охрана — той едва ли е бил предаден секретно — и после е дал указания на всичките им риболовни траулери и подводници в района от тази част на Атлантика да претърсят ледниковите образувания. За нас това е неприятно стечение на обстоятелствата, но все пак имаме късмет, че и двете страни откриха едновременно айсберга.

— Изглежда обаче, че ние ще изгубим мача — мрачно процеди Хънуел. — Те спечелиха, а ние губим. По дяволите, да можехме само да открием корпуса на разрушения кораб, щяхме поне да го унищожим с термични бомби и да не го оставяме да попадне в ръцете на руснаците.

— Трофеите са право на победителя — мрачно напомни Пит. — Цял миллион тона от най-добрая, най-чистия и най-истинския гренландски лед в Атлантическия океан.

Хънуел изглеждаше озадачен, но не отвърна нищо. Не можеше да си обясни явното безразличие на Пит.

— Кажи, докторе — продължи Пит. — Каква дата сме днес?

— Датата? — замаян повтори Хънуел. — Сряда, двадесет и осми март.

— Подранили сме — заключи Пит. — Още три дена до първи април, деня на глупаците.

Без да му стане смешно, Хънуел хладно подхвърли:

— Сега едва ли е мястото и времето за шеги.

— Защо не? Някой си е направил огромна шега с нас и онези клоуни там. — Пит махна към бързо приближаващия се разузнавателен екип. — Ти, аз, руснаците, всички ние поставяме началото на най-големия празник на смеха в Северния Атлантик. И в кулминациите на последното действие всички ще разберем, че на този айсберг няма никакви останки от кораб. — Замълча, колкото да изкара кълбо пара. — Всъщност и никога не е имало.

По лицето на Хънуел се четеше пълно недоумение и плахото начало на надежда.

— Продължавай — подкани го той.

— Освен данните от радара екипажът на патрулния самолет е докладвал, че са видели и очертанията на кораб в леда, а все пак ние не видяхме нищо при приземяването си. Само по себе си това просто няма смисъл. Те са били в самолет, който се е движил с нормалната патрулна скорост от триста километра в час. Откъдето и да го погледнеш, нашите шансове да забележим нещо от кръжащия хеликоптер бяха много по-големи.

Хънуел изглеждаше замислен. Разсъждаваше върху думите на Пит.

— Не съм сигурен за какво намекваш. — После се усмихна и изведнъж се върна към нормалното си весело изражение. — Но започвам да свиквам с потайното ти мислене. Сигурно държиш някой скрит коз.

— Няма никаква магия. Ти сам каза, че по всички закони за морските течения този айсберг трябва да се намира на деветдесет мили югозападно оттук.

— Така е. — Хънуел погледна Пит с подновено уважение. — И какво точно измисли като заключение?

— Въпросът е не какво, а кой, докторе. Някой ни е повел в този смехотворен лов на диви гъски. Същият той е махнал червената боя от

айсберга със загубения кораб и е напръскал със същата друга ледена планина като примамка на деветдесет мили оттам.

— И, разбира се, търсеният айсберг е, над който прелетяхме преди няколко часа. Със същия размер, вид и тежест, но без червеното петно.

— И тъкмо там ще си открием загадъчния кораб — обобщи Пит.
— Къде би изчислил, че се намира той в момента?

— Но кой си устрои тези игрички? — Лицето на Хънуел имаше озадачено изражение. — Явно е, че не са руснаците — и те са объркани като нас.

— В момента това няма значение — махна с ръка Пит. — Важното е да се разделим с най-добри чувства с този плаващ леден дворец и да отлетим към синьото небе. Неканените ни гости вече пристигнаха. — Той кимна към склона на айсберга. — Или ти може би не си ги забелязал?

Хънуел наистина не беше. Но ги видя сега. Първият от разузнавателния екип на подводницата в момента скачаше на ледения ръб. След няколко секунди петимата се събраха заедно и предпазливо тръгнаха към Пит и Хънуел. Бяха облечени в черно — руски морски пехотинци — и тежковъръжени. Дори от тези стотина метра Пит ясно различи в тях хора, на които им е съвсем ясно какво трябва да направят.

Пит спокойно се качи в хеликоптера, завъртя контакта и дръпна стартера. Още преди перката да е направила първото си завъртане, Хънуел се бе настанил на пасажерската седалка и бе препасал предпазния си колан.

Докато вратата му беше още отворена, Пит се наведе навън, сложи длани около устата си и извика по посока на руснаците:

— Пожелавам ви приятно прекарване, но не забравяйте да си приберете отпадъците.

Офицерът, който водеше останалите от подводницата, наостри уши, после сви рамене с неразбиране. Беше сигурен, че Пит едва ли би извикал на руски само заради него. Като че ли да даде знак на пътниците от хеликоптера за миролюбивите си намерения, офицерът спусна автомата още по-ниско и отдале чест по времето, когато Пит и Хънуел се откъснаха от айсберга и се издигнаха в яркото синьо небе.

Пит не бързаше — задържа машината на минимална скорост в северозападна посока в продължение на петнадесет минути. Тогава, след като бяха излезли от визуалния и радарния обсег на подводницата, направи плавен завой в югозападна посока и в единадесет и петнадесет вече бяха открили останките.

Докато се спускаха към ледения гигант, и Пит, и Хънуел изпитаха сходно чувство на празнота. Не беше само поради края на проточилите се часове на несигурност — и така бяха пропуснали времето, което капитан Коски им бе определил за завръщане — а заради самия зловещ вид на тайнствения кораб. Никой от двамата досега не беше виждал нещо подобно. В самата атмосфера около ледената планина цареше ужасяваща самота, чието място не беше на Земята, а на някоя далечна мъртва планета. Единствено слънчевите лъчи нарушаваха откъснатостта й, проникваха в леда и играеха по корабния корпус и горните помещения, като предизвикваха постоянно редуване на сенките. Картината изглеждаше така нереална, че на Пит му беше трудно да приеме видимото потвърждение за съществуването й. Докато спускаше хеликоптера към леда, той наполовина очакваше погребаният плавателен съд да изчезне.

Пит се опита да се приземи върху едно гладко пространство близо до ръба на грамадата, но там склонът на леда се оказа прекалено остър; накрая кацна плавно върху самите останки. Хънуел изскочи навън още преди спускателните обувки да са докоснали леда, и вече бе обходил останките от носа до кърмата, когато Пит отиде при него.

— Странно — мърмореше Хънуел, — много странно. Нищо не стърчи над повърхността, няма дори мачти и радарна антена. Всеки квадратен сантиметър е запечатан солидно под леда.

Пит извади кърпа от летателната си куртка и избърса носа си. После подуши въздуха, като че ли го пробваше.

— Помириш ли нещо необикновено, докторе?

Хънуел наклони глава и пое дълбоко въздух.

— Има някакъв мириз, но е много слаб. Не мога да разбера от какво е.

— Ти не се движиш където трябва — захили се Пит. — Ако излизаше от лабораторията си по-често и беше научил нещичко за живота, щеше да познаеш отчетливия мириз на горена смет.

— И откъде идва той?

Пит кимна към останките под краката си:

— Откъде другаде, ако не оттам.

Хънуел тръсна глава.

— Невъзможно. Научен факт е, че не можеш да подушиш неорганично вещество, затворено в леден блок, отвън.

— Старият нос никога не ме е лъгал. — Обедната топлина бе започнала да смекчава студа, така че Пит разкопча летателното си яке.

— Тогава сигурно има отвор в леда.

— Ти и твоят образован нос — кисело процеди Хънуел. — Предлагам да престанеш да си играеш на хрътка и да започнеш да разполагаш термичните бомби. Единственият начин да влезем в развалината е да стопим ледената ѝ обвивка.

— Така ще поемем риск.

— Вярвай ми — спокойно каза Хънуел. — Нямам намерение да спукам айсберга и да затрия останките, хеликоптера и нас двамата едновременно. Смяtam да започна с ограничени заряди и да напредвам малко по малко.

— Нямах предвид айсберга. Мислех си за повредения кораб. Напълно възможно е резервоарите за гориво да са се пробили и нафтата да е заляла цялата кърма. Ако събъркаме в изчисленията и възпламеним дори една капка, целият плавателен съд ще бъде обхванат от мощен огън.

Хънуел тропна с крак по плътния лед.

— И как смяташ да проникнеш през това — с пръчка за лед от коктейли?

— Доктор Хънуел — спокойно подхвана Пит. — Няма да споря, че името ти е известно по цял свят заради огромния ти научен авторитет. И все пак, както често се случва при свръхумовете, дълбочината на мисленето ти не е пригодена за практическите, всекидневни дреболии. Термични заряди и пръчки за лед, казваш. Защо трябва да се тревожим със сложните и уморителни процедури, когато можем просто да прибегнем до стария метод на „Сезам, отвори се“?

— Застанал си на глетчеров лед — напомни му Хънуел. — Той е твърд и плътен. Не можеш да минеш през него.

— Извинявай, приятелю, но си в ужасна грешка.

Хънуел го изгледа подозрително:

— Докажи ми го!

— Искам да кажа, че работата вече е свършена. Нашият Макиавели и групата му от усърдни помагачи явно са били тук преди нас. — Той театрално протегна ръка. — Моля те, увери се сам.

Хънуел повдигна озадачено вежди, погледна нагоре и внимателно изучи широкото лице на отвесната ледена фасада. По външната страна и близо до долнния край само на няколко метра от мястото на Пит и Хънуел ледената повърхност беше гладка и равна. Но в началото на билото и към средата на склона ледът беше надупчен като обратната страна на Луната.

— Вижти — измърмори Хънуел, — изглежда, някой си е направил голям труд да махне червената боя на бреговата охрана. — Той дълго и безизразно гледа ледения купол, после се обърна обратно към Пит: — Защо на някой би му хрумнало да изстъргва петното на ръка, когато всички следи биха се изличили така лесно с експлозив?

— Не мога да ти обясня — отвърна Пит. — Вероятно са се бояли да не разцепят айсберга, а може и да не са разполагали с експлозив, кой знае? Както и да е, готов съм да заложа месечната си заплата, че умните ни малки приятели са направили повече от просто трошенето на леда. Най-вероятно са открили и начин да проникнат в останките.

— Така че сега на нас ни остава единствено да потърсим святкаща табела с надпис „Влезте тук“. — В гласа на Хънуел имаше сарказъм. Не беше свикнал друг да прави по-добри предположения от него, а и явно това не му харесваше.

— Някое място по леда би ни свършило по-добра работа.

— Предполагам — вдигна вежди Хънуел, — говориш за някакъв прикрит тунел в леда.

— Минавала ми е през ум и такава мисъл.

Докторът погледна към Пит над очилата си.

— Нека тогава проверим. Ако продължим да седим така и да се занимаваме с хипотези, тестисите ми сигурно ще замръзнат целите.

Не би трябвало изобщо да е трудно, но не беше и така лесно, както Пит смяташе. Непредсказуемото стана, когато Хънуел загуби равновесие по склона и безпомощно се хълзна по стръмен ръб, който водеше право към леденото море. Залитна напред, отчаяно заби нокти в леда, но се огъна болезнено назад по твърдата повърхност. Забави се малко, което не беше достатъчно. Подхлъзването стана така внезапно,

че глезените му вече деряха ръба на десетметровата пропаст, преди да се сети да извика за помощ.

Пит разбиваше с лост голям леден къс, когато чу вика. Обърна се, видя влошаващото се положение на Хънуел, за миг помисли колко невъзможно би било спасяването на доктора, ако паднеше в ледената вода, разхлаби якето си и се хвърли по склона в летящ скок напред с вдигнати нагоре крака.

За обзетия от паника Хънуел действията на Пит изглеждаха като чиста лудост.

— О, боже, не, не — изкрештя той.

Но не можеше да направи нищо друго, освен да гледа как Пит лети към него като шейна. Би могло да има надежда, мислеше си, ако Пит беше останал горе. Сега беше ясно, че и двамата щяха да загинат в ледената солена вода. Двадесет и пет минути, отекнаха думите на капитан Коски в главата му, само двадесет и пет минути може да оживее човек във вода с температура три-четири градуса — но и цялото време на света не би им стигнало, за да се изкачат обратно по отвесните стени на айсберга.

Ако разполагаше с ценните мигове за това, Пит несъмнено би се съгласил с Хънуел — разбира се, че приличаше на луд, плъзнал се по леда с вдигнати над главата крака. Изведнъж, когато до сблъскването му с Хънуел оставаше само един крак разстояние, Пит спусна ходилата си със сила и бързина, които и при тези отчайващи обстоятелства го накараха да изстене от болка при забиването на петите му в леда, но успя да спре. После със същото движение като по инстинкт спусна единния ръкав на якето си към Хънуел.

На уплашения до смърт учен не му трябваше увещаване. Стисна синтетичната материя по-силно от всяко менгеме и увисна разтреперан, докато чакаше сърцето му на средна възраст да нормализира ритъма си. Уплашено погледна настрани и видя онова, което не достигаше до притъпените му сетива — ръбът на леда опираше в пъпа му.

— Когато можеш — подкани го Пит със спокоен, но явно напрегнат глас, — опитай се да се издърпаши към мен.

Хънуел поклати глава.

— Не мога — дрезгаво измърмори той. — Единствено успявам да се държа.

— Няма ли къде да стъпиш?

Хънuel не отговори. Само поклати глава отново.

Пит се наведе между разтворените си крака и стисна по-здраво якето.

— Крепим се тук само благодарение на двета ми здрави гумени тока, които все пак не са железни клинове. Не след дълго ледът ще се пропука около тях. — Усмихна се окуражително на Хънuel. — Не прави внезапни движения. Ще те издърпам от оня ръб.

Този път Хънuel кимна. Стомахът го сви, крайчетата на раздраниите му пръсти пулсираха, а потното лице отразяваше ужаса и болката. Едно нещо и само едно нещо проби покрова му от страх — решителния поглед в очите на Пит. Хънuel се взря в слабото обгоряло лице и в този миг разбра, че вътрешната сила и увереност на Пит проникват и в собственото му уплашено съзнание.

— Престани да ми се хилиш — тихо каза той — и започни да дърпаш.

Внимателно, сантиметър по сантиметър Пит бавно задърпа Хънuel нагоре. Трябваше да изминат шестдесет ужасни секунди, преди главата на Хънuel да стигне до площадката между коленете му. Тогава Пит издърпа една по една ръцете си от якето и сграбчи Хънuel за подмишниците.

— Дотук беше лесното — предупреди Пит. — Останалото зависи само от теб.

Със свободната си ръка Хънuel изтри потта от челото си.

— Не мога да обещая нищо.

— Пергелът ти у тебе ли е?

Хънuel за миг остана озадачен. После кимна.

— Във вътрешния ми джоб.

— Добре — измърмори Пит. — Сега се покачи по мен и се протегни в цял ръст. Когато стъпиш здраво на раменете ми, извади пергела и го забий силно в леда.

— Като клин! — изведнъж се сети Хънuel. — Това е много умно, майоре.

Хънuel започна да се издърпва нагоре по простряния Пит с пуфтене като на локомотив, който се изкачва по висока планина, но успя. После с дланиете на Пит, здраво стегнати около глазените му,

Хънуел извади стоманения пергел, който използваше обикновено за мерене на разстояния по картата, и го заби дълбоко в леда.

— Така добре ли е? — изсумтя Хънуел.

— Сега ще повторим същото — каза Пит. — Държиш ли се здраво?

— Само побързай — отвърна Хънуел. — Дланите ми са почти изтръпнали.

Внимателно, с едната си пета още забита в леда за всеки случай, Пит опита тежестта си върху краката на Хънуел. Пергелът държеше добре. С бързи и ловки като на котка движения Пит пропълзя покрай Хънуел, усети как дланите му напипват ръба, откъдето започваше склонът, и се измъкна на безопасно място. Не загуби и секунда. Почти веднага, както се стори на Хънуел, Пит запрати надолу найлоново въже от хеликоптера. След половин минута бледият и изтощен океанограф вече лежеше в краката на Пит.

Хънуел въздъхна дълбоко и се взря в облекченото лице на Пит.

— Знаеш ли какво ще направя, когато отново попаднем сред цивилизацията?

— Да — усмихна се Пит. — Ще ме заведеш на най-изискана вечеря в Рейкявик, ще ми купиш всичкото пие, което мога да поема, и ще ме представиш на чувствена и закръглена исландска нимфоманка.

— Вечерята и пиенето ги имаш — това ти го дължа. Колкото до нимфоманката, не мога да ти обещая. Толкова много години изминаха от последните ми опити да спечеля сърцето на жена, че се опасявам дали ще ме бива.

Пит се засмя, потупа Хънуел по рамото и му помогна да се изправи.

— Не се притеснявай, стари приятелю. Момичетата са си моя грижа. — Спра рязко и възклика: — Ръцете ти изглеждат като стъргани на точило!

Хънуел ги вдигна и безразлично огледа кървящите си пръсти.

— Не са толкова зле, колкото изглеждат. С малко антибиотик и маникюр ще станат като нови.

— Хайде — подкани го Пит. — В хеликоптера има аптечка. Ще те оправя.

След няколко минути, докато Пит слагаше последната превръзка, Хънуел попита:

— Откри ли някакви признания за тунел, преди да се подхълъзна?

— Изпипано е много добре — отвърна Пит. — Всичко около входа е така добре загладено, че по нищо не се отличава от околния лед. Ако някой не беше издялал малка дръжка по невнимание, щях да мина право през него.

Лицето на Хънуел изведнъж потъмня.

— Този проклет айсберг — мрачно процеди той. — Като че ли е настроен срещу нас на лична основа.

Прегъна пръстите си и внимателно огледа осемте малки превръзки по върховете им. Очите му изглеждаха напрегнати, а лицето уморено.

Пит се отдалечи и вдигна ледена плоча с диаметър един метър и дебелина десет сантиметра. Откри се грубо издълбан тунел, през който с мъка можеше да пропълзи един човек. Той инстинктивно отдръпна глава — от отвора го лъхна силна парлива воня на горяла боя, плат, гориво и заваряван метал.

— Това доказва, че мога да възприемам миризми и през леден куб — намръщи се Пит.

— Да, взе си изпита по обоняние — съгласи се Хънуел. — Но се провали напълно с хипотезата си за термичния заряд. Там долу няма нищо, освен обгорял ненужен кораб. — Спря и изгледа Пит авторитетно над очилата си. — Можехме да си гърмим до другото лято, без да засегнем останките.

Пит сви рамене.

— Човек не може винаги да е прав. — Подаде резервното фенерче на Хънуел. — Аз ще се спусна пръв. Последвай ме след няколко минути.

Хънуел клекна край ръба на ледения тунел, когато Пит коленичи, за да влезе.

— След две. Ще ти дам две минути, не повече.

Тунелът, осветен от пречупени в ледените кристали отгоре слънчеви лъчи, се спускаше под ъгъл тридесет градуса и свършваше след шест метра пред почернелите, обгорени и огънати стоманени плоскости от корпуса. Вонята беше станала така силна, че на Пит с мъка му се удава да си поеме дъх. Отдръпна се от дразнещата смрад и се довлече до друго парче обгорял метал, където откри, че тунелът прави завой, върви успоредно с корпуса още шест метра и свършва

пред отворен люк, жестоко извъртян и разкривен. Можеше само да се чуди каква ли висока температура беше причинила това.

Пропълзя през назъбения люк, изправи се и освети обезобразените от огъня стени. Невъзможно беше да се каже за какво е служило помещението. Всеки квадратен сантиметър свидетелстваше за опустошителната сила на пламъците. Пит изведнъж почувства ужас от неизвестното. Остана за малко неподвижен, като се принуди да овладее чувствата си, след това премина през отломките към вратата през някакъв коридор, като го освети с фенерчето.

Лъчът попадна на почерняло пространство, което стигаше до стълби към по-долен етаж. В коридора нямаше нищо, освен пепел от килим. Злокобна беше самата тишина. Нямаше скърдане от дъски, бучене на двигател, не капеше чешма — нищо, освен пълната беззвучност на празното пространство. Поколеба се доста дълго на вратата и първата му мисъл, по-скоро убеждение, бе, че в плановете на адмирал Сандекър има някаква ужасна грешка. Изобщо не бяха очаквали това.

Хънуел се промъкна през люка и застана до него. Загледа се в почернелите стени, в разкривения и кристализирал метал, в стопените брави, които някога са поддържали дървена врата.

Той уморено се подпра на рамката с притворени очи и тръсна глава, като че ли излизаше от транс.

— Ще намерим съвсем малко, което да ни е от полза.

— Няма да намерим нищо — отсече Пит. — Онова, което е било останало след огъня, неизвестните ни приятели без съмнение са отнесли. — Като че ли да илюстрира думите си, той насочи фенерчето към палубата и освети няколко застъпващи се отпечатъка в пепелта на ходила, които бяха влизали в отворения люк и излизали от него. — Да отидем да видим с какво се занимавали.

Минаха през коридора, заобиколиха пепелта и отломките по палубата, стигнаха до следващото помещение и влязоха в него. Това беше някогашната радиостая. Повечето от развалините едва се разпознаваха. Койката и мебелите представляваха скелети от овъглено дърво, остатъците отadioекипировката бяха слята маса от разтопен метал и калай. Сетивата им вече бяха привикнали със силната смрад и уродливите овъглени предмети, но не бяха ни най-малко подгответи за зловещо изкривената купчина на пода.

— О, мили боже! — изстена Хънуел. Изпусна фенерчето си и то се претърколи до ужасяващо обезобразените останки от човешка глава, освети черепа и зъбите, които бяха изхвръкнали от изпепелената плът.

— Не му завиждам за смъртта — измърмори Пит.

Противната гледка дойде прекалено много за Хънуел. Той със залитане се замъкна в единния ъгъл и повръща няколко минути. Когато накрая се върна при Пит, изглеждаше като току-що излязъл от гроба.

— Съжалявам — смутено измънка той. — Никога не съм виждал преди кремиран труп. Нямах и най-смътна представа, че може да изглежда така — не съм се и замислял. Не е приятна гледка, нали?

— Не съществува нещо като приятен труп — отвърна Пит. И на него беше започнало да му се повдига. — Ето тази купчина пепел е показателна за нещата, които ни очакват, би трявало да намерим поне още четиринацетдесет като нея.

Хънуел сбърчи лице, докато се навеждаше, за да вземе фенерчето си. После измъкна тефтерче от джоба си, закрепи фенерчето под мишница и прелисти няколко страници.

— Да, прав си. Корабът е потеглил с екипаж от шест души и още девет пътници — всичко петнадесет. — Потърси друга страница: — Този нещастник трябва да еadioоператорът Свенборг, Густав Свенборг.

— Може би да, може би не. Единственият, който би могъл да каже със сигурност, е зъболекарят му. — Пит се загледа в онова, което някога е било дишащ човек от плът и кръв, и се опита да си представи как е дошъл краят му. Стена, подобна на пещ, от червени и оранжеви пламъци, кратък нечовешки писък, изпепеляващата болка, която превръща разума в мигновена лудост, крайниците, гърчещи се в изкривения танц на смъртта. Да умреш от огън, мислеше си, да прекараш последните мигове от живота си в неописуема агония, това беше смърт, ненавистна за всеки човек и всяко животно.

Пит коленичи и огледа трупа по- внимателно. Присви очи, а устните му се стегнаха. Трябва да е било почти както си го беше представил, но не съвсем. Обгорените останки бяха свити в положението на зародиш, с притиснати към брадичката колене, а застапаналите в конвулсия от огромната горещина ръце — изпънати от двете страни. Но нещо друго привлече вниманието на Пит. Насочи фенерчето си към палубата покрай трупа и освети донякъде извитите

метални крака от стола наadioоператора на мястото, където се подаваха изпод обезобразените останки.

Хънуел, с напълно лишено от цвят лице, попита:

— Какво ти е толкова интересно в това ужасно нещо?

— Ела и виж — отвърна Пит. — Изглежда, че горкият Густав е бил седнал, когато е умрял. Столът му е изгорял буквально под самия него.

Хънуел не каза нищо, само продължи да гледа Пит въпросително.

— Не ти ли се струва странно — продължи Пит, — че човек може спокойно да намери смъртта си сред огъня, без да си даде труд поне да стане и да направи опит да избяга?

— Няма нищо странно — с каменно лице отвърна Хънуел. — Огънят навярно го е погълнал, докато е бил приведен над апаратата си и е изпращал позивните за помощ. — Започна отново да му прилошава. — Боже, ние изобщо не му помагаме с догадките си. Дай да се махаме оттук и да огледаме останалата част от кораба, докато още съм в състояние да ходя.

Пит кимна, обърна се и мина през вратата. Двамата заедно продължиха пътя си към вътрешността на разрушения кораб. В машинното отделение, камбуза, салона — навсякъде очите им попадаха на същите ужасяващи картини на смъртта като в радиостаята. Когато стигнаха до тринаесетия и четиринаесетия труп в кабината на щурвала, стомахът на Хънуел вече бавно бе започнал да придобива имунитет. Той направи справки в тефтерчето си още няколко пъти, като отбелязваше някои места с молив, докато остана само едно име, през което не бе прекарана черта.

— Това са почти всички — заяви той и затвори тефтерчето. — Намерихме всички, освен човека, за когото дойдохме.

Пит запали цигара, издуха дълъг облак от син дим и, изглежда, се замисли.

— Те всички са така жестоко овъглени, че той би могъл да е и един от тях.

— Но не е — твърдо заяви Хънуел. — Трупът, който ни трябва, не е така труден за разпознаване, поне за мен. — Той замълча. — Аз познавах търсения от нас човек доста добре, знаеш ли?

Пит повдигна вежди.

— Не, не знаех.

— Това не е тайна, разбира се. — Хънуел свали очилата си и ги изчисти с носната си кърпа. — Човекът, когото лъжехме, срещу когото заговорничехме и за откриването на когото рискувахме живота си — който сега за нещастие, изглежда, се оказва мъртъв — беше шест години мой студент в Института по океанография. Изключително умен. — Той посочи към двата кремирани трупа на палубата. — Жалко, ако е завършил по този начин.

— Откъде си толкова сигурен, че би могъл да го различиш от останалите? — попита Пит.

— По пръстените му. Той имаше някаква слабост към пръстени. Носеше ги на всеки пръст, освен на палците си.

— Пръстените не допринасят за окончателното установяване на самоличността.

Хънуел леко се усмихна.

— От левия му крак липсва един пръст. Това ще свърши ли работа?

— Би могло — замисли се Пит. — Но още не сме открили труп, който би могъл да е неговият. А вече претърсихме целия кораб.

— Не съвсем. — Хънуел извади едно листче от тефтера си и го разгъна под светлината на фенерчето. — Това тук е груба скица на кораба. Прекопирах я от оригинала в архива на морския музей. — Посочи в листа. — Виж, непосредствено след стаята с картите има тясна стълба, която води до помещение точно под фалшивия тунел. Друг вход натам няма.

Пит огледа грубия чертеж. После се обърна и излезе през стаята с картите.

— Тук наистина има отвор. Цялата стълба, разбира се, е изгоряла, но са останали достатъчно от напречните скоби, за да ни удържат.

Изолираното помещение, разположено в центъра на корпуса без каквито и да е странични отвори, беше пострадало от огъня дори по зле от останалата част; стоманените листове от стените бяха извити навътре като сбръчкани тапети. Изглеждаше празно. Нямаше и следа от овъглената мебелировка, която бяха видели преди това. Пит тъкмо бе коленичил и мушкаше сред пепелта за следи от труп, когато Хънуел извика:

— Ето! — И той коленичи. — Насам, в ъгъла. — Хънуел насочи фенерчето към проснатите контури на нещо, което някога е било човек, но сега представляващо само неясна купчина овъглени кокали. Ясно се различаваха само отделни фрагменти от челюстта и таза. Той се наведе още по-ниско и предпазливо изчетка настриани част от останките. Когато Хънуел се изправи, държеше няколко парченца разкривен метал в ръка.

— Може и да не вършат достатъчно работа за окончателно установяване на самоличността, но по-добро доказателство едва ли някога ще имаме.

Пит поглеждаше полуостепените парчета метал и ги постави под лъча на собственото си фенерче.

— Спомням си пръстените доста добре — добави Хънуел. — Обковът им беше красivo изработен ръчно и имаше инкрустация от осем различни полусъпоценни исландски камъка. Върху всеки от тях бе изваяно някакво подобие на нордическо божество.

— Звучи внушително, но и малко крещящо — измърмори Пит.

— За тебе, страничния човек, може би — отвърна тихо Хънуел.

— Но ако го познаваше... — Не довърши мисълта си.

Пит изпитателно изгледа Хънуел.

— Ти винаги ли се привързваш толкова към студентите си?

— Той беше гений, авантюрист, учен, жива легенда, десетият най-богат мъж на света, преди да е навършил двадесет и пет години. Но също мил и внимателен човек, изцяло непокварен от славата и богатството си. Да, спокойно би могло да се твърди, че приятелството с Кристиян Фирие е било и привързаност.

Колко странно, помисли си Пит. Това беше първият път, в който ученият споменаваше името на Фирие, откакто бяха тръгнали от Вашингтон. И беше произнесено с почит, почти с благовение, със същия тон, спомни си Пит, с който и адмирал Сандекър говореше за исландеца.

Но Пит не изпитваше никакво страхопочитание, когато застана пред жалките останки от човека, приживе властвал като една от най-могъщите фигури в международните финанси. Докато стоеше приведен, умът му просто отказа да свърже пепелта в нозете му с пълнокръвната личност, наричана от световните вестници апoteоз на модерния интелектуален богаташ. Навярно ако беше срецнал лично

прочутия Кристиян Фирие, би изпитвал по-други чувства. А и това беше доста съмнително. Пит не беше човек, на когото лесно се взема умът. Свали дрехите на най-великия жив човек, веднъж бе казал баща му, и пред тебе ще остане само едно много притеснено, голо и беззащитно животно.

Пит подържа още миг извитите метални кръгчета и ги върна на Хънуел. Точно тогава съвсем слабо чу някакво движение на горната палуба. Замръзна и внимателно се заслуша. Но звукът бе изчезнал в чернотата отвън на горния люк. В тишината, която обгръна опустошеното помещение, имаше нещо зловещо — витаеше чувството, че някой наблюдава всяко тяхно движение, слуша всяка тяхна дума. Пит се стегна, за да може да се защити, но беше твърде късно. Мощен светлинен лъч от горния край на стълбата заигра из стаята и го заслепи със сиянието си.

— Мародерствате сред мъртвците, господа! Боже мой, наистина вече вярвам, че вие двамата сте в състояние да направите почти всичко.

Лицето оставаше скрито зад снопа светлина, но гласът безспорно принадлежеше на капитан Коски.

IV

Без да прави резки движения и без да отговори, Пит застана в средата на обгорялото помещение. Стори му се, че стоеше там от десет години, докато в ума му се оформи обяснение за появата на Коски. Беше очаквал капитанът накрая да се появи на сцената, но не поне още три часа. Сега стана ясно, че вместо да изчака крайния срок за срещата им, Коски бе променил курса си и бе насочил „Катауаба“ с пълна пара в замислената от Хъндуел посока сред пространството с ледени отломъци веднага щом хеликоптерът се е загубил от поглед.

Коски отмести светлинния лъч и от мрака изплува лицето на Доувър.

— Имаме да говорим за толкова много неща. Майор Пит, доктор Хъндуел, моля ви.

На Пит му хрумна да отвърне с нещо духовито, но се отказа. Вместо това подкани:

— Хайде, раздвижи се, Коски! Ела ти! Доведи си и тромавия палячо, който ти е помощник, ако така ще си по-спокоен.

Измина почти пълна минута в сърдито мълчание, преди Коски да отвърне:

— Едва ли може да се каже, че сте в положение да mi поставяте прибръзнати разпореждания.

— Защо не? Ние с доктор Хъндуел сме заложили прекалено много, като се ровим тук, докато вие си играете на любител детектив.

— Пит знаеше, че думите му са нагли, но трябваше той да поеме инициативата.

— Няма нужда да се горещите, господин майор. Честното обяснение би свършило повече работа. Лъжете ме, откакто стъпихте на кораба „Новгород“ наистина. И на най-зеления кадет от академията за брегова охрана не би му хрумнало да оприличи този стар боклук на руски шпионски траулер. Радарните антени, съвършената електронна апаратура, която описахте така авторитетно пред мен — това оборудване изпарило ли се е? Не вярвах на вас и на Хъндуел от самото

начало, но разказът ви беше убедителен, а и собственият ми щаб, колкото и загадъчно да е това, ви подкрепи. Вие ме използвахте, господин майор. Отнесохте се към екипажа и към кораба ми като към автобус или бензиностанция. Дали искам обяснение? Да, и не мисля, че това е кой знае какво. Само ми отговорете на един прост въпрос — какво, по дяволите, се е загубило?

Коски все още се колебаеше, помисли си Пит. Настойчивият дребен капитан не поставяше условия, той питаше.

— Все още трябва да слезете долу, при нас. Част от отговора се намира тук, в пепелта.

След моментно колебание те дойдоха. Коски, следван от слонската фигура на Доувър, се спусна по напречните скоби и застана пред Пит и Хънуел.

— Добре, господа, слушам ви.

— Огледахте ли добре кораба? — попита Пит.

Коски кимна.

— Достатъчно. През осемнадесетте си години спасителна работа в морето не ми се е случвало да видя толкова жестоко обгорен кораб.

— А познахте ли го?

— Това е невъзможно. Какво е останало, по което да го позная? Бил е увеселителен плавателен съд, яхта. Това е сигурно. А по-нататък човек може да хвърля ези-тура. — Коски погледна към Пит с известно недоумение. — Аз съм този, който очаква отговори. Накъде биете?

— Говоря за „Лакс“. Чували ли сте за него?

Коски кимна.

— „Лакс“ изчезна преди повече от година с целия си екипаж, включително и собственика, исландския минен магнат... — Поколеба се и си спомни: — Фирие, Кристиян Фирие. Боже, половината кораби на бреговата охрана го търсиха месеци наред. Не открихме нищо. Та какво за „Лакс“?

— Стоите върху него — провлече Пит, като оставил думите да бъдат добре разбрани. Насочи фенерчето си към пода. — А тази кремирана бъркотия са останките от Кристиян Фирие.

Очите на Коски се разшириха, а цветът се отдръпна от лицето му. Пристъпи и се загледа в ограденото от кръга на фенерчето нещо.

— Господи, сигурен ли сте?

— Да се каже, че е обгорял до неузнаваемост ще бъде твърде малко, но доктор Хънуел е деветдесет процента сигурен за личните принадлежности на Фирие.

— Да, пръстените. Чувал съм за тях.

— Не е много навярно, но е значително повече, отколкото открихме по другите трупове.

— Никога не съм виждал такова нещо — зачуди се Коски. — Просто е невероятно. Кораб с тези размери не би могъл да изчезне безследно за цяла година и после изведнъж да се появи изгорял като въглен в средата на някакъв айсберг.

— По всичко личи, че е станало точно това — измърмори Хънуел.

— Извинявайте, докторе. — Коски погледна Хънуел право в очите. — Аз може и да съм първият, който ще заяви, че не е от вашия отбор, когато става дума за науката за ледените образувания, но съм бил достатъчно дълго из Северния Атлантически океан, за да знам, че айсбергът може да бъде отклонен от теченията, да се върти в кръгове, да стърже по нюфаундлендския бряг до три години — достатъчно дълго за „Лакс“ по някаква малко вероятна случайност да попадне в него като в гробница. Но, извинявайте, тази теория е прекалено неправдоподобна.

— Имате право, капитане — съгласи се Хънуел. — Шансовете такова нещо да се случи са съвсем нищожни, но все пак съществуват. Както знаете, погълнатият от огън кораб изстива в продължение на няколко дни. Ако течението или вятърът са бълснали и задържали корпуса до айсберга, би отнело четиридесет и осем часа или по-малко целият кораб да се окаже под ледената обвивка. Същото може да се види, ако притиснете нажежен до червено ръжен в леден блок. Ръженът ще си пробива път с топене в блока, докато изстине. Когато ледът отново се образува около метала, той ще го заключи в себе си.

— Добре, докторе, тук печелите. Има обаче още един важен фактор, на който никой не е обърнал внимание.

— И кой е той?

— Последният курс на „Лакс“ — с железни нотки заяви Коски.

— Тук няма нищо странно — сви рамене Пит. — Пишеше го във всички вестници. Фирие, екипажът и пътниците му са напуснали Рейкявик на десети април миналата година и са се отправили право

към Ню Йорк. За последен път корабът е видян от танкер на „Стандарт ойл“ на шестстотин мили от нос Феруел, Гренландия. След това никой не е забелязвал „Лакс“, нито е чувал нещо за него.

— Всичко е точно така. — Коски зави с яката ушите си и с мъка се сдържа, за да не затрака със зъби. — Само че срещата е станала близо до петдесетия паралел, далеч от границата на айсбергите.

— Бих искал да ви припомня, капитане — с презрително вдигнати вежди го прекъсна Хънуел, — че собствената ви брегова охрана е открила ни повече, ни по-малко от хиляда и петстотин айсберга под четиридесет и осмия паралел.

— А нека аз ви припомня, докторе — настояваше Коски, — че през въпросната година броят на засечените айсберги под четиридесет и осмия паралел е нула.

Хънуел само сви рамене.

— Би ни било изключително полезно, доктор Хънуел, да ни обясните как айсбергът се появява на място, където не е имало нито един, а после заключва „Лакс“ в обятията си, пренебрегва преобладаващите течения единадесет месеца и половина и се озовава четири градуса по на север, докато всеки друг айсберг в Атлантическия океан се носи на юг със скорост три възела в час.

— Не мога — простишко отвърна Хънуел.

— Не можете? — Лицето на Коски сякаш изтръпна от смайване. Погледна Хънуел, после Пит, после отново Хънуел. — Долни мръсници! — яростно изкрещя той. — Не ме лъжете!

— Изразявате се доста солено, капитане — остро се обади Пит.

— А какво очаквате, по дяволите? И двамата сте високоинтелигентни хора, а се държите като олигофрени. Да вземем доктор Хънуел. Международно известен учен, а дори не може да ми обясни как ледената планина ще се понесе на север срещу течението лабрадор. Вие или сте измамник, докторе, или сте най-тъпият професор на света. Единствената проста истина е, че за този айсберг е също толкова невъзможно да се върне обратно, колкото е невъзможно глетчерът да се изкачва по хълмовете.

— Никой не е съвършен — безпомощно сви рамене Хънуел.

— Никакво внимание и никакъв честен отговор, така ли?

— Не става дума за истината — намеси се Пит. — Ние изпълняваме каквото ни е заповядано също като вас. Допреди час

двамата с Хънуел изпълнявахме точни указания. Резултатът сега е пред вас.

— Аха. И следващата ви задача е да залъгвате мен?

— Въпросът е, че не можем да ви обясним всичко — отвърна Пит. — Почти нищо всъщност. Ще ви кажа какво знаем ние с доктор Хънуел. А след това трябва да направите заключенията си сам.

— Можехте да го направите и по-рано.

— Едва ли — поклати глава Пит. — Като капитан на кораба си вие имате пълна власт. Възможно ви е дори да не обърнете внимание на заповедите на началника си или да ги пренебрегнете, ако според вас това поставя в опасност екипажа и кораба ви. Затова не можех да рискувам. Наложи се да ви хвърлим малко прах в очите и да си осигурим пълната ви помощ. Освен това нямахме право да се доверяваме на никого. Дори сега аз нарушавам тази заповед.

— А ще има ли и още прах в очите?

— Възможно е — усмихна се Пит, — но не за нещо важно. На Хънуел и на мен повече нищо не ни трябва. Обръщаме гръб на тази бъркотия и продължаваме пътя си към Исландия.

— И зарязвате всичко на мен?

— Защо не? Вие и без това се занимавате с изоставени и носещи се останки от кораби. Спомнете мотото си — *Semper paratus*, винаги подгответи, бреговата охрана се притичва първа на помощ и така нататък.

Лицето на Коски се беше изкривило повече от всякога.

— Ще ви помоля да се придържате към фактите и да не злоупотребявате с безвкусните забележки.

— Добре — спокойно се съгласи Пит. — Във версията, която изфабрикувах на „Катауаба“, не всичко беше измислено. Наложи се само да подменя „Лакс“ с „Новгород“. На яхтата на Фирие, разбира се, не е имало секретна електронна екипировка, а и каквото и да е тайни механични уреди. Корабът всъщност превозваше осем първокласни инженери и учени от минната компания на Фирие, които щяха да започнат преговори в Ню Йорк с двама от най-важните предприемачи, доставящ от branителни съоръжения на правителството ни. Някъде на борда — навярно в тази стая — е имало архив с документи с геологична оценка на океанското дъно. Какво са открили изследователите на Фирие и къде са направени подводните открития,

за нас е още загадка. Данните обаче бяха от голяма важност за мнозина у нас, а отделът по от branата отчаяно искаше да ги получи. Същото се отнася и за руснаците — те направиха всичко възможно, за да се доберат до тях.

— А това обяснява много неща — обади се Коски.

— Какво именно?

Коски се спогледа многозначително с Доувър.

— Ние бяхме един от корабите, които участваха в издирването на „Лакс“ — това беше първата патрулна задача на „Катауаба“. При всяко наше примигване с очи се оказваше, че пресичаме дирята на руски плавателен съд. Тогава обаче се мислехме за много важни и решихме, че просто искат да видят какви са методите ни за издирване. Сега разбирам, че и те са слухтели за „Лакс“.

— Това обяснява и причините да се намесим в работата ви — добави Доувър. — Десет минути след като вие и доктор Хънуел излетяхте от палубата ни, получихме съобщение от щаба на бреговата охрана, с което ни предупредиха, че около ледените отломъци се навърта и руска подводница. Опитахме се да ви съобщим, но...

— Нищо чудно — прекъсна го Пит. — Беше много важно да поддържаме стриктно радиомълчанието, след като се бяхме насочили към останките от кораба. За всеки случай изключих радиото. Не можехме нито да предаваме, нито да приемаме.

— След като капитан Коски докладва в щаба, че не сме успели да се свържем с хеликоптера ви — продължи Доувър, — дойде заповед да ви последваме и да действаме като придружители, в случай че от подводницата станат прекалено нахални.

— И как ни открихте? — попита Пит.

— Не бяхме подминали и два айсберга, когато забелязахме жълтия ви вертолет. — Изпъкваше като канарче върху чаршаф.

Пит и Хънуел се спогледаха и се изсмяха.

— Какво е смешното? — полюбопитства Коски.

— Късмет — обикновен, прост, парадоксален късмет — весело отвърна Пит. — Ние прелетяхме над огромен район, преди да открием този плаващ леден палат, а вие сте го намерили пет минути след като сте започнали да го търсите. — После Пит накратко разказа на Коски и Доувър за айсберга примамка и за срещата им с руската подводница.

— Господи — измърмори Доувър. — Да не би да загатвате, че не сме първите, които са идвали тук?

— Доказателствата са очевидни — махна с ръка Пит. — Боята от патрулния самолет е била изстъргана, а Хъндел и аз открихме стъпки в почти всяка от каютите на кораба. Но има и нещо друго, което превръща целия случай от загадъчен в страховит.

— Огънят ли?

— Огънят.

— Безспорно е случаен. Пожари са унищожавали корабите още от времето на първите тръстикови лодки по течението на Нил преди хиляди години.

— А убийства са ставали от още по-отдавна.

— Убийства! — повтори безизразно Коски. — Убийства ли казахте?

— С главно У.

— Освен че тук стихията се е развирила изключително безпощадно, не забелязах нищо повече от това, което вече съм виждал поне на осем други изгорени кораба по време на службата ми в бреговата охрана — труповете, смрадта, пораженията, всичко. Какво дава основание на почитаемия военновъздушен офицер да мисли, че тук има нещо по-различно?

Пит не обърна внимание на язвителната забележка на Коски.

— Всичко е прекалено съвършено. Радиооператорът в радиостаята, двамата механици в машинното отделение, капитанът и помощникът му на мостика, пътниците в каютите им или в салона, дори готвачът в камбуза — всеки е точно на мястото, където би трябвало да бъде. Кажете ми, капитане, вие сте експертът. Какъв трябва да е бил този огън, по дяволите, който ще обхване целия кораб, ще изпече всички като пържени картофи, но никой няма дори да се помръдне да се защити?

Коски замислено подръпна ухото си.

— По коридорите няма и пръснати маркучи. Явно никой не се е опитал да спаси кораба.

— Най-близкият труп до пожарогасителя е на шест метра от него. Членовете на екипажа са действали в разрез с всички закони на човешката природа, щом са решили в последната минута да избягат и да застанат на нормалните си работни места. Изобщо не мога да си

представя готвач, който би предпочел да умре в камбуза си, вместо да потърси начин да се спаси.

— Това не е доказателство за нищо. От паника би могло...

— Какво е необходимо, за да се убедите, капитане — кътник, пораснал на бухалка за бейзбол? Обяснете ми поведението наadioоператора. Той е умрял при апарата си, а все пак е известно, че сигнал за пожар не е изльчван нито от „Лакс“, нито от друг кораб в Северния Атлантик по това време. Изглежда малко странно, че не е могъл да предаде поне три-четири думи за помощ.

— Продължавайте — тихо каза Коски. В острия му поглед бе пламнал интерес.

Пит запали цигара и издуха дълъг облак син дим в студения въздух — изглежда, обмисляше нещо.

— Да поговорим за състоянието на останките от кораба. Вие сам казахте, капитане, че никога не сте виждали толкова зле обгорял корпус. Защо? Не е пренасял експлозиви или запалителни товари; можем да изключим резервоарите с гориво — те наистина са помогнали на огъня да се разпростре, но не в такава степен и не чак до срещуположния край на кораба. Защо всеки квадратен сантиметър е горял толкова силно? Корпусът и надстройката са стоманени. А освен с маркучи и с пожарогасители „Лакс“ е бил снабден и с централна противопожарна инсталация. — Замълча и посочи две изкривени метални съоръжения, които висяха от тавана. — Морските пожари обикновено започват на едно място — в машинното отделение, в склада или другаде из трюма — а после се разпростират от помещение в помещение и са им нужни часове, понякога дни, за да погълнат целия кораб. Обзалагам се на каквато сума поискате, че всеки инспектор по пожарите би изключил възможността за огън, предизвикан от искра, който е унищожил целия кораб за няколко минути и е поставил нов рекорд независимо от това какво или кой го е предизвикал.

— И каква е причината според вас?

— Огнепръскачка — отвърна Пит.

Последва минута на ужасено мълчание.

— Давате ли си сметка какво допускате?

— До най-малката подробност — ожесточено кимна Пит, — до внезапно избухналия прогарящ огън, до злокобното фучене на дюзите

и ужасния пушек от стопената пълт. Независимо дали ви се харесва, огнепръскачката е единственият логичен отговор.

Сега всички го слушаха вцепенени. Хънуел започна да се дави, като че ли отново щеше да повърне.

— Това е съвсем странно, немислимо е.

— Целият кораб е странен — равнодушно забеляза Пит.

Хънуел се обърна към Пит.

— Не мога да повярвам, че всички просто са стояли като овце и са се оставили да бъдат превърнати в човешки факли.

— Не виждате ли? — възклика Пит. — Нашият жесток приятел някак или еupoил, или е отровил пътниците и екипажа. Навсяко е поставил масивна доза хлорхидрат в храната и водата им.

— Би могъл и да застреля всички — допусна Доувър.

— Разгледах няколко от останките — поклати глава Пит. — Нямаше никакви куршуми или раздробени кости.

— И когато е оставил отровата да подейства на всички — предпочитам да приема, че са умрели веднага — разнесъл ги е из кораба, а после е минал от помещение в помещение с огнепръскачката... — Коски не довърши изреждането. — Но след това какво? Къде се е дянал убиецът?

— Преди да потърсите отговор за това — уморено се намеси Хънуел, — бих искал някой да бъде любезен да ми обясни откъде изобщо се е взел тук убиецът. Явно не е бил някой от пътниците или екипажа. „Лакс“ е потеглил с петнадесет души и е изгорял с петнадесетте. Логично е да се допусне, че това е работа на хора, дошли от друг кораб.

— Не е било така — обади се Коски. — За всяко прехвърляне от един кораб на друг е необходима предварителна радиовръзка. Дори на „Лакс“ да са прибрали оцелелите от мнимо корабокрушение, капитанът веднага би докладвал за случая. — Коски изведнъж се усмихна. — Доколкото си спомням, в последното си съобщение Фирие бе поискал да му резервираят апартамент в надстройката на хотел „Статлър-Хилтън“ в Ню Йорк.

— Горкият нещастник — промълви Доувър. — Ако парите и успеха водят до такъв край, на кого ли са нужни те? — Погледна отново към купчината на пода и бързо извърна глава. — Господи, що за

маниак е този, който е убил петнадесет души току-така? Да ги отрови методично, а после спокойно да ги превърне в пепел с огнепръскачка?

— Не по-различен от маниака, който поставя бомби в самолетите, за да се докопа до парите от застраховката — отвърна Пит.

— Човек, на когото му липсва чувството за вина, когато убие себеподобно същество, което вие бихте изпитали, като смачкате муха. Мотивът тук явно е печалбата. Фирме и хората му са направили откритие, което е имало огромна цена. Съединените щати са го искали, руснаците също, но го е отмъкнал някой друг.

— И дали си е струвало? — попита Хънуел с болка в очите.

— Струвало си е за шестнадесетия човек. — Пит се загледа в злокобните останки на пода. — Незнайният натрапник, който е станал причина за смъртта на останалите.

V

Исландия, земята на студа и огъня, на грапавите глетчери и димящите вулкани, островът, възникнал върху червеникавата лава, с прозрачните сини езера, прострени под златистия блясък на слънцето, което грее и посред нощ. Заобиколена от Атлантическия океан и плискана от топлите води на гълфстрийма на юг и леденото Полярно море на север, Исландия се намира точно по средата на правата отсечка, която би свързала Ню Йорк и Москва. Странен остров, който предлага разнообразни гледки и е по-малко студен, отколкото би могло да се допусне от името му — през студения януари температурите са подобни на тези по новоанглийското крайбрежие на Съединените щати. За човек, който явижда за първи път, Исландия изглежда несравнено красива.

Пит гледаше как назъбените върхове на острова, покрити със сняг, постепенно нарастват и как плискащата се вода под „Юлисис“ преминава от тъмносиньото на морските дълбини в богато зеленото на крайбрежния сърф. После промени курса и хеликоптерът се спусна отвесно и пое паралелен курс покрай стръмните вулканични скали, които стърчаха от морската повърхност. Прелетяха над малко рибарско село, разположено на полукръглия бряг, чиито покриви отразяваха множество отсенки на червеното и на пастелното зелено — самотен преден пост преди Арктическия кръг.

— Колко е часът? — попита изведнъж Хънуел, който беше задрямал.

— Четири и десет сутринта — отвърна Пит.

— Господи, ако човек погледне слънцето, би решил, че е четири следобед. — Хънуел се прозя шумно и направи неуспешен опит да се протегне в тясната и претъпкана кабина. — В момента бих дал дясната си ръка, ако мога да се озова в място легло със свежи бели чаршафи.

— Недей затваря вече очи, защото скоро пристигаме.

— Колко ни остава до Рейкявик?

— Още половин час. — Пит замълча и огледа уредите си. — Бих могъл да се насоча към по-прекия път на север, но искам да мина над крайбрежието.

— Шест часа и четиридесет и пет минути, откакто сме тръгнали от „Катауаба“. Не е зле.

— Навярно бихме взели пътя за значително по-малко време, ако не ни тежеше допълнителният резервоар за гориво.

— Без него щяхме да сме някъде по средата на пътя и да се мъчим да преплаваме четиристотинте мили до брега.

Пит се усмихна.

— Винаги бихме могли да изпратим сигнал за помощ до бреговата охрана.

— Ако съдя по настроението, в което беше капитан Коски, когато потегляхме, съмнявам се, че би си направил труда да ни помогне дори да се давехме във вана и той да държеше капачката на канала.

— Въпреки мнението на Коски за мен, бих гласувал да го изберат за адмирал, когато и да предложи кандидатурата си. За мене той си остава много способен моряк.

— Изразяваш възхищението си по странен начин — сухо отбеляза Хънуел. — Освен умната ти дедукция за огнепръскачката — шапка ти свалям за нея между другото — наистина успя да не му кажеш нищичко.

— Казахме му истината и толкова. Всичко останало би било поне наполовина предположения. Единственият факт, който не споменахме, е названието на откритието на Фирие.

— Цирконий. — Хънуел заря поглед в далечината. — Атомно число четиридесет.

— Аз и без това едва си взех изпита по геология — усмихна се Пит. — Но защо циркония? Какво толкова ценно има у него, че да послужи като основание за масовото убийство?

— Пречистеният цирконий е много важен елемент при конструирането на ядрените реактори, тъй като той или изобщо не погълща, или приема съвсем малко радиация. Всяка държава по света, която е в състояние да прави свои ядрени изследвания, би дала мило и драго, за да може да го получава в големи количества. Адмирал Сандекър е сигурен, че ако Фирие и хората му наистина са открили богато находище на цирконий, то е било някъде под морската

повърхност, на достатъчно плитко място, за да може да се експлоатира доходно.

Пит се обърна и се загледа от кабината към ултрамариновото синьо, което се простираше на юг почти без вълни. Рибарски кораб, който влачеше цяла верига плоскодънни лодки, излезе в морето. Миниатюрните корпуси се плъзгаха по морето като по стъкло. Гледаше ги, но едва ги виждаше, тъй като в ума му се въртеше мисълта за екзотичния химически елемент, покрит от студените води долу.

— Това е много трудна задача — измърмори той и гласът му едва се чу от бученето на ауспуха. — Проблемите, свързани с разработването на минни находища от морското дъно, са огромни.

— Но не са непреодолими. В компанията на Фирие работят най-добрите специалисти в света по разработка на подводни минни находища. Тъкмо така Кристиян Фирие изгради империята си — като започна да вади диаманти от африканското крайбрежие. — Хънуел говореше почти с възхищение. — Бил е само на осемнадесет години, моряк на стар гръцки товарен кораб, когато избягал от работа в Бейра, малко пристанище по крайбрежието на Мозамбик. Не след дълго прихванал диамантената треска. В онези дни имало значителен добив, но големите синдикати държали контрола върху всички доходносни оферти. И тук Фирие изпъкнал сред останалите, защото мисленето му било находчиво и продуктивно.

„Щом има диамантени находища по крайбрежието, на два-три километра от брега, разсъждавал той, защо да ги няма и под водата, по континенталния шелф?“ И така всеки ден в продължение на пет месеца той се гмуркал в топлите води на Индийския океан, докато намерил участък от морското дъно, който му се видял обещаващ. Сега номерът бил да изпроси необходимите финанси, за да закупи необходимите му драги^[1]. Фирие пристигнал в Африка без нищо, освен ризата на гърба си. Да проси от богатите бели собственици там означавало само да си загуби времето. Биха му заграбили всичко и той би останал отново с празни ръце.

— Понякога един процент е по-добре, отколкото деветдесет процента от нищо.

— Но не за Кристиян Фирие — защити го Хънуел. — Като на истински исландец принципът му бил непоклатим — разделяй печалбите си, но никога не ги раздавай току-така. Отишъл при

местните чернокожи и им продал собствения си синдикат — с президент и пълномощник Кристиян Фирие, разбира се. След като негрите осигурили пари за шлеп и за драги, Фирие започнал работа по двадесет и четири часа на ден, докато цялото предприятие не задействало с прецизността на компютър в IBM. Петте месеца гмуркане се оказали от полза — драгите почти веднага започнали доставката на висококачествени диаманти. След две години Фирие вече бил собственик на четиридесет милиона долара.

Пит забеляза тъмно петънце в небето на около хиляда метра повисоко и пред „Юлисис“.

— Ти явно добре си изучил историята на Фирие.

— Знам, че звуци странно, но Фирие рядко отделяше повече от две години за който и да е проект. Хората обикновено са склонни да измъкнат всичко възможно от потръгналите операции. Кристиян не е такъв. След като заботял повече, отколкото изобщо можело да се надява, той прехвърлил целия бизнес на онези, които осигурили първоначално финансите.

— Просто им го оставил?

— Помещенията, инвентарът и преработвателните машини. Разпределил всички дялове от имуществото си между местните акционери, поставил управителен съвет от чернокожи, които можели да работят ефикасно и без него, и взел следващия кораб за Исландия. От малцината белокожи, които се ползват с много добро име в Африка, Кристиян Фирие е на членното място.

Пит видя как самотното тъмно петънце на северното небе се превърна в лъскав реактивен самолет. Приведе се и присви очи, за да не му блести яркото синьо небе. Непознатият беше един от новите английски реактивни модели за делова работа — бързи, надеждни и способни да превозят двадесет пътници през половината свят, без да спират за презареждане. Пит едва успя да забележи, че непознатият е боядисан в абносовочерно от носа до опашката, когато двете машини се разминаха в противоположни посоки.

— И какъв е следващият удар на Фирие?

— Разработил е магнезиево находище край остров Ванкувър в Британска Колумбия и е прекарал тръбопровод от крайбрежен петролен кладенец в Перу — ето две от заслугите му. Не е уедрявал предприятието си и не е откривал филиали. Кристиян превърна

компанията си в голяма индустрия, специализирана само за подводни геоложки добиви и за нищо друго.

— Имаше ли семейство?

— Не, родителите му са загинали при пожар, когато е бил съвсем малък. Останала му е само сестра близначка. За нея не знам почти нищо. Фирие я пратил в училище по рибовъдство в Швейцария и доколкото може да се вярва на слуховете, после тя станала мисионерка някъде в Нова Гвинея. Явно, богатството на брат й за нея не е значело нищо...

Хънуел така и не довърши изречението си. Залитна настрами към Пит с празен поглед и учудено отворена уста, която не каза нищо. Пит едва можа да види как старият човек клюмна напред отпуснат и, изглежда, мъртъв, тъй като плексигласовият мехур около кабината се разби на хиляди назъбени парченца и се пръсна встрани. Като се завъртя на една страна и прикри лице, за да се предпази от стената леден въздух, Пит за миг изгуби контрол върху хеликоптера. Рязката промяна на аеродинамичния му външен вид накара „Юлисис“ остро да се наклони назад, почти отвесно, и да запрати яростно Пит и загубилия съзнание Хънуел към облегалките им. Тогава Пит забеляза куршумите от картечница, които се забиваха близо до седалките. Неочакваната и непредвидена маневра временно им бе спасила живота — картечарят от задната част на черния реактив явно се е изненадал и е коригиран прицела си твърде късно, като е запратил повечето си изстrelи във въздуха.

Тъй като не можеше да изравни скоростта си с хеликоптера, реактивът се издигна нагоре и направи завой на сто и осемдесет градуса за повторна атака. Мръсникът трябва да е направил остьр завой на изток, на юг и на запад, преди да ни е нападнал в гръб, бързо изчисли Пит, докато се опитваше да изравни курса на хеликоптера — почти невъзможна задача — с въздушния поток от триста километра в час в очите му. Свали оборотите, като отчаяно се мъчеше да намали невидимата сила, която приковаваше тялото му към седалката.

Черният реактив отново профуча, но този път Пит беше подгответен. Закова „Юлисис“ неподвижно в хоризонтално положение, докато роторите бясно биеха, и започна да го издига право нагоре. Номерът успя. Пилотът на реактива избуча под Пит и не успя да даде на картечаря възможност да стреля. Пит съумя още два пъти да се

отърве от преследвача си, но беше само въпрос на време нападателят да сложи край на бързо изчерпващите му се хитрости.

Пит не се заблуждаваше. Спасение нямаше — битката беше прекалено неравностойна. Резултатът беше седем на nulla в полза на гостите и му оставаха само броени секунди от последното полувреме. Мрачна усмивка набръчка ъгълчетата около очите на Пит, когато спусна хеликоптера само на шест метра от водата. Победата беше невъзможна, но имаше малка надежда, безкрайно нищожна надежда, за равен резултат, която се побираше на върха на игла, мислеше си той. Огледа мастиленочерния реактив, докато машината се обръща за последното си преминаване. Нямаше какво повече да очаква, освен лудото дрънчене на стоманените курсуми, които щяха да пробият тънкия алуминиев кожух на „Юлисис“. Пит огледа малкия си беззащитен летателен уред и се поколеба, докато реактивът се спусна като някаква птица от бетон право към него.

Стрелецът, проснат по очи на позицията си пред отворената багажна врата, този път подхodi по-сигурно. Задържа постоянния си картечен откос, като изчака хеликоптерът естествено да се натъкне на огъня. Когато до смъртоносното заграждение оставаха само десетина метра, Пит се подготви за удара и запрати „Юлисис“ право към атакуващия го самолет, като разби перките му и те прорязаха отвесния стабилизатор на реактива. Пит инстинктивно изключи двигателя, когато турбините му, останали без натоварване от ротора, завиха диво покрай трясъка от разрушения метал. После шумът утихна и в небето остана единствено вятърът, който бучеше в ушите на Пит.

Мярна странния реактив тъкмо преди той да се забие в морето с носа напред. Задните му стабилизатори висяха като счупена ръка. Пит и припадналият Хънуел не бяха много по-добре. Единственото, което можеха да направят, бе да изчакат осакатеният хеликоптер да падне като камък от двадесетинаметровата височина във водите на студения Атлантик. Самият удар се стори на Пит много по-неприятен, отколкото бе очаквал. „Юлисис“ се стовари върху едната си страна сред исландския сърф на дълбочина около два метра и на разстояние не по-голямо от едно футболно игрище от брега. Главата на Пит се огъна настрани и той зърна рамката на вратата, преди да потъне в тъмния водовъртеж. За щастие болезненото съприкосновение с ледената вода го върна към будно, макар и замаяно състояние. Пригади му се силно и

той почувства, че само косъм го дели от решението да изругае „по дяволите“ и да заспи за последен път.

С изкривено от болка лице Пит се освободи от предпазния колан и от презраменните ремъци и пое гълтка въздух, преди гребенът на разбиваща се вълна да покрие хеликоптера. После бързо развърза безчувствения Хънуел и повдигна главата му над въртящата се вода. Точно тогава Пит се подхълзна и загуби равновесие, а голяма пенеста вълна го отхвърли от „Юлисис“ в сърфа. Като все още влачеше Хънуел здраво за яката, той се бореше със силните вълни, които го носеха към брега и многократно го запращаха към неравното каменисто дъно.

Ако Пит някога се бе чудил как ли се дави човек, сега това му беше твърде ясно. Ледената вода жилеше всеки квадратен сантиметър от кожата му като милион пчели. Очите му отказваха да се отворят, а главата си усещаше като цялостна мъчителна болка; ноздрите му бяха изпълнени с вода и бояха като с нож предния синус, а дробовете си усещаше, сякаш тънките им кожици са потопени в азотна киселина. Накрая, след като заби колене в камъните по дъното, той успя да се изправи и главата му се закрепи в изобилния чист исландски въздух. Закле се съвсем категорично, че ако някога реши да се самоубива, това определено няма да е чрез удавяне.

Залитна по ситните камъчета край брега, като наполовина носеше и наполовина теглеше Хънуел, а двамата приличаха на люшкащи се пияници. На няколко стъпки от края на морето Пит пусна товара си и провери пулса и дишането на доктора — бяха участени, но равномерни. Тогава забеляза лявата ръка на Хънуел. Беше ужасно разкъсана на лакътя от картечните куршуми. Доколкото бързо можеше с претръпналите си ръце, той свали ризата си, отпра ръкавите и здраво ги стегна около раната, за да спре кръвоточението. Колкото зле и да изглеждаше повърхността на раната, явно нямаше прекъсната артерия, така че той инстинктивно предпочете прекия натиск пред турникета. После подпря Хънуел на голяма скала, привърза ръката как да е към врата му, за да може и чрез повдигането ѝ да намали кръвоточението.

Пит не можеше да направи нищо повече за приятеля си, така че легна на грапавия каменен килим и оставил тялото си на волята на нежеланата болка и омразните пристъпи на прилошаване. Отпусна се, доколкото състоянието му позволява, затвори очи и закри прекрасната гледка на изпъстреното с облачета арктическо небе.

На Пит му се струваше, че е лежал в дълбоко безсъзнание поне няколко часа, когато далечен звън в дълбините на ума му го стресна. По инстинкт в отговор на стимула очите му се отвориха само двадесет минути след като се бяха затворили. Сцената наоколо беше различна — небето и облаците бяха още там, но имаше нещо пред тях. Очите на Пит трябваше с мъка да докарат на фокус петте деца, застанали около него. По лицата им не личеше страх, докато гледаха Пит и Хънуел.

Пит се надигна на лакът, насили се с мъка да се усмихне и каза:

— Добротро, юнаци. Станали сте по-рано, а?

Като че бяха репетирали, по-малките деца се обърнаха към най-голямото момче. То се поколеба — явно подбираще думите си, преди да започне:

— Братята, сестрите ми и аз пасяхме кравите на баща ни на поляната над скалите. Видяхме вашия... — Замълча с недоумяващо лице.

— Хеликоптер? — подсказа му Пит.

— Да, това е. — Момчето се оживи. — Хе-ли-коп-тер. Видяхме хеликоптера ви да лежи в океана. — Безупречната му скандинавска кожа леко поруменя. — Срамувам се, че английският ми не е много добър.

— Не — тихо го увери Пит. — Засраменият съм аз. Ти говориш английски като оксфордски професор, а аз не мога да ти кажа и две думи на исландски.

Момчето засия от комплиманта и помогна на Пит да се изправи с мъка на крака.

— Наранили сте се, сър. Главата ви кърви.

— Ще оцелея. Приятелят ми е ранен сериозно. Трябва бързо да го откараме в най-близката болница.

— Пратих най-малката ми сестра да извика татко, когато ви намерихме. Той скоро ще докара камиона си.

Точно тогава Хънуел изстена тихо. Пит се наведе над него и обгърна плешивата глава. Възрастният човек беше дошъл в съзнание. Завъртя очи и погледна Пит, после се взря в децата. Дишаше тежко и се опитваше да каже нещо, но думите засядаха в гърлото му. В очите

му имаше никакво странно спокойствие, когато хвана ръката на Пит и с усилие промълви:

— Спасил те Бог...

После потръпна и тихо изстена.

Доктор Хънуел беше мъртъв.

---

[1] Драга (англ.) — съоръжение, с което се копае дъното на воден басейн; дълбачка. — Бел.пр. ↑

VI

Фермерът и най-голямата му момче отнесоха Хънуел до ленд ровъра. Пит седна отзад и сложи главата на океанографа в скута си. Затвори изцъклените, невиждащи очи и приглади няколкото дълги кичура бяла коса. Повечето деца биха изпитали ужас от смъртта, но момчетата и момичетата около Пит в каросериията на камиона седяха тихо и спокойно и по лицата им се четеше само пълно приемане на единственото сигурно нещо, което очаква всички.

Фермерът, едър и красив, загрубял от работата си мъж, подкара бавно по тесния път до върха на скалите, после през нивите, а след камиона остана малко облаче от червеникав вулканичен прах. След няколко минути спряха пред малка постройка в края на село с бели стопански къщи, над които се издигаше традиционната массивна исландска черква.

Един тъжен човечец с приятни зелени очи, уголемени от дебелите стъкла на очилата му в метални рамки, излезе и се представи като доктор Йонсон. След като огледа Хънуел, той отведе Пит в къщата си, заши и превърза осемсантиметровата рана на главата му и го накара да смени дрехите си със суhi. По-късно, докато Пит вкусваше от силното кафе и шнапса, които лекарят го застави да изпие, влязоха момчето и баща му.

Момчето кимна на Пит и заговори:

— Баща ми ще го приеме за голяма чест, ако би могъл да откара вас и приятеля ви в Рейкявик при положение, че сте тръгнали за там.

Пит се изправи и се загледа за миг в топлите сиви очи на бащата.

— Кажи на баща си, че съм му много признателен, а честта е изцяло моя. — Пит протегна ръка и исландецът здраво я стисна.

Момчето преведе. Баща му просто кимна и после, без да кажат нищо повече, двамата се обърнаха и излязоха.

Пит запали цигара и погледна въпросително доктор Йонсон.

— Странен народ е вашият, докторе. Всички, изглежда, преливате от вътрешна топлота и любезност, докато отвън като че ли

сте лишени от всякакви чувства.

— Ще откриете, че жителите на Рейкявик са по-открити. Тук е провинцията — родили сме се на изолиран и почти гол, но прекрасен остров. Исландците, които живеят далеч от града, не са много словоохотливи; почти успяваме да разберем мислите помежду си, преди да сме ги изрекли. Животът и любовта са обикновено нещо; смъртта е естествено приемано събитие.

— Чудех се защо и децата изглеждат така спокойни, когато седят редом с труп.

— Смъртта за нас е само разделяне, при това видимо. Защото вижте — ръката на лекаря посочи през големия прозорец гробищните камъни в черковния двор, — тези, които са поели преди нас, още са там.

Пит погледа няколко мига надгробните паметници, всеки разположен под свой ъгъл сред зелената мъхната трева. После вниманието му бе привлечено от фермера, който носеше ръчно изработен чамов ковчег към ленд ровъра. Внимателно изчака, докато едрият и мълчалив човек вдигна трупа на Хънуел и го положи в традиционно изработената кутия със силата и нежността, която би проявил млад баща към бебето си.

— Как се казва фермерът? — попита Пит.

— Мундсон, Торнстейн Мундсон. А синът му се казва Бярни.

Пит остана на прозореца, докато ковчегът бе избълъскан бавно в каросерията на камиона. После се обърна.

— Винаги ще се чудя дали доктор Хънуел би останал жив, ако бях постъпил другояче.

— Кой би могъл да знае? Помнете, приятелю, че ако бяхте се родили десет минути по-рано или десет минути по-късно, пътищата ви можеше никога да не се пресекат.

Пит се усмихна.

— Разбирам ви. Но истината е, че животът му беше в ръцете ми, а аз обърках нещата и не го опазих. — Поколеба се, когато в ума му отново изплува сцената. — На брега изгубих съзнание за половин час, след като превързах ръката му. Ако бях останал буден, може би нямаше да умре от кръвоизлив.

— Успокойте съвестта си. Вашият доктор Хънуел не е умрял от загуба на кръв. Причина е шокът от раняването му, шокът от

катастрофата, шокът от попадането в ледената вода. Не, сигурен съм, и аутопсията ще го покаже, че застарялото му сърце е спряло много преди продължаващото кръвотечение. Годините му са били доста, а и сам видях, че не е бил особено жив и подвижен човек.

— Беше учен, океанограф, най-добрият.

— Тогава му завиждам.

Пит погледна селския лекар несигурно.

— Защо казвате това?

— Бил е човек на морето, умрял е край морето, което е обичал, и може би последните му мисли са били спокойни като водата.

— Говореше за Бога — смотолеви Пит.

— Бил е щастлив, а аз чувствам, че също ще бъда щастлив, когато ми дойде времето и ме сложат да почивам там, в черковния двор, само на стотина крачки от мястото, където съм се родил, и сред толкова много от хората, които съм обичал и за които съм се грижил.

— Бих искал и аз да притежавах склонността ви да оставате на едно място, докторе, но някъде в далечното минало имам прародител, който е бил циганин. Наследил съм страстита му за странстване. Три години е рекордът ми да се заседя на едно място.

— Това е интересен въпрос — кой от нас е по-щастливият?

Пит сви рамене.

— Един бог знае. Ушите на двама ни чуват биенето на различни барабанчици.

— В Исландия — подхвърли Йонсон — казваме, че следваме зова на различни рибари.

— Не сте се подчинили на призванието си, докторе. Трябвало е да станете поет.

— О, но аз съм поет. — Доктор Йонсон се засмя. — Във всяко село обаче има поне по четири-пет. Ще трябва да обиколите много места, за да откриете страна с повече грамотни хора от Исландия. Над пет хиляди книги се продават всяка година на двестата хиляди жители, колкото е населението ни...

Замъркна, когато вратата се отвори и влязоха двама души. Изглеждаха спокойни, уверени и много делови в полицейските си униформи. Единият кимна на лекаря, а на Пит изведнъж всичко му стана ясно.

— Не беше нужно тайно да викате полицията, доктор Йонсон. Нямам какво да крия от никого.

— Не съм искал да ви обидя, но разкъсванията по ръката на доктор Хъндел са предизвикани явно от огнестрелно оръжие. Лекувал съм достатъчно много пострадали ловджии, за да знам какви са белезите. Законът тук е недвусмислен, както — убеден съм — е и във вашата страна. Трябва да долагам за всички наранявания от куршуми.

На Пит това не му се харесваше особено, но нямаше друг избор. Двамата мускулести полицаи пред него едва ли щяха да повярват на разказа му за призрачния черен реактив, който е атакувал и е нашарил „Юлисис“ с куршуми, преди да бъде бълснат във въздуха. Бръзката между останките от кораба в айсберга и реактива не беше случайна. Сега беше убеден, че онова, което бе започнало като просто издиране на загубен кораб, се беше превърнало в нежелано замесване в сложна и обширна конспирация. Беше уморен — уморен от лъжи, от цялата проклета бъркотия. В ума му имаше само една мисъл — Хъндел беше мъртъв и някой трябваше да плати за това.

— Вие ли бяхте пилотът на разбития хеликоптер, сър? — попита единият полицай. — Акцентът безспорно беше британски, както и любезният тон, но обръщението „сър“ изглеждаше пресилено.

— Да — отговори кратко Пит.

Полицаят, изглежда, се стресна от лаконичната реакция на Пит. Беше рус, ноктите му бяха мръсни и носеше униформа, която не покриваше китките и глезните му.

— Вашето име и името на покойния?

— Пит, майор Дърк Пит от Военновъздушните сили на Съединените щати. Човекът в ковчега е доктор Уилям Хъндел от Националната подводна и морска агенция. — На Пит му се видя странно, че нито един от полицайите не си направи труда да запише данните.

— Посоката ви? Несъмнено е била към летището в Кефлавик^[1].

— Не, площадката за хеликоптери в Рейкявик.

В очите на русия полицай блесна учудване. Беше съвсем мимолетно, но Пит гоолови. Той се обърна към партньора си, тъмнокос, плещест мъж с очила, и му измърмори нещо на исландски. Завъртя глава към ленд ровъра отвън, намръщи се видимо и отново погледна Пит.

— Бихте ли ми казали откъде потеглихте, сър?

— От Гренландия — не бих могъл да изговоря името на града. Пишеше се с двадесет букви и за американец е съвършено непроизносимо. Доктор Хънуел и аз бяхме на експедиция по поръчка на правителството и уточнявахме картата на айсбергите по източногренландското течение. Намерението ни беше да продължим към Датския пролив, след като заредим в Рейкявик, а после да потеглим обратно на запад към Гренландия по паралелен курс петдесет мили по на север. За нещастие плановете ни не бяха точни, свършихме горивото и се разбихме край брега. Това е всичко, ако не съм изпуснал някой дребен детайл. — Пит лъжеше, без да знае точно защо. Господи, помисли си, беше започнало да му става навик.

— Къде точно се разбихте?

— Откъде, по дяволите, мога да знам — рязко вдигна глава Пит. — Минете три пресечки след пасището на кравите и завийте наляво по Бродуей. Хеликоптерът е паркиран между третата и четвъртата вълна. На цвят е жълт, така че не можете да го събъркате.

— Моля ви, бъдете сериозен, сър. — Пит с радост забеляза, че по лицето на полицая изведнъж изби червенина. — Трябва да запишем всички подробности, за да ги докладваме на началството си.

— Тогава защо не престанете даувъртате и не ме попитате направо за огнестрелните рани на доктор Хънуел?

Официалното изражение по лицето на полицая с по-тъмната кожа се замени от досада.

Пит погледна към доктор Йонсон:

— Нали ми казахте, че са дошли тъкмо за това?

— Мое задължение е да помогам на властите. — В гласа на Йонсон се чувстваше колебание.

— Защо не ни разкажете за раните на другаря ви? — запита полицаят с мръсните нокти.

— Носехме пушка за стрелба по полярни мечки — бавно започна Пит. — Случайно произведе изстрел при катастрофата и куршумът засегна доктор Хънуел в лакътя.

Доколкото Пит забелязваше, двамата исландски полицаи изобщо не реагираха на сарказма му. Стояха мълчаливи, гледаха го нетърпеливо и замислено — разсъждаваха, реши Пит, как биха го

укротили, ако им окаже физическа съпротива. Не му се наложи да чака дълго.

— Съжалявам, сър, но сме принудени да ви отведем в управлението за по-нататъшен разговор.

— Единственото място, където ще ви разреша да ме отведете, е американското консулство в Рейкявик. Не съм извършил никакво престъпление срещу исландците, нито съм нарушил някой от законите ви.

— Познавам доста добре законите тук, майор Пит. И на нас не ни харесва да ставаме толкова рано сутринта и да се занимаваме с разследвания. Въпросите са задължителни. Вие не ни дадохте задоволителни отговори, така че трябва да ви заведем в управлението и да продължим, докато не установим какво се е случило. Оттам ще можете да се обадите в консулството си.

— Когато му дойде времето, господин полицай, но първо, бихте ли ми показали служебните си карти.

— Не разбирам. — Полицаят изгледа хладно Пит. — Не ни е нужно да представяме удостоверения за самоличност. Съвсем ясно е какви сме. Доктор Йонсон също може да го потвърди. — Не показва нито документи, нито полицейската си значка. Пролича обаче раздразнението му.

— Няма никакво съмнение, че сте тук по служба, господа — заговори доктор Йонсон почти с извинение в гласа си. — Все пак в нашето село обикновено минава сержант Арнарсон. Не мисля, че съм ви виждал тук преди.

— Арнарсон го извикаха спешно в Гриндавик. Помоли ни да го заместим, докато успее да дойде.

— Значи ви прехвърлят на тази територия?

— Не, просто минавахме по пътя си на север, откъдето трябва да приберем един затворник. Спряхме да се обадим и да изпием по едно кафе със сержант Арнарсон. За нещастие, още преди да стане кафето, почти едновременно му се обадиха от тук и от Гриндавик.

— Тогава не би ли било по-добре да задържите майор Пит в селото, докато сержантът пристигне?

— Не, не смяtam. Тук не може да се направи нищо повече. — Той погледна Пит. — Извинете, господин майор. Моля ви, не ни се сърдете, че — как го казвате у вас — „ви прибираме“. — Обърна се

към Йонсон. — Мисля, че няма да е зле и вие да дойдете, докторе, да не би майорът да получи усложнения от раната си. Това е само формалност.

Странна формалност, помисли си Пит, при тези обстоятелства. Не можеше обаче да направи кой знае какво, освен да се подчини.

— Но какво ще стане с доктор Хънуел?

— Ще помолим сержант Арнарсон да изпрати за него камион.

Йонсон се усмихна неуверено.

— Извинете, господа, но аз не съм привършил с раните по главата на майора. Трябва да направя още два шева, преди да е готов за път. Ако обичате, майоре. — Изправи се, даде знак на Пит да влезе в кабинета му и затвори вратата зад тях.

— Мислех си, че сте зашли всичко — усмихна му се Пит.

— Тези хора са самозванци — пошепна Йонсон.

Пит не отговори. По лицето му нямаше изненада, когато застана тихо до вратата, опря ухо в нея и се заслуша. Увери се, че оттатък се говори, и се върна при Йонсон.

— Сигурен ли сте?

— Да. Гриндавик не е в района на сержант Арнарсон. Освен това той никога не пие кафе — има алергия и дори не го държи в кухнята си.

— Вашият сержант не е ли висок метър и седемдесет и шест с тегло седемдесет и седем килограма?

— Ръстът е същият, но е пет кила по-лек. Той ми е стар приятел. Преглеждал съм го много пъти. — В очите на Йонсон се четеше недоумение. — Но как можете да опишете човек, когото никога не сте виждали?

— Онзи, който задава въпросите, е облякъл униформата на Арнарсон. Ако я погледнете внимателно, ще видите и следите от сержантските нашивки.

— Не разбирам — пошепна Йонсон. Беше съвсем пребледнял.

— Какво става?

— Не разполагам и с половината от отговорите. Шестнадесет, може би деветнадесет души вече са мъртви и убийствата най-вероятно ще продължат. Предполагам, че сержант Арнарсон е последната жертва. Ние двамата сме следващите.

Йонсон изглеждаше смаян, пръстите му се сплитаха и разплитаха в ужас и отчаяние.

— Искате да кажете, че трябва да умра, защото съм видял двама убийци и съм разговарял с тях?

— За съжаление, докторе, вие сте невинен свидетел, който трябва да бъде ликвидиран, тъй като можете да разпознаете лицата им.

— А за вас, майоре, защо са скальпили толкова сложна комбинация да ви убият?

— Доктор Хънуел и аз станахме свидетели на нещо, което не е трябвало да видим.

Йонсон се взря в безизразното лице на Пит.

— Невъзможно ще им бъде да убият двама ни, без да разтревожат селото. Исландия е малка страна. Беглецът не може да избяга далече, нито да се крие дълго време.

— Тези мъже без съмнение са професионалисти, ако става дума за убийства. Някой им плаща и им плаща добре. Само час след като ни убият, те навярно ще си почиват с чаша в ръка в някой самолет с курс за Копенхаген, Лондон или Монреал.

— За професионални убийци изглеждат немарливи.

— Могат да си го позволяят. Къде бихме отишли с вас? Колата им и камионът на Мундсон са пред къщата — лесно биха ни пресекли пътя още преди да отворим вратата. — Пит махна към прозореца. — Исландия е открита страна. На осемдесет километра оттук надали ще се съберат и десет дървета. Вие сам го казахте. Беглецът не може да избяга далече, нито да се крие дълго време.

Йонсон наведе глава с разбиране, после се усмихна леко.

— Тогава единственият ни изход е да се бием. Ще ми е трудно да отнема нечий живот, след като тридесет години съм се опитвал да спасявам хората.

— Имате ли някакво оръжие?

Йонсон въздъхна дълбоко.

— Не, хобито ми е риболовът, а не ловът. Единствените инструменти, с които разполагам и биха могли да се сметнат за оръжия, са хирургическите.

Пит отиде до белия стоманен шкаф със стъкла, в който бяха грижливо подредени инструментите и лекарствата, и отвори вратичката.

— Имаме едно значително предимство — подхвърли замислено.
— Те не знаят, че коварният им план ни е станал ясен. Затова ще им представим хубавата американска игра „Закови опашката“ или „Магарето“.

Две минути по-късно Йонсон отвори вратата на кабинета си и откри седналия на стол Пит, хванал бинтованата си кървяща глава. Йонсон махна на русия мъж, който говореше английски:

— Бихте ли ми помогнали малко? Боя се, че сам няма да се справя.

Човекът вдигна въпросително вежди, после сви рамене към партньора си, който седеше с притворени очи — самонадеяността му явно го бе пренесла на хиляди километри оттук.

Йонсон, като се стараеше да не събуди нови подозрения, оставил вратата леко откряхната, но не достатъчно, че да може да се вижда добре какво става в кабинета му.

— Ако бихте могли да задържите с две ръце главата на майора леко наклонена, ще довърша работата си спокойно. Непрекъснато се въртеше и не можах да направя последните шевове както трябва. — Йонсон намигна и заговори на исландски. — Тези американци са като деца, когато започне да ги боли.

Мнимият полицай се изсмя и побутна лекаря с лакът. После заобиколи Пит, наведе се и притисна главата му между двете си длани.

— Стига, стига, майор Пит, няколко шева не значат нищо. А ако добрият доктор трябваше да ви ампутира...

Всичко свърши за по-малко от четири секунди — и то съвсем тихо. С привидно безразличие и нехайство Пит се протегна и сграбчи китките на русия човек. Изненадата се появи само за миг върху лицето на непознатия, последвана от истински шок, когато Йонсон притисна дебела марля към устата му и със същото движение заби спринцовка във врата му. Шокът отстъпи пред ужаса, той изстена, но никой не го чу, тъй като в същото време Пит силно ругаеше Йонсон за някакъв несъществуващ шев. Очите над бялата марля започнаха да се разфокусират и човекът направи отчаян опит да се отметне назад, но длани му не помръднаха в стегнатите като менгеме ръце на Пит.

После очите се извъртяха нагоре и той тихо се свлече в обятията на Йонсон.

Пит бързо коленичи, извади служебния револвер от кобура на упоения мъж и тихо пристъпи към вратата. Много бързо и безшумно той вдигна револвера, ритна вратата и го насочи към целта. За миг изпеченият на вид негодник с очилата остана смяян и неподвижен в стола си. После посегна към кобура.

— Не мърдай! — заповяда Пит.

Никой не му обърна внимание и в малката чакалня проехтя изстрел. Мнозина твърдят, че ръката е по-бърза от окото, но малко биха заявили, че ръката е по-бърза от куршума. Пистолетът отлетя от дланта на фалшивия полицай, когато куршумът на Пит се заби в дървената дръжка, като отнесе и един пръст по пътя си. Пит никога в живота си не беше виждал такова смяяно неразбиране и удивена болка, както в погледа на наемния убиец към чукана, където по-рано имаше пръст. Пит се канеше да свали револвера си, но го вдигна и отново го насочи, когато видя изражението на противника си — стиснатите в бяла линийка устни, черната омраза, която струеше от присвирите зад очилата очи.

— Застреляй ме, майоре, бързо, ето тук! — Той се тупна по гърдите със здравата си ръка.

— А, значи говориш английски. Поздравявам те, изобщо не помислих, че разбиращ нещо от разговора.

— Застреляй ме! — Думите дълго продължиха да ехтят в малката стая и в ушите на Пит.

— Защо да бързаме? На тебе така или иначе ти стига убийството на сержант Арнарсон, за да те обесят. — Пит издърпа ударника на револвера. — Вероятно не греша в предположението си, че сте го убили?

— Да, сержантът е мъртъв. А сега направи същото с мен. — Очите му бяха студени, в тях нямаше молба.

— Много си нетърпелив да умреш.

Йонсон погледна, но не каза нищо. Напълно объркан, той се мъчеше да схване новите обстоятелства, които бяха в пълен разрез с досегашната му стойностна система. Като лекар не можеше просто да си седи и да гледа как ранен човек кърви силно, без да му помогне.

— Нека се погрижа за ръката му — предложи Йонсон.

— Стойте зад мен и не се местете — спря го Пит. — Когато някой сам иска да умре, той е по-опасен и от заловен плъх.

— Боже, не можете да си стоите там и да злорадствате над болката му — възрази Йонсон.

Пит не му обърна внимание.

— Добре, четириочки, ще се спазаря с теб. Следващият куршум ще мине през сърцето ти, ако ми кажеш името на человека, който ти плаща заплатата.

Животинските очички зад очилата не се отделяха от лицето на Пит. Той поклати мълчаливо глава.

— Това не е война, приятелю. Тук не става дума да предадеш Бога или отечеството си. Лоялността към работодателя едва ли струва колкото живота ти.

— Ще ме убиеш, майоре. Аз ще те накарам да ме убиеш. — Той пристъпи към Пит.

— Ще ти призная нещо — изръмжа Пит. — Последователен мръсник си. — Дръпна спусъка и револверът отново изръмжа, а куршумът калибър 38 удари крака на едрия мъж точно над коляното.

На Пит рядко му се бе случвало да види такова изумление в лицето на хората. Наемният убиец бавно се свлече на пода с лява ръка върху разкъсания ляв крак, а дясната лежеше неподвижно на пода сред растящата локва кръв.

— Изглежда, нашият приятел няма какво да ни каже. — Пит отново вдигна ударника.

— Моля ви, не го убивайте — изстена Йонсон. — Жivotът му не си заслужава бремето върху душата ви. Моля ви, майоре, дайте ми револвера. Той повече нищо няма да направи.

Пит се поколеба, разкъсан между съчувствие и злоба. После бавно подаде оръжието на Йонсон и кимна. Йонсон го пое и постави ръка върху рамото на Пит като при тайно споразумение.

— Сърцето ми се къса, че мои сънародници са в състояние да причинят толкова мъка и болка на другите — отпаднало каза лекарят.

— Ще се погрижа за тези двамата и веднага ще се свържа с властите. Вие идете с Мундсон в Рейкявик и си починете. Имате сериозна рана на главата. Това е заповед от лекаря ви.

— Изглежда, има известна спънка за рецептата ви — усмихна се накриво Пит и посочи към входната врата. — Бяхте сто процента прав

за тревогата, която би обхванала селото. — Кимна към пътя, където поне двадесет селяни стояха мълчаливо с всякакви оръжия в ръка — от телескопични пушки до дамски пистолети — насочени към къщата на Йонсон. Мундсон бе опрял пушката си върху сгъвката на ръката и беше стъпил здраво върху второто стъпало към входа, а синът му Бярни стоеше наблизо, стиснал стара пушка маузер.

Пит вдигна двете си ръце, така че да се виждат отвсякъде.

— Мисля, че дойде моментът, докторе, да споменете нещо хубаво за мен. Тези мили ваши съграждани не са наясно кои са добрите тук и кои лошите.

Йонсон подмина Пит и говори няколко минути на исландски. Когато завърши, пушките започнаха да се спускат една по една, а някои от селяните си тръгнаха към къщи, докато неколцина останаха на пътя да видят какво ще се случи по-нататък.

Йонсон протегна ръка и Пит я стисна.

— От сърце се надявам, че ще успеете да откриете човека, отговорен за тези ужасни и безсмислени убийства — пожела му Йонсон. — Но ако го намерите, животът ви ще бъде в опасност. Вие не сте убиец. Ако бяхте, онези двамата щяха да лежат мъртви в дома ми. И се страхувам, че грижата за вашия живот ще ви коства скъпо. Умолявам ви, приятелю, не се колебайте, когато дойде моментът. Пожелавам ви щастие и да ви пази Господ.

Пит махна за последен път на доктор Йонсон, обърна се и тръгна по стъпалата към пътя. Бярни му отвори пасажерската врата на ленд ровъра. Седалката беше твърда и облегалката убиваща, но Пит изобщо не го забеляза — цялото му тяло беше изтръпнalo. Седна, а Мундсон запали двигателя и потегли по гладкото тясно шосе към Рейкявик. Пит лесно би могъл да заспи мъртвешки, но някъде дълбоко в подсъзнанието му още блещукаше една искра. Нещо, което бе видял, нещо, което бе чул, нещо неразличимо не позволяващо на ума му да се отпусне и да си почине. Беше като песен, която не можеше да си спомни и чието заглавие беше на върха на езика му. Накрая се отказа и задряма.

---

[1] Пристанищен град в Исландия, в близост до който се намира американска военна база. — Бел.пр. ↑

VII

Пит отново и отново, вече не помнеше за кой път, се мъчеше да се повдигне от дъното на разбунтувалото се море и да се измъкне на брега заедно с Хънуел. Отново и отново превързваше ръката на океанографа, след което се спускаше мрак. Всеки път, когато случките се появяваха в ума му като кадри от филм, той отчаяно се мъчеше да задържи смислените моменти, но се виждаше принуден да отстъпи пред безспорния факт, че нищо не може да се промени в миналото. Беше кошмар, мислеше си той неясно, докато се опитваше да се отърве от покрития с кръв бряг. Събра всичките си сили и с огромен труд успя да отвори очи, като очакваше да види празна спалня. Спалня имаше, но не беше пазна.

— Добруtro, Дърк — поздрави го тих глас. — Почти бях загубила надежда, че някога ще се събудиш.

Пит вдигна поглед към засмените кафяви очи на стройно момиче, което бе седнало на стол до долния край на леглото.

— Последното птиче с жълт клон, което кацна на перваза ми, ни най-малко не приличаше на теб — усмихна се той.

Тя се засмя, засмяха се и кафявите очи. Прибра дългите кичури лъскава светлокестенява коса зад ушите си. После се изправи и отиде до горния край на леглото с движение, което би могло да се оприличи само на живак, спускащ се по лъкатушеща стъклена тръбичка. Носеше червена вълнена рокля, която прилепваше към изящната ѝ фигура с тънка талия; ръбът стигаше до извяняните ѝ колене. Не беше точно прекрасна в екзотичния смисъл, нито беше предизвикателно сексапилна, но беше хубава — дяволски хубава — с жива привлекателност, която стапяше сърцето на всеки мъж, когото срещнеше.

Докосна бинта на главата му и усмивката отстъпи пред майчинска загриженост:

— Доста си изпатил, много ли те боли?

— Само когато стоя на глава.

Пит знаеше защо тя е искрено разтревожена; познаваше я. Казваше се Тиди Ройъл, а закачливата ѝ външност заблуждаваше. Можеше да пише по сто и двадесет думи в минута на машина в продължение на осем часа, без да се помести, а стенографираше малко по-бързо. Това бяха най-важните причини да работи като лична секретарка на адмирал Джеймс Сандекър — или поне той така постоянно твърдеше.

Пит приседна и надникна под завивките да види облечен ли е с нещо. Беше, но съвсем оскъдно — единствено с чифт спортни гащета.

— Щом ти си тук, това значи само едно — че и адмиралът е наоколо.

— Взехме самолет за Исландия петнадесет минути след като той получи съобщението ти по радиото от консулството. Много е разстроен от смъртта на доктор Хънуел. Адмирал Сандекър обвинява себе си.

— Аз съм първи на опашката — заяви Пит. — Бях там преди него.

— И той се опасяваше, че ще се чувстваш така. — Тиди се опитваше да говори спокойно, но не успяваше. — Съвестта ти се тормози от вина и навярно се опитваш в ума си да подредиш нещата другояче.

— Адмиралът сигурно се е претоварил от усилията си да усеща всичко от разстояние.

— О, не — възрази тя. — Не говоря за адмирала.

Пит се намръщи въпросително.

— Някакъв доктор Йонсон от едно малко село на север се е обадил в консулството и е дал точни указания за възстановяването ти.

— Възстановяване, глупости! — отсече Пит. — Което ме навежда на мисълта — ти какво, по дяволите, правиш в спалнята ми?

Тя изглеждаше обидена.

— Дойдох по свое желание.

— По свое желание?

— Да поседя до теб, докато спиш — добави. — Доктор Йонсон настоя. При тебе е имало служител от консулството всяка минута, откакто си заспал снощи.

— Колко е часът?

— Малко след десет — сутринта, бих могла да уточня.

— Боже, загубил съм почти четиринадесет часа. Какво е станало с дрехите ми?

— Според мен са ги хвърлили. Не ставаха и за парциали. Ще трябва да поискаш на заем други от някой от консулството.

— В такъв случай защо не ми намериш нещо всекидневно, докато аз взема един душ и се обръсна? — Той я изгледа с най-страшния си поглед и добави: — Добре, скъпа, обърни се към стената.

Тя остана с лице към леглото.

— Винаги съм се чудила как ли изглеждаш, когато се събуждаш сутрин.

Той беше наполовина станал, когато три неща се случиха едновременно — пред очите му изведнъж заплуваха три Тидита, стаята се люшна като гумена, а главата започна да го боли с всички болки на света.

Тиди делово пристъпи и го улови за дясната ръка отново с майчински загрижено лице.

— Моля те, Дърк, главата ти не е готова още за ставане.

— Нищо, няма нищо. Просто се изправих много бързо. — Той отново се надигна и залитна в ръцете ѝ. — От теб няма да стане добра медицинска сестра, Тиди. Много се привързваш към пациентите си.

Задържа се за нея, докато трите ѝ образа се сляха, а стаята застана неподвижна; само болката в главата му не искаше да намалее.

— Ти си единственият пациент, към когото бих искала да се привържа, Дърк. — Тя продължи да го държи здраво и не понечи да махне ръцете му. — Но ти, изглежда, никога не ме забелязваш. Влизаш при мен в празен асансьор и въобще не ме виждаш. Понякога се съмнявам дали изобщо знаеш, че съществувам.

— О, добре знам, че съществуваш. — Той се отблъсна и тръгна бавно към банята, като се въздържаше да не я погледне, докато говореше. — Мерките ти са: ръст метър и седемдесет, тегло шестдесет и един килограма, деветдесет и един сантиметра обиколка на бедрата, удивителна талия — само петдесет и осем сантиметра, бюст навярно също деветдесет и един сантиметра и среден размер. Общо взето, фигура, чието място е в средата на списание „Плейбой“. Имаш също светлокестенява коса, която огражда напрегнато умно лице с искрящи кафяви очи, оперено насле, съвършена уста с две лунички отстрани, които се показват само когато се усмихваш. О, почти забравих. Имаш

две бенки зад лявото ухо и в момента сърцето ти бие приблизително със сто и пет удара в минута.

Тя замръзна като смаяна победителка в телевизионно състезание и за миг не успя да каже нищо. Вдигна ръка и докосна двете бенки.

— Божичко! Не мога да повярвам на ушите си. Не може да бъде. Ти ме харесваш... аз наистина те интересувам.

— Не се увлечай. — Пит се поколеба при вратата на банята и я погледна. — За мен си много привлекателна, което е нормално отношение за мъж към хубаво момиче, но не съм влюбен в теб.

— Никога... никога не си ми го показал. Дори не си ме канил на среща.

— Извинявай, Тиди. Ти си личната секретарка на адмирала. Мое правило е да не се забавлявам прекалено близо до него. — Пит отново се наведе към рамката на вратата за опора. — Уважавам тоя старец — за мен той е много повече от приятел или шеф. Не искам да създавам усложнения зад гърба му.

— Ясно — смиreno промълви тя. — Но аз наистина не мислех, че си скромният герой, който жертва героинята заради една пишеща машина.

— И ти не си точно типът на отблъснатата девственица, която търси спасение в манастир.

— Нужно ли е да ставаме злобни?

— Не — одобри бележката ѝ Пит. — Защо не ми потърсиш нови дрехи като добро момиче? Да видим дали си могла да запомниш мерките ми, както аз знам твоите.

Тиди не отвърна нищо — остана така с отчаян и любопитен вид. Накрая тръсна глава, както жените показват раздразнението си, и излезе.

Точно след два часа, облечен в спортни панталони и риза, които му бяха удивително по мярка, Пит седна пред бюрото на адмирал Джеймс Сандекър. Адмиралът изглеждаше уморен и по-възрастен от годините си. Червената му коса беше разрошена и струпана в безформена грива, бодливите му бузи и брадичка показваха, че не се е бръснал поне от два дни. Държеше разсеяно в дясната си ръка една от масивните си пури, взираше се в дългия цилиндър, но я остави в

пепелника, без да я запали. Изръмжа нещо в смисъл, че се радва да види Пит жив и все още в добра форма. После уморените, кървясили очи напрегнато се вторачиха в Пит.

— Това е достатъчно за въстъжение. Сега ми разкажи всичко поред, Дърк.

Пит не му разказа, а заяви:

— Прекарах последния час в писане на подробен доклад за онова, което се случи, откакто Хънуел и аз излетяхме от хеликоптерната площадка на Националната подводна и морска агенция при летището „Дълес интернешънъл“ до довеждането ни в консулството от фермера и сина му. Включих и някои свои мнения и наблюдения. Доколкото ви познавам, господин адмирал, осмелявам се да предположа, че сте го прочели поне два пъти. Нямам какво да добавя. Всичко, което бих могъл да направя сега, е да отговоря на някои ваши въпроси.

Минималната част от лицето на Сандекър, която бе в състояние да изрази нещо, показа интерес, ако не и направо любопитство от скандалния и неуставен отговор на Пит. Изправи се с целия си ръст от метър и седемдесет и два сантиметра, откри синия си костюм, който плачеше за гладене, и се взря в Пит — любим похват, когато е готов за реч.

— Едно прочитане ми беше напълно достатъчно, майоре. — Този път нямаше „Дърк“. — Ако ми трябаха саркастични забележки, щях да си наема практикуващи комици, за да съм сигурен, че работата им ще е професионална. Мога да разбера, че си бил притесняван от бреговата охрана и от руснаците, че целият си замръзнал на един айсберг, докато си оглеждал изпепелени трупове, да не говорим, че са стреляли по теб и си катастрофирал в Атлантическия океан, а в ръцете ти е умрял човек — и всичко само седемдесет и два часа след като те измъкнах от хубавия топъл калифорнийски бряг. Но това не ти дава неограничените права да се държиш нагло с по-старши от теб.

— Извинявам се за неуважението, сър. — Изрече думите, но не и с подходящия тон. — Ако съм прозвучал малко сприхаво, то е, защото подушвам нещо нагласено. Имам отчетливото чувство, че ме запратихте в доста сложен лабиринт без помощта на пътна карта.

— Така ли? — Гъстите рижи вежди се повдигнаха с няколко милиметра.

— Най-напред Хънуел и аз се озовахме в доста незавидна позиция, когато успяхме да излъжем бреговата охрана да ни заеме най-добрия си лек катер за презареждане, или поне аз си мислех, че е така. Не и Хънуел. На него му беше ясно, че всички подробности са уредени предварително. Убеден бях, че следващият ни адрес ще е в затворническата килия, когато капитан Кошки се обади в щаба на бреговата охрана да потвърдят присъствието ни. Тогава наблюдавах Хънуел — той си разглеждаше картите, като че ли нищо не се беше случило. Нито ръката му потрепна, нито челото му се изпоти. Всичко му беше съвсем ясно, тъй като знаеше, че вие сте се погрижили за операцията, преди да отлетим от „Дълес“.

— Не е съвсем така. — Сандекър взе пурата си, запали я и изгледа Пит проницателно. — Капитанът е очаквал някакво съоръжение за ранно откриване на урагани във Флорида. А вие вече бяхте преминали Нова Скотия, когато успях да се свържа с него. — Той издуха огромен облак дим към тавана. — Продължавай, моля те.

Пит се облегна в стола си.

— На един айсберг забелязват неясните, почти неразличими контури на кораб. Бреговата охрана няма никакво понятие чий е той. И все пак минават четири дни без каквото и да е разследване. „Катауаба“ е само на няколко часа път оттам, но изобщо не им се съобщава за случая. Защо? Някой в столицата с власт, голяма власт, е наредил пълно мълчание, ето защо.

Сандекър въртеше пурата си.

— Предполагам, че имаш представа за какво говориш, майоре?

— По дяволите, не... сър — отвърна Пит. — Без необходимите факти това са само предположения. Но вие и Хънуел не сте разчитали на догадки. За вас не е имало ни най-малко съмнение, че онези останки са били на „Лакс“, кораб, регистриран като изчезнал вече повече от година. Разполагали сте с абсолютно доказателство. Не знам как и откъде сте го получили, но сте го имали. — Ярките зелени очи на Пит се впиха в Сандекър. — От този момент кристалното ми кълбо започна да помътнява. Аз самият се учудих, но Хънуел беше истински поразен, когато се оказа, че „Лакс“ е прогорял така пълно. Този фактор отсъстваше от сценария, нали, господин адмирал? Всъщност всичко, в това число и майсторски изпипаният ви план, започна да отива по дяволите. Срещу вас беше започнал да работи някой, когото не бяхте

очаквали. Някой с ресурси, каквите вие или правителствените агенции, с които си сътрудничите, не бихте могли да предвидите. Тогава сте се объркали. Дори руснаците са се заблудили. Изправен сте срещу противник с остръ ум, господин адмирал. А посланието му към вас е изписано с ярки неонови букви — той не смята да си играе за сладоледа или тортата в тържества за рождения дни. Способен е да убива, както екстерминаторът унищожава термитите. Играта, както беше представена на мен, е за цирконий. Това не ми се струва убедително. Приятелчетата ни може да убият един-двама заради богатството, но не и да прибегнат до такова масово изтребление. Хънуел ви беше близък в продължение на много години, господин адмирал, а на мен само за няколко дни и аз го загубих. Отговарях за него, но се провалих. Приносите му за обществото надхвърлят всичко, което някога ще мога да извърша. По-добре аз да бях загинал на исландския бряг вместо него.

Сандекър изобщо не реагира на думите му. Немигащите му очи останаха впiti в Пит и когато се премести зад бюрото и започна да почуква с пръстите на дясната си ръка върху стъклото отгоре. После се изправи, заобиколи писалището и постави ръце върху раменете на Пит.

— Глупости! — тихо, но твърдо отсече той. — Цяло чудо е, че и двамата сте стигнали до брега. Никой събирач на облози по света не би си помислил да подкрепи шансовете на невъоръжен хеликоптер в битка срещу оборудван с картечница реактивен самолет. Виновният съм аз. Нещо ми подсказваше, че ще стане тъкмо това, но не бях достатъчно умен, за да предвидя всичко. Не съм заложил живота ти, без да се е налагало. Ти беше най-добрият човек, с когото разполагах за тази деликатна шофьорска работа. Веднага след като пристигнехте с Хънуел в Рейкявик, смятах да те кача на първия обратен самолет за Калифорния. — Спря и погледна часовника си. — Има разузнавателен самолет на Военновъздушните сили, който след час и шест минути потегля за Тайлър Фийлд, Ню Джърси. Като пристигнеш там, можеш да направиш връзка със Западното крайбрежие.

— Не, благодаря, господин адмирал. — Пит се надигна от стола си и отиде до прозореца, под който се простираха острите, огрени от слънцето покриви на града. — Чувал съм, че исландците са прекрасни по своя хладен начин. Бих искал да се убедя сам в това.

— Мога и да ти заповядам.

— Няма смисъл, сър. Разбирам добре намеренията ви и благодаря за тях. Първото покушение срещу живота на Хънуел и моя успя само наполовина. Вторият опит беше много тънко изработен и хитър и беше пред назначен сам за мен. А третият ще бъде шедъровър. Бих искал да се навъртам наоколо и да видя как точно ще стане.

— Прощавай, Дърк. — Сандекър отново възприе приятелското обръщение. — Нямам намерение да захвърля живота ти само с махване на ръката. Преди да застана на гроба ти, ще те заключа и ще те изправя пред полевия съд за съзнателни щети върху държавна собственост.

Пит се усмихна.

— И аз се канех да поговоря с вас за някои уставни въпроси, господин адмирал. — Пресече стаята и спокойно приседна на ръба на бюрото. — През последната година и половина съвестно изпълнявах всички указания от вашия кабинет. Не съм подлагал на съмнение нито едно от тях. Дошъл е обаче моментът, както се казва, да изясним някои неща. Номер едно — ако беше възможно, а то не е, вие да ме изправите пред полеви съд, много се съмнявам, че военноиздущните сили ще погледнат с добро око как един от техните офицери е принуден да отговаря пред военноморски съд. Второ и най-важното — Националната подводна и морска агенция не е натоварена с командинето на флота. Затова вие не сте мой командащ офицер. Вие сте просто шефът ми — нито повече, нито по-малко. И ако неподчинението ми е предизвикателство към вас и към флотските традиции, не ви остава нищо друго, освен да ме уволните. Така стоят нещата, господин адмирал, и ние двамата добре го знаем.

Няколко секунди изминаха, без Сандекър да направи какъвто и да е коментар, само в очите му се появи странен блясък. После отметна глава и избухна в смях — дълбок, отекващ смях, който изпълни стаята от мокета до тавана.

— Господи! Ако има нещо по-лошо от наглия Дърк Пит, надявам се то да хване сифилис и да гори в ада. — Върна се на стола зад бюрото и седна със скръстени зад главата ръце. — Добре, Дърк, ще те сложа на първа линия, но ще си длъжен да играеш по правилата, без разни собствени приумици. Съгласен ли си?

— Вие сте шефът.

Сандекър видимо посърна.

— Добре, от уважение към... мmm, по-старшия от теб, повтори ми цялата история от самото начало. Прочетох написаното, но сега искам да го чуя и с ушите си право от главния участник. — Погледна към Пит с лице, което не допускаше друго мнение. — Да започнем ли?

Сандекър изслуша Пит и повтори:

— „Спасил те Бог“, това ли бяха думите му?

— Каза само това. И умря. Надявах се, че доктор Хънуел ще ми даде някаква представа за местонахождението на „Лакс“ от изчезването му до попадането в айсберга, но той не ми предложи нищо, освен историческа справка за Кристиян Фирие и една лекция за циркония.

— Изпълнил е указанията си. Не исках и ти да се замесваш.

— Това беше преди два дни. Сега съм замесен до уши. — Пит се наведе над бюрото. — Какете ми какво става, хитра стара лисици. Каква е истината?

Сандекър се захили.

— Заради тебе ще приема това като комплимент. — Издърпа едно от долните чекмеджета и подпра крака на него. — Надявам се, че ти е ясно какво си навличаш на главата.

— Нямам ни най-малка представа, но все пак ми кажете.

— Добре тогава. — Сандекър се облегна във въртящия се стол и дръпна няколко пъти от пурата си. — Ето какво е станало досега — от мозайката липсват прекалено много парчета, за да си изградим дори и петдесетпроцентова представа за цялата картина. Преди година и половина учените на Фирие успешно завършиха проектите и конструираха ядрена подводна сонда, която можеше да различи между петнадесет и двадесет различни минерални елемента на океанското дъно. Сондата действаше, като за кратко поставяше елементите в контакт с неutronи, които се отделяха от лабораторно произведен елемент на име целтиний-279. Активирани от тези неutronи, елементите от океанското дъно отделяха гама-льчи, които след това бяха подложени на анализ и оценка от миниатюрен детектор в самата сонда. По време на тестовете покрай Исландия сондата откри минерални находища на манган, злато, никел, титан и цирконий — цирконият беше в огромни и нечувани дотогава количества.

— Струва ми се, че разбирам. Без сондата този цирконий никога не може да бъде намерен отново. — Пит се замисли. — Целта тогава не е самият рядък елемент, а най-вече сондата.

— Да, сондата открива огромни и неограничени възможности пред подводната минна дейност. Притежателят ѝ няма да стане главната фигура в света, разбира се, но работата ѝ пряко ще размести частните финансово империи и ще се отрази изключително благоприятно за хазната на всяка страна, чийто континентален шелф изобилства от минериали.

Пит помълча известно време.

— Господи, струвало ли си е това всичките убийства?

Сандекър се поколеба.

— Всичко зависи от степента, в която някой се е нуждал от нея. Иначе има хора, които не биха убили и за цялото злато на света, а други с готовност биха прерязали всяко гърло за цената на един обед.

— Във Вашингтон ми казахте, че Фирие и научният му екип са тръгнали към САЩ с намерението да започнат преговори с предприемачи, свързани с от branителната ни промишленост. Предполагам, че това е било една от необходимите малки лъжи.

Сандекър се усмихна:

— Да, спестих ти част от подробните. Фирие имаше уговорена среща с президента, на когото щеше да подари сондата. — Погледна Пит и обясни по-подробно: — Аз бях първият, на когото Фирие довери, че опитите със сондата са излезли успешни. Не знам как ти го е описал Хънуел, но Фирие беше пророк, внимателен човек, който не би настъпил мравка или цвете. Знаеше добрините, които сондата би донесла на човечеството, но знаеше и как би могла да послужи на безскрупулните печалбари, ако попадне в ръцете им, така че реши да я предаде на нацията, за която беше сигурен, че ще я използва за печалба, но и за благотворителност... Речникът ми за благородните подбуди се изчерпа. Би трябвало обаче да се признае заслуженото и на филантропите по земята — те честно се стремят да помогнат на нас, неблагодарната паплач. — Лицето му доби измъчен вид. — Какъв позор все пак. Кристиян Фирие щеше да е жив и здрав и в този миг, ако беше покварен и себичен.

Пит се усмихна разбиращо. Беше добре известно, че адмирал Сандекър въпреки войнствения си външен вид беше дълбоко хуманен

по душа и трудно успяваше да прикрие отвращението и омразата си към вечно гладните индустриалци — затова и сравнително рядко го канеха като гост на тържествени вечери в доброто общество.

— А не е ли възможно — попита Пит — американските инженери да произведат наша собствена сонда?

— Да, всъщност вече сме произвели и наша, но в сравнение със сондата на Фирие тя има способностите на велосипеда пред състезателната кола. Неговите хора са постигнали успех, който ги е поставил с десет години напред пред онова, което в момента разработваме и ние, и руснаци.

— Имате ли някаква представа кой е откраднал сондата?

Сандекър поклати глава.

— Нямам представа. Явно е била добре финансирана организация. Освен това ние си играем на сляпа баба в блато.

— Чужда страна би разполагала с необходимите ресурси да...

— Можеш да забравиш тези прогнози — прекъсна го Сандекър.

— Националната разузнавателна агенция е убедена, че тук не е замесено чуждо правителство. Дори китайците биха се замислили, преди да убият двадесетина души заради един невинен неразрушителен научен инструмент. Не, мотивът тук трябва да е личен. Но за какво, освен за материални придобивки им е нужно — сви рамене той, — не можем дори да гадаем.

— Добре, значи загадъчната организация разполага със сондата и е в състояние да открие големи находища на океанското дъно. Как ще ги измъкне оттам?

— Няма как — отвърна Сандекър. — За това са нужни сложни технически съоръжения.

— Но това звучи безсмислено. Сондата е вече в ръцете им повече от година — какво добро им е донесла?

— Бъди спокоен — на тях сондата им е свършила работа — сериозно отвърна Сандекър. — Изследвали са всеки квадратен метър от континенталния шелф по цялото крайбрежие на Северна и Южна Америка. И са използвали „Лакс“ за целта.

Пит го изгледа любопитно.

— „Лакс“? Не разбирам.

Сандекър проследи полета на една прашинка до кошчето за смет.

— Спомняш ли си доктор Лен Матаджич и помощника му Джак О'Райли?

Пит се намръщи, за да се сети.

— Спуснах им продукти по въздуха преди три месеца, когато се бяха установили на един плаващ леден къс в залива Бафин. Доктор Матаджич изучаваше теченията на дълбочина по-голяма от три хиляди метра и се опитваше да докаже любимата си теория, че дълбоките слоеве топла вода са в състояние да разтопят и полюса, ако само един процент от тях се обърне нагоре.

— Кога за последен път си чул за тях?

Пит сви рамене.

— Присъединих се в Калифорния към проекта за океанска лаборатория веднага щом те се заеха с домакинството. Защо питате мен? Вие изготвяхте плановете за експедицията им.

— Да, плановете за експедицията им са мои — бавно повтори Сандекър. Погърка с кокалчето на показалеца окото си, после събра ръце и ги скръсти. — Матаджич и О'Райли са мъртви. Самолетът, с който се връщаха от ледения къс, се разби в морето. Не открихме никакви следи.

— Странно, не съм чул за това. Сигурно е станало тия дни.

Сандекър запали отново пурата си.

— Вчера се навърши точно един месец.

Пит го погледна изумен.

— Но защо е цялата тази потайност? Нищо не се появи нито по телевизията, нито в печата. Като ваш директор по специалните проекти трябваше да бъда от първите, на които да се съобщи.

— Само още един човек освен мене знае за смъртта им — радиооператорът, който е приел последното им съобщение. Не дадох гласност на случая, тъй като смяtam да ги върна от водния им гроб.

— Съжалявам, господин адмирал — промърмори Пит. — Напълно изпуснах нишката на мисълта ви.

— Добре тогава — насила започна Сандекър. — Преди пет седмици получих съобщение от Матаджич. Изглежда, О'Райли, докато обикалял, е забелязал риболовен траулер, спрял до северния край на ледения им къс. Тъй като не е агресивен по природа, той се върнал в базата и съобщил на Матаджич. Двамата с мъка се замъкнали обратно и посетили приятелски рибарите, за да видят имат ли нужда от помощ.

Странна група, бил казал Матаджич. Корабът плавал под исландски флаг, но поне половината от моряците били араби, а останалите — сбирщина поне от шест различни страни, в това число и Съединените щати. Изглежда, в дизеловия им двигател се бил стопил някакъв лагер. Вместо да бъдат люшкани от течението по време на поправката, решили да привържат траулера за ледения къс и да оставят екипажа да се разтъпче.

— В това няма нищо подозрително — забеляза Пит.

— Капитанът и екипажът поканили Матаджич и О’Райли на вечеря на борда — продължи Сандекър. — Тази любезност им се сторила напълно невинна в момента. По-късно се оказалось, че е явен опит да избягнат подозренията им. Съвсем случайно резултатът се оказал обратен.

— И нашите двама учени са станали свидетели на нещо, което не е трябвало да видят.

— Сам се досети. Преди няколко години Кристиян Фирие поканил доктор Хънуел и доктор Матаджич на вечеря в яхтата си. Вътрешността на траулера, разбира се, била променена, но щом Матаджич влязъл в главния салон, веднага познал, че корабът е „Лакс“. Ако си беше замълчал, с О’Райли можеха да са живи и днес. За нещастие той невинно попитал защо гордият и разкошен „Лакс“, който си спомнял, е трябвало да бъде превърнат в обикновен риболовен траулер. Въпросът бил искрен, но довел до жестоки последствия.

— Можели са да ги убият още тогава, като прикрепят тежести за телата им и ги хвърлят в морето — никой нищо не би разбраł.

— Едно нещо е да пропадне цял кораб с екипажа си. Вестниците забравиха за „Лакс“ само седмица след изчезването му. Но двама изследователи от правителствена опитна станция — тук работата е друга. Вестниците биха опявали и биха пресилвали нещата около изоставената в леда станция с години. Не, ако се е налагало Матаджич и О’Райли да бъдат ликвидирани, е трябвало да се потърси по-малко очевиден начин.

— Като да се свали невъоръжен самолет без каквито и да е свидетели.

— Изглежда, това е предпочитаният метод — измърмори Сандекър. — Чак когато нашите двама учени се върнали в базовия си лагер, в главата на Матаджич се появили съмнения. Капитанът на

траулера му обяснил, че просто този кораб бил съвсем идентичен с „Лакс“ на Фирие. Това било напълно възможно, разсъждавал Матаджич. Но ако корабът се използвал като риболовен траулер, къде била рибата? Липсал дори специфичният й мириз. Взел радиото и се свърза с мен в агенцията. Разказа ми историята заедно с подозренията си и ми предложи бреговата охрана да направи рутинна проверка на траулерът. Наредих им да изчакат, докато им изпратя продоволствен самолет, с който да се върнат час по-скоро във Вашингтон и да ми докладват подробно. — Сандекър отново изтърси пурата си в кошчето за смет с мрачно изражение на лицето. — Вече бях закъснял. Капитанът на траулерът сигурно е прихванал съобщението на Матаджич. Пилотът е стигнал до ледения къс и ги е прибрали. След това и тримата изчезнаха.

Сандекър извади от вътрешния си джоб старо смачкано парче хартия.

— Това е последното съобщение на Матаджич.

Пит взе листчето и го разгъна на масата. Пишеше: **ПОМОЩ! ПОМОЩ! МРЪСНИКЪТ НИ НАПАДА. ЧЕРЕН. ЕДИНЯТ ДВИГАТЕЛ НИ Е...** Думите изведнъж прекъсваха.

— Отново се появява черният реактив.

— Точно така. Освен с единствения свидетел вън от играта капитанът е трябало да се справи още с бреговата охрана, която той е очаквал да се появи всеки момент.

Пит погледна Сандекър замислено.

— Но бреговата охрана не се е повила. Никой не ги е поканил. Трябва да ми обясните подробно защо, при положение че трима от хората на агенцията са били убити като безпризорен добитък от странстващи касапи.

— Тогава и аз не бях съвсем наясно. — Двусмислиците не бяха присъщи на Сандекър. Обикновено той беше решителен и прям като светкавица. — Предполагам, че не исках отговорните гадове да получат удовлетворение от успеха на работата си — мислех си, че е най-добре да ги оставя да се чудят. Признавам, че това е като ловене на листа в ураган, но има някаква малка вероятност да предприемат нещо непредвидено, да допуснат грешка, която ще ни даде бегла представа за самоличността им, ако някога решат да възкресят духовете на Матаджич и О’Райли.

— Как се оправихте с екипа за търсене?

— Съобщих на всички издирвателни и спасителни групи от северните войски, че от самолет на Националната подводна и морска агенция е изпаднала важна екипировка, която плава някъде безстопанствена. Дадох им курса, по който би трябвало да се движи нашият самолет, и изчаках да видя какво ще ми съобщят. Нямаше съобщение. — Сандекър размаха пурата си в израз на безпомощност.

— Напразно чаках и съобщение за траулер, който досущ прилича на „Лакс“. Той също се бе изтрил.

— И затова сте били напълно уверен, че в айсберга се намира именно „Лакс“.

— Да кажем, че съм бил осемдесет процента сигурен — уточни Сандекър. — Направих и паралелна проверка с всички пристанищни власти между Буенос Айрес и Гус бей, Лабрадор. Дванадесет пристанища бяха записали пристигането и отпътуването на исландски риболовен траулер, който напълно съвпада с описание на „Лакс“ при новата му надстройка. Ако това има някакво значение, той се е движел под името „Суртсей“. Суртсей между другото значи подводница на исландски.

— Ясно. — Пит потърси в джоба си цигари, но после се досети, че носи чужди дрехи. — Риболовен кораб от Севера едва ли би се отклонил толкова на юг. Работата с подводната сонда е най-правдоподобното обяснение.

— Стана също, като че отнякъде ни подариха бременен заек — изръмжа Сандекър. — Всяко решение ни оставя с ново котило необясними загадки.

— Поддържате ли контакт с капитан Коски?

— Да. „Катауаба“ ще охранява останките от кораба, докато екип от специалисти ги прегледа основно. Въщност получих съобщение от тях тъкмо преди да успееш да се измъкнеш от леглото. За три от труповете твърдят с положителност, че са от екипажа на Фирие. Останалите са прекалено обгорени, за да се разпознаят.

— Като в някой разказ за духове от Едгар Алан По. Фирие, хората му и „Лакс“ изчезват в морето. Близо година по-късно „Лакс“ се появява при една от нашите изследователски станции с различен екипаж. Но скоро след това същият кораб се превръща в изгорен корпус, погребан в айсберг заедно с останките на Фирие и

първоначалния екипаж. Колкото повече се задълбавам, толкова повече се проклинам, че не се съгласих да взема самолет на BBC за Тайлър Фийлд.

— Аз те предупредих.

Пит успя да се усмихне кисело и леко докосна бинта на главата си.

— Някой ден може и да ми омръзне за всичко аз да бъда доброволец.

— Ти навярно си най-щастливият тип на света — засмя се Сандекър. — Да оживееш след два опита за покушение в една и съща сутрин.

— Което ме подсеща да попитам: как са моите двама приятели полицаи?

— Разпитват ги. Но без да прибегнем към методите на гестапо, сериозно се съмнявам дали ще успеем да научим от тях дори имената, ранга и серийния им номер. Настояват, че ще ги убият така или иначе, така че защо да ни предлагат сведения.

— Кой извършва разпита?

— Агенти от националното разузнаване от нашата база в Кефлавик. Исландското правителство ни сътрудничи във всички отношения — Фирие все пак им беше нещо като национален герой. Интересуват се не по-малко от нас от съдбата на сондата и на „Лакс“.

— Сандекър замълча, за да махне парченце тютюн от езика си. — Ако се чудиш защо Националната подводна и морска агенция се е забъркала в това, вместо да стои настани и да чака резултатите от Националната разузнавателна агенция и нейната армия от супершпиони, отговорът е, или би трябвало да кажа беше, Хънуел. Той си кореспондираше месеци наред с научните работници при Фирие, като им предлагаше знанията си заради успеха на сондата. Тъкмо Хънуел има най-голям принос в разработването на целтиний-279. Единствено той имаше груба представа за външния вид на сондата и единствено той можеше безопасно да я разглоби.

— С това, разбира се, се обяснява защо Хънуел трябваше да е първият, стъпил на борда на останките от кораба.

— Да, целтиният в пречистения си вид е много нестабилен елемент. При подходящи условия може да експлодира със сила, равна на петдесеттонна фосфатна бомба, но с едно важно различие. При

целтиния експлозията е с много малка скорост, като превръща всичко, което се случи на пътя й, в пепел. Освен това, за разлика от повечето обикновени експлозиви, налягането при разширяването му остава доста ниско, горе-долу като при вятър със скорост сто километра в час. Би могъл да се разпростре и да стопи, но не и да разбие парче стъкло.

— Тогава теорията ми за огнехвъргачката е била пълен провал. Именно сондата е избухнала и е превърната „Лакс“ мигновено в клада.

Сандекър се усмихна.

— Не си бил особено далече от истината.

— Но това значи, че сондата е унищожена.

Сандекър кимна, а усмивката му бързо се стопи.

— Свършено е с всичко — убийствата, сондата, търсенията на подводни съкровища от убийците отидоха на вятъра — ужасна, ужасна загуба.

— Възможно е организацията, която стои зад това, да разполага с чертежи и планове на сондата.

— Повече от вероятно е. — Замълча и продължи почти разсеяно.

— Но няма да им свършат никаква работа. Хънуел беше единственият човек на света, който знаеше процедурата за добиване на целтиний-279. Както често казваше, тя била така проста, че той я помнел наизуст.

— Глупаци — измърмори Пит. — Убили са единствения ключ за конструиране на нова сонда. Но защо? Хънуел не би могъл да бъде сериозна заплаха за тях, освен ако не откриеше в останките на кораба нещо, което би ни отвело до организацията и ръководството ѝ.

— Нямам и най-малка представа — безпомощно сви рамене Сандекър. — Както и нямам никаква представа кои са невидимите хора, които са изстъргали червената боя от айсберга.

— Бих искал да знам накъде да направя следващата си крачка — въздъхна Пит.

— Аз съм се погрижил за тази дреболия вместо теб.

Пот го погледна недоверчиво.

— Надявам се това да не е още една от вашите любими услуги.

— Ти сам ми говореше, че искаш да видиш дали наистина исландците са прекрасни по своя хладен начин.

— Вие променяте темата. — Пит погледна адмирала право в очите. — Хайде нека се досетя. Ще ме представите на някоя набита

исландска правителствена чиновничка със стоманен поглед, която ще ме накара да седя половината нощ и да отговарям на същите изтъркани въпроси, които вече обсъдихме. Съжалявам, господин адмирал, не съм в състояние да издържа.

Сандекър присви очи и въздъхна.

— Както искаш. Момичето, което имах предвид, не е набито, няма стоманен поглед, нито пък е правителствена чиновничка. По никаква случайност тя е най-прекрасната жена на север от шестдесет и четвъртия паралел и мога да добавя, най-богатата.

— О, така ли? — оживи се изведенъж Пит. — И как се казва?

— Кирсти — отвърна Сандекър с лукава усмивка. — Кирсти Фирие, близнаката на Кристиян Фирие.

VIII

Ако ресторант „Снори“ в Рейкявик можеше да се вдигне и да се премести в някой от по-известните с епикурейските си нрави световни градове, той несъмнено щеше да пожъне заслужените овации. Единствената му голяма зала с открити кухни и пръстени фурни само на няколко метра от салона беше проектирана във викингската традиция. Облицованите с луксозна ламперия стени, гравираните врати и трегери създаваха съвършена атмосфера за неофициални, но все пак елегантни вечери. Менюто можеше да задоволи и най-придирчивия гастроном, а покрай една цяла стена се простираше бюфет, върху който бяха наредени над двеста различни местни блюда.

Пит огледа многолюдния салон. Масите бяха заети от засмени, приказливи исландци и техните стройни, прекрасни жени. Стоеше там и се мъчеше да възприеме сцената, ноздрите му се радваха на богатите аромати, когато метротелът дойде и му заговори на исландски. Пит поклати глава и посочи адмирал Сандекър и Тиди Ройъл, които се бяха разположили удобно на маса близо до бара. Тръгна към тях.

Сандекър посочи на Пит стола срещу Тиди и със същото движение направи знак на минаващия сервайзор.

— Закъсня десет минути.

— Съжалявам — вдигна рамене Пит. — Разходих се в градините Тярнаргардур и разглеждах някои забележителности.

— Изглежда си намерил и много добър мъжки моден магазин — с възхищение забеляза Тиди. Умните ѝ кафяви очи се задържаха върху вълненото му поло, кадифеното сако с жилетка и карираните шотландски панталони.

— Омръзна ми да се обличам с чужди дрехи — усмихна се той.

Сандекър вдигна глава към сервайзора.

— Още две от същото. — Обърна се към Пит. — Ти какво ще вземеш, Дърк?

— Какво пиете двамата с Тиди?

— Холандски джин — шнапс, ако предпочиташ. Изглежда, местните жители много го обичат.

Пит сви устни.

— Не, благодаря. Ще взема привичното си уиски с лед.

Сервитърът кимна и се отдалечи.

— Къде е вълнуващото създание, за което чух толкова много неща? — попита Пит.

— Госпожица Фирие ще дойде всеки момент — увери го Сандекър.

— Тъкмо преди да ни нападнат, Хънуел спомена, че сестрата на Фирие била мисионерка в Нова Гвинея.

— Да, за нея се знае много малко. Всъщност малцина дори подозираха, че съществува, докато не се разбра, че е единствената наследница на Фирие. После ето че се появи в компанията и пое ръководството ѝ, като че ли цял живот се е занимавала с това. Само че недей да даваш воля на креватните мисли в съзнанието си. Тя е много умна — също какъвто беше брат ѝ.

— Тогава защо е нужно да се запознаваме? Предупреждавате ме долу ръцете, а същевременно ми внушавате, че трябва да играя ролята на прелъстител. Стани ѝ приятен, но не прекалено приятен. Не сте попаднали на подходящия човек, господин адмирал. Аз първи ще си призная, че не съм от класата на Рок Хъдсън^[1] и Пол Нюман, но имам един лош навик, когато става дума за тичане подир фусти — придирчив съм. Не съм готов да се втурна след всяко момиче край себе си, особено някое, което е огледален образ на брат си, прекарало е половината си живот като мисионерка, а сега ръководи гигантска корпорация с огън и меч.

— Намирам всичко това за отвратително — отдръпна се Тиди с вежди, вдигнати високо над огромните ѝ кафяви очи. — Националната подводна и морска агенция би трявало да се занимава с научното изследване на океана. А в този разговор не виждам нищо свързано с науката.

Сандекър я изгледа предупредително — изражение, което явно му се удаваше много добре.

— Секретарките трябва да се виждат, но не и да се чуват.

Тиди бе спасена от по-нататъшно мъмрене благодарение на навременното появяване на сервитъра с напитките. Той ги разположи

изискано на масата и се оттегли.

Сандекър изчака сервитьорът да се отдалечи през няколко маси, преди да се обърне отново към Пит.

— Почти четиридесет процента от проектите на агенцията ни са подгответни и предвидени за минна обработка на морското дъно. Русия ни е задминал значително в програмите за работа по повърхността — техниката на риболовния й флот превишава всичко, с което ние разполагаме. Но тя е изостанала чувствително в разработката на подводната апаратура — жизненоважна за всяко подводно минно проучване. Там е силата ни. Искаме да запазим преимуществото си. Страната ни се нуждае от ресурсите, но компанията Фирие притежава технологичните познания. С Кристиян Фирие поддържахме добри и дружески работни връзки. Сега, след като той е част от историята, не бих искал да видя резултатите от усилията ни провалени тъкмо когато сме стигнали пред прага на реалната победа. Говорих с госпожица Фирие. Тя изведнъж стана много неопределенна — твърди, че искала да направи преоценка на програмите на фирмата си, които я свързват с нашата страна.

— Споменахте, че е умна — забеляза Пит. — Може би е решила да предложи услугите си срещу по-добро заплащане. Никъде не е казано, че трябва да споделя великудшието на брат си.

— По дяволите — ядоса се Сандекър. — Всичко е възможно. Може да мрази Америка.

— Няма да е единствената.

— Ако е така, трябва да има ясна причина и ние сме длъжни да я открием.

— От лявата страна на сцената се появява Дърк Пит.

— Точно така, но без никакви дяволии. Снемам те временно от задълженията ти към тихоокеанската лаборатория и те назначавам тук. Забрави за превъплъщенията си в таен агент, докато се занимаваш с това. Остави на Националната разузнавателна агенция грижите за интригите и за мъртвците. Ще действаш в рамките на официалните си функции като директор по специалните проекти към Националната подводна и морска агенция. Нищо повече, нито по-малко. Ако попаднеш на каквito и да е сведения за онези, които са убили Фирие, Хънуел и Матаджич, трябва да ги предадеш на съответните хора.

— На кого именно?

Сандекър сви рамене.

— Не знам. От разузнавателната агенция не ми споменаха нищо, преди да тръгна от Вашингтон.

— Чудесно, ще трябва да дам обява на цяла страница в местния вестник — мрачно обеща Пит.

— Не бих ти го препоръчал — спря го Сандекър. Отпи голяма гълтка от чашата си и направи кисела гримаса. — Господи, какво толкова му харесват на това? — Сега отпи от чашата с вода. — Трябва да бъда във Вашингтон вдругиден. Така че ще имам достатъчно време да разчистя пътя за тебе.

— С, мmm, госпожица Фирие?

— С компанията „Фирие“. Създадох програма за взаимни специализации. Вземам със себе си в Щатите един от водещите им инженери, който ще наблюдава и ще изучава нашите технологии, докато ти ще останеш тук и ще докладваш за техните. Най-важната ти задача ще бъде да възстановиш близките ни връзки с управата на компанията, с които някога се гордеехме.

— Щом тази Фирие е била толкова хладна с вас и с агенцията, защо се е съгласила за срещата ни тази вечер?

— От учивост. Доктор Хънуел и брат ѝ бяха много добри приятели. Смъртта му и твоят смел, макар и неуспешен опит да спасиш живота му са повлияли на женската ѝ чувствителност. Накратко, тя сама настоя да се срещне с теб.

— Започва да звуци като кръстоска между Екатерина Велика и някоя добра самарянка — язвително подхвърли Тиди.

— Горя от нетърпение да се изправя лице в лице с новия си шеф — заяви Пит.

Сандекър кимна.

— Ще го направиш след точно пет секунди — тя току-що влезе.

Пит се обърна, каквото направиха и всички останали мъже в ресторанта. Тя стоеше във фоайето, много висока и много руса, като фантазия на женската прелест, невероятно красива, сякаш заловена в съвършена поза от обектива на моден фотограф. Изваяната ѝ фигура бе покрита от дълга кадифена виолетова рокля с национална бродерия по ръкавите и покрай долния ръб. Забеляза помахването на Сандекър и тръгна към масата, като вървеше с изящните еластични движения на балерина и нещо повече от увереността на родения атлет. Всички

останали жени в ресторанта вече бяха започнали да я гледат с инстинктивна завист.

Пит изрита стола си, изправи се и впи поглед в лицето ѝ, докато приближаваше. Заинтригува го тенът ѝ. Деликатно чистият загар изглеждаше някак чужд за исландките, дори за онези, които бяха прекарали значителна част от живота си във вътрешността на Нова Гвинея. Комбинираният ефект беше поразителен. Русата коса, безгрижният спокоен израз с преднамерено небрежния вид, тъмновиолетовите очи в тон с цвета на роклята ѝ — всичко малко приличаше на онова, което Пит си беше представял, най-меко казано.

— Скъпа госпожице Фирие, поласкан съм от възможността да обядвате с нас. — Адмирал Сандекър пое ръката ѝ и я целуна. После се обърна към Тиди, която бе надянала маската на благоразположението. — Нека ви представя секретарката си, госпожица Тиди Ройъл.

Двете жени си размениха учтиви, но по типично женски начин хладни поздрави.

После Сандекър се обърна към Пит.

— А това е майор Дърк Пит, истинската движеща сила зад проектите на агенцията ми.

— Значи това е храбрият джентълмен, за когото ми разказвахте толкова много, адмирале. — Гласът ѝ прозвуча малко дрезгаво и ужасноексапилно. — Искрено съжалявам за трагичната смърт на доктор Хънуел. Брат ми много го ценеше.

— Ние също съжаляваме — добави Пит.

Последва пауза, докато двамата се оглеждаха, Кирсти Фирие с известна пресметливост в очите си и с нещо повече от приятелски интерес, Пит с аналитично мъжко възхищение.

Той първи наруши мълчанието.

— Ако стоя тук така загледан, госпожице Фирие, то е, защото адмирал Сандекър пропусна да ми каже, че главата на компанията „Фирие“ има толкова мистични очи.

— И друг път мъжете са ми правили комплименти, майор Пит, но вие сте първият, който описва очите ми като мистични.

— От чисто научно гледище — обясни Пит — очите са врати, зад които човек крие тайните си.

— И кои са дълбоките тъмни сенки, които виждате спотаени в душата ми?

Пит се засмя.

— Джентълменът никога няма да разкрие личните помисли на дамата. — Предложи ѝ цигара, но тя отказа. — Наистина, има нещо общо между очите ни.

— Очите на госпожица Фирие са тъмносини — забеляза Тиди, — а твоите са зелени. Какво общо би могло изобщо да има помежду им?

— Очите на госпожица Фирие, като моите, имат лъчи, които се разпростират от зеницата към ирисите — обясни Пит. — Понякога ги наричат искри. — Той спря, за да запали цигарата си. — От най-авторитетни места знам, че искрите са признак на психическа сила.

— Вие ясновидец ли сте? — попита Кирсти.

— Признавам, че в това отношение съм пълен провал — отвърна Пит. — Винаги губя на покер, защото не успявам да отгатна картите или мислите на противника си. А вие какво ще кажете, госпожице Фирие, умете ли да отгатвате бъдещето?

През очите ѝ премина сянка.

— Знам съдбата си, затова съм в състояние да я контролирам.

Тъмните засмени очи на Пит не издадоха нищо, когато той се отдаде на духа на вечното преследване. Наведе се през масата, докато между очите им останаха само няколко сантиметра — зеленото се взираше във виолетовото.

— Да разбирам ли, че обикновено получавате онova, което искате?

— Да! — В гласа ѝ не прозвуча и капка колебание.

— Тогава да предположим следното: аз ви казвам, че при никакви обстоятелства няма да се опитам да правя любов с вас.

— Знам какво очаквате да отговоря, майоре. — Лицето ѝ бе обладано от израз на дръзка решителност. — Но ако аз наистина ви желаех и настоявах за вниманието ви, бих започнала буквально да играя за вас. Не, рядко се беспокоя за неща, които не искам. Изцяло бих пренебрегнала празния ви отказ.

Пит продължи, сякаш не усещаше електричеството във въздуха.

— Госпожице Фирие, нямах представа, че сте такова пиленце.

Тя го погледна с неразбиране:

— Пиленце?

— Това е един от изразите за човек, който не иска да рискува — обясни Тиди с език като бръснач, покрит с няколко слоя захар.

Адмирал Сандекър прочисти гърлото си. Замисли се какво ли би станало, ако разговорът продължеше така.

— Не виждам никаква причина старец като мен да седи тук и да слуша целия ви приятен разговор, докато умира от глад. Особено при положение, че само на десетина крачки от мен се намират няколко квадратни метра, отрупани с прекрасна на вид храна и молят за вниманието ни.

— Разбира се, позволете ми да ви представя блюдата от нашия местен бюфет — предложи Кирсти. — Надявам се вкусът на майор Пит към храната да е по-нормален от апетита му за жените.

— Убихте ме! — възкликна Пит. Стана и издърпа стола на Кирсти. — От сега нататък всяко мое движение ще бъде образец за сдържаност.

Различните видове риба, изглежда, нямаха край. Пит преброи над двадесет вида съомга и почти петнадесет треска. Всички се върнаха на масата с претрупани чинии.

— Виждам, че ви е харесало нашето пущено месо от акула, майоре. — Очите на Кирсти се смееха.

— Слушал съм много за обработката му — отвърна Пит. — Сега най-после имам възможност да го опитам.

Усмивката в прекрасните й очи отстъпи пред изненадата, след като той изяде няколко хапки.

— Сигурен ли сте, че ви е ясно как се приготвя?

— Разбира се — кимна той. — Онези акули, които се ловят в по-студени води, не могат да се ядат пресни, затова се режат на ивици и се заравят в пясъка край брега за двадесет и шест дни, а после се сушат на вята.

— Яде се сурово, не знаехте ли? — настояваше Кирсти.

— Че как иначе? — Пит пъхна още един резен в устата си.

— Не си губете времето, като се опитвате да го изненадате, госпожице Фирие. — Сандекър изгледа кисело акулското месо. — Деликатесите са хоби на Дърк. А специалността му е рибата и той е международен експерт по приготвянето ѝ.

— Всъщност е доста добра — успя да смотолеви Пит между две хапки. — Все пак за мене малайският й вариант е с по-приятен вкус. Там опушват месото, като преди това го увиват във водораслото ехидна. Така се получава малко по-сладък вкус от исландския вариант.

— Американците обикновено си поръчват котлет или пиле — подхвърли Кирсти. — Вие сте първият, когото виждам да предпочита риба.

— Не напълно — призна Пит. — Както повечето ми сънародници, предпочитам, ако трябва да хапна набързо, да си поръчам двоен хамбургер, пържени картофки и шоколадов кейк.

Кирсти погледна Пит и му се усмихна:

— Започвам да мисля, че стомахът ви е от желязо.

Пит сви рамене.

— В Сан Франиско имам един чичо, който е истински бонвиван. Доколкото мога, се опитвам да съм като него.

По време на останалите блюда разговорът беше твърде пестелив — всички се наслаждаваха на приятелската атмосфера и добрата храна. След два часа, когато им поднесоха сладолед с ягоди фламбе, специално измислени от Пит и сговорчивия готвач, Кирсти започна да се извинява, че трябва да си тръгне по-рано.

— Надявам се, че няма да ме сметнете за груба, адмирал Сандекър, но за съжаление се налага след малко да напусна компанията ви, както и тази на госпожица Ройъл и майор Пит. Годеникът ми настоя да ме заведе на поетична вечер днес и тъй като съм просто жена, ми беше трудно да не се съглася. — Погледна към Тиди съзаклятнически. — Сигурна съм, че госпожица Ройъл може да ми влезе в положението.

Тиди веднага пое романтичния намек.

— Завиждам ви, госпожице Фирие. В наши дни човек рядко може да си намери годеник, който да обича поезията.

Усмивката на адмирал Сандекър изрази поздравленията му.

— Най-искрено ви пожелавам щастие, госпожице Фирие. Нямах никаква представа, че сте се сгодили. Кой е щастливецът?

Адмиралът умее изключително добре да запазва самообладание, помисли си Пит. Знаеше, че старецът е поразен до подметките на обувките си. Новото развитие щеше да наложи и нов подход — Пит вече се чудеше какво ли представлява конкуренцията.

— Рондхайм, Оскар Рондхайм — съобщи Кирсти. — Брат ми ни запозна с писмо. Оскар и аз си разменехме снимки и си кореспондирахме в продължение на две години, преди накрая да се срещнем.

Сандекър се вторачи в нея.

— Чакайте малко — бавно я спря той. — Мисля, че съм чувал за него. Той не е ли собственикът на международната верига от консервни предприятия? Компанията Рондхайм? Риболовен флот, огромен колкото испанската армада? Или си мисля за друг Рондхайм?

— Не, същият е — потвърди Кирсти. — Изпълнителните му бюра са тук, в Рейкявик.

— Риболовните му кораби са сини и имат червен флаг с албатрос, нали? — попита Пит.

Кирсти кимна.

— Албатросът за Оскар е символ на успех. Познавате ли корабите му?

— Случвало ми се е да летя над тях — отвърна Пит.

Разбира се, че Пит познаваше корабите и символа им. Също като всички рибари от всички страни на север от четиридесетия паралел. Риболовният флот на Рондхайм беше известен с масовото излавяне на всичката риба в района, което граничеше с пълното ѝ изтребление, с отмъкването на мрежите на останалите рибари и с пускането на отличителните червени мрежи в териториалните граници на други страни. Албатросът на Рондхайм се ползваше със същото уважение като нацистката свастика.

— Ако се слеят компанията „Фирие“ и индустрите „Рондхайм“ ще се получи изключително мощна империя — бавно пророни Сандекър, като че ли претегляше последствията.

В ума на Пит се въртяха подобни мисли. Изведнъж те бяха прекъснати, когато Кирсти помаха с ръка:

— Той дойде. Ето го.

Обърнаха се и проследиха погледа на Кирсти до висок, изискан на вид мъж със снежнобяла коса, който крачеше енергично към тях. Беше доста млад, под четиридесетте, лицето му беше волево и набраздено от годините, прекарани под морските бури и соления въздух. Хладните му синьо-сиви очи бяха разположени над силен тесен нос и над уста, която изглеждаше добродушна и топла, макар

Пит да си мислеше — и с право — че бързо би могла да се стегне и да се превърне в агресивна линия по време на деловата работа. Пит реши да го причисли към възможните лукави и опасни противници. Обеща си никога да не застава с гръб към него.

Рондхайм спря пред масата, а равните му бели зъби блеснаха в сърдечна на вид усмивка.

— Кирсти, скъпа. Колко прекрасна изглеждаш тази вечер. — После нежно я прегърна.

Пит изчака да види на кого ще се спрат след това синьо-сивите очи — на него или на адмирала.

Не беше познал. Рондхайм се обърна към Тиди.

— А... и коя е тази прекрасна млада дама?

— Секретарката на адмирал Сандекър. Госпожица Тиди Ройъл — съобщи Кирсти. — Да ви представя Оскар Рондхайм.

— Госпожице Ройъл. — Той леко се поклони. — Очарован съм от интересните ви очи.

Пит трябваше да притисне салфетката към устата си, за да сподави смях.

— Мисля, че дойде моят ред.

Тиди захихика, а Сандекър се присъедини със сърдечния си смях, който накара хората от съседните маси да ги забележат. Пит задържа погледа си на Кирсти. Заинтересува го уплашеното, близко до паниката изражение, което пробягна по лицето й, преди с усилие да се усмихне леко и да заприлича на веселите хора около себе си.

Рондхайм изобщо не разбра за какво става дума. Остана така, с объркан поглед и гневно стиснати устни — човек не трябваше да е особено проницателен, за да разбере, че не е свикнал да му се присмиват.

— Нещо забавно ли казах? — попита той.

— Това, изглежда, е нощта за поднасяне комплименти на жените в самите им очи — възклика Пит.

Кирсти обясни на Рондхайм, а после набързо представи Сандекър.

— Наистина ми е приятно да се запозная с вас, адмирале. — Хладният поглед отново се беше върнал в очите на Рондхайм. — Репутацията ви на моряк и океанограф е добре позната в морските среди.

— Вашата репутация също е много широко известна в морските среди, господин Рондхайм. — Адмиралът стисна ръката на Рондхайм и се обърна към Пит. — Майор Дърк Пит, специалният ми директор по проектите.

Рондхайм замълча за миг, като огледа хладно и професионално човека пред себе си, преди да протегне ръка:

— Майор Пит.

— Приятно ми е. — Пит стисна зъби, когато ръката на Рондхайм се сключи около неговата като менгеме. Макар че изпита желание да отвърне, остави дланта си отпусната. — За бога, господин Рондхайм, вие сте много силен човек.

— Съжалявам, майоре. — Рондхайм се намръщи с изненада и отвращение и дръпна ръката си, като че ли бе пронизана от електрически ток. — При мене работят всякакви хора и когато не съм на риболовен кораб, понякога забравям да се държа като джентълмен.

— Какво говорите, господин Рондхайм, няма нужда да се извинявате. Обожавам мъжествените хора. — Пит изпъна ръка и изви пръстите си. — А и няма нищо, щом все още мога да държа четката.

— Рисувате ли, майоре? — попита Кирсти.

— Да, предимно пейзажи. Приятно ми е да рисувам и цветя. В цветята има нещо, което издига душата, не мислите ли?

Кирсти любопитно погледна Пит.

— Бих се радвала някой път да погледам как работите.

— За съжаление всичките ми платна са във Вашингтон. Приятно би ми било обаче да ви подаря скиците си от Исландия, докато съм тук.

— Пит женствено опря пръст в устните си. — Акварели, да, така се казват. Правя серия от акварели. Навярно бихте могли да си ги окачете в кабинета.

— Много сте мил, но не бих могла да приема...

— Глупости — спря я Пит. — Крайбрежието ви е великолепно.

Изпитвам огромно удоволствие, когато успея да уловя противоборството между силите на морето и камъка, които си дават среща сред естественото избликоване на светлина и цвят.

Кирсти се усмихна учтиво.

— Щом настоявате, но трябва да ми разрешите да направя нещо за вас в отплата.

— Моля само за една услуга — за кораб. За да отразя крайбрежието ви добре, трябва да го скицирам откъм морето. Не ми е необходимо кой знае какво. Всяка малка моторница ще ми свърши работа.

— Обадете се на началника на пристана ми, майоре. Той ще ви е приготвил моторница. — Поколеба се за миг, а Рондхайм възвиси туловище зад нея и сложи ръка върху шията и рамото й. — Корабите ни са на пристан дванадесет.

— Хайде, скъпа — подкани я тихо Рондхайм, като откри белите си зъби. — Макс ще ни чете от новата си антология тази вечер. Не бива да закъсняваме. — Ръката му я притисна и тя притвори очи.

— Надявам се, че ще ни извините.

— Да, разбира се — кимна Сандекър. — Прекарахме два много приятни часа. Благодаря ви, че бяхте с нас, госпожице Фирие.

Преди някой да успее да добави нещо, Рондхайм пъхна длан през ръката на Кирсти и я поведе към изхода. Още щом минаха през входната врата, Сандекър хвърли салфетката си на масата.

— Добре, Дърк, сега може би ще ни обясниш малкия спектакъл.

— Какъв малък спектакъл? — невинно попита Пит.

— Обожавам мъжествените хора — изимитира го Сандекър. — Какво значи проклетото ти хомосексуално държание — това имам предвид. Оставаше само да започнеш да фъфлиш.

Пит облегна лакти със съвършено сериозно лице.

— Има ситуации, когато определено е от полза да те подценят. Тази беше една от тях.

— Рондхайм?

— Именно. Той е причината Фирие изведнъж да не е склонна да си сътрудничи със Съединените щати и с Националната подводна и морска агенция. Този човек не е глупак. След като се ожени за Кирсти Фирие, контролът върху две от най-големите частни корпорации в света ще премине под един покрив. Възможностите му ще станат огромни. Исландия и правителството й са твърде малки и твърде зависими от бъдещия картел Фирие — Рондхайм, за да окажат дори формална съпротива срещу завземане, подкрепено с много пари. После ще бъдат завзети Фароските острови и Гренландия, което ще постави в

ръцете на Рондхайм целия Северен Атлантически океан. А след това човек може само да гадае накъде ще се насочат амбициите му.

Сандекър поклати глава.

— Предположенията ти отиват твърде далеч. Кирсти Фирие никога не би се замесила в международната игра за власт.

— Тук тя няма да има избор — отсече Пит. — В браковете имуществото се поема от доминиращата личност.

— Влюбената жена е сляпа. Това ли е мисълта ти?

— Не — отвърна Пит. — Не смяtam, че връзката им се опира на любов.

— Сега пък стана експерт по сърдечните въпроси — подигравателно забеляза Сандекър.

— Нямам такива претенции — усмихна се Пит, — сред нас се намира експерт, който има вродена интуиция за тия неща. — Обърна се към Тиди: — Искаш ли да ни дадеш женската си преценка, скъпа?

Тиди кимна:

— Тя е ужасно изплашена от него.

Сандекър я изгледа внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто това, което казах — настоя твърдо Тиди. — Госпожица Фирие се плашише до смърт от господин Рондхайм. Не забелязахте ли как той я хвана за шията? Сигурна съм, че през следващата седмица тя ще се появява само с високи яки, докато не изчезнат белезите.

— А сигурна ли си, че не си ги измисляш и не преувеличаваш?

Тиди поклати глава.

— Тя едва се сдържа да не изпиши.

Очите на Сандекър изведнъж се изпълниха с враждебност.

— Какъв противен мръсник. — Погледна Пит право в очите: — И ти ли мислиш така?

— Да.

Това увеличи гнева на Сандекър.

— Тогава защо, по дяволите, не го спря?

— Не бих могъл — отвърна Пит. — Така бих навлязъл в друга роля. Рондхайм има всички основания да смята, че съм педераст. И аз искам да продължи да мисли така.

— Надявам се да имаш поне смътна представа за действията си — мрачно измърмори Сандекър. — Както и да е, за съжаление успя да

се поставиши на тясно с тия глупости, че си художник. А аз знам от опит, че не можеш да нарисуваш и права линия. Естественото избликоване на светлина и цвет — господи!

— Няма да е нужно да рисувам. Тиди ще оправи това заради мен. Виждал съм някои от рисунките ѝ. Доста добри са.

— Аз правя само абстрактни картини — заяви Тиди с измъчено изражение на хубавото си лице. — Никога не съм рисувала пейзажи.

— Изльжи тогава — делово я посъветва Пит. — Направи абстрактен пейзаж. Нашата цел не е да се представяме пред уредника на Лувъра.

— Но нямам никакви материали — проплака Тиди. — Освен това адмиралът и аз се връщаме във Вашингтон вдругиден.

— Току-що отмениха полета ви. — Пит се обърна към Сандекър:
— Така ли е, господин адмирал?

Сандекър скръсти ръце и остана замислен няколко секунди.

— Като се вземе предвид какво научихме в последните пет минути, мисля, че най-добре е да останем още няколко дни.

— Промяната на климата ще ви се отрази добре — допусна Пит.
— Може дори да излезете на риболов.

Сандекър се вгледа в лицето на Пит.

— Подражания на педерастко поведение, уроци по рисуване, риболовни експедиции. Ще развеселиш ли стареца, като ми обясниш какво се върти в тоя изобретателен твой ум?

Пит вдигна чашата с вода и я изпи наведнъж.

— Черен самолет — прошепна. — Черен самолет, който почива под смъртен воден саван.

---

[1] Рок Хъдсън — известен американски филмов актьор (род. 1924 г.), участвал в множество екшъни и комедии. — Бел.пр. ↑

IX

Откриха пристан дванадесет към десет часа сутринта и бяха пропуснати през бариерата от висок и мургав пазач на компанията „Фирие“. Сандекър си беше сложил стари смачкани дрехи, увиснала мръсна шапка и носеше рибарска чанта и въдица. Тиди беше със спортни панталони и плетена блуза, наметната с мъжка винтяга. Държеше под едната си ръка скицник, а под другата квадратна чанта; двете си длани топлеше в джобовете на винтягата. Пазачът изгледа продължително Пит, който се мъкнеше последен по кея с почти женствена походка. Ако Сандекър и Тиди приличаха на двама рибари, Пит се носеше като майската кралица. Беше обут с червени велурени ботинки и раирани цветни дочени панталони, така стегнати, че шевовете им всеки момент щяха да се сцепят. Опънатият му лилав пуловер беше препасан с петсантиметров пъстър колан, под яката си имаше жълта кърпа. Очите му мигаха бързо зад чифт широки тъмни очила, а главата му беше покрита от плетена шапка с пискюли. Пазачът зяпна.

— Здрави, сладур — усмихна му се дяволито Пит. — Готов ли ни е корабът?

Пазачът остана зяпнал, очите му не можеха да възприемат привидението, в което се взираха.

— Хайде, хайде — настоя Пит. — Госпожица Фирие беше любезна да ни предостави един от корабите си. Кой е той? — Пит гледаше втренчено чатала на пазача.

Пазачът се оживи като ритнат, а зашеметеното му изражение бързо се замени от явно отвращение. Без да продума, той ги преведе по кея, спря след тридесетина метра и им посочи блестящ десетметров катер от модела „Крис крафт“.

Пит скочи на борда и изчезна надолу. След минута се върна на кея.

— Не, не, този изобщо не става. Прекалено е обикновен, прекалено показен. За да се твори както трябва, на човек му е нужна

творческа атмосфера. — Погледна към другата страна на кея. — Ето там, какво ще кажеш за оня?

Преди пазачът да успее да си отвори устата, Пит пресече кея и скочи на палубата на тринадесетметров рибарски кораб. Огледа го набързо, после подаде глава през един от люковете.

— Този е чудесен. Има характер, невероятна своеобразност. Ще вземем него.

Пазачът се поколеба. Накрая помръдна рамене, което би могло да означава безразличие, кимна и ги остави, като тръгна обратно по кея към входа. Често поглеждаше назад към Пит и клатеше глава.

Когато се беше отдалечил достатъчно, Тиди попита:

— Защо ни е тази мръсна стара черупка? Защо не взехме хубавата яхта?

— Дърк знае какво прави. — Сандекър оставил въдицата и рибарската чанта на захабените дъски на палубата и погледна Пит: — Има ли ехолот?

— Флеминг шест на десет, от най-добрите. Свръхчувствителни честоти за откриване на риба на различна дълбочина. — Пит посочи към тесния коридор. — Имаме късмет с това корабче. Нека ви посоча машинното отделение, адмирале.

— Искаш да кажеш, че пренебрегнахме прекрасния „Крис крафт“ само защото няма ехолот? — разочаровано попита Тиди.

— Точно така — отвърна Пит. — Ехолотът ни е единствената надежда да открием черния самолет.

Пит се обърна и преведе Сандекър през коридора към машинното отделение. Застоялият въздух и влажният мирис на масло и трюмна вода изпълниха ноздрите им и затрудниха дишането след резкия преход от кристалночистия въздух горе. Миришеше и на нещо друго. Сандекър погледна Пит въпросително.

— Пари от мазут?

Пит кимна.

— Да огледаме двигателя.

Дизеловият мотор е най-добрият двигател за придвижване на малки кораби, особено на риболовните. Тежък, нискооборотен, но евтин за поддръжка и надежден, той се използва при почти всички работни съдове в морето, които не разчитат на платна, а в случая и при това корабче. Тук имаше два блестящи двигателя „Стърлинг“ от по 420

конски сили с изчезващи към трюма трансмисии, които като двама заспали гиганти само чакаха контактният ключ да ги поведе към дръзки действия.

— За какво, по дяволите, ѝ е нужна такава мощ на тази жалка гемия? — тихо попита Сандекър.

— Освен ако не греша — измърмори Пит, — пазачът се обърка.

— Какво искаш да кажеш?

— На един рафт в главната кабина открих вимпел с изображение на албатрос върху него.

Пит прокара длан по един от входящите клапани на стърлинга — беше достатъчно чист, за да мине и на технически преглед.

— Този кораб принадлежи на Рондхайм, не на Фирие.

Сандекър се замисли за миг.

— Госпожица Фирие ни прати да видим началника на пристана ѝ. По някакви неизвестни причини него го нямаше и пристанът беше оставен на този странен тип с пожълтели от тютюн мустаци. Да се чуди човек дали не е било нарочно.

— Не мисля, че е било — реши Пит. — Рондхайм без съмнение ще ни държи под око, но не сме му дали основания да подозира действията ни — поне засега. Пазачът просто събрка. Сигурно не са му били дадени изрични разпореждания и той е решил, че ни е позволено да изберем всеки кораб от пристана, така че първоначално естествено ни показва най-доброя. Не сме говорили нищо, с което да подскажем, че бихме избрали този бисер.

— А защо ли е оставен тук? Рондхайм едва ли страда от липса на място в доковете.

— Няма значение — махна с ръка Пит и широко се усмихна. — След като ключовете за запалване са в контакта, предлагам да тръгваме и да се махаме, преди пазачът да е променил решението си.

Адмиралът нямаше нужда от повече убеждаване. Когато станеше дума да се използват нечестни средства, за да се постигне почтена — според него — цел, можеше да бъде безкрайно коварен. Като нагласи смачканата си шапка, той не закъсня да даде първото нареждане на новия си пост.

— Отвържете въжетата, майоре. Горя от нетърпение да видя на какво са способни тия стърлинги.

Точно след една минута пазачът се показва на кея, размахал ръце като луд. Но беше вече късно. Пит се изправи на мостика, помаха весело, последван от Сандекър, щастлив като дете с новата си играчка, форсира двигателите и изведе измамното на вид корабче от пристанището на Рейкявик.

Корабът се казваше „Гримси“ и намиращата се само на метър и половина от носа малка квадратна кабинка около щурвала създаваше впечатление, че се движи в обратната посока от оная, която е имал предвид строителят й, като е разполагал кърмата. Беше много стар плавателен съд, което личеше и от допотопния компас, поставен до щурвала. Махагоновите греди на палубата бяха излъскани от употреба, миришеха силно на море, но все още бяха устойчиви и здрави. На пристана беше изглеждал като старо и тромаво корито заради широкия си къс корпус, но когато двата мощнни стърлинга забучаха през ауспусите си, носът се вдигна над водата и корабът заприлича на устремена срещу вятъра чайка. Той като че ли се радваше на спокойното си и леко плаване.

Сандекър намали газта съвсем малко над свободен ход и поведе „Гримси“ в бавна и спокойна обиколка около пристанището на Рейкявик. Ако се съдеше по гордата усмивка върху лицето му, адмиралът сякаш се намираше на мостика на боен крайцер. Чувстваше се в свои води и се радваше на всяка минута от курса. На любопитния наблюдател пътниците му биха се сторили обикновени туристи на разходка — Тиди се печеше и насочваше фотоапарата си накъдето ѝ хрумне, а Пит драскаше съсредоточено върху скицника. Преди да излязат от пристанището, бяха спрели при една лодка със стръв и си бяха взели две кофи с херинга. После, след оживен разговор с някои от рибарите, се бяха отправили в морето.

Веднага щом заобиколиха един скалист нос и пристанището се изгуби зад гърба им, Сандекър даде газ и постепенно „Гримси“ стигна скорост 30 възела. Беше наистина странна гледка да се наблюдава как тромавият корпус се носи над вълните като хидроплан в състезание за златната купа. Вълните започнаха да се разтапят пред тях, когато „Гримси“ увеличи скоростта и остави зад себе си клокочещо езеро.

Пит откри една карта на крайбрежието и я разтвори на рафтчето до Сандекър.

— Някъде тук е — чукна той с молива си по картата. — На двадесет мили югоизточно от Кефлавик.

Сандекър кимна.

— Час и половина, не повече. При тази скорост. Погледни. Останали са още пет сантиметра до края на жлебовете на лостовете за газта.

— Времето изглежда чудесно. Дано се задържи така.

— Няма облаци от никъде. В южните части на Исландия обикновено е спокойно по това време на годината. Най-лошото, което можем да очакваме, е да попаднем на малко мъгла. Обикновено тя пада в късния следобед.

Пит седна, подпра крака на вратичката и се загледа в каменистия бряг.

— Поне няма защо да се тревожим за гориво.

— Какво показват уредите?

— Две трети от резервоара са пълни.

Умът на Сандекър работеше като сметачна машина.

— Идеално е за нас. И няма защо да пестим, след като Рондхайм ще плаща сметката. — Със самодоволно и весело изражение той бутна лостовете до края.

„Гримси“ седна на кърмата си и пое през синьото набръчкано море, като носът му разделяше две гигантски завеси от пяна. Не може да се каже, че изчислението на Сандекър за времето беше особено точно. Тиди внимателно се изкачваше по стълбата откъм салона, като крепеше поднос с три чаши кафе, когато адмиралът пришпори стърлингите. Внезапното ускорение беше съвсем неочеквано за нея — подносът излетя във въздуха, а тя изчезна в салона като издърпана назад от невидима ръка. Нито Пит, нито Сандекър станаха свидетели на водевилното й падане.

Тридесет секунди след това тя отново се появи в кабинката при щурвала с отметната от гняв глава, с провисната на клечки мокра коса и изцапана от кафето блуза.

— Адмирал Джеймс Сандекър — извика тя и пискливият ѝ глас заглуши рева на стърлингите, — когато се върнем в хотела, можете да

добавите във вашата сметка цената на нова блуза и разхода за посещение при фризьор.

Сандекър и Пит изгледаха Тиди с пълно неразбиране.

— Можех да се попаря и сега да съм в болница — продължи Тиди. — Ако искате да изпълнявам ролята на стюардеса при това пътуване, предлагам да проявите малко повече уважение. — С тези думи тя се завъртя и изчезна в салона.

Сандекър сключи вежди.

— Какво, по дяволите, беше това?

Пит сви рамене.

— Жените рядко ти обясняват.

— Прекалено млада е за критическа възраст — измърмори Сандекър. — Трябва да ѝ е дошъл цикълът.

— Каквото и да е, ще ви струва нова блуза и една фризура. — Пит в ума си поздравяваше Тиди за пресметливата ѝ агресивност.

На Тиди ѝ отне десет минути да приготви нов малък чайник с кафе. Като се съобразяваше с наклона при кърмата на „Гримси“, докато корабът се издигаше и спускаше при движението на вълните, тя направи лично постижение в сръчността си, като успя да стигне до кабинката, без да е разляла и капка от трите чаши, които упорито стискаше. Пит не можа да скрие усмивката си — той отпиваше от кафето и гледаше тъмносинята вода под старото корабче. Но когато се замисли за Хънуел, за Фирие, за Матаджич, за О’Райли, вече не му беше весело.

Не се усмихваше и докато наблюдаваше как играе писецът, който отбелязваше на милиметрова хартия показанията на ехолота за морското дъно. То сега беше на четиридесет метра. А не се усмихваше, защото някъде долу в дълбините имаше самолет с мъртъв екипаж и той трябаше да го намери. Ако му провървеше, ехолотът щеше да отбележи необичайна издатина по дъното.

Определи разположението на скалите и продължи да се надява.

— Сигурен ли си за курса при търсенето? — попита го Сандекър.

— Двадесет процента съм сигурен и за осемдесет само предполагам — отвърна Пит. — Бих могъл да променя съотношението, ако знаех къде точно е „Юлисис“.

— Съжалявам, вчера нямаше кой да ме осведоми какво си намислил. Аз отправих официална молба за спасителни действия само няколко часа след катастрофата ти. Спасителното поделение на Военновъздушните сили в Кефлавик е изтеглило машината от водата с един от огромните си хеликоптери. Трябва да им признаеш заслуженото. Бива си ги.

— Тази припряност ще ни излезе скъпо — измърмори Пит.

Сандекър замълча, за да промени малко курса.

— Провери ли леководолазния костюм?

— Да, всичко е наред. Напомнете ми да почерпя хората от консулството, когато се върнем. Да се преоблекат и да се престорят на рибари с лодка за стръв за толкова кратко време е добре свършена работа. За всеки, който би ги наблюдавал с бинокъл от морето, срещата с тях би изглеждала съвсем невинна. Прехвърлянето на леководолазните костюми стана така ловко и незабелязано, че аз самият едва го видях, след като бях само на три метра от тях.

— Не ми харесва замисълът. Това гмуркане крие опасности, а опасностите водят до смърт. Искам да ти напомня, че не пращам хората си на работа, която обикновено не бих им позволил, и не ги карам да се гмуркат без необходимите предпазни мерки. — Сандекър прехвърли тежестта си от единия крак на другия. Действаше против собствените си правила и притеснението ясно личеше по лицето му. — Какво се надяваш да намериш долу, освен разбития самолет и подпухналите трупове? Откъде знаеш, че някой вече не ни е изпреварил?

— Има известна вероятност у някой от труповете да открия удостоверение за самоличност, което да ни отведе към човека зад цялата тази объркана загадка. Дори само тази възможност оправдава опита ни да открием останките. Още по-важен е самият самолет. Отличителните му знаци и символи са скрити под черната боя и по него не се различава нищо, освен силуeta. Този самолет, господин адмирал, е единствената ни реална улика към убийците на Хънуел и Матаджич. Има нещо, което черната боя не може да покрие — това е серийният номер на двигателя или поне на отливката върху турбината под кожуха. Ако открием самолета и установим цифрите, няма да ни е трудно да стигнем до производителя, да проследим на кой самолет е поставен двигателя, а след това и собственика му. — Пит се поколеба

за миг и намести ехолота. — А отговорът ми на втория ви въпрос е „няма начин“.

— Изглеждаш така дяволски сигурен в себе си — измърмори Сандекър. — Колкото и да мразя онзи мръсник, убиеца, трябва да му призная, че действа умно. Би могъл вече да е намерил липсващия си самолет и да е убеден, че останките няма да го издадат.

— Вярно е, би могъл да извърши оглед по повърхността, но този път — за първи път — ние имаме предимство. Никой не беше свидетел на нападението. Децата, които откриха Хънуел и мене на брега, казаха, че са се заинтересували едва след като са видели „Юлисис“ да се спуска към сърфа, а не преди това. А и фактът, че приятелите ни убийци не са ни видели сметката, когато им е било най-удобно, вместо да пристигнат в къщата на лекаря много след това, показва, че не са били наблюватели от сушата. Или накратко, аз съм единственият оцелял, който е наясно къде да търси...

Пит изведнъж мъкна, а погледът му се прикова върху писеца и милиметровата хартия. Черните линии започнаха да се издигат над едно малко възвишение и да очертават хълмче с височина три-четири метра над гладкото песъчливо морско дъно.

— Мисля, че го открихме — спокойно съобщи той. — Направете кръг към пристанището и задръжте курс едно-осем-пет, господин адмирал.

Сандекър завъртя щурвала и направи завой на юг от двеста и седемдесет градуса, като накара „Гримси“ да се залюле от вълните на собствената си диря. Този път на писеца му трябваше повече време, но пак отбеляза височина от четири метра, преди да падне на нулата.

— Каква е дълбочината? — попита Сандекър.

— Четиридесет и четири метра — отвърна Пит. — Ако съдя по показанията, току-що го подминахме напряко.

След няколко минути „Гримси“ вече бе закотвен над показаното от ехолота място. Брегът се намираше почти на километър и половина, а там големите скали сивееха вертикално и се виждаха по-отчетливо от всяко под северното небе. В същия миг се появи слаб бриз и накъди повърхността на вълните. Беше първо предупреждение — сигнал за предстоящо разваляне на времето. Пит усети, че заедно с бриза и някакво предчувствие кара вратът му да настръхне. За първи път

започна да се чуди какво ли щеше да открие под студените води на Атлантика.

X

Ясното и безоблачно синьо небе остави слънцето да прежуля и Пит се почувства в черния си неопренов леководолазен костюм като в прилепнала до кожата сауна, докато проверяваше регулатора за подаване на въздух. Би предпочел по-нов модел, но просяците нямат право да избират. Реши, че все пак е имал късмет, защото се намери млад служител в консулството, който обичаше подводния спорт и разполагаше с екипировка. Прикрепи регулатора към дюзата на едната кислородна бутилка. Беше успял да намери само две единични. Стигаха му за петнадесетминутно гмуркане, макар това да беше малко време за дълбочина над четиридесет метра. Единствената му утеша беше, че няма да стои достатъчно дълго долу, за да се тревожи за декомпенсацията след това.

Последното, което видя на „Гримси“, преди да го обгърнат синьо-зелените води, беше адмирал Сандекър, който сънено крепеше въдица с двете си ръце, и Тиди, облечена с неговите чудати дрехи, с прихваната от плетената шапка кестенява коса, която внимателно разглеждаше исландския бряг. Прикрит от всеки, който би могъл да го види от скалите, Пит се спусна покрай стената зад щурвала и се превърна в част от огромния океан. Тялото му беше напрегнато. Не можеше да си позволи грешки без партньор при гмуркането.

Ледената вода, която преряза потното му тяло, едва не го накара да припадне. Като използваше въжето на котвата за указател на посоката, той започна спускането, като оставяше само ленивите мехури да се въртят и да се издигат след него. Колкото повече се спускаше, толкова светлината намаляваше и видимостта се скъсяваше. Провери двета си жизненоважни уреда. Инструментът за дълбочина показваше двадесет и седем метра, а подводният му часовник — две минути, откакто бе във водата.

Дъното постепенно се появи пред погледа му. Автоматично проглътна за трети път, за да облекчи тъпанчетата си, и го порази цветът на пясъка — съвсем черен. За разлика от повечето места по

света, където пясъкът по дъното е бял, исландската вулканична дейност тук бе оставила килим от меки абаносови зрънца. Забави движенията си, запленен от странната картина — тъмния килим под огромното покривало от синьо-зелена вода. Имаше видимост около единадесет метра — доста добре за тази дълбочина.

Инстинктивно се извъртя на триста и шестдесет градуса. Не се виждаше нищо. Погледна нагоре и смътно различи някаква сянка над себе си. Беше малка група риба треска, която се спускаше към дъното за любимото си ядене от скариди и раци. Погледа за малко бавното им плъзгане отгоре, плоските им тела с цват на черна маслина, изпъстрени със стотици кафяви точки. Жалко, че адмиралът не може да хване една от тях, помисли си. И най-дребната тежеше поне тринадесет килограма.

Пит заплува в разширяващи се кръгове около въжето на котвата — очертаваше следа в пясъка отдолу, за да знае къде се намира. Под водата често му се струваше, че вижда фантастични картини — страхът помагаше предметите да придобият огромни размери. На петата си обиколка забеляза някакво тъмно очертание през синята мъгла. Бързо размаха плавници и се приближи към него. След тридесет секунди надеждите му се разбиха и изчезнаха. Оказа се силуетът на голяма назъбена скала, стърчаща от дъното като забравен и набръкан насред пустинята аванпост. Той без усилия се плъзна покрай огладените й от теченията стени, като се мъчеше да овладее замъгленото си от бързото спускане съзнание. Ехолотът едва ли беше засякъл това, мислеше си. Краят беше прекалено кос, за да прилича на корпуса на самолет.

После видя нещо върху пясъка само метър-два по-далеч. Черната боя по отчупената и изкривена врата така се сливаше с черния пясък, че едва я забеляза. Доплува до нея и се отдръпна изненадан, когато един голям омар набързо напусна новия си дом. По вътрешната обличовка нямаше никакви отличителни знаци. Пит трябваше вече да действа много бързо. Самолетът сигурно беше наблизо, но му се налагаше да отвори клапана за резервния въздух, което му оставяше възможност само за няколко минути дишане, а това едва му стигаше да стигне до повърхността.

Не му отне много време да го открие. Самолетът лежеше по корем, беше счупен на две в резултат от удара. Дишането му стана по-

трудно и явно трябваше да отвори клапана. Издърпа го и пое нагоре. Водният таван над главата му бавно ставаше по-светъл, докато той го приближаваше заедно с мехурите си. На десет метра спря и се огледа за кила на „Гримси“ — трябваше да се покаже, без да го забележат от брега. Корабът седеше като дебела патица с прибрани към корема крака и се поклащаше пиянски заедно с вълните. Беше се обърнал на сто и осемдесет градуса и сега дясната му страна беше към брега.

Издърпа се на палубата и като свали кислородните бутилки, изпълзя до кабината при щурвала. Сандекър, без да вдига глава, бавно закрепи въдицата си на перилото и също така бавно дойде и се приведе в отвора на вратата.

— Надявам се да си имал повече късмет от мен.

— Намира се на тридесет метра от дясната ни страна — докладва Пит. — Не ми остана време да огледам вътрешността — въздухът ми съвсем свърши.

— По-добре свали този костюм и изпий чаша кафе. И лицето ти е посиняло като вятърна мелница върху сервиз за хранене.

— Дръжте кафето топло. Ще си отдъхна, щом свърша работата, за която сме дошли. — Пит се отправи към вратата.

Сандекър го изгледа строго:

— Няма да ходиш никъде в следващия половин час. Има достатъчно време. Още е рано. Безсмислено е да се пренапрягаш. Като всички гмуркачи знаеш последствията от повторното гмуркане. Да се потапяш отново, преди да е минал половин час, е чиста лудост. — Замълча, за да бъдат осмислени думите му. — Виждал си хора, които са пищели като одрани от агонизиращата болка. Виждал си онези, които са оживели, но са останали парализирани. Дори да можех да летя с тая гемия, не бих успял да те откарам до Рейкявик за по-малко от два часа. Прибави още два за пътуване до Лондон и до най-близката камера за декомпресия. Няма начин, приятелю. Слез долу и си почини. Ще ти кажа, когато дойде време да се гмуркаш отново.

— Няма да споря, господин адмирал, печелите. — Пит съмъкна ципа на леководолазния си костюм. — Все пак мисля, че е по-разумно да се покажа на палубата, така че и тримата да се виждаме.

— Кой ще гледа? Брегът е пуст, а не сме срещали друг кораб, откакто сме излезли от пристанището.

— Брегът не е пуст. Имаме си един наблюдател.

Сандекър се обърна и погледна покрай водата към скалите.

— Може и да отарявам, но още не ми трябват очила. Да пукна, ако виждам нещо.

— Вдясно зад онай скала, която стърчи от самата вода.

— Нищо не забелязвам от толкова далече. — Той присви очи и погледна странично към мястото. — Ако взема бинокъла, ще е същото като надникване през ключалка, където откриваш чуждо око. Защо си толкова сигурен?

— Имаше отражение. Сънцето блесна върху нещо за миг. Трябва да е било бинокъл.

— Нека зяпат. Ако някой ни попита, ще обясним, че на Тиди ѝ е било лошо и е лежала на койката долу.

— Това извинение ще свърши работа — усмихна се Пит. — Доколкото в тая животия не могат да отличат Тиди от мен.

Сандекър се засмя.

— През бинокъл и от разстояние километър и половина дори собствената ти майка не би могла да види разликата.

— Не съм сигурен как бих приел това аз.

Сандекър се обърна и се взря в очите на Пит, а смехът му премина в суха усмивка.

— Хич не се опитвай. Само слез долу. Време е за дрямка. Ще ти пратя Тиди с чаша кафе. И без никакви щуротии. Знам как ти става слаб ангелът след тежко гмуркане.

Призрачна жълтеникова светлина се процеждаше през люка, когато Сандекър раздруса Пит. Събуди се бавно, със замъглено съзнание; от дрямката беше станал по-сънен, отколкото след осемчасово спане. Пит усети, че вълните са намалели — „Гримси“ едва се поклащаше. Нямаше и следа от вятър. Въздухът беше влажен и тежък.

— Промяна във времето ли, господин адмирал?

— Валмо мъгла — идва от юг.

— Кога се появи?

— Има петнадесет, може би двадесет минути.

— Нямаме много време.

— Достатъчно... за едно бързо гмуркане.

След няколко минути Пит отново бе облякъл костюма и се спусна във водата. Отново беше в света, където няма звуци, няма вятър, където въздухът е непознат. Издуха уши и зарита силно с плавниците със студени и изтръпнали мускули, с още замаян от съня мозък.

Плуваше тихо и без усилия, като закачен за жица през голяма течна капка. Носеше се през по-тъмни цветове, синьо-зеленото сега беше станало сиво. Плуваше без чувство за посока, като се изключеше инстинктът му и белезите по дъното, които бе запомnil. Тогава го откри.

Сърцето му задумка като тъпан, когато доближи предпазливо самолета, защото от опит знаеше, че влезе ли в усуканите останки, всяко движение ще представлява заплаха.

Стигна разбития отвор в корпуса на два метра от крилата, където го поздрави малка розова рибка, не по-дълга от петнадесет сантиметра. Оранжево-червените ѝ люспи контрастираха с тъмния фон и светеха в полумрака като миниатюрно коледно дърво. Тя се загледа за миг в Пит и закръжи пред маската му, докато той влизаше в самолета.

Веднага щом очите му свикнаха с мрака, видя бъркотията от седалки, откачени от нитовете си по пода и носещи се под тавана дървени кутии. Замъкна две от кутиите до отвора, изблъска ги навън и погледна как се издигат към повърхността. После откри ръкавица, в чийто отвор още имаше човешка ръка. Тялото, свързано със зеленикавата ръка, беше завряно между седалките в долния ъгъл на главната кабина. Пит издърпа трупа и претърси дрехите му. Трябва да е онзи, който стреляше с картечницата от вратата, реши Пит. Главата не беше привлекателна картина — беше разплескана до полутечна паста, а сивото вещество и отломките от черепа, обвити с червени нишки, се люлееха от течението. В джобовете на раздрания черен гащеризон нямаше нищо, освен отвертка.

Пит сложи отвертката под колана си, после донякъде с плуване, донякъде с пълзгане се премести в кабината на пилота. Като се изключеше разбитото предно стъкло пред втория пилот, сърцето на самолета изглеждаше празно и незасегнато. Но после по мехурчетата откри друг труп в единия ъгъл.

Мъртвият пилот носеше същия черен гащеризон. Бързият оглед не доведе до нищо — джобовете бяха празни. Розовата рибка доплува

край Пит и започна да гризе изскочилото дясно око на пилота. Тежко задъхан, Пит избути тялото нагоре и встрани. Пребори се с желанието да повърне в маската и изчака, докато овладее дишането си. Погледна подводния си часовник. Беше прекарал долу само девет минути, а не деветдесет, както му се струваше. Оставаше му обаче малко време. Бързо огледа рафтчето, като търсеще някакъв дневник или формуляр, каквото и да е с текст по него. Кабината добре пазеше тайните си. Нямаше никакъв документ. Дори към радиото не бяха залепени позивните на самолета.

Беше като излизане от матката, като раждане наново, когато се измъкна от самолета. Откритата вода сега беше станала по-тъмна, отколкото на влизане. След като провери опашката, се премести към десния двигател. Там нямаше надежда — почти целият беше потънал в тинята на дъното. Потръгна му с левия двигател. Не само стигна лесно до него, но кожухът му беше отчупен и турбините стояха открити за оглед. Но съдбата явно не беше на негова страна. Откри мястото, където трябваше да се намира разпознавателната таблица. Нямаше я. Стърчаха само четирите медни винта, които някога я бяха придържали.

Пит ядосано удари юмрук в отливката. Нямаше смисъл да търси повече. Явно всички отличителни знаци — по инструментите, електроинсталацията и останалите механични принадлежности на самолета — щяха да се окажат изтрити. Той прокле ума, който стоеше зад това. Изглеждаше немислимо човек да прецени и да направи планове за всички възможни злополуки. Въпреки почти ледената вода под маската му се появиха капчици пот. Умът му работеше безцелно, поставяше си въпроси и им отговаряше, но не стигаше до решение. Без да мисли, почти несъзнателно той проследи движенията на розовата рибка. Беше го последвала от кабината и сега се въртеше около сребрист предмет на около метър от носа на самолета. Пит задържа поглед върху рибката почти тридесет секунди, без да усеща нищо, освен отделящите се от него мехури, след което накрая реагира и разпозна в дългата сребърна туба хидравличния ресор на предното колело.

Бързо се прехвърли там и огледа цилиндъра внимателно. Ударът го беше откъснал от подпората му и го бе запратил заедно с гумата и колелото чак там. И тук положението беше същото — серийният номер на производителя беше изплен от алуминиевия кожух. После, тъкмо

когато се канеше да поеме нагоре, хвърли последен поглед надолу. В края на кожуха, където хидравличните тръбички се бяха отделили от свръзката си, Пит забеляза малък знак, две грубо издълбани в метал букви — SC. Като съмъкна отвертката от колана си, постави нейните инициали до другите. Буквите DP бяха същите като тези SC.

Добре. Нямаше смисъл да се мотае повече тук, помисли си. Въздухът се дишаше все по-трудно — белег, че кислородът в бутилката му намалява. Издърпа клапана на резервата и се отправи нагоре. Розовата рибка го следваше, така че той се обърна, препречи с ръка пътя ѝ, а после запрати морското същество зад една скала. Пит се усмихна и кимна. Игричият му компаньон трябваше да си потърси нов приятел.

Обърна се по гръб на дълбочина петнадесет метра и погледна право нагоре, където трябваше да е повърхността, защото искаше да се ориентира спрямо „Гримси“. Светлината беше еднаква отвсякъде, само издигащите се мехурчета показваха къде е неговата природна среда. Там бавно започна да просветлява, но все още беше много по-тъмно, отколкото при спускането му от „Гримси“. Нетърпеливата глава на Пит се показа от водата и бе погълната от дебелото наметало на мъглата. Господи, помисли си, невъзможно щеше да е да намери кораба в тая супа. Да се отправи към брега беше в най-добрния случай все едно да заложи едно към четири.

Пит свали кислородните бутилки, вързани към вече откопчания му колан с тежести, и пусна всичко към дъното. Сега можеше да плува спокойно благодарение на гумения си костюм за гмуркане. Остана притихнал, като едва дишаше, и се заслуша за някакъв звук през гъстото сиво одеяло. В началото чуваше само как водата се плиска около тялото му. После ушите муоловиха слаб дрезгав глас... глас, който пееше monotонно някаква детска песничка. Пит сложи длани до ушите си, като усили звука и определи откъде идва. Заплува с икономичен бrust и като измина петнадесетина метра, спря. Фалшивото пеене се чуваше по-силно. След пет минути докосна дясната страна на „Гримси“ и се издърпа на борда.

— Добре ли си поплувай? — попита го Сандекър, като че ли си бяха говорили допреди малко.

— Не беше приятното, а едва ли е и полезното. — Пит разкопча горнището на костюма и разкри косматите си гърди. Захили се на

адмирала. — Смешно нещо. Мога да се закълна, че чух сирена за мъгла.

— Не е било сирена, а баритонът от някогашния квартет на военното училище в Анаполис, випуск 1939.

— Никога гласът ви не е бил толкова добър, господин адмирал.

— Пит погледна Сандекър в очите. — Благодаря.

Сандекър се усмихна.

— Недей да благодариш на мене. Благодари на Тиди. На нея ѝ се наложи да изпее десет куплета.

В същия момент тя изплува от мъглата и го прегърна.

— Благодаря на Бога, че се завърна. — Притисна се към него, намокри се цялата, а косата ѝ се разроши.

— Хубаво е човек да знае, че са мислили за него.

Тиди отстъпи назад.

— Да сме мислили? Това е твърде меко казано. Адмирал Сандекър и аз бяхме направо разстроени.

— Говорете само за себе си, госпожице Ройъл — строго подхвърли Сандекър.

— Не сте ме заблудили и за секунда, господин адмирал. И вие бяхте разтревожен.

— Загрижен е думата — поправи я Сандекър. — Приемам го като лична обида, когато някой от хората ми се остави да бъде убит. — Обърна се към Пит: — Откри ли нещо полезно?

— Два трупа и почти нищо друго. Някой е хвърлил много труд, за да махне всички опознавателни знаци от самолета. Всеки сериен номер върху всеки уред е бил изличен още преди злополуката. Единственият знак бяха две букви, издълбани върху хидравличният цилиндър за предното колело. — Той с благодарност прие хавлията от Тиди. — Кутиите, които изпратих нагоре. Прибрахте ли ги?

— Не беше лесно — призна Сандекър. — Изплуваха на петнадесет метра от нас. След двадесет опита — не съм размахвал прът от години — успях да ги хвана и да ги придърпам.

— Отворихте ли ги? — попита Пит.

— Да. В тях има миниатюрни модели на сгради... като кукленски къщи.

Пит вдигна глава.

— Кукленски къщи? Искате да кажете триизмерни архитектурни модели?

— Наричай ги както ти харесва. — Сандекър сгря, за да изхвърли угарката си зад борда. — Много фина изработка. Детайлите на всяка от тях са поразителни. Могат дори да се разделят на етажите, за да се огледа вътрешността.

— Нека ги видя.

— Отнесохме ги в салона — обясни Сандекър. — Там би могъл също да сложиш сухи дрехи и да излееш чаша горещо кафе в стомаха си.

Тиди се върна, вече преоблечена с блуза и спортни панталони. Деликатно се обърна с гръб, когато Пит започна да сваля леководолазния костюм, преди да си сложи пъстрите, причудливи дрехи.

Той ѝ се усмихна, докато тя се бе надвесила над печката в салона.

— Поддържала си дрехите ми топли — закачи я.

— Хомосексуалните ти атрибути ли? — Тиди се обърна и го изгледа, а лицето ѝ леко се изчерви. — Шегуваш ли се? Ти си поне двадесет сантиметра по-висок и тежиш към тридесет кила повече. Буквално плувах из проклетите дрехи. Като че ли бях влязла в палатка. Студеният вятър се носеше по краката ми, по шията и ръцете като ураган.

— Искрено се надявам да не ти се е повредило нещо важно.

— Ако намекваш за бъдещия ми полов живот, боя се за най-лошото.

— Моите съболезнования, госпожице Ройъл. — Тонът на Сандекър не беше особено убедителен.

Той качи кутиите на масата и вдигна капаците.

— Добре, ето го пълния комплект, включително с мебелите и пердетата.

Погледна в първата кутия.

— Изглежда, нищо не им е станало от водата.

— Бяха херметически затворени — обясни Сандекър. — И всяка кутия е била така здрава, че от удара не ѝ е станало нищо.

Да се каже, че моделите представляваха просто шедьоври на микроскопичното изкуство, би било крайно недостатъчно. Адмиралът

имаше право. Детайлите бяха удивителни. Всяка тухла, всеки перваз бяха съвсем точни по мащаб и разположение. Нищо не беше забравено. Картините по стените бяха съвсем верни по цвят и оформление. Дори дамаските на мебелите изглеждаха като фабрични. Телефоните по бюрата имаха слушалки, които можеха да се местят, и бяха свързани чрез жици със стените. Като връх на всичко рулата тоалетна хартия в баните можеха да се намотават и размотават. Първият модел на сграда се състоеше от четири етажа и мазе. Пит внимателно вдигаше етажите един по един, изучаваше съдържанието и внимателно ги връщаше. После разгледа втория модел.

— Тази сграда я знам — прошепна Пит.

Сандекър вдигна глава.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Тя е розова. Човек трудно забравя постройка, изградена от розов мрамор. Беше преди около шест години, когато влязох сред тези стени. Баща ми работеше в икономическа надзорна комисия към президента и трябваше да се срещне с финансовите министри на някои латиноамерикански страни. Взех си тридесетдневна отпуска от Военновъздушните сили и станах негов пилот и секретар по време на пътуването. Да, спомням си я много добре, особено една екзотична черноока малка секретарка...

— Спести ни любовните лирични отклонения — нетърпеливо го прекъсна Сандекър. — Къде се намира?

— В Ел Салвадор^[1]. Моделът е съвършен миниатюрен двойник на капитолия в Доминиканската република. — Посочи първата кутия. — Ако съдя по дизайна, другият модел също е правителствена сграда на някоя страна в Южна или Централна Америка.

— Чудесно — без ентузиазъм се съгласи Сандекър. — Попаднали сме на някакъв тип, който събира миниатюрни капитолии.

— Не ни показва кой знае какво. — Пит прие от Тиди чашата кафе и замислено отпи от него. — Освен че черният реактив е изпълнявал две задачи.

Сандекър срещна погледа му.

— Искаш да кажеш, че е носил нанякъде тези модели, когато е сменил курса си, за да свали тебе и Хънуел?

— Точно така. Някой от риболовните траулери на Рондхайм навярно е забелязал как хеликоптерът ни приближава към Исландия, и

е отклонил реактива по радиото, за да ни причака, когато приближим брега.

— Защо Рондхайм? Не виждам нищо веществено, което да го свързва с всичко това.

— Посочих го наслуки — сви рамене Пит. — Признавам. Освен това аз самият не съм убеден, че той може да има нещо общо. Рондхайм прилича на камериера от старите криминални филми. Всяко косвено доказателство и всяко съмнение води към него и го превръща в най-очевидния заподозрян. Но накрая се оказва, че дружелюбният ни камериер е прикрит полицай, а престъпникът е най-невзрачният тип.

— Някак не мога да си представя Рондхайм като прикрит полицай. — Сандекър прекоси кабината и си доля в чашата кафе. — Но ми е достатъчно неприятен, за да ми се иска по някакъв начин да стои зад смъртта на Фирие и Хънуел, така че да можем да се насочим към него и да го изобличим.

— Няма да е лесно. Позициите му са твърде солидни.

— Ако питате мене — намеси се Тиди, — вие двамата заговорничите срещу него, защото има такова влияние над госпожица Фирие.

Пит се изсмя.

— За да ревнуваш, трябва първо да обичаш.

Сандекър ѝ се ухили:

— Започна да ви се показва змийското езиче, госпожице.

— Не го правя от злоба. На мене ми харесва Кирсти Фирие.

— Предполагам, че ти харесва и Оскар Рондхайм — предположи Пит.

— Не бих харесвала тая змия дори да беше генерал от армията на спасението — тръсна глава тя. — Но трябва да му се признае заслуженото. Сложил е Кирсти и компанията „Фирие“ в малкия си джоб.

— Защо? Отговори ми на това! — замислено каза Пит. — Как може Кирсти да го обича, след като се ужасява от него?

Тиди поклати глава.

— Не знам. Все още виждам болката в очите ѝ, когато той стисна шията ѝ.

— Може тя да е мазохистка, а Рондхайм садистът? — предположи Сандекър.

— Ако Рондхайм стои зад тези ужасни убийства, трябва да предадете всичко, което знаете, на съответните власти — умолително каза Тиди. — А ако упорствате да се ровите в това нещо, и двамата ще бъдете убити.

Пит се престори на натъжен.

— Срамота, господин адмирал. Собствената ви секретарка така да подценява любимите си хора. — Изгледа печално Тиди. — Защо си такава?

Сандекър въздъхна.

— В наши дни е почти невъзможно да намериш предан подчинен.

— Предан ли? — Тиди ги изгледа, като че ли бяха полудели. — Кое друго момиче ще се остави да го лашкат през половината свят в неудобни военни товарни самолети, ще мръзне в смрадливи стари корабчета посред северния Атлантик и ще се подлага на непрестанни унижения заради жалката заплата, която получавам? Ако това не е преданост, бих искала да знам тогава какво е тя според вас, незачитащите нищо мъже?

— Глупост! Така я наричам аз. — Сандекър сложи двете си ръце на раменете ѝ и я погледна топло в очите. — Повярвай ми, Тиди, много ценя твоето приятелство и грижите ти за мен. Убеден съм, че Дърк също така те цени. Но трябва да ме разбереш — близък мой приятел и трима от хората ми са убити, направено е посегателство и срещу Дърк. Не съм от тези, които ще се скрият под леглото и ще повикат ченгетата. За бога, цялата тази бъркотия е предизвикана от неизвестни хора. Когато открием кои са те — тогава и само тогава — ще отстъпя и ще ги оставя на закона и на правозащитниците. Разбираш ли?

Изненадата от внезапната привързаност към нея, проявена от Сандекър, явно бе развълнувала Тиди, защото в очите ѝ се появиха едри сълзи. Опря глава на гърдите на адмирала.

— Чувствам се такава маймуна — измърмори тя. — Винаги си отварям устата, когато е най-малко подходящо. Следващия път, когато направя така, по-добре напъхайте парцал в нея.

— На това можеш да разчиташ — каза ѝ той по-внимателно, отколкото Пит някога го беше чувал да говори. Сандекър задържа Тиди още цяла минута, преди да я пусне. — Добре, хайде да вдигаме котва и

да потегляме към Рейкявик. — Обичайният му дрезгав тон се беше върнал. — С удоволствие ще изпия един горещ пунш.

Пит изведнъж стана напрегнат, вдигна ръка и отиде до вратата на кабината. Звукът се чуваше глухо, но настоятелно. През одеялото мъгла долиташе постоянно бучене — шум на мотор, който работи на много големи обороти.

---

[1] Град в едноименна местност в Чили, известна с минните си находища на мед. — Бел.пр. ↑

XI

— Чувате ли, господин адмирал?

— Чувам. — Сандекър се беше озовал до рамото му. — На около три мили е и се приближава бързо. — Съсредоточи се за няколко секунди. — Според мен идва право срещу нас.

Пит кимна.

— Идва точно отсреща. — Взря се в мъглата, без да вижда нищо.

— Звучи странно, като воя на самолетен двигател. Сигурно имат радар. Никой щурман, и с птичи мозък да е, не би се понесъл с пълна скорост в такова време.

— Тогава знаят, че сме тук — прошепна Тиди като че ли някой зад перилото можеше да я чуе.

— Да, знаят, че сме тук — съгласи се Пит. — Освен ако не правя голяма грешка, запътили са се да ни разпитат. Всеки незаинтересован непознат плавателен съд би се задържал на по-голямо разстояние още когато различи показанията ни на радара. А този направо се носи към нас. Предлагам да ги поразвлечем малко.

— Като три заека, които искат да си поиграят с глутница вълци — горчиво каза Сандекър. — Те ще са десет пъти повече от нас и... — добави тихо той — безспорно ще са въоръжени до зъбите. Найдобрият ни шанс са стърлингите. Тръгнем ли, за посетителите ще бъде толкова лесно да ни хванат, колкото за кокер шпаньола да настигне ловджийско куче в жегата.

— Не се надявайте на това, господин адмирал. Ако знаят, че сме тук, ще им е ясно и какъв кораб имаме, както и каква е скоростта му. Дори да решат да ни гонят, явно разполагат с машина, която ще надмине „Гримси“. Залагам на предположението, че сме в ръцете им.

— Кораб с подводни криле. Така ли мислиш? — бавно попита Сандекър.

— Точно така — отвърна Пит. — Което значи, че максималната им скорост ще е някъде между четиридесет и пет, петдесет възела.

— Не е добре — промълви Сандекър.

— Не е и толкова лошо — отвърна Пит. — Имаме поне две преимущества. — Той бързо изложи плана си.

Тиди, която седеше на пейката, усети, че тялото ѝ изтръпва, а лицето ѝ под грима придобива мъртвешка бледност. Не можеше да повярва на ушите си. Разтрепери се и дори гласът ѝ стана несигурен.

— Не би... не би могъл да мислиш наистина това.

— Ако не го мисля — процеди Пит, — ще се окажем в бедствено положение. — Замълча, погледна пребледнялото ѝ, неразбиращо лице и нервно пробягващите по плетената блуза длани.

— Но ти си замислил хладнокръвно убийство. — За миг устните ѝ се раздвишиха, без да се чуе звук, но после събра силите си: — Не можеш да убиваш хората без предупреждение. Невинни хора, които дори не познаваш!

— Стига толкова — рязко я прекъсна Сандекър. — Нямаме време да обясняваме фактите от живота на една уплашена жена. — Погледна я разбиращо, но гласът му остана твърд. — Моля те, слез долу и се закрий с нещо, което ще спре куршумите. — Завъртя се към Пит. — Вземи противопожарната брадва и прережи котвата. Дай ми знак, когато искаш пълна скорост.

Пит избута Тиди към салона.

— Никога недей да спориш с капитана на кораба. — Тупна я отзад. — И не се бой. Ако диваците са добри, няма какво да те тревожи.

Беше вдигнал брадвата във въздуха, когато стърлингите заработиха. „Добре е, че не трябва да плащаме щетите“, измърмори на себе си и замахна силно с брадвата към перилото, като запрати тридесетсантиметровото въже и прикачената за него котва завинаги на дъното.

Невидимият кораб вече почти ги връхлиташе, като ревът на двигателите му затихна, когато кормчията намали скоростта в готовност да мине покрай „Гримси“. От мястото на носа, където беше легнал, стиснал дръжката на брадвата, Пит чу как кърмата плесна във вълните, след като по-ниската скорост накара подводните криле да потънат по-дълбоко. Повдигна се внимателно, като присви очи и напразно се помъчи да различи през гъстата мъгла някакво движение. Пространството около носа беше почти тъмно. Нямаше видимост повече от пет метра.

После забеляза лявата част на смътен корпус. Едва различи няколко неясни силуeta, застанали на предната палуба, като зад тях явно светеше кабината на щурвала. Беше като кораб привидение с екипаж от неясни призраци. Голямото сиво очертание се надигна заплашително и се надвеси над „Гримси“ — непознатият беше дълъг почти тридесет метра, допусна Пит. Вече виждаше ясно и останалите — надвесени мълчаливо над фалшборда, приведени, сякаш се готвеха за скок. Автоматичните пушки в ръцете им му обясниха всичко съвсем ясно.

Спокойно и точно, на не повече от два метра и половина от дулата, Пит направи три неща едновременно. Удари брадвата странично по шпила, знакът за Сандекър. Със същия замах запрати брадвата през въздуха и видя острието й да се забива в гърдите на силуeta, който вече скачаше на палубата на „Гримси“. Срещнаха се във въздуха и грозен вик долетя от гърлото на человека, когато той и брадвата се стовариха заедно до перилото. Увисна там за миг, като безкръвните нокти на едната му ръка стискаха дървото, а после падна в сивата вода. Още преди морето да се е затворило над главата му, Пит се бе изхвърлил върху лъскавите греди на палубата, а „Гримси“ скочи напред като подплашена импала, подгонен от залп, който помете палубата и кабинката на щурвала, преди старият кораб да изчезне в мъглата.

Като пълзеше под куршумите, Пит се измъкна назад до прага на кабинката. Подът беше покрит със стъкло и дървесни отломки.

— Някакви попадения? — спокойно попита Сандекър, като гласът му едва надвиваше воя от ауспусите на стърлингите.

— В мене дупки няма. Вие как сте?

— Мръсникът се беше прицелил в главата ми. Като добавиши към това факта, че бях успял да се направя висок само деветдесет сантиметра, комбинацията беше добра. — Обърна се и се замисли. — Стори ми се, че чух писък тъкмо преди цялата дандания.

Пит се захили.

— Няма да ви лъжа. Предизвика го малката ми брадва.

Сандекър поклати глава.

— Изкаран съм тридесет години във флота и за първи път ми се случва човек от екипажа да трябва да отблъсне абордаж.

— Проблемът сега е как да избегнем повторното изпълнение.

— Няма да е лесно. Ние плаваме на сляпо. В проклетия им радар се вижда всяко наше движение. Най-страшното е, ако ни бълснат. С десет-двадесет възела по-голяма скорост те имат предимство в тази игра на сляпа баба. Ако щурманът им изобщо има акъл, ще ни задмине с по-високата си скорост, после ще направи завой от деветдесет градуса и ще ни удари право в средата.

Пит помисли за миг.

— Да се надяваме, че щурманът им не е левак.

Сандекър се намръщи.

— Не те разбирам.

— Леваците са малцинство. По-голям е процентът на хората, които си служат с дясната ръка. Когато корабът на подводни криле започне отново да ни връхлита с нос на по-малко от четиристотин метра зад задника ни, в тази секунда щурманът инстинктивно трябва да наклони надясно, преди да ни удари и да ни разбие. А това ни дава възможност да използваме едно от двете си предимства.

Сандекър го изгледа.

— Аз не мога да измисля и едно, камо ли две.

— Корабът на подводни криле зависи от скоростта си, за да го държат нагоре. Подводните криле се движат през водата също както крилете на самолета се движат във въздуха. Голямото му преимущество е скоростта, но големият му недостатък е маневреността. Казано по-просто, този кораб изобщо не може да се завърти.

— А ние можем. Това ли е?

— „Гримси“ може да направи два кръга вместо техния един.

Сандекър вдигна ръце от щурвала и сплете пръсти.

— Звучи чудесно, само че не знаем кога ще започнат завоя си.

Пит въздъхна.

— Ще слушаме.

Сандекър го погледна.

— Да си спрем двигателите?

Пит кимна. Когато Сандекър върна ръцете си на щурвала, кокалчетата му побеляха, а устните му се стегнаха.

— Ти ми предлагаш някакъв дяволски хазарт. Достатъчно е само стартерът на един от стърлингите да засече, за да се превърнем в лесна мишена. — Кимна към салона. — А мислиш ли изобщо за нея?

— Мисля за всички ни. Дали ще стоим, или ще побегнем — това така или иначе ни е шансът. Залог от последния долар на комарджията, наречете го както искате, но колкото и малко вероятна да е, това е възможността ни.

Сандекър огледа внимателно високия мъж, застанал до вратата. Видя, че очите му са решителни, а брадичката непоколебима.

— Спомена за две възможности?

— Другата е изненадата — тихо каза Пит. — Ние знаем какво ще направят те. Имат радар, но не могат с него да прочетат в умовете ни. Това е втората и най-важна възможност — неочекваният ход.

Пит погледна отново часовника си. Един и тридесет, още беше рано следобед. Сандекър беше изключил двигателите и Пит с мъка успяваше да се държи буден — внезапната тишина и спокойствието на мъглата притъпяваха съзнанието му. Сълънцето отгоре беше избледнял бял диск, който ставаше по-ярък и потъмняващ в зависимост от слоя мъгла. Дишащ бавно и равномерно, за да не позволи влагата и студът да проникнат в дробовете му. Трепереше в дрехите си, които се бяха навлажнили от капчиците вода. Седеше на предния люк и чакаше от ушите му да изчезне воят на стърлингите и да го замени шумът от двигателя на кораба с подводни криле. Не му се наложи да чака дълго. Скоро долови стабилният грохот на хидроплана, който изглеждаше още по-силен от пукането в ауспусите му.

Този път всичко трябваше да бъде съвършено. Втори такъв случай нямаше да има. Радарният оператор на другия кораб навсярно вече отчиташе, че сигналът на екрана му е престанал да се движи и е спрял на място. Докато уведомеше командира си и вземеха решение, щеше да е прекалено късно за промяна в курса. По-високата скорост на хидроплана щеше да насочи носа му върху „Гримси“.

Пит провери за десети път наредените контейнери до себе си. Това сигурно беше най-мизерният арсенал на света, помисли си. Единият беше измъкнатият от Тиди четирилитров стъклен буркан от салона. Другите три бяха стари и ръждиви тенекии за газ, които Пит беше намерил в сандък на машинното отделение. Освен съдържанието им и платнените фитили, които стърчаха от капаците, четирите съда имаха малко общо помежду си.

Хидропланът вече беше близо — много близо. Пит се обърна към кабината и извика:

— Сега!

После запали фитила на стъкления буркан със запалката си и се стегна за внезапното ускорение, което се молеше да усети.

Сандекър натисна стартера. Двата стърлинга по 420 конски сили изкашлиха един-два пъти и запалиха с рев. Той извъртя щурвала вдясно и даде пълна газ. „Гримси“ пое по водата като състезателен кон със стрела, забита в задника. Адмиралът мрачно държеше щурвала и почти очакваше да се сблъскат с носа на хидроплана. После изведнъж едно от ребрата на щурвала се отчути и се бълсна в компаса и той се досети, че кабината я обстреляха. Все още не виждаше нищо, но знаеше, че екипажът на хидроплана стреля на сляпо през мъглата, воден единствено от командите на радарния оператор.

Напрежението на Пит беше невъобразимо. Погледът му сновеше от стената мъгла пред носа към буркана в ръката му. Пламъкът на фитила вече се приближаваше опасно към гърлото, в което беше потопен, и бензина отдолу. Пет секунди, не повече, и трябваше да запрати буркана зад борда. Започна да брои. Пет отминаха. Шест, седем. Вдигна ръка. Осем. Тогава хидропланът изскочи от мъглата срещу тях и мина на не повече от три метра от перилото на „Гримси“. Пит метна буркана.

Следващата секунда остана запечатана в паметта на Пит до края на живота му. Ужасяващ образ на висок русокос човек, хванат за перилото, който в шок и недоумение гледаше смъртоносното нещо, хвърчащо през влажния въздух към него. После бурканът се разби в стената отзад и той изчезна сред експлозията на издигналия се ярък огън. Пит не видя повече нищо. Двата кораба се бяха разминали и хидропланът се бе загубил.

А и нямаше време да мисли. Бързо запали фитила на една от тенекиите, когато Сандекър зави на сто и осемдесет градуса по дирите на хидроплана. И той се беше забавил. Пулсирацият жълто-червен блясък се виждаше добре през сивата мъгла. Адмиралът се насочи право натам. Сега стоеше съвсем изправен. Беше сигурно, че който и да бе стрелял към „Гримси“ преди тридесет секунди, сега не би стоял на пламтящата палуба с надеждата да надупчи старото корито. Нито

пък хидропланът можеше да бълсне каквото и да е, преди огънят да бъде изгасен.

— Удари ги пак — извика той на Пит през строшения прозорец на кабината. — Дай им на мръсниците да опитат от собственото си лекарство.

Пит не можа да отговори. Едва успя да хвърли горящата тенекия, преди Сандекър отново да завърти щурвала към носа на хидроплана за трета поредна атака. Още два пъти обърнаха в мъглата и още два пъти Пит запрати назъбените обгарящи тенекии, докато изчерпа арсенала си.

Тогава „Гримси“ бе застигнат от ударната вълна, която събори Пит на палубата и изкърти останалото стъкло от кабината на Сандекър. Хидропланът беше избухнал с вулканичен рев на огън и горящи отломки и веднага се бе превърнал целият в горящ пъкъл от край до край.

Ехoto се върна от скалите на брега и отново отлетя към тях, когато Пит накрая успя да се изправи колебливо на крака и огледа невярващо хидроплана. Онова, което навремето е било великолепен кораб, сега гореше безнадеждно до самата ватерлиния. С клатушкане отиде до кабината — загубил временно равновесие от бученето в ушите и лекото сътресение — докато Сандекър забавяше „Гримси“ и го насочваше към пламтящите рзвалини.

— Виждаш ли някой оцелял? — попита Сандекър. От леко срязаната му буза струеше кръв.

Пит поклати глава.

— Получиха си го — заяви той равнодушно. — Дори някой от екипажа да успее да стигне жив до водата, ще е умрял от студ, преди да го намерим в тая бъркотия.

Тиди влезе в кабината, като придържаше с една ръка червеникаволилав белег на челото си и с изражение на пълно неведение.

— Какво... какво стана?

— Не бяха резервоарите за гориво — отвърна Сандекър. — В това поне съм сигурен.

— Съгласен съм — мрачно кимна Пит. — На борда трябва да е имало експлозиви, на които е попаднала последната ми саморъчна запалителна бомба.

— Доста неразумно от тяхна страна. — В гласа на Сандекър се чувствува почти радост. — Неочакван ход каза ти и беше прав. На тъпите гадини никога не им е хрумвало, че заклещените мишки могат да се бият като тигри.

— Поне малко оправихме резултата. — На Пит би трябвало да му е криво, но съвестта не го беспокоише. Отмъщение — той и Сандекър бяха действали в стремеж за самозашита и заради отмъщението. Бяха направили вноска, за да си върнат за смъртта на Хънуел и останалите, но до окончателното разплащане оставаше още много. Странно, мислеше си, колко лесно е да убиваш хора, които не познаваш. „Страхувам се, че грижата за живота ще ви коства скъпо“, му беше казал доктор Йонсон. „Умолявам ви, приятелю, не се колебайте, когато дойде моментът.“ Пит изпитваше мрачно задоволство. Моментът беше дошъл и той не се бе поколебал. Нямаше време дори да помисли за болката и смъртта, които беше причинил. Запита се дали това подсъзнателно приемане на убийството на напълно непознати не правеше войните по-приемливи за човешката раса.

Приглушеният глас на Тиди прекъсна мислите му.

— Те всички са мъртви. Всички са мъртви. — Започна да хълца с ръце, притиснати към лицето, и с треперещо тяло. — Вие ги убихте, хладноокръвно ги изгорихте.

— Много те моля, любезна госпожице — студено я спря Пит. — Отвори си очите! Добре се огледай наоколо. Тези дупки в дървенията не са направени от кълвачи. Ако трябва да цитирам, мога да се позова на всеки каубойски филм — те извадиха пистолет първи и ние нямахме избор, шерифе; залогът беше те или ние. Сбъркала си със сценария, мила. Добрите сме ние. Тяхното намерение беше да ни убият хладноокръвно.

Тя отново вдигна глава към слабото му решително лице, видя пълните с разбиране зелени очи и изведнъж се засрами.

— Нали ви казах и на двамата? Предупредих ви да ми запушите устата следващия път, когато ме хване истерията и започна да приказвам.

Пит посрещна погледа ѝ.

— С адмирала така или иначе сме те изтърпели досега. Докато ни сервираш редовно кафето, няма да се оплачем на началството.

Тя се надигна на пръсти и нежно целуна Пит с обляно от сълзи лице.

— Двете кафета вече са на път. — Изтри очи с пръсти.

— И си оплакни лицето — усмихна ѝ се той. — Гримът от очите ти вече се е запътил към брадичката.

Тя послушно се обърна и тръгна към салона. Пит погледна Сандекър и му смигна. Адмиралът му кимна в израз на мъжко съгласие и отново се вторачи в горящия кораб.

Кърмата на хидроплана вече беше във водата и целият бързо потъващ. Морето се затвори над планширите, гълтна пламъците, парата се събра в облак и кораба вече го нямаше. След секунди само бълбукаща каша, неразличими останки и мръсна пяна бележеха единствено мястото на гроба. Сякаш корабът беше само мъглияв кошмар, изчезнал с края на нощта.

Пит напрегна воля и върна мислите си към реалността.

— Няма смисъл повече да се мотаем тук. Предлагам да се отправим обратно към Рейкявик колкото можем по-бързо през тази мъгла. Ще бъде по-добре за всички, ако сме по-далеч от този район, преди времето да се е прояснило.

Сандекър погледна часовника си. Беше един и четиридесет и пет. Цялата драма се беше разиграла само за петнадесет минути.

— Мисълта за горещия пунш ми изглежда все по-съблазнителна — призна си той. — Ти стой при ехолота. Когато дъното се издигне над тридесет метра, поне ще знаем, че се приближаваме към брега.

След три часа и на двадесет мили югозападно от Рейкявик заобиколиха края на полуострова на Кефлавик и излязоха от мъглата. Вечното на вид исландско слънце ги поздрави с искрящото си великолепие. Самолет на „Pan American“ излетя от международното летище на Кефлавик, извиси се над тях и направи широк кръг на изток към Лондон, като блестящата му алуминиева повърхност отразяваше яркото небесно светило. Пит го изгледа замечтано и му се прииска той да е в кабината и да гони облаците, вместо да стои на палубата на старото корито.

Сандекър прекъсна мислите му.

— Не мога дори да ти опиша колко съжалявам, че връщаме кораба на Рондхайм в такъв окаян вид. — Хитра дяволита усмивка пробяга по лицето му.

— Загрижеността ти е трогателна — насмешливо отвърна Пит.

— По дяволите, Рондхайм може да си го позволи. — Сандекър свали едната си ръка от щурвала и махна към разбитата кабина. — Малко маджун, малко боя, нови стъкла и всичко ще стане както преди.

— Рондхайм може и да се изсмее за щетите на „Гримси“, но няма да се затъркаля по пода от смях, когато разбере за съдбата на хидроплана и екипажа му.

Сандекър се обърна към Пит.

— Но как би могъл да свържеш Рондхайм с хидроплана?

— Връзката е корабът, върху който се намираме.

— Това не е достатъчно — припряно вметна Сандекър.

Пит седна на пейката до спасителните пояси и запали цигара.

— Рондхайм познава много добре правилата за котката и мишката. Планът му беше отличен, но пренебрегна възможността едно към хиляда, че ще задигнем неговото корабче. Ние се чудехме защо „Гримси“ е привързан на пристана на Фирие... Намирал се е там, за да ни проследи. Малко след като вдигнехме котва и тръгнехме из пристанището с луксозната яхта, екипажът му щеше да се появи на пристанището и да се отправи по петите ни с жалкия съд. Започнехме ли да се държим подозрително в морето, не би имало начин да се отървем от тях. Яхтата навярно е в състояние да развие двадесет възела. А вече се убедихме, че „Гримси“ се справя и с четиридесет.

— Изражението по някои лица трябва да е било забавна гледка — усмихна се Сандекър.

— Без съмнение за известно време е имало паника — съгласи се Пит, — докато Рондхайм е успял да измисли друг вариант. Трябва да му се признае, умен мръсник е. И е бил по-подозрителен към действията ни, отколкото предполагахме. Все пак не е бил напълно сигурен какво сме намислили. Решаващият момент е дошъл, когато случайно попаднахме на този кораб. А след като шокът е отминал, погрешно е допуснал, че сме разбрали плановете му и нарочно го залъгваме. Но тогава вече е знаел накъде сме тръгнали.

— Към черния самолет — съгласи се Сандекър. — И е смятал да ни даде за храна на рибите, след като му покажем точното местоположение, нали?

Пит поклати глава.

— Не мисля, че от самото начало е смятал да ни ликвидира. Бяхме го заблудили с рибарските си принадлежности. Предполагал е, че ще се опитаме да открием останките от повърхността, а после ще се върнем за подводната работа.

— И какво го е накарало да промени мнението си?

— Сведенията от наблюдателя му на брега.

— А той откъде се е взел там?

— Пристигнал е от Рейкявик с кола. — Пит дръпна дълбоко от цигарата и задържа дима, преди да го издуха, после продължи: — Да ни следи от въздуха за него не е било проблем, но при спускането на исландската мъгла е можел да ни изгуби, затова просто е наредил на своя човек да отиде до полуострова на Кефлавик и да ни чака там. Ние не закъсняхме и наблюдателят ни е последвал по крайбрежния път, като е спрял, когато сме хвърлили котва. Всичко му се е струвало нормално през бинокъла, но — също като Рондхайм — и ние приехме много неща за сигурни, а пренебрегнахме нещо дребно.

— Не може да бъде — възрази Сандекър. — Взехме всички предпазни мерки. Който и да ни е наблюдавал, би имал нужда от най-мощния телескоп, за да познае, че Тиди се е предрешила в твоите дрехи.

— Така е. Но ако слънцето е осветило мехурите ми, когато са излизали на повърхността, всеки би могъл да ги забележи с какъвто и да е бинокъл.

— По дяволите! — изруга Сандекър. — Вярно е, че едва се забелязват отблизо, но отдалече при спокойно море и подходящ ъгъл на слънцето... — Поколеба се.

— Наблюдателят тогава се е свързал с Рондхайм — най-вероятно е имал радиотелефон в колата си — и му е казал, че сме започнали да се гмуркаме към останките. Рондхайм се е оказал в безизходица. Трябвало е да бъдем спрени, преди да открием нещо жизненоважно за играта му. Трябвало е да намери кораб, способен да развива скоростта на „Гримси“, та и по-голяма. Тогава се появява хидропланът.

— А жизненоважното нещо? — обади се Сандекър.

— Вече знаем, че не са били самолетът или екипажът му. От тях са били отнети всички разпознавателни знаци. Остава товарът.

— Моделите?

— Моделите — повтори Пит. — Те не са изработени само като хоби. Служат за определена цел.

— И как, по дяволите, смяташ да откриеш за какво са предназначени?

— Просто е — хитро се захили Пит. — Рондхайм ще ни каже. Ще ги оставим при момчетата от консулството в лодката със стръв, а после ще доплаваме до пристана „Фирие“ като че ли нищо не се е случвало. Рондхайм ще изгаря от нетърпение да разбере дали сме открили нещо. Разчитам, че ще направи прибръздана стъпка. И тогава ние ще го сръчкаме, където боли най-много.

XII

Беше четири часът, когато се привързаха към пристана „Фирие“. Кеят беше пуст, началникът и пазачът очевидно ги нямаше наоколо. Но това не можеше да заблуди Пит и Сандекър. Те знаеха, че всяко тяхно движение се наблюдава, откакто „Гримси“ беше заобиколил пристанищния вълнолом.

Преди да напусне окаяното и нащърбено корабче заедно с Тиди и Сандекър, Пит остави една бележка при щурвала.

Съжалявам за бъркотията. Нападна ни ято червеношиести вредители. Впишете ремонта на наша сметка.

Подписа я *Адмирал Джеймс Сандекър*.

След двадесет минути се намираха в консулството. Младите служители, които бяха се справили толкова майсторски с ролята на професионални продавачи на стръв, ги бяха изпреварили с пет минути и вече бяха заключили двата модела в касата на консула. Сандекър им благодари от сърце и им обеща да замени леководолазната екипировка, която Пит бе принуден да пусне на дъното, с най-добрата, произвеждана в САЩ.

Пит набързо взе душ, преоблече се и пое с такси към летището в Кефлавик.

Наётото черно волво скоро напусна чистия от мъгла красив град и навлезе в тесен асфалтов пояс покрай крайбрежието. Вдясно се простираше Атлантикът и в момента водите му бяха сини като егейското обкръжение на гръцките острови. Вятърът духаше откъм морето и той усещаше мириза от малката флотилия риболовни лодки, които се прибираха към пристанището, надигани от неуморните вълни. Отляво се простираха зелени поля, в които ниви се редуваха с ливади с пасящи крави и прочутите дългогриви исландски понита.

Докато минаваше през красивата околност, Пит се замисли за викингите, тези мръсни и здраво пиещи биячи, които бяха опустошили всеки цивилизиран бряг, на който им бе стъпил кракът. Романтиката, преувеличаването и разкрасяването обаче ги бяха съпътствали през вековете. Бяха пристигнали и в Исландия, бяха процъфтели, а след това изчезнали. Но традициите на древните скандинавци не бяха забравени в тази страна, където корави, загрубели от морето мъже излизаха всеки ден през бурите и в мъглата да прибират рибата, която хранеше нацията и нейната икономика.

Мислите на Пит скоро бяха върнати в реалността от гласа на шофьора на таксито, тъй като вече навлизаха в летището.

— При главната сграда ли искате да ви оставя, сър?

— Не, при хангарите за поддръжка.

Шофьорът се замисли за миг.

— Съжалявам, сър. Те се намират в самия край на аерогарата, където обикновените граждани нямат достъп. При пистите се допускат само служебни автомобили.

Нещо в акцента на шофьора заинтригува Пит. После се сети какво е. Чувстваше се безспорна среднозападна американска напевност.

— Да опитаме все пак, а?

Шофьорът сви рамене, изтегли колата до вратата към пистите и спря при знака на висок, слаб, сивокос човек в синя униформа, който излезе от строга бяла барака, каквато, изглежда, имаше при всички входни врати. Той приятелски допря пръсти до козирката на фуражката си. Пит свали прозореца и му показа служебната си карта от Военновъздушните сили.

— Майор Дърк Пит — представи се той официално. — Изпълнявам важна задача на американското правителство и ми трябва достъп до търговския хангар, където се държат самолетите с полети без разписание.

Пазачът го гледаше безучастно, докато Пит приказваше, после се усмихна глуповато и сви рамене.

Шофьорът излезе от колата.

— Той не разбира английски, господин майор. Позволете ми да преведа.

Без да изчака потвърждение, шофьорът сложи ръка на рамото на пазача и внимателно го поведе обратно към вратата, като му говореше бързо на исландски и ръкомахаше оживено. Това беше първата възможност за Пит да го огледа добре.

Шофьорът беше среден на ръст, малко под метър и осемдесет, на двадесет и шест-седем години, с обичайната комбинация от сламена коса и светла кожа. Ако Пит го беше срецнал на улицата, би го приел за млад бизнесмен, завършил университета преди три години, който гори от желание да се прояви в банката на тъста си.

Накрая двамата мъже се засмяха и си стиснаха ръцете. После шофьорът се върна зад кормилото и смигна на Пит, а все още усмихнатият пазач им отвори вратата и им махна да влизат.

Пит забеляза:

- Изглежда, имате подход към хората от охраната.
- Необходимо е за работата. Шофьорът на такси не струва пет пари, ако не може да склони някой пазач или полициа на затворена улица да го пусне да мине.
- Явно сте му хванали цаката.
- Старая се... Трябва ли ви определен хангар, сър? Има няколко по един за всяка от големите компании.
- Търся общата поддръжка за транзитни самолети извън графика.

Слънцето се отрази от бялата циментова писта и принуди Пит да си сложи тъмните очила. Няколко огромни реактивни самолета бяха наредени един до друг и носеха отличителните знаци на TWA^[1], „Pan American“, SAS^[2], исландските авиолинии и BOAC^[3]. Екипи облечени в бяло механици се бяха пъхнали под кожусите на двигателите или пълзяха по крилата с маркучи за гориво. От другата страна на пистата, поне на три километра, Пит видя самолет на Военновъздушните сили на САЩ, който очевидно бе подложен на същата процедура.

- Пристигнахме — съобщи шофьорът на таксито. — Ако желаете, мога да поема функциите на ваш преводач.
- Няма да има нужда. Не изключвате таксиметъра. Ще се върна скоро.

Пит излезе и мина през страничната врата на хангара — безлична огромна сграда, която заемаше площ от почти осем декара.

Пет малки частни самолета бяха пръснати вътре като група зрители в празна аудитория. Вниманието на Пит обаче бе привлечено от шестия. Беше стар тримоторен форд от модела, който обикновено наричаха „Тенекиената гъска“. Корпусът и трите мотора бяха покрити с ръждиво алуминиево фолио, разкъсано пред кабината, а другаде същите нескопосно с жици и скоби. За страничен наблюдател машината изглеждаше прекалено несигурна за какъвто и да е полет, та дори и просто да отдели колела от пистата. Но за старите пилоти беше съвсем друго. Смятала я за изключително надеждна във въздуха. Пит поглади страничните ѝ плоскости, помисли си, че би се радвал да полети някой ден пробно с нея, после се запъти към канцеларията в дъното на хангара.

Отвори една врата, озова се в нещо като комбинация от помещение за лични вещи и стая за отдих и сбърчи нос от тежкия мирис на пот, цигарен дим и кафе. С изключение на мириса на кафе, въздухът подчертано напомняше за спарената атмосфера в училищен гимнастически салон. Остана неподвижен за миг и огледа петимата мъже, събрани около голяма керамична еспресо машина в европейски стил. Те се смееха добродушно на явно току-що разказана смешка. Всички носеха бели гащериони, някои от които бяха безупречно чисти, а други с големи петна от машинно масло. Пит спокойно се отправи към групата и се усмихна.

— Извинете, господа, някой от вас говори ли английски?

Дългокосият рошав механик, най-близо до еспресо машината, вдигна глава и изломоти:

— Да, аз говоря американски, ако върши работа.

— Това е чудесно — засмя се Пит. — Търся човек с инициали SC. Сигурно е специалист по хидравликата.

Механикът го изгледа притеснено.

— Кой се интересува?

Пит се принуди да се усмихне дружелюбно и отново показа служебната си карта.

— Пит, майор Дърк Пит.

Механикът остана неподвижен цели пет секунди, без каквото и да е изражение освен леко разширени зеници. После безпомощно вдигна ръце и ги отпусна.

— Добре, пред вас съм, господин майор. Знаех си, че е прекалено хубаво, за да трае дълго. — Гласът звучеше като от недрата на щата Оклахома.

Сега беше ред на Пит да приеме ледено изражение.

— И какво беше прекалено хубавото?

— Страницните ми занимания — мрачно изръмжа той. — Работата по хидравлични системи за частни въздушни компании в свободното ми време. — Той отчаяно се загледа в чашата си. — И си знаех, че е срещу САЩ. Такива са правилата на Военновъздушните сили, но заплащането беше много добро. Сигурно сега ще трябва да се простя с нашивките си.

Пит го изгледа.

— Не са ми известни разпореждания във ВВС, които да забраняват на сержантите, а и на офицерите да припечелят нещо в извънработно време.

— Няма нищо общо с правилата на самите ВВС, господин майор. Такива са указанията за базата в Кефлавик, дадени от полковник Нейджъл, нашия командащ. Според него трябва да работим само за нашата ескадрила и в свободното си време, а не да помагаме на частниците. Мисля, че се опитва да се докара пред шефовете в Пентагона. Пък и вие самият нямаше да сте тук, ако не ги знаехте тия неща.

— Достатъчно — остро го спря Пит. Огледа останалите четириима, а после отново военновъздушния механик. Погледът му стана студен. — При разговор с по-старши трябва да стоите прав, сержант.

— Не е нужно да ви се подмазвам, майоре. Не сте с униформа...

Останалото трая само две секунди. Пит спокойно се наведе, сграбчи предните два крака на стола, просна механика по гръб и постави стъпалото си върху гърлото му с едно движение. Другите четириима застинаха изумени за няколко секунди.

После се съвзеха и заобиколиха заплашително Пит.

— Успокой си приятелчетата или ще ти счупя врата — заплаши го Пит, приятно усмихнат.

Механикът, който не можеше да говори заради притисналия гръклена му ток, бясно размаха двете си ръце. Мъжете се спряха и

направиха крачка назад не толкова заради приглушените стонове на приятеля си, колкото заради ледената усмивка върху лицето на Пит.

— Така ви искам — подхвърли Пит. Обърна се, погледна безпомощния механик и повдигна крака си съвсем малко, колкото да му позволи да говори.

— Кажи си сега името, чина и серийния номер. Да ги чуя!

— Сам... Сам Кашман — задавено отвърна той. — Сержант. BBC 19385628.

— Не беше толкова трудно, нали, Сам? — Пит се наведе и помогна на Кашман да се изправи.

— Извинявайте, сър. Помислих си, че след като така или иначе ще ме изправите пред полевия съд...

— Не си помислил каквото трябва — прекъсна го Пит. — Следващия път си мълчи. Призна вината си, без да е необходимо.

— Ще ме уолните ли?

— Първо, пет пари не давам за страничните ти занимания. А след като не съм на работа във военновъздушната база в Кефлавик, не ме интересуват и нареджданията — а те са съвсем тъпи — на вашия полковник Нейджъл. Ето защо няма за какво да се боиш от мен. От тебе искам само да ми отговориш на няколко прости въпроса. — Пит погледна Кашман в очите и му се усмихна топло. — Какво ще кажеш? Ще ми помогнеш ли?

На лицето на Кашман се изписа истинско благоговение.

— Господи, как бих искал да служа при човек като вас. — Протегна ръка. — Питайте ме, господин майор.

Пит се ръкува с Кашман.

— Първият въпрос — имаш ли навика да отбелязваш с инициалите си съоръженията, които ремонтираш?

— Да, това е нещо като търговската ми марка, така да се каже. Работя съвестно и се гордея с това. А има и практическа полза. Ако съм поправял хидравличното устройство на самолет, който после даде някакъв дефект, ще се знае, че повредата е другаде — не където съм работил. Така се пести време.

— Ремонтиран ли си предното колело на дванадесетместен английски реактив?

Кашман се замисли за миг.

— Да, преди около месец. Един от тези новите модели „Лорълай“ с двойна турбина — страхотна машина.

— В черно ли беше боядисан?

— Не забелязах боята му. Беше тъмно, след един и половина сутринта, когато ме повикаха. — Поклати глава. — Но не беше черен. Сигурен съм.

— Да си спомняш нещо особено или необикновено около този ремонт?

Кашман се изсмя.

— Единственото особено нещо бяха двамата чудаци, летците му.

— Предложи на Пит чаша кафе. Пит поклати глава. — Майчице, как бързаха тия типове. Стояха на главата ми и припираха. Ядосаха ме много. Изглежда, бяха кацнали някъде много рязко и бяха скъсали уплътнение в антишоковия цилиндър. Имаха голям късмет, че успях да им намеря резервно в хангарите на BOAC.

— Погледна ли в самия самолет?

— Господи, не. Пазеха вратите, като че ли вътре возеха самия президент.

— Имаш ли някаква представа откъде идваха и накъде отиваха?

— Ни най-малко, бяха от най-мълчаливите типове. Не говореха за нищо друго, освен за ремонта. Трябва да са поели за местен курс обаче. Не отидоха да презаредят. С „Лорълай“ човек не може да стигне особено далеч — особено от Исландия — без пълни резервоари.

— Летецът би трябвало да е подписал ведомостта за ремонта.

— Не. Отказа. Закъснявал и щял да го оправи следващия път. Плати ми обаче. Два пъти повече от тарифата. — Кашман замълча. Опитваше се да проумее какво иска човекът пред него, но лицето на Пит беше недостъпно като каменна статуя. — Какво стои зад тия въпроси, господин майор? Ще mi разкриете ли тайната си?

— Няма тайна — бавно пророни Пит. — Един „Лорълай“ катастрофира преди няколко дни и по нищо, освен по част от предното колело не можеше да се разбере чий е.

— Не са ли го докладвали като изчезнал?

— Нямаше да съм тук, ако беше така.

— Знаех си, че нещо не е наред при тия типове. Затова и сам попълних ведомостта за ремонта.

Пит се наведе и впи поглед в очите на Кашман.

— Каква е ползата от тази ведомост, след като не би могъл да разпознаеш самолета?

По устните на Кашман заигра хитра усмивка.

— Може и да съм селско момче, но не съм съвсем вчерашен. — Изправи се и кимна към една странична врата. — Господин майор, сега ще ви зарадвам.

Отведе Пит в малка опушена канцелария, в която имаше само потрошено бюро с множество следи от изгасени цигари, два стола в същото състояние и огромен метален шкаф за папки. Кашман отиде право до шкафа, издърпа едно чекмедже, порови вътре, намери каквото търсеше и подаде на Пит папка със следи от мазни пръсти.

— Не ви заблуждавах, господин майор, като ви казах, че вън беше прекалено тъмно да видя каквото и да е опознавателни знаци върху самолета. Но доколкото мога да преценя, машината никога не беше боядисвана или пръскана с пистолет. Алуминиевият кожух блестеше като в деня, когато е излязъл от фабриката.

Пит отвори папката и проучи ведомостта. Почеркът на Кашман беше доста нечетлив, но нямаше съмнение в бележката при раздела **ОПОЗНАВАТЕЛНИ ЗНАЦИ НА САМОЛЕТА**: „Лорълай“ номер VIII-B1608.

— Как го намери? — попита Пит.

— Благодарение на един английски инспектор във фабриката „Лорълай“ — отвърна Кашман, като приседна на края на бюрото. — След като смених уплътнението на предното колело, взех фенерче, за да проверя основните колела да няма и там някаква повреда, и при дясната коса подпора видях поставена зелена табела. Пишеше, че колелата на самолета са прегледани и одобрени от Кларънс Девъншир от компанията „Лорълай“. На табелата беше отбелязан и серийният номер на самолета.

Пит хвърли папката на бюрото.

— Сержант Кашман! — рязко каза той.

Стреснат от строгия тон, Кашман застана мирно:

— Господин майор.

— Ескадронът ви!

— Осемдесет и седми въздушен транспортен ескадрон, господин майор.

— Достатъчно. — Студеното изражение на Пит бавно даде път на широка усмивка и той потупа Кашман по рамото. — Беше абсолютно прав, Сам. Наистина ме зарадва.

— Бих искал да кажа същото и за себе си — въздъхна Кашман явно облекчен, — но на два пъти в последните десет минути ми изкарвате акула. Защо ви трябва номерът на ескадрона ми?

— За да знам къде да изпратя кашон „Джак Даниълс“. Сигурно обичаш доброто уиски.

По лицето на Кашман премина почуда.

— Боже мой, знаете ли, господин майор, вие сте съвсем различен!

— Опитвам се. — Пит вече си мислеше как да обясни присъствието на скъпото уиски в служебната си сметка. Майната му на Сандекър, помисли си, табелата си струваше обясненията. Радостта го накара да си спомни нещо. Бръкна в джоба си.

— Между другото, виждал ли си някога това? — Подаде на Кашман отвертката, която беше намерил в черния „Лорълай“.

— Я виж ти. Ако щете вярвайте, господин майор, но това тук е моята отвертка. Поръчах си я по каталог от специален магазин за инструменти в Чикаго. На острова няма друга такава. Къде я намерихте?

— При останките от самолета.

— Значи там е отишла — ядоса се той. — Тези мръсни гадини са я откраднали. Трябаше да се досетя, че са забъркани в нещо нелегално. Само ми кажете кога ще им е делото, и няма да има по-щастлив човек от мене, ако отида да свидетелствам срещу тях.

— Запази си времето за по-полезни забавления. За приятелите ти дело няма да има. Нищо няма да има.

— Загинали са при катастрофата. — Беше повече констатация, отколкото въпрос.

Пит кимна.

— Предполагам, че бих могъл да започна с това, че от престъплението полза няма, но защо да си правя труда. Щом така са си постлали, няма какво да се говори повече.

— Като философ от теб ще стане голям специалист по хидравликата, Сам. — Пит отново му стисна ръката. — Довиждане и благодаря. Признателен съм ти за помощта.

— И на мене ми беше приятно, господин майор. Ето, подарявам ви отвертката за спомен. Вече си поръчах нова, така че няма да ми трябва.

— Благодаря още веднъж. — Пит върна отвертката в джоба си, обърна се и излезе от канцеларията.

Пит се отпусна в задната седалка на таксито, пъхна цигара в уста, но не я запали. Като успя да разбере серийния номер на мистериозния черен реактив чрез съвсем случаен ход, беше постигнал значителен напредък. Въщност не беше очаквал да научи нищо. Гледаше през прозореца на таксито към прелиращите зелени поля, но не забелязваше нищо; чудеше се дали връзката между самолета и Рондхайм може да се докаже. В ума му все още се въртеше тази мисъл, когато съмнено долови, че местата, през които минаваха, не бяха същите като на идване. Из ливадите не се виждаха крави и понита, множеството хълмове сега бяха заменени от неравна тундра. Извъртя се и погледна през другия прозорец — и морето не беше на същото място; намираше се отзад и постепенно изчезваше зад плавно катерещия се нагоре път. Наведе се към предната седалка.

— Имаш среща с дъщерята на местния фермер или си взел заобиколен маршрут, за да увеличиш показанията на таксиметъра?

Шофьорът натисна спирачката, забави ход и спря встрани от пътя.

— Малко дискретност, господин майор. Направих леко отклонение, за да можем да си поговорим...

Лицето на шофьора замръзна със съвсем сериозно основание. Пит бе наврял върха на отвертката повече от сантиметър в кухината на ухото му.

— Дръж си ръцете на кормилото и върни таксито обратно по пътя към Рейкявик — тихо нареди той, — или ще завинтя дясното ти ухо към лявото.

Пит внимателно проследи лицето на шофьора в огледалото за обратно виждане и обърна особено внимание на сините очи, като знаеше, че по тях ще предугади всеки внезапен опит за съпротива. По момчешките черти не премина и сянка от някакво изражение, дори от

страх. А после бавно, много бавно лицето в огледалото започна да се усмихва, докато усмивката премина в истински смях.

— Майор Пит, вие сте много подозителен човек.

— Ако са правили три покушения срещу живота ти в последните три дни, и ти щеше да станеш подозителен.

Смехът спря рязко и гъстите вежди се сключиха.

— Три покушения? А аз знаех само за две...

Пит го прекъсна, като натисна отвертката още няколко милиметра в ухото му.

— Ти си щастливец, приятелю. Бих могъл да се опитам да те накарам да ми разкажеш няколко неща по избор за шефа си и за неговите цели, но руският разпит в стил КГБ определено не ми допада. Какво ще кажеш, ако вместо към Рейкявик обърнеш към военновъздушната база в Кефлавик, където ще намериш някои от другарчетата си и ще можеш да порешаваш кръстословици с агенти от националното разузнаване? Тези момчета ще ти харесат — много ги бива да превръщат неразговорливите приятели в сърце на компанията.

— Биха могли да възникнат неудобства.

— Това си е твой проблем.

Усмивката отново се върна в огледалото.

— Не съвсем, господин майор. Наистина би си струвало човек да види изражението ви, когато разберете, че сте завели агент от националното разузнаване за разпит.

Пит не отслаби натиска върху отвертката.

— Това е много второкласно. Бих очаквал по-добра история дори от първокурсник в гимназията, когото са хванали да пуши хашиш в тоалетната.

— И адмирал Сандекър ме предупреди, че с вас човек трудно може да влезе в разговор.

Вратата се беше отворила и Пит посегна да я затвори.

— Кога си говорил с адмирала?

— В кабинета му в Националната подводна и морска агенция; по-точно, десет минути след като капитан Коски съобщи по радиото, че вие и доктор Хънуел сте се приземили благополучно на борда на „Катауаба“.

Вратата остана отворена. Отговорът на шофьора съвпадаше с онова, което Пит знаеше — Националната разузнавателна агенция не

се беше свързвала със Сандекър от пристигането му в Исландия насам. Пит се озърна около колата. Нямаше признания за живот, за засада от възможни съучастници. Започна да се отпуска, но се стегна и стисна отвертката така силно, че пръстите го заболяха.

— Добре, имаш думата — спокойно обяви Пит. — Но настоятелно ти препоръчвам да направиш изложението си без каквito и да било движения.

— Няма страшно, майоре. Просто се успокойте и свалете шапката ми.

— Да ти сваля шапката? — повтори безизразно Пит. Поколеба се за миг, после бавно махна шапката на шофьора със свободната си лява ръка.

— Отвътре е, прикрепен към ръба на горната част. — Гласът на шофьора беше тих, но властен. — Двадесет и пет калибров колт. Вземете го и махнете проклетата отвертка от ухото ми.

Все така с едната си ръка Пит вдигна подгъва, потри с палец двата малки пълнителя, за да се увери, че пистолетът е зареден, после затвори отвора и вдигна ударника.

— Това е добре. Сега излез спокойно от колата и си дръж ръцете така, че да мога да ги виждам. — Отпусна отвертката и я извади от ухото на шофьора.

Шофьорът излезе бавно и отиде към предницата на колата, където се опря на калника. Повдигна дясната си ръка и разтри ухото си намръщен.

— Умен похват, майоре. Не е описан в никоя от книгите, които познавам.

— Трябва да четеш повече — отбеляза Пит. — Забиването на шиш за лед през тъпанчето в мозъка на неподозиращата жертва е стар трик, използван от платените убийци в гангстерските войни много преди и ти, и аз да сме били родени.

— Трудно ще ми е да забравя толкова болезнен урок.

Пит се измъкна, отвори предната врата на колата докрай, застана зад нея като зад щит и продължи да държи пистолета насочен към сърцето на шофьора.

— Казваш, че си говорил с адмирал Сандекър във Вашингтон. Опиши ми го. Ръст, коса, жестове, подредба на кабинета — всичко.

На шофьора не му трябваше повече. Говори няколко минути и завърши, като изреди някои от любимите жаргонни изрази на адмирала.

— Паметта ти е много добра — почти буквална.

— Имам фотографска памет, майоре. Със същия успех бихте могли да чуете описанието ми на адмирал Сандекър и прочетено от досие. Да вземем например един ваш словесен портрет. Майор Дърк Ерик Пит. Роден преди точно тридесет и две години, четири месеца и дванадесет дни в болницата Хоут, Нюпорт бийч, Калифорния. Името на майката е Барбара, на баща Джордж Пит, щатски сенатор. — Шофьорът продължи да гъгне, като че ли повтаряше заучен наизуст текст, както си и беше. — Няма нужда да описвам трите ви редици лентички за бойни постижения, които никога не носите, нито сериозната ви репутация като покорител на женски сърца. Но ако искате, мога да опиша подробно, час по час, действията ви, откакто напуснахте Вашингтон.

Пит махна с пистолета.

— И това стига. Поразен съм, разбира се, господин... ъъ...

— Лили. Джеръм П. Лили четвърти. Аз съм връзката ви.

— Джеръм П. — Пит направи опит, но не можа да сдържи смеха си от удивление. — Сигурно се шегуваш.

Лили махна безпомощно с ръка.

— Смейте се, ако искате, майоре, но фамилията Лили е сред почитаните имена в Сейнт Луис вече почти сто години.

Пит се замисли. После се сети.

— Бира „Лили“. Разбира се, това е. Бира „Лили“. Какъв беше надписът ѝ? Пригответена за масата на познавача.

— Доказателство, че си струва да рекламираш своя продукт — кимна Лили. — Да смяtam ли, че вие сте още един от доволните ни клиенти?

— Не, аз предпочитам „Будвайзер“.

— Сега виждам, че с вас трудно може да се оправи човек — изстена Лили.

— Не е така. — Пит освободи ударника на малкия колт и го подхвърли на Лили. — На твоето разположение съм. Не е възможно да си един от лошите и да ми представиш такава история.

Лили улови пистолета.

— Доверието ви е оправдано, майоре. Казах ви истината.

— Доста си далече от пивоварната или това е друга история?

— Твърде е досадна и ще отнеме много време. Може би някой друг път. Ще ви разкажа биографията си на чаша от напитката на татко. — Той внимателно залепи отново пистолета към вътрешността на фуражката си, като че ли го правеше всеки ден. — А сега, споменахте ми за трето покушение срещу живота ви.

— Предложи ми толкова подробно описание на моя живот, час по час, откакто напуснах Вашингтон, така че ти ще ми кажеш.

— Никой не е съвършен, майоре. Загубих ви за два часа днес.

Пит изчисли наум времето си.

— Къде беше около обед?

— На южната част на острова.

— И какво правеше там?

Лили се извърна и огледа голото поле без какъвто и да е израз на лицето си.

— Точно в дванадесет и десет забивах ножа си в гърлото на един човек.

— Значи сте били двама, които сте държали подоко „Гримси“.

— „Гримси“? О, разбира се, името на старата ви черупка. Да, попаднах на другия човек съвсем случайно. След като вие, адмиралът и госпожица Ройъл поехте на югоизток, ми хрумна, че може да хвърлите котва около мястото, където заедно с доктор Хънуел катастрофирахте. Прекосих полуострова, но стигнах там прекалено късно — гемията ви се оказа по-бърза, отколкото си мислех — вие бяхте започнали да рисувате, а адмирал Сандекър се забавляваше като турист. Самата картина на спокойните ви занимания ме заблуди напълно.

— Но не и конкурента ви. Той е имал по-силен бинокъл.

Лили поклати глава.

— Не, телескоп. С увеличение сто седемдесет и пет пъти, качен на триножник.

— Тогава отблъсъкът, който видях от корабчето, е бил от рефлектора му.

— Ако слънцето го е огряло под определен ъгъл, отражението би могло да го издаде.

Пит замълча за миг и запали цигара. Запалката щракна необичайно силно сред пустото обкръжение. Погледна отново Лили.

— И ти си го убил с нож?

— Да, за съжаление, но нямах друг избор. — Лили се наведе над капака на волвото и прокара длан по челото си, явно измъчван от угризения. — Той... не му знам името, тъй като нямаше никакъв документ за самоличност, се беше привел над телескопа и говореше по портативното си радио, когато аз заобиколих една скала и буквально се бълснах в него. Вниманието и на двама ни беше приковано в корабчето ви. Той не очакваше мен и аз не очаквах него. За свое нещастие, той започна първи и без да се замисли. Извади сгъваем нож от ръкава си — доста старомоден похват — и скочи към мен. — Лили безпомощно сви рамене. — Горкият се опита да ме наръга, вместо да замахне косо — сигурен признак за любител. Би трябвало да го пленя за разпит, но се разпалих и обърнах собствения му нож срещу него.

— Колко жалко, че не си го засякъл пет минути по-рано — подхвърли Пит.

— Защо?

— Вече е бил съобщил координатите ни на приятелите си, които пристигнаха, за да ни довършат.

Лили озадачено погледна Пит.

— И защо? Само за да откраднат няколко рисунки и кофа с риба?

— Нещо много по-важно. Реактивен самолет.

— Знам. Загадъчният ви черен реактив. Беше ми хрумнало, че е възможно да го потърсите, когато видях накъде се отправете, но в доклада ви не се споменаваше точно...

Пит го прекъсна с измамно приятелски глас.

— Знам със сигурност, че адмирал Сандекър не е имал контакти с вашите хора или с агенцията ви, откакто напусна Вашингтон. Той и аз сме единствените, които знаем какво имаше в доклада... — Пит замълча, защото изведнъж се сети. — Освен...

— Освен секретаря от консулството, който го написа на машина — усмихнат завърши Лили. — И ви поздравявам, коментарът ви беше добър. — Лили не си направи труда да обясни как секретарят от консулството му е предал доклада, а и Пит реши, че не е нужно да го питат. — Кажете ми, майоре, как е възможно да се измъкне потънал самолет само със скицник и въдица?

— Жертвата ти е знаела отговора. Видяла е мехурчетата ми по повърхността през телескопа си.

Лили присви очи.

— Имали сте леководолазен костюм — заяви той безизразно. — И как? Наблюдавах ви, докато потеглихте, и не забелязах нищо. Гледах и вас, и адмирала от брега и никой от двама ви не се отдели от дока за повече от три минути. А след това, когато падна мъглата, престанах да ви виждам.

— Националната разузнавателна агенция няма монопол върху потайните, хитри ходове — заяви Пит, което накара Лили да се изчерви. — Да седнем в колата и ще ти разкажа за още един обикновен ден от живота на Дърк Пит.

И така, Пит се отпусна на задната седалка, качи крака на облегалката на предната и разказа на Лили за събитията, откакто „Гримси“ бе напуснал пристана на Фирие до завръщането му. Описа му всичко, което знаеше със сигурност, и онова, което само подозираше, освен една неясна и неканена мисъл в съзнанието си — нещо, свързано с Кирсти Фирие.

---

[1] TWA — Трансурлд еърлайнс. ↑

[2] SAS — Скандинавски авиолинии. ↑

[3] BOAC — Бритиш овърсийс еъруейз корпорейшън. ↑

XIII

— Значи избрахте за ваш злодей Оскар Рондхайм? — измърмори Лили. — Досега не сте ме убедили с нито едно сериозно доказателство.

— Вярно, всички улики са косвени — съгласи се Пит. — Рондхайм обаче най-много ще спечели от всичко това. Значи има мотив. Убива, за да прибере подводната сонда, а после убива, за да прикрие следите си.

— Не е достатъчно.

Пит погледна Лили.

— Добре де, предложи ми нещо по-приемливо.

— Като агент с добро положение в службата трябва да призная, че се чувствам малко объркан.

— Ти си объркан. — Пит поклати глава с престорено съжаление.

— Не бих казал, че за мен е голяма утеша да знам, че националната ни сигурност е поверена на тебе.

Лили слабо се усмихна.

— Вие сте причина за объркването, господин майор. Вие разкъсахте веригата.

— Каква верига? — попита Пит. — Или трябва да отгатвам?

Лили се поколеба за миг, преди да отговори. Накрая погледна Пит в очите.

— През последните осемнадесет месеца е изкована верига от странни обстоятелства звено по звено и страна по страна от най-южния край на Чили до северната граница на Гватемала. Тайно, чрез сложна система от прикрити маневри, големите минни компании на Южна Америка бавно прerasнаха в огромен синдикат. На пръв поглед всичко е само обикновен бизнес, но стана ясно, че зад заключените и бронирани врати на съответните им служби политиката на всички техни операции е започнала да се диктува от един и същи неизвестен глас.

Пит тръсна глава.

— Това е невъзможно. Мога да изброя поне пет страни, където минните картели са национализирани. Това означава, че по никакъв начин те не могат да се обвържат с някаква задгранична частна компания.

— Въпреки всичко фактът е документиран. В мините, където е извършена национализация, управата се контролира от външна организация. Бразилските залежи на висококачествена желязна руда, бокситните мини в Доминиканската република, хондураските правителствени сребърни мини — всички те се ръководят от едно и също място отвън.

— Откъде са събрани тези данни?

— Имаме много източници — отговори Лили. — Някои от тях са в самите минни компании. За съжаление информаторите ни не достигат до най-високите ешелони.

Пит смачка цигарата в пепелника на вратата до себе си.

— Няма нищо загадъчно в това някой да се опитва да получи монополни права. Ако успее да ги постигне, добива по-голяма власт.

— Монополът е едната беда — продължи Лили. — Но сред имената на онези, които успяхме да разкрием, са дванадесет от най-богатите хора на Запада — и всички те са с огромни финансови възможности в експлоатацията на подземните богатства. Пипалата им достигат така далече, че упражняват реален контрол над двеста индустриални корпорации. — Лили замълча, загледан в Пит. — След като осъществят монопола си, те ще могат да завишат неимоверно цените на медта, алюминия, цинка и на още няколко руди с търговско значение. От това ще последва инфлация, която ще опустоши икономиката поне на тридесет нации. Съединените щати, разбира се, ще са едни от първите, които ще бъдат поставени на колене.

— Не е речено, че ще стане точно така — заяви Пит. — Ако това се случи, те и техните финансии империи също биха могли да бъдат всмукали.

Лили се усмихна и кимна.

— Точно тук е деликатният момент. Тези хора — Ф. Джеймс Кели от САЩ, сър Ерик Маркс от Великобритания, Роже Дюпоа от Франция, Ханс фон Хумел от Германия, Ибан Махани от Иран и останалите — всеки със състояние, възлизащо на десетцифрена сума, са лоялни към собствената си страна. Всеки от тях има възможност да

мами по отношение на данъците си, но никой не би тласнал доброволно правителството си към икономическа катастрофа.

— Тогава какво ще спечелят от всичко това?

— Не знаем.

— И каква е връзката им с Рондхайм?

— Няма такава, ако не се смятат отношенията му с Кирсти Фирие и интересите ѝ към морския рудодобив.

Последва дълго мълчание, след което Пит каза бавно:

— Тогава най-важният въпрос за мен е каква е твоята роля? Какво общо има превземането на латиноамериканските минни синдикати с Исландия? Националната разузнавателна агенция не те е изпратила тук само за да се преструваш на шофьор на такси и да изучиш местната шосейна мрежа. Докато събрата ти се крият зад саксиите, за да следят Кели, Маркс, Дюпоа и останалите, твоята задача е да държиш под око друг член от семейството на богатите момчета. Да спомена ли името му, или предпочиташ да го напиша и да го изпратя с препоръчано писмо?

Лили замислено помълча и смотолеви:

— Вие просто опипвате почвата.

— Така ли? — Пит беше започнал да се приближава към същината. — Добре, нека се насочим за малко към по-заплетените и странични неща. Адмирал Сандекър твърди, че е направил справки във всички пристанища от Буенос Айрес до Гус бей и е открил, че дванадесет от тях са отбелязали пристигането и заминаването на исландски риболовен траулер, чието описание съвпада с „Лакс“. Поточно е да се каже, че справките са били вече направени. Някой друг е свършил тази работа и това е била Националната разузнавателна агенция.

— Нищо необичайно — безизразно заяви Лили. — Понякога за нас достъпът до архивите е по-лесен, отколкото за национална агенция, която се занимава с морския живот.

— Да, макар че вече сте разполагали с данните, преди Сандекър да ги поиска.

Лили не предложи коментар. А и не трябваше. Мрачното му изражение беше достатъчно основание за Пит да продължи.

— Една вечер преди няколко месеца се срещнах случайно с офицер-свързочник в един бар. Времето течеше бавно и никой от нас

нямаше настроение за по-голяма компания или за момичета, така че просто си седяхме двамата с чашите, докато затвориха заведението. Той току-що бе приключил дежурството си в радиокомуникационната станция в Смайлфорд на Хъдсън бей, Канада — комплекс от двеста радиомачти, разположени във формата на огромна чиния на площ от четири хиляди декара. Не ме питай за името и чина му, за да можете да го приберете и да го обвините в издаване на военна тайна. Така или иначе съм ги забравил.

Пит се поколеба за миг, преди да вдигне краката си по-удобно, после продължи:

— Той се гордееше със станцията, особено след като сам бе участвал в конструирането ѝ. Похвали се, че електронното устройство можело да засича всяко радиоизлъчване на север от Ню Йорк, Лондон и Москва. След като привършили с монтирането на апаратурата, любезно им наредили да продължат службата си другаде. Това са само негови предположения, разбира се, но беше убеден, че в момента станцията се използва от Националната разузнавателна агенция, която се е специализирала в подслушване за нуждите на Националната отбрана и Централното разузнавателно управление. Доста интересна хипотеза, като се има предвид, че Смайлфорд е обявен като база за контрол на спътниците.

Лили се приведе:

— И накъде точно биете с всичко това?

— Към двама господа на име Матаджич и О’Райли. И двамата покойници.

— Мислите, че аз съм ги познавал? — полюбопитства Лили.

— Само по име. Не виждам особени основания да ти обяснявам кой бяха те. Ти вече знаеш. Вашите хора в Смайлфорд са засекли съобщението на Матаджич до Сандекър за откриването на отдавна изчезналия „Лакс“. Името е говорело малко на разузнавателните ви специалисти навремето, но електронните им системи несъмнено са ги накарали да настръхнат, когато са регистрирали последното съобщение на летеца, преди черният реактив да взриви самолета и да го запрати в морето. Тук вече краските са се сгъстили. Адмирал Сандекър е постъпил предпазливо и е предложил на бреговата охрана фалшивата версия за изчезнало оборудване, като е поискал въздушен оглед в района, където самолетът на Националната подводна и морска агенция

е изчезнал. Не било открито нищо... или поне нищо не е докладвано. Бреговата охрана се заета с работата, но не и Националната разузнавателна агенция — те държали „Лакс“ и мистериозния му екипаж под око от самото начало. Всеки път, когато корабът влизал в радиовръзка с базата си в Исландия, компютрите в Смайтфорд регистрирали точното му разположение. Вече и експертите в щаба ви във Вашингтон започнали да подозират връзка между изгубената подводна сонда и заграбването на рудодобива в Южна Америка, така че се върнали назад и проследили цялото движение на кораба дотогава по атлантическото крайбрежие. А когато Сандекър поискал справка за същото, те дискретно почакали няколко дни, а после просто му предали предварително изготвеното копие.

— Очаквате ли наистина да призная каквото и да е от тези неща?

— Пет пари не давам какво ще признаеш или не — уморено махна с ръка Пит. — Просто ти посочвам някои неща от живота. Ако човек ги съедини, ще се получи името на онзи, когото сте поставили под наблюдение в Исландия.

— А защо мислите, че не е жена? — опита Лили.

— Защото и вие сте стигнали до същото заключение като мен — Кирсти Фирие може да държи под контрол компанията „Фирие“, но Оскар Рондхайм държи под контрол Кирсти Фирие.

— И така се върнахме към Рондхайм.

— А изоставяли ли сме някога темата за него?

— Умни, умни дедукции, майор Пит — измърмори Лили.

— Имаш ли желание да попълниш някои празноти в тях?

— Не, докато не получа специално нареждане, не мога да разкрия подробностите за операцията ни пред външен човек. — В гласа на Лили се усещаха следи от официален тон. — Мога, разбира се, да призная верността на заключенията ви. Бяхте съвсем прав във всичко. Да, Националната разузнавателна агенция прихвани съобщението на Матаджич. Да, проследихме „Лакс“. Да, мислим, че по някакъв начин Рондхайм е свързан с минния синдикат. Извън това обаче подробните, които бих могъл да ви съобщя официално, са съвсем малко.

— След като станахме толкова добри приятели — усмихна се Пит, — защо не ме наричаш Дърк?

Лили се показа благосклонен.

— Както искаш. Само не ми казвай Джеръм — аз съм Джери. — Протегна ръка. — Добре, приятел. Не ме карай да съжалявам, че съм ти съобщил поверителни данни.

Пит стисна ръката му.

— Дръж се за мен и ще постигнеш всичко.

— Тъкмо от това се боя. — Лили въздъхна и огледа голата околност, като че ли претегляше обрата в събитията. Накрая се върна в действителността и погледна часовника си. — По-добре да се връщаме в Рейкявик. Не си виновен ти, но ме чака напрегната нощ.

— Какъв е дневният ти ред?

— Първо, трябва да се свържа с началството колкото мога побързо и да съобщя серийния номер на черния реактив. Ако ни потръгне, ще разполагаме с името на собственика до сутринта. Заради тебе и заради всички неприятности, на които си се подложил, надявам се оттук да излезе важна улика. Второ, ще поразпитам и ще се опитам да разбера къде са държали оня хидроплан. Някой все ще знае нещо. Не е възможно такъв кораб да остане напълно в тайна на толкова малък остров. И трето, двата умалени модела на южноамериканските правителствени сгради. Мисля, че си дал нов обрат на събитията, когато си ги измъкнал от океанските дълбини. Би трябало да имат някакво практическо приложение. Може да са изключително важни за оня, който ги е изработил, може и да не са. За всеки случай най-добре ще е да помоля Вашингтон да ни изпрати експерт по миниатюрните модели и той да проучи внимателно всеки техен квадратен сантиметър.

— Ефикасно, усърдно и професионално. Давай все така. Лекаполека може и да ми направиш впечатление.

— Ще направя каквото мога — с насмешка каза Лили.

— Ще ти е нужна ли помощ? — попита Пит. — Тази вечер съм свободен.

Усмивката на Лили накара Пит да почувства известна неловкост.

— Ти вече си направил плановете си, Дърк. Бих искал да можехме да си разменим местата, но дългът ме зове.

— Боя се да те попитам какво се върти в злобното ти мозъче — сухо отбеляза Пит.

— Ти отиваш на сбирка, щастливецо. Сбирка, където ще се чете поезия.

— Сигурно се шегуваш.

— Не, сериозно говоря. Поканен си специално от самия Оскар Рондхайм. Макар да подозирам, че идеята е на госпожица Фирие.

Веждите на Пит се сключиха над проницателните му зелени очи.

— Откъде ти е известно това? Как би могъл да го знаеш? Не съм получавал никаква покана, преди да ме вземеш от консулството.

— Това е служебна тайна. Понякога успяваме да направим по един сполучлив фокус.

— Добре, ще ти поставя плюс и ще ти закача червена точка на отчета за деня. — Беше започнало да става хладно и Пит вдигна прозореца си. — Четене на поезия — с отвращение изгъгна той. — Боже, повече от това не може да се иска.

XIV

Исландците често спорят дали голямата сграда, разпростряла се на върха на най-високия хълм над Рейкявик, е по-елегантна дори от президентското представително жилище в Бесастадир. Спорът би могъл да продължи, докато двете постройки се превърнат в прах, главно защото липсва истинска база за сравнение. Резиденцията на президента е образец за класическа простота, докато модерното здание на Оскар Рондхайм изглежда като създадено от необузданото въображение на Франк Лойд Райт^[1].

Цялата улица пред украсените решетки на вратите беше запълнена от лимузини, изработени в най-скъпите автозаводи във всяка страна: „Ролс-Ройс“, „Линкълн“, „Мерцедес-Бенц“, „Кадилак“. Дори един руски ЗИС беше спрял временно на алеята и от него слизаха официално облечените пътници.

Отвъд антрето осемдесет-деветдесет гости се движеха между главния салон и терасата, като разговаряха на най-различни езици. Сънцето, което ту се появяваше, ту се скриваше зад случаен облак, хвърляше ярка светлина през прозорците, макар че вече минаваше девет часът. В отдалечения край на големия салон Кирсти Фирие и Оскар Рондхайм приемаха колоната от представящи се гости под огромен герб с изображение на червен албатрос и поздравяваха всеки поотделно.

Кирсти беше заслепяваща красива в бялата си копринена рокля със златен кант, с елегантно прибрана в гръцки стил руса коса. Рондхайм, висок и подобен на ястреб, се извисяваше до нея, като тънките му устни се разтваряха в усмивка само когато учтивостта го изискваше. Тъкмо поздравяваше руските си гости и ги насочваше към дългата маса, отрупана с редици блюда с черен хайвер и съомга и украсена с огромна сребърна купа с пуми, когато зениците му се разшириха малко и изкуствената му усмивка замръзна. Кирсти също изведнъж се стегна, когато разговорът на гостите замря в неловко мълчание.

Пит връхлетя в залата с цялото самочувствие на идола на събирането, чиито помпозни прояви бяха нещо редовно. В горния край на стълбите се спря, хвана дръжката на лорнета си, който беше окачен на врата му с тънка златна верижка, сложи стъкълцето пред дясното си око и проучи изумената публика, която безочливо отвърна на погледа му.

Всъщност никой не би могъл да ги укори, дори от гледна точка на етикета. Облеклото на Пит представляваше кръстоска между придворен костюм от времето на Луи XI и бог знае какво. Имаше червено набрано жабо върху яката и на маншетите си, а украсените със сърма жълти бричове изтъняваха и се спускаха в червени велурени ботуши. Около кръста си носеше широк кафяв копринен пояс, чиито пискюли стигаха чак до коленете му. Ако Пит беше търсил смайващ възприятията ефект, целта му бе постигната блестящо. След като извлече максимума от появата си, той изискано се спусна по стъпалата и се отправи към Кирсти и Рондхайм.

— Добър вечер, госпожице Фирие... господин Рондхайм. Много мило от ваша страна, че ме поканихте. Поетичните вечери са несъмнено любимото ми развлечение. Всичката китайска дантела не би ме спряла да присъствам на която и да било от тях.

Тя изумено се вторачи в Пит и устните ѝ се разтвориха. Прегракнало отвърна:

— Оскар и аз се радваме, че успяхте да дойдете.

— Да, добре е, че ви виждаме отново, майоре... — Думите заседнаха в гърлото на Рондхайм, той не се сещаше какво да добави и сграбчи отпуснатата длан на Пит.

Кирсти сякаш усети, че ще се получи конфузна ситуация, и бързо вметна:

— Не сте с униформата си тази вечер.

Пит небрежно подхвърли лорнета си на верижката.

— И слава богу. Униформите са толкова еднообразни, не намирате ли? Реших, че ще е по-весело да дойда цивилен, така че никой да не ме познае. — Изсмя се шумно на левашката си шега, с което накара всички наоколо да се обърнат към тях.

За огромно удоволствие на Пит Рондхайм с явно усилие на волята се усмихна любезно.

— Очаквахме и адмирал Сандекър, както и госпожица Ройъл.

— Госпожица Ройъл ще се появи всеки момент — отвърна Пит, като огледа залата през лорнета си. — За съжаление адмиралът не се чувства добре. Реши да си легне по-рано. Горкият, не мога да го виня след това, което се случи днес следобед.

— Надявам се да не е нещо сериозно. — В гласа на Рондхайм пролича липса на всяка загриженост за здравето на Сандекър, не по-малко очевидна от внезапния му интерес към причините за неразположението на адмирала.

— За щастие не. Отърва се само с няколко ранички и одрасквания.

— Нещастен случай ли? — попита Кирсти.

— Ужасно, просто ужасно — драматично наблегна Пит. — След като бяхте така любезна да ни заемете корабчето си, ние се отправихме към южното крайбрежие на острова и аз започнах да скицирам отделни особености на пейзажа, докато адмиралът ловеше риба. Към един часа се оказахме потопени в изключително гъста мъгла. Тъкмо се канехме да поемем обратно към Рейкявик, когато някъде в мъглата отекна ужасна експлозия. Взривът строши всички стъкла на кабината около шурвала, които порязаха тук-таме главата на адмирала.

— Експлозия? — Гласът на Рондхайм беше глух и дрезгав. — Имате ли някаква представа на какво се е дължала?

— Не, за съжаление — отвърна Пит. — Нищо не се виждаше. Огледахме се, разбира се, но при видимост до шест метра не откряхме нищо.

Лицето на Рондхайм остана безизразно.

— Колко странно. Сигурен ли сте, че не сте видели нищо, майоре?

— Абсолютно — отсече Пит. — Навярно разсъждавате не много по-различно от адмирал Сандекър. Някой кораб вероятно е попаднал на забравена бомба от Втората световна война или пък е избухнал пожар, който е обхванал резервоарите му. Уведомихме местната брегова служба. Но и на тях не им остава нищо друго, освен да изчакат доклад за изчезнал плавателен съд. Общо взето, ужасно преживяване... — Пит се спря, когато видя, че Тиди идва към тях. — А, Тиди, ето те и теб.

Рондхайм отново пусна усмивката си.

— Госпожице Ройъл. — Поклони се и ѝ целуна ръка. — Майор Пит тъкмо ни разказваше за кошмарното ви преживяване днес следобед.

Какъв мръсник, помисли си Пит. Не изчака и секунда, преди да се опита да изкопчи нещо и от нея. Тиди изглеждаше привлекателна и жизнерадостна в синята си рокля, със свободно спускащата се по гърба ѹ светлокестенява коса. Пит небрежно обви ръка около кръста ѹ, после незабелязано за останалите я спусна и я ошипа. Усмихна се, когато погледна големите ѹ кафяви очи — очи, от които лъхаше мъдрост и познание.

— За съжаление пропуснах повечето. — Тя се пресегна зад гърба си, дискретно хвана ръката на Пит и завъртя малкия му пръст, после все така дискретно махна ръката му от кръста си. — Взривът ме запрати върху бюфета в салона. — Докосна малкия оток на челото си, където лилавият белег беше умело прикрит с грим. — Останах си там през следващия час и половина. А горкият Дърк се беше разтреперил и повръща през целия обратен път към Рейкявик.

На Пит му се прииска да ѹ целуне. Тиди беше преценила обстановката, без да ѹ мигне окото, и се бе справила с нея като роден победител.

— Мисля, че е време да се видим с гостите — реши той, хвана я за ръката и я поведе към купата с пунш.

Пит ѹ подаде пълна чаша и двамата сложиха в чинийките си от ордьоврите. Като се сдържаше с мъка да не се прозее, заедно с Тиди обходиха една след друга групите. Обичаен посетител по приеми Пит обикновено с лекота установяваше контакти, но този път срещаше неочеквани затруднения. Над това събиране тегнеше някаква странна атмосфера. Не можеше да определи в какво точно се изразява тя, но имаше нещо определено необичайно. Нормалните групи си бяха същите — досадниците, пияниците, снобите и потупващите гърба ти. Всеки от говорещите английски, с които установяваха контакт, се държеше учтиво. Нямаше никакви антиамерикански настроения, а това често ставаше любима тема при събиранятия на хора от различни националности. На пръв поглед всичко изглеждаше като обикновен, незаангажиран прием. Тогава той изведнъж разбра. Наведе си и пошепна в ухото на Тиди:

— Нямаш ли чувството, че сме *persona non grata*^[2]?

Тиди го погледна учудено.

— Не, всички изглеждат съвсем добронамерени.

— Наистина са дружелюбни и учиви, но като че ли го правят насила.

— Как би могъл да си сигурен?

— Мога да позная топлите и искрени усмивки, когато ги видя.

Тук те отсъстват. Сякаш ни развеждат в кафез. Даваш храна на животните, говориш им, но не ги докосваш.

— Приказваш глупости. Пък и не можеш да ги обвиняваш, че се чувстват неловко, когато разговарят с човек, облечен като теб.

— Точно тук е номерът. Чудакът винаги, без изключение, става център на внимание. И ако не бях убеден в това, не бих твърдял, че се държат като на погребение.

Тя вдигна глава и изгледа Пит лукаво:

— Ти си просто нервен, защото не си сред своите хора.

Той отвърна на усмивката ѝ:

— Би ли ми обяснила по-ясно?

— Виждаш ли ония двамата там? — Тя кимна с глава вдясно. —

Застанали са до рояла.

Пит с безразличие плъзна бавно поглед в посоката, за която тя говореше. Дребен, пълничък и подвижен човечец с плешива глава ръкомахаше оживено и говореше припряно с бързи залпове на някаква рунтава и гъста бяла брада, намираща се на не повече от тридесет сантиметра от носа му. Брадата принадлежеше на слаб и изискан на вид човек, чиято сребриста коса се спускаше доста под яката и му придаваше вид на харвардски професор. Пит върна погледа си към Тиди и сви рамене.

— Е, и?

— Не ги ли позна?

— А трябва ли?

— Явно не четеш рубриките за обществения живот в „Ню Йорк таймс“.

— Аз се интересувам само от „Плейбой“.

Тя му хвърли поглед, типичен за жените, отвратени от мъжете.

— Тъжно е, че синът на американски сенатор не познава двама от най-богатите мъже на света.

Пит слушаше Тиди само наполовина. Схвана думите ѝ след няколко секунди. Но щом те бавно отекнаха в съзнанието му, той се обърна и нахално огледа двамата, които все още бяха погълнати от разговора си. После улови Тиди за китката така здраво, че тя се намръщи.

— Имената им?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Плешивият дебеланко е Ханс фон Хумел. А онзи с изискания вид е Ф. Джеймс Кели.

— Вероятно грешиш.

— Може би... не, сигурна съм. Веднъж видях Кели на бала при встъпването на президента в длъжност.

— Поогледай залата! Познаваш ли някой друг?

Тиди бързо изпълни молбата му, като огледа главния салон за познато лице. Очите ѝ се спряха неведнъж, а три пъти.

— Онзи възрастният със смешните очила, който е седнал на канапето. Това е сър Ерик Маркс. А привлекателната брюнетка до него е Дороти Хауърд, английската актриса...

— Остави я нея. Кажи ми за мъжете.

— Единственият друг, когото ми се струва, че съм виждала, влезе току-що и сега говори с Кирсти Фирие. Почти сигурна съм, че е Джак Байл, австралийският магнат във въгледобива.

— Откъде си станала такава специалистка по милионерите?

Тиди кокетно сви рамене.

— Това е любимо занимание на много неомъжени момичета. Никога не си сигурна дали няма да попаднеш на някого от тях, така че се подготвяш за случая, макар и само във въображението си.

— Е, веднъж мечтите ти да се събуднат.

— Не те разбирам.

— Нито пък аз, освен че това започва да прилича на сбирка на клана.

Пит издърпа Тиди на терасата и бавно я отведе към един ъгъл, по-далече от навалицата. Наблюдаваше малката група гости, скучили се около скъплата двойна врата, видя, че го поглеждат, а после се извръщат не от смущение, а като учени, които наблюдават някакъв експеримент и след това обсъждат възможния резултат от него. Започна да изпитва неприятното чувство, че идването им в бърлогата

на Рондхайм е грешка. Тъкмо се чудеше как да измисли извинение и да си тръгнат, когато Кирсти Фирие ги забеляза и се отправи към тях.

— Бихте ли дошли да седнете в кабинета? Вече ще започваме.

— Кой ще чете? — попита Тиди.

Лицето на Кирсти светна.

— Оскар, разбира се.

— О, боже — прошепна на себе си Пит.

Като агне, поведено на заколение, той тръгна след Кирсти към кабинета, а Тиди ги следваше.

Когато влязоха и откриха място сред подредените в дъга фотьойли около издигната подиум, помещението беше почти препълнено. Не беше кой знае какво, но Пит реши, че са сполучили, като се настаниха на последния ред, близо до изхода, защото биха могли да се измъкнат незабелязано при удобен случай. Надеждите му обаче угаснаха — един прислужник затвори и залости вратите.

Няколко минути по-късно прислужникът завъртя реостата и намали светлината от лампите; кабинетът потъна в мрак. Тогава Кирсти се качи на подиума и бе осветена от два меки розови лъча, които я оградиха с ореол сякаш бе гръцка богиня, чиято скулптура стои спокойно на пиедестала си в Лувъра. Пит я разсъблече наум, като си помисли какво ли впечатление би направила така. Стрелна с поглед Тиди. Прехласнатото й изражение го накара да се запита дали е възможно и тя да си представя същото. Потърси дланта й, намери я и силно стисна пръстите й. Тиди бе така омаяна от видението, изправено на подиума, че дори не забеляза допира на Пит.

Кирсти Фирие стоеше неподвижно, погълщаща погледите на невидимата публика зад прожекторите и се усмихваше със самочувствието, което е присъщо само на истински убедената в красотата си жена.

Наклони глава към смълчаната зала и заговори:

— Дами и господа, уважаеми гости. Тази вечер домакинът ни, господин Оскар Рондхайм, ще предложи на вашето внимание последните си творби. Тях ще прочете на родния ни исландски език. След това, тъй като повечето от вас говорят английски, ще продължи с

подбрани откъси от прекрасния съвременен ирландски поет Шон Магий.

Пит се наведе и пошепна на Тиди:

— Трябаше да се подкрепя с поне още десет чаши от оня пунш.

Не виждаше лицето на Тиди. И не му беше нужно — почувства как лакътят ѝ се заби в ребрата му. Когато отново се обърна към подиума, Кирсти беше изчезнала и мястото ѝ бе заел Рондхайм.

В следващия час и половина човек би могъл да си помисли, че Пит е преминал през мъките на прокълнатите. Не беше така обаче. Пет минути след като Рондхайм започна исландската си сага с напевен глас, Пит вече спеше дълбоко, доволен, че никой в тъмното помещение не би могъл да забележи липсата на усет към поезията у него.

Веднага щом бе погълнат от първата вълна на съня, Пит за стотен път се озова на брега с доктор Хънуел в ръцете си. Отново и отново безпомощно гледаше как Хънуел отправя празен поглед към очите му, как се опитва да говори и отчаяно се мъчи да бъде разбран. После, накрая, едва промълвява трите думи, които, изглежда, не означават нищо, по уморените му черти, белязани от възрастта, преминава облак и умира. Странното в съня не беше появата му за кой ли път вече, а по-скоро фактът, че никога съставките не бяха напълно еднакви. Всеки път, когато Хънуел умираше, имаше нещо различно. В един от вариантите децата бяха на брега, както бе станало в действителност. В следващите ги нямаше, не се виждаха никъде. Веднъж черният реактив кръжеше отгоре и им отправяше неочекван поздрав с размахване на крила. В една от редакциите се появяваше дори Сандекър, надвесваше се над Пит и Хънуел и тъжно поклаща глава. Времето, изгледът на крайбрежието, цветът на морето — всичко приемаше различен облик от фантазия във фантазия. Само един малък детайл оставаше неизменно същият — последните думи на Хънуел.

Ръкоплясканията на публиката събудиха Пит. Без да гледа в нещо определено, той глуповато се опитваше да събере мислите си. Бяха запалили лампите и няколко минути примигваше в опит да свикне със светлината. Рондхайм още беше на подиума и самодоволно приемаше

всеобщото признание. После вдигна ръце и подкани хората да замълчат.

— Както повечето от вас знаят, любимото ми забавление е да запаметявам стихове. Без да искам да се хваля, трябва да призная, че съм успял да постигна много в това отношение. Сега бих желал да поставя репутацията си на изпитание и да поканя всеки от вас сред публиката да започне с първия стих на което и да е стихотворение, дошло му наум. Ако не успея да довърша строфата, която следва, или цялото стихотворение, така че да ви задоволя, лично ще подаря петдесет хиляди долара за любимата ви благотворителна кауза. — Изчака предизвиканата възбуда да отмине. — Да започваме. Кой ще подложи на проверка паметта ми първи?

Сър Ерик Маркс се изправи.

— „Ако добър приятел или майка...“ Опитай с това като начало, Оскар.

Рондхайм кимна.

— ... *предпазват те от мъки безполезни,
не бой се и не слушай техните съвети,
а удави се или пък сложи врата си на въжето!*

— Замълча за ефект. — „Сто и двадесет“ от Самюъл Джонсън. Маркс кимна одобрително.

— Съвършено вярно.

Ф. Джеймс Кели стана след него.

— Довърши това, ако можеш, и посочи автора. „Насън видях в среднощен мрак...“

Рондхайм почти не се забави.

— ... *от радост мъртва призрак драг,
но той изтря пред дневний зрак,
като рани сърцето пак.* [3]

— Заглавието е „Сън“, а авторът Едгар Алан По.

— Поздравявам те, Оскар. — Кели явно беше възхитен. — Заслужаваш най-високата оценка.

Рондхайм огледа помещението и по извяянето му лице бавно се появи усмивка, когато една позната фигура се надигна от последния ред.

— Искате да опитате щастието си ли, майор Пит?

Пит погледна Рондхайм сериозно.

— Мога да ви предложа само три думи.

— Приемам предизвикателството — уверено се съгласи Рондхайм. — Моля ви, кажете ги.

— „Спасил те Бог“ — бавно изрецитира Пит, почти като че ли се съмняваше в съществуването на други стихове.

Рондхайм се засмя.

— Елементарно, майоре. Имахте добрината да ми позволите да рецитирате любимите си стихове. — Всички в залата усетиха неприязната в тона на Рондхайм.

*— Спасил те Бог, моряко стар,
зъл дух беда ли носи?*

Защо си блед?

*— Със моя лък
убих аз албатроса.*

*Отдясно слънцето изгря,
изплува то — и ето —
посред мъгла отново пак потъна то в морето.*

— Тук изведенъж Рондхайм спря и погледна любопитно Пит. — Няма особена нужда да продължавам. За всички присъстващи е ясно, че поискахте да кажа „Сказание за стария моряк“ от Самюъл Тейлър Колридж.

Дишането на Пит стана малко по-леко. Светлината в края на тунела изведенъж стана по-ярка. Научи нещо, което не знаеше преди. Не всичко беше ясно, но нещата изглеждаха по-добре. Сега беше доволен, че се е съгласил да участва в играта. Хазартната постъпка му бе дала неочеквани отговори. Кошмарът със смъртта на Хънуел вече никога нямаше да го беспокои.

Устните му се опънаха в доволна усмивка.

— Благодаря, господин Рондхайм. Добре владеете великолепната си памет.

Нещо в тона на Пит не допадна на Рондхайм.

— Удоволствието е единствено мое, майоре.

Но не му хареса усмивката на Пит; никак не му хареса.

---

[1] Франк Лойд Райт (1869 — 1959), виден американски архитект. — Бел.пр. ↑

[2] Persona non grata (лат.) — израз от дипломатическия речник, означаващ нежелана личност. — Бел.пр. ↑

[3] Превод Георги Михайлов. — Бел.пр. ↑

XV

Пит се намъчи през следващия половин час, докато Рондхайм продължи да запленява публиката с огромния си репертоар от запаметени стихове. Накрая програмата свърши. Вратите се отвориха и хората от пренаселения кабинет се прехвърлиха в салона, жените бяха придружени до терасата, за да побъбрят и да пийнат от сладникавия алкохолен коктейл, разнасян от прислугата, а мъжете се отправиха към ловната зала, за да пушат пури и да опитат от стогодишното бренди „Рош“.

Пурите бяха предложени в залата върху поднос от чисто сребро и на всеки беше дадено право да си избере от тях освен на Пит. На него небрежно не му обърнаха внимание. След ритуала със запалването, когато всеки подържа пурата си над свещ и я затопли до желаната температура, прислужниците разнесоха брэндито „Рош“ — гъста, жълто-кафява течност в екзотични тумбести чаши за коняк. Пит отново беше пренебрегнат.

Освен себе си и Оскар Рондхайм Пит преброи още тридесет и двама души, събрани около лумтящите в огромното огнище пламъци в края на ловната зала. Интересна беше реакцията към присъствието на Пит, която личеше по повечето лица. Никой дори не го забелязваше. За миг изпита чувството, че е безтелесен призрак, току-що преминал през стената, който чака да започне спиритическият сеанс, за да се появи. Или така му се струваше. Би могъл да си представи всякакви странни сцени, но в момента едно беше сигурно — в гърба му бе опряно тълото и кръгло дуло на пистолет.

Не си направи труда да провери в чия ръка се намираше. Нямаше особено значение. Рондхайм разсея всички съмнения.

— Кирсти! — Рондхайм гледаше зад Пит. — Подраница си. Не те очакваш още двадесет минути.

Фон Хумел извади носна кърпа, попи челото си и попита:

— Момичето, с което той дойде, подгответо ли е?

— Госпожица Ройъл е настанена доста удобно — отвърна Кирсти, като погледът ѝ премина през Пит. Нещо в тона ѝ му внуши известно съмнение.

Рондхайм се приближи и взе пистолета от ръката ѝ, като че беше загрижен родител.

— Пистолетите и красотата са лоша комбинация — смъмри я той. — Трябва да оставиш мъж да охранява майора.

— О, на мен ми беше приятно — заяви тя гърлено. — От доста време не бях държала оръжие.

— Не виждам причина да отлагаме повече — намеси се Джак Байл. — Времето ни е пресметнато до секунда. Трябва да действаме веднага.

— Има време — отсече Рондхайм.

Един руснак, нисък и набит човек с оредяваща коса и кафяви очи, който накуцваше, стана и се обърна към Рондхайм:

— Струва ми се, че ни дължите обяснение, господин Рондхайм. Защо се отнасяте с този човек — кимна към Пит — като с престъпник? Вие казахте на мен и на останалите господа тук, че той е журналист, и не би било разумно да разговаряме прекалено свободно с него. Все пак това е четвъртият или петият път тази вечер, когато го наричате майор.

Рондхайм огледа човека пред себе си, после оставил чашата си и натисна един от бутоните на телефона. Не вдигна слушалката, нито каза нещо, само взе обратно чашата и я допи.

— Преди да отговоря на въпроса ви, другарю Тамарезтов, ви предлагам да погледнете зад себе си.

Руснакът, наречен Тамарезтов, се обърна. Всички останали също погледнаха назад. Не и Пит, не му се налагаше. Той гледаше напред, към огледалото, в което се виждаха няколко сурови на вид безизразни мъже в черни гащеризони, появили се изведнъж в другия край на стаята с готови за стрелба автоматични пушки AR-17.

Едър седемдесетгодишен мъж със закръглени рамене и пронизващи хълтнали сини очи на сбръканото му лице хвана ръката на Ф. Джеймс Кели:

— Ти ме покани при вас тази вечер, Джеймс. Мисля, че много добре знаеш за какво става дума.

— Да, така е. — Когато Кели го каза, в очите му ясно пролича болка. Той бързо погледна на другаде.

Бавно, много бавно, почти незабелязано, Кели, Рондхайм, Фон Хумел, Маркс и осмина други бяха преминали от едната страна на камината, като оставиха Пит и останалите гости срещу пламъците в пълно неведение. Пит забеляза притеснено, че всички пушки бяха насочени към неговата група.

— Чакам, Джеймс — със заповеден глас подкани възрастният синеок човек.

Кели се поколеба и погледна с тъга към Фон Хумел и Маркс. Очакваше реакцията им. Те накрая му кимнаха, с което показваха съгласието си.

— Някой от вас чувал ли е за компанията „Хърмит“?

Тишината в стаята стана тягостна. Никой не се обади, никой не отговори. Пит хладно пресмяташе възможностите си да избяга. Накрая се предаде, тъй като оцени шанса си за успех като по-малък от едно към петдесет.

— Компанията „Хърмит“ — продължи Кели — е международна по обхват, но няма да я откриете на никоя борса, защото администрацията ѝ е изградена върху принципи, съвършено различни от тези, които познавате. Не разполагам с време да опиша с подробности дейността ѝ, така че ще се огранича само с уверението, че главната цел на „Хърмит“ е да постави под контрол и да завземе Южна и Централна Америка.

— Това е невъзможно — извика висок мъж с гарвановочерна коса и отчетлив френски акцент. — Абсолютно немислимо.

— Част от добрия бизнес е да се постига дори невъзможното — махна с ръка Кели.

— Това, което предлагате, е не бизнес, а лудост на политическите сили.

Кели поклати глава.

— Може и да е лудост, но не е игра на политическите сили със самолюбиви и нехуманни мотиви. — Огледа лицата от другата страна на камината. Те всички бяха съвършено изумени.

— Аз съм Ф. Джеймс Кели — тихо заяви той. — През живота си съм съbral авоари за повече от два милиарда долара.

Никой не се усъмни в думите му. Когато „Уолстрийт джърнъл“ привеждаше списъка на стоте най-богати хора в света, името на Кели винаги стоеше на първо място.

— Да си богат означава и да поемаш огромна отговорност. Препитанието на повече от двеста хиляди души зависи от мен. Ако утре претърпя финансов крах, това ще предизвика рецесия от единия до другия край на Съединените щати, да не говорим за дъщерните компании, от които до голяма степен зависи местната икономика в много други страни. И все пак, както ще потвърдят и господата около мен, богатството не осигурява безсмъртие. Днес малцина от богатите хора се споменават в учебниците по история.

Кели имаше почти болен вид, когато спря. Никой в стаята не направи друго, освен да си поеме дъх, преди той да продължи.

— Преди две години започнах да си мисля какво ще оставя след себе си, когато си отида. Една финансова империя, желана от паразитните бизнес партньори и роднините, които само броят дните до погребението ми, за да я заграбят. Повярвайте ми, господа, това е много неприятна перспектива. Така че се замислих за начин, по който да разпределя авоарите си, за да спечели цялото човечество. Но как? Андрю Карнеги построи библиотеки, Джон Д. Рокфелер основа фондации за наука и образование. Какво би допринесло най-много за народите по света, независимо от цвета на кожата им — бял, черен, жълт, червен или кафяв? От която и националност да са те. Ако се бях вслушал в човешките си чувства, най-лесно би било решението да подпомогна кръстоносния поход срещу рака, да подпомогна Червения кръст, Армията на спасението, някои от хилядите медицински центрове или университети в страната ми. Но достатъчно ли ще е това? Звучи някак прекалено лесно. И взех друго решение, чийто резултат би повлиял трайно на милиони хора в течение на стотици години.

— Значи сте решили да използвате средствата си, за да се превърнете в самопровъзгласен месия на обеднелите латиноамерикански нации? — обади се Пит.

Кели му се усмихна снизходително.

— Не, допускате голяма грешка, майор... мmm...

— Пит — подсказа Рондхайм. — Майор Дърк Пит.

Кели замислено изгледа Пит.

— Да не би случайно да сте роднина на сенатора Джордж Пит?

— Аз съм блудният му син — призна Пит.

Кели за миг остана неподвижен като восьчна статуя. Обърна се към Рондхайм, но там видя само каменно лице.

— Баща ви ми е добър приятел — съобщи той сковано.

— *Беше* — хладно го поправи Пит.

Кели се помъчи да запази спокойствие. Явно съвестта го гризеше силно. Пресуши брэндито си, замисли се за миг и продължи:

— Никога не съм смятал да играя ролята на Бог. Какъвто и път да изберях, той трябваше да е определен от по-точен и по-малко емоционален източник, отколкото човешкия ум.

— Компютри! — Думата се изтръгна от устните на възрастния приятел на Кели. — Компанията „Хърмит“ беше проект, който ти програмира с компютрите на нашия информационен отдел преди почти две години. Добре си спомням, Джеймс. За три месеца затвори целия комплекс. Даде на всички платена отпуска — щедрост, каквато рядко си проявявал преди или след това. Твърдеше, че вземаш под наем оборудването заради правителствен или свръхсекретен военен проект.

— Дори тогава се беспокоях, че би могъл да се досетиш за намеренията ми, Сам. — За първи път Кели се обърна към възрастния господин по име. — Но единствено чрез системния анализ можех да разреша успешно проблема, който си бях поставил. Концепцията ми едва ли би могла да се нарече революционна. Всяко правителство разчита на своите интелектуални постижения. Космическите системи, разработени за ракетните и космическите ни проекти, намират приложение във всичко — от изготвянето на прогнози за ръста на престъпността до усъвършенстване на хирургичните процедури. Да се програмира компютърът така, че да избере страна с географско разположение, подходящо за развитие на контролиран утопичен климат, както и методите да се постигне тази цел, не е толкова сложно, както бихте си помислили.

— Това е просто научна фантастика.

— В наши дни ние всички си имаме работа с научната фантастика, не е ли така? — отвърна Кели. — Помислете си, господа. От всички нации по света народите на Латинска Америка са най-уязвими за проникване отвън, главно защото не са били обект на чуждо нахлуwanе вече повече от сто години. Защитени са от стена, изградена от Съединените щати и наречена доктрината Мънроу.

— Американското правителство едва ли ще погледне благосклонно на грандиозната ви схема — обади се висок белокос мъж с бели вежди и сериозен поглед.

— Когато агентите им успеят да проникнат в организацията „Хърмит“, ние вече ще сме доказали намеренията си със солидни постижения — възрази Кели. — Те няма да ни беспокоят. Всъщност смяtam, че дискретно ще ни дадат свобода на действие и дори ще ни помогнат, доколкото това е възможно без международни усложнения.

— Изглежда, не смятате да го направите сам — предположи Пит.

— Не — кратко отвърна Кели. — След като се уверих, че програмата ми е добра и най-вероятно ще има успех, аз се свързах с Маркс, Фон Хумел, Бойл и останалите господа тук, които разполагат с необходимите финанси, за да се реализира планът ми. Те се съгласиха с мен. Парите ще се използват за благото на всички. Защо е нужно човек да умре и да не остави нищо зад гърба си, освен голяма банкова сметка или няколко корпорации, които скоро ще забравят кой ги е основал и им е помогнал да стъпят на крака? Тогава се срещнахме и основахме компанията „Хърмит“. Всички притежаваме еднакъв брой акции и право да вземем отношение към въпросите, обсъждани в съвета на директорите.

— Как можете да сте сигури, че един или повече от съдружниците в престъпната ви дейност няма да прояви лакомия? — Пит се усмихна леко. — Възможно е те да заделят една-две страни за себе си.

— Компютърът направи избора добре — уверено отвърна Кели. — Никой не е под шестдесет и пет години. Какво ни е останало? Една, две, ако имаме късмет, може би десет години. Никой от нас няма деца и следователно наследници. Какво би ни донесло излишното сребролюбие? Отговорът е прост. Нищо.

Руснакът поклати глава изумено.

— Планът ви е абсурден. Дори моето правителство никога не би приело подобни драстични и безразсъдни действия.

— Никое правителство не би ги приело — търпеливо поясни Кели. — Но тъкмо тук е разликата. Вие разсъждавате единствено в политически контекст. В историята на човечеството няма нация или цивилизация, загинали по друг начин, освен чрез вътрешна революция или чуждестранно нашествие. Аз възнамерявам да напиша нова глава,

като постигна невъзможното, придържайки се стриктно към принципите на бизнеса.

— Не мога да си спомня убийствата да са преподавани като задължителен предмет в училищата по бизнес управление — спокойно забеляза Пит и си запали цигара.

— Това е неприятна, но необходима част от плана — отвърна Кели. — Би могло по-точно да се нарече методично политическо разчистване на сметките. — Обърна се към руснака. — Би трябало да накарате агентите си от КГБ да прочетат „Измаилтяните“, другарю Тамарезтов. Там с големи подробности са описани методите, използвани от една персийска секта на фанатици, която е упражнявала терор в мюсюлманския свят през 1090 година.

— И вие сте луди като тях — подхвърли французинът намръщен.

— Ако така мислите — бавно отвърна Кели, — сте много наивен. Французинът изглеждаше замаян.

— Не разбирам. Как можете...

— Как можем съдружниците ми тук и аз да завземем цял континент? — довърши мисълта му Кели. — В основата си това е елементарно. Проблемът е чисто икономически. Започваме с една обедняла страна, завземаме контрола върху източниците на средства, дискретно елиминираме водачите ѝ, купуваме я...

— Ставаш лиричен, Джеймс — прекъсна го старецът. — Бъди по-ясен.

— В простотата има нещо гениално, Сам. Вземи например Боливия. Страна, в която хората почти умират от глад... В много случаи годишният доход на семейство е не повече от двадесет долара. Цялата ѝ икономика зависи от медните мини „Пероза“. Като овладееш мините, завземаш цялата страна.

— Според мен боливийската армия ще има собствено мнение по въпроса за такова подтикнато отвън превземане — подхвърли Пит и си наля пълна чаша с бренди.

— Точно така е, майор Пит. — Кели се усмихна, после делово добави: — Но на армиите трябва да се плаща. А всеки има цената си, особено генералите. Ако откажат да бъдат купени, въпросът се свежда просто до ликвидирането им. Или се прилага още един принцип на бизнеса. За да се изгради ефективна организация, баластът се отстранява и се подменя с трудолюбиви, съзнателни хора. — Замълча

за миг и поглади брадата си. — След като компанията „Хърмит“ поеме управлението, армията постепенно ще бъде разпусната. И защо не? Тя само черпи от запасите на икономиката. Въоръжените сили могат да се сравнят с губеща компания. Очевидното разрешение е да им се затворят вратите и да се отпишат като губещи.

— А забрави ли за хората, Джеймс? — попита Сам. — Наистина ли очакваш те да останат със скръстени ръце, докато ти преобръща страната им?

— Като всеки действащ концерн ние разполагаме с рекламен и пазарен отдел. По същия начин, както се въвежда нов продукт на пазара, ще дадем ход на изпипана рекламна кампания. На хората им е известно само онова, до което имат достъп в средствата за масова информация. Една от първите ни стъпки беше да закупим, под името на местен гражданин, разбира се, вестниците и радио- и телевизионните програми, които можахме.

— Предполагам, че във вашата утопична страна няма да има място за свободен печат? — обади се Пит.

— Свободният печат е една от формите на толерантността — отсече Кели. — Вижте какво става в Съединените щати. Печата се всичко, независимо колко е вулгарно, скандално, сензационно — прави се всичко, за да се продадат повече вестници, така че да може да се публикува повече платена реклама. Привидно нареченият свободен печат в Америка е лишил своята велика нация от всянакъв морал и не е оставил нищо, освен воняща купчина смет в съзнанието на хората.

— Американският печат наистина не е съвършен — съгласи се Пит. — Но той поне прави опит да се добере до истината и да изобличи автократите като вас.

Пит бързо замълча, учуден от самия себе си. Да изнася речи не беше в стила му. Вече бе разбрал, че ако имаше дори най-смътна надежда за бягство, тя беше в продължаващия му маскарад като педераст.

— Господи, не смятах да се увличам.

Кели се намръщи объркан и отново погледна Рондхайм. На мълчаливия му въпрос беше отговорено с отвратено свиване на раменете.

Възрастният човек на име Сам прекъсна мълчанието.

— И след като купиш една страна, Джеймс, как смяташ да завземеш останалите? Дори ти и съдружниците ти, както ги наричаш, не разполагате с капитала да овладеете финансово цял континент наведнъж.

— Вярно е, Сам, че комбинацията от средствата ни може да стигне само донякъде. Но сме в състояние да превърнем Боливия например в организирано и продуктивно общество. Опитай се да си го представиш — в администрацията не цари корупция, въоръжените сили, с изключение на една показна част, са елиминирани, селското стопанство и промишлеността са насочени към осигуряване на подобър живот за народа, за потребителите. — Гласът на Кели започна да се извисява. — Тук отново е в сила бизнес принципът вложи всяка стотинка за растежа. Никакво лично благодетелстване. И когато Боливия се установи като утопичния прототип, като еталона за всички народи на континента, тогава ще анексираме една по една и съседните й страни.

— Бедните и гладните чакат с нетърпение да бъдат приети в рая — с неприязън заяви французинът. — Това ли е?

— Мисля, че преувеличавате — с безразличие отговори Кели, — но се доближавате до истината повече, отколкото предполагате. Да, бедните и гладните ще се хванат с нетърпение за всяка сламка, която им гарантира много по-висок жизнен стандарт.

— Теорията на доминото, продиктувана от благородни намерения — добави Пит.

Кели кимна.

— Благородни намерения, както казахте. И защо не? Процесите в западната цивилизация са доказателство за постоянно възраждане благодарение на благородните намерения. За нас, бизнесмените, които навсякън сме оказали най-голямо и най-силно влияние в последните двеста години, сега се открива златната възможност да проверим дали ще станем свидетели на още едно блестящо прераждане, или цивилизацията, захвърлена в канавката, ще си остане там и ще загине завинаги. Трябва да призная, че в момента се намирам в известна безизходица. Разполагам с различни доктрини, които се омаловажават от най-добрите учени. Предпочитам да мисля, че организацията е по-добра от безредието. Предпочитам печалбата пред загубата, силните мерки пред деликатното убеждаване, за да постигна целта си. И съм

напълно уверен, че добрите правила на бизнеса са много по-ценни от политическите идеологии.

— В грандиозния ви план има един недостатък — отново се обади Пит, докато доливаше чашата си. — Една грешка, която лесно би могла да съсипе всичко.

Кели погледна Пит замислено.

— Вашият ум срещу последните постижения на компютърната наука? Хайде сега, майоре. Ние месеци наред сме програмирали всяка възможност, всяко отклонение. Вие просто си играете игрички.

— Така ли? — Пит изгълта брендито си, сякаш бе вода, и попита Кели: — Как ще обяснете присъствието на Рондхайм и госпожица Фирие? Те трудно се вместват във възрастовите изисквания за компанията „Хърмит“. На Рондхайм му липсват двадесет години, а госпожица Фирие... е, тя дори не се доближава.

— Братът на госпожица Фирие, Кристиян, беше идеалист като мене, човек, който търсеще начин да измъкне хората от блатото на бедността и мизерията. Щедрите му прояви в Африка и другаде по света, където има следи от деловата му дейност, ни накараха да направим изключение. За разлика от повечето твърдоглави бизнесмени той използваше богатството си за всеобщото благо. Когато загина трагично, ние, директорският съвет на компанията „Хърмит“ — той кимна към хората около себе си, — гласувахме и избрахме госпожица Фирие на негово място.

— А Рондхайм?

— Щастлива случайност, за каквато се бяхме надявали, но на която не бяхме разчитали. Освен че огромният му риболовен флот беше съблазнителна предпоставка за развитие на рибната промишленост в Южна Америка, той има скрити таланти и полезни връзки, които наклониха везните в негова полза.

— Като водач на отдала ви за ликвидации? — мрачно процеди Пит. — Водач на личната ви секта от измаилтяни?

Хората около Кели се спогледаха, после обърнаха глави към Пит. Мълчаха, но в очите им личеше любопитство. Фон Хумел изтри чело за петдесети път, а сър Ерик Маркс потърка устни и кимна на Кели — движение, което не остана незабелязано от Пит. Като завъртя пояса около кръста си почти комично, Пит отиде до масата и си наля още една чаша от брендито „Рош“, последната му чаша за из път, защото

знаеше, че Кели изобщо няма намерение да го остави да напусне къщата през предната врата.

— Досетихте се, така ли? — с равен глас попита Кели.

— Едва ли — отвърна Пит. — След като са извършени три покушения срещу живота му, човек някак започва да познава тия работи.

— Хидропланът! — вбесено извика Рондхайм. — Знаеш ли какво се е случило с него?

Пит седна и отпи от брендито си. Ако трябваше да умре, поне щеше да има удовлетворението да се задържи на сцената до края.

— Ужасно немарливо от твоя страна, мили Оскар, или по-точно от страна на покойния капитан на този кораб. Трябваше да видиш погледа му, преди коктейла ми „Молотов“ да го удари.

— Гаден педераст! — с разтреперан от гняв глас изсъска Рондхайм. — Лъжлив дупедавец!

— От думите не боли, мили Оскар — безгрижно подхвърли Пит.

— Мисли каквото искаш. Само едно нещо е сигурно. Благодарение на небрежността ти никога повече няма да видиш хидроплана си и екипажа му.

— Не виждате ли какво се опитва да направи той? — Рондхайм пристъпи към Пит. — Опитва се да ни настрои един срещу друг.

— Достатъчно! — Тонът на Кели беше студен, а очите му искряха властно. — Продължете, моля ви, майоре.

— Много сте любезен. — Пит довърши брендито и си сипа ново. По дяволите, помисли си, то може би щеше да притъпи болката, която го очакваше. — Горкият Оскар провали и втория си опит. Сега не е нужно да се впускам в печалните подробности, но съм сигурен, че сте наясно — двамата му слабоумни агенти дърдорят като жени на опашка в този момент пред хората от Националната разузнавателна агенция.

— По дяволите! — Кели се извъртя към Рондхайм. — Вярно ли е това?

— Моите хора никога не приказват. — Рондхайм изгледа мрачно Пит. — Известно им е какво ще стане с близките им, ако го направят. Освен това те не знаят нищо.

— Да се надяваме, че е така — въздъхна Кели. Приближи и се надвеси над Пит със странно безизразен поглед, който смущаваше

много повече от всяка проява на враждебност. — Играта стигна достатъчно далеч, майоре.

— Много лошо. Тъкмо се канех да се захвана с интересната част.

— Не е нужно.

— Нито пък беше нужно да се убива доктор Хънуел — добави Пит. Гласът му беше неестествено спокоен. — Ужасна, ужасна грешка, тъжно недоразумение. И още по-лошото е, че добрият доктор беше основна фигура в компанията „Хърмит“.

XVI

Изминаха може би десет секунди на смущение, които Пит използва, за да проникнат думите му до съзнанието на останалите, докато той седеше невъзмутимо във фотьойла си с цигара в едната ръка и чаша в другата — олицетворение на отпуснатост и досада. Не беше така с Рондхайм и останалите членове на компанията „Хърмит“. По лицата им се четеше недоумение, като че ли току-що се бяха прибрали вкъщи и бяха заварили жена си с друг мъж в леглото. Очите на Кели се разшириха и дъхът му сякаш спря. После постепенно започна да се овладява — стана спокоен, тих като професионален бизнесмен, който не си отваря устата, докато не е намерил подходящите думи.

— В компютрите ви може и да е изгорял някой бушон — продължи Пит. — Адмирал Сандекър и аз знаехме какъв е доктор Хънуел от самото начало. — Пит лъжеше спокойно, защото знаеше, че няма как Кели или Рондхайм да докажат противното. — Не би представлявало интерес за вас как и защо научихме.

— Грешите, майоре — нетърпеливо го прекъсна Кели, — би ни било особено любопитно.

Пит поглеждаше Кели и нанесе удара.

— Всъщност първите данни получихме след спасяването на доктор Лен Матаджич...

— Не! Това е невъзможно — ахна Рондхайм.

Пит благодари наум на Сандекър за дивия му план да съживи духовете на Матаджич и О’Райли. Тази идея сега му дойде като поднесена на сребърен поднос и той не виждаше защо да не я използва, за да спечели още време.

— Вдигнете телефона и поискайте от международни разговори да ви свържат със стая 409 на вашингтонската болница „Уолтър Рийд“. Предлагам да настоявате за личен разговор — така ще ви свържат побързо.

— Не е нужно — спря го Кели. — Нямам основание да се съмнявам в думите ви.

— Както желаете — небрежно махна с ръка Пит, като се опитваше да не се захили и да изкара бълфа си до успешен край. — Бях започнал да казвам, че след спасяването си доктор Матаджич описа много подробно „Лакс“ и екипажа му. Нито за миг не са го заблудили промените в надстройката на кораба. Това, разбира се, ви е известно. Вашите хора са прихванали съобщението му до адмирал Сандекър.

— И после?

— Не виждате ли? Останалото е проста дедукция. Благодарение на описанието на Матаджич не беше особено трудно да открием местонахождението на кораба от времето, когато е изчезнал с Кристиян Фирие, до зазиженето му в айсберга, където се е намирала изследователската станция на Матаджич. — Пит се усмихна. — Въз основа на наблюдателността на доктор Матаджич — тенът по кожата на хората от екипажа не е говорил за риболов в североатлантически води — адмирал Сандекър успя да заключи, че предишният курс на „Лакс“ е бил покрай бреговете на Южна Америка. И тогава започна да подозира доктор Хънуел. Доста умно от страна на адмирала, като си помисля за това сега.

— Продължавайте, продължавайте — подканни го Кели.

— Е, очевидно „Лакс“ е използвал подводната сонда за откриване на нови минерални залежи. Също така ясно е, че след смъртта на Фирие и на инженерите му доктор Хънуел, като съктривател на сондата, е бил единственият, който е знаел как да си служи с нея.

— Вие сте изключително добре информиран — сухо забеляза Кели. — Но всичко това едва ли може да се приеме за доказателство.

Почвата под краката на Пит ставаше несигурна. Дотук бе съумял да заобиколи въпроса за участието на Националната разузнавателна служба в компанията „Хърмит“. Сега трябваше да подмами Кели да му съобщи нещо повече. И този път, развеселено си помисли, щеше да поднесе истината.

— Доказателство ли? Добре, ще приемете ли думите на един умиращ човек? Чути лично от мене. Човекът, за когото става дума, е самият доктор Хънуел.

— Не го вярвам.

— Последните му думи, когато умря в ръцете ми, бяха „Спасил те Бог“.

— За какво говориш? — изкреша Рондхайм. — Какво се опитваш да направиш?

— Имах намерение да ти благодаря за това, Оскар — студено каза Пит. — Хънуел знаеше кой беше убиецът му — човекът, който се бе разпоредил за смъртта му. Опита се да каже цитат от „Сказание за стария моряк“. А всичко го има там, нали? Ти сам го цитира: „Защо си блед?“ — „Със моя лък убих аз албатроса.“ Твойт отличителен знак, Оскар, червеният албатрос. Това имаше предвид Хънуел. „Посред мъгла отново пак потъна то в морето.“ Ти си убил человека, който ти е помогнал да изследваш със сондата морското дъно. — Пит беше станал дързък; топлината на брендито приятно се разливаше по тялото му. — Не мога да се меря с теб по цитирането дословно, но ако паметта ми не ме лъже, старият моряк и неговият кораб с духове накрая срещнали един отшелник — хърмит — още една връзка с вас. Да, така беше в строфата. Хънуел преди смъртта си посочи вас, а ти, Оскар, се изправи и без да знаеш, призна вината си.

— Изпратихте стрелата си в правилната посока, майор Пит. — Кели разсейно загледа дима от пурата си. — Но посочихте не когото трябва. Аз дадох нареждането за смъртта на доктор Хънуел. Оскар беше само изпълнител.

— И защо беше нужно това?

— Доктор Хънуел беше започнал да изпитва угризения за методите на работа на компанията „Хърмит“ — доста старомодно отношение въсъщност, „не убивай“ и така нататък. Заплаши, че ще разкрие цялата ни организация, ако не закрием отдела си за убийства. Условие, което беше невъзможно да приемем, ако искахме накрая да успеем. Затова доктор Хънуел трябваше да бъде премахнат от фирмата.

— Още един принцип от бизнеса, разбира се.

Кели се усмихна.

— Точно така.

— А аз трябваше да бъда сметен под килима, защото бях свидетел — добави Пит, като че ли отговаряше на въпрос.

Кели просто кимна.

— Но какво стана с подводната сонда? — попита Пит. — След като Хънуел и Фирие — кокошките, които снасяха златните яйца — са мъртви, остана ли някой с достатъчно познания, че да построи подобър вариант на сондата?

Увереният поглед се върна в очите на Кели.

— Не остана никой — тихо отвърна той. — А и никой не е нужен. Но компютрите ни сега са програмирани с необходимата информация. След полагащия се анализ на данните ще разполагаме с действащ модел на сондата до деветдесет дни.

Пит замълча за миг, защото неочекваното разкритие го свари неподгответен. После бързо преодоля изненадата си от изявленietо на Кели. Брендито започва да го хваща, но умът му все още работеше плавно като генератор.

— Значи Хънуел вече не ви е бил нужен. Електронните ви устройства са открили тайната за производството на целтиний-279.

— Поздравявам ви, майор Пит. Вие сте много прозорлив човек. — Кели нервно погледна часовника си и кимна на Рондхайм. После се обърна към групата срещу камината: — Съжалявам, господа, но се боя, че е вече време. Партито приключи.

— Какво възнамеряваш да правиш с нас, Джеймс? — Горящият поглед на Сам се впи в очите на Кели и се наложи милиардерът да се извърне. — Ясно е, че сподели тайните си с нас, за да задоволиш любопитството ни. Но също така е ясно, че няма да ни оставиш да излезем оттук с тези тайни в главите си.

— Така е. — Кели огледа хората срещу камината. — На никой от вас не може да бъде позволено да разкаже онова, което е научил тук тази вечер.

— Но защо? — попита философски старият Сам. — Защо трябва да ни разкриваш всичките си тайни операции и по този начин да подпишеш смъртните ни присъди?

Кели уморено потърка очи и се облегна в големия си кожен фотьойл.

— Това е моментът на истината, развръзката. — Той тъжно огледа лицата срещу себе си. Всички бяха пребледнели от стрес и отказ да се приеме истината.

— Сега е единадесет часът. След точно четиридесет и два часа и десет минути компанията „Хърмит“ ще започне действията си. А

двадесет и четири часа по-късно ще се заемем с делата на първия си клиент или държава, ако предпочтате. За да направим това историческо събитие колкото е възможно по-незабележимо, ни е нужно някакво отвлечане на вниманието. Нещастие, което ще се появи на първо място във всички медии и ще предизвика тревога сред водачите на световните правителства, а нашият план на практика ще остане незабелязан.

— Значи ние сме примамката, която ще отвлече вниманието? — попита високият белокос човек със сериозните очи.

След дълго мълчаливо взиране Кели просто кимна:

— Да.

— Невинни жертви на нещастие, пръкнало се от компютрите за създаване на сензационни заглавия. Господи, това е варварство!

— Да — повтори Кели, — но е необходимо. По свой начин в собствените си страни вие сте важни личности. Представители сте на промишлеността, правителството и науката на пет различни нации. Загубата на всички вас заедно ще бъде сметната за световна трагедия.

— Това трябва да е някаква малоумна шега — извика Тамарезтов. — Не можете просто да застреляте двадесет и четирима мъже и жените им долу като животни.

— Съпругите ви ще бъдат върнати в домовете ви спокойни, невредими и без да знаят нищо. — Кели остави чашата си на полицата над камината. — Нямаме намерение да застреляваме когото и да било. Просто ще оставим на природата да си свърши работата, като ѝ помогнем малко, разбира се. В края на краищата при куршумите може да се открие откъде са дошли, а за нещастните случаи само се съжалява.

Рондхайм направи знак на мъжете с гащеризоните и пушките да се приближат.

— Ако обичате, господа, навийте по един от ръкавите си.

Като по даден сигнал Кирсти напусна помещението и бързо се върна с табличка, върху която имаше ампули и спринцовки. Остави я на масата и започна да пълни спринцовките.

— Да пукна, ако ви разреша да забиете иглата в ръката ми — избухна някакъв мъж от групата на Пит. — Застреляйте ме още сега и сложете край на всичко... — Очите му станаха стъклени, когато един

от въоръжените пазачи го удари с приклада си зад ухoto и го просна на пода.

— Да не спорим повече — мрачно процеди Рондхайм. После се обърна към Пит: — Елате в съседната стая, майоре. С вашия случай ще се заема лично. — Махна с пистолета, който беше взел от Кирсти, към вратата.

Рондхайм, следван от двама души от охраната, преведе Пит през широкия коридор по една вита стълба в нов коридор, после го бълсна грубо през втората от няколкото врати от двете страни на прохода. Пит се отпусна, залитна непохватно и падна на пода, откъдето огледа помещението.

Беше огромно, боядисано в чисто бяло; в средата му имаше голяма мека подложка, заобиколена от физкултурни уреди, ярко осветени от дълги редици неонови лампи. Това беше гимнастически салон, по-добър и по-скъпо обзаведен от всичко, което Пит беше виждал. По стените имаше поне петдесет табла с илюстрации на различни хватки от каратето. Пит мълчаливо оцени добре замислената и устроена тренировъчна зала.

Рондхайм предаде малкия автоматичен пистолет на единия от охраната.

— Трябва да ви оставя за момент, майоре — сухо съобщи той. — Моля, разположете се удобно, докато се върна. Може би искате да пораздвижите мускулите си. Бих ви препоръчал успоредката. — След това се изсмя шумно и излезе от залата.

Пит си остана на пода и се загледа в двамата си пазачи. Единият беше едър гигант над метър и осемдесет с ледено лице и корави очи. Тъмната коса около преждевременно оплещивялата глава му придаваше вид на монах — илюзия, която се разсеиваше от полуавтоматичната пушка, стисната в огромните му космати ръце. Отвърна на погледа на Пит със злоба, която го предизвикваше да направи опит да избяга — възможност, обречена на стопроцентов неуспех поради втория пазач. Той беше застанал до вратата и раменете му почти опираха в двете страни на вертикалната й рамка. Като се изключеше едрото му червендалесто лице с големи мустаци, би могъл спокойно да мине на преглед с армия от орангутани. Държеше пушката си отпуснато в ръка, която стигаше почти до коленете му.

Минаха пет минути — пет минути, в които Пит внимателно обмисляше какво да направи, пет минути, в които безмилостните очи на първия пазач изобщо не се отделиха от него. Тогава изведнъж вратата в далечния край на салона се отвори и влезе Рондхайм. Беше сменил смокинга си с белия удобен екип на каратист — облекло, което — както Пит знаеше — се наричаше „ги“. Рондхайм остана там за миг със самоуверена и сигурна усмивка на тънките си устни. После безшумно прекоси пода с босите си ходила и стъпи на меката подложка срещу Пит.

— Кажете, майоре. Запознат ли сте с карате или с кунг-фу?

Пит с притеснение огледа тесния черен колан, опасал кръста на Рондхайм, и горещо се замоли топлината на брендито да му помогне да понесе по-леко боя, който явно го очакваше. Само поклати глава.

— Може би джудо?

— Не, отвращавам се от физическото насилие.

— Жалко. Надявах се на по-достоен противник. От друга страна, какво ли друго бих могъл да очаквам. — Разсеяно поглади японските символи, извезани на колана му. — Имам големи резерви за вашата мъжественост, макар Кирсти да смята, че сте повече мъж, отколкото изглеждате. Скоро ще видим.

Пит потисна омразата си и се престори на разтреперан от страх.

— Оставете ме на мира, оставете ме на мира! — Гласът му сега беше много изтънял, почти до писък. — Защо искате да ми причините болка? Нищо не съм ви направил. — Устата му се гърчеше върху разкривеното лице. — Излъгах, че съм взривил кораба ви. Изобщо не съм го виждал в онази мъгла — кълна ви се. Трябва да повярвате...

Двамата пазачи се спогледаха с отвращение, но лицето на Рондхайм изразяваше нещо повече — сякаш му се бе пригадило.

— Достатъчно! — заповеднически викна той. — Спрете това лигавене. И за миг не съм помислил, че сте имали смелостта да нападнете и да унищожите кораба и екипажа му.

Пит диво се огледа — надяваше се, че очите му изразяват глуповат ужас.

— Нямате причина да ме убивате. На никого нищо няма да кажа. Моля ви! Можете да ми вярвате. — Тръгна към Рондхайм с умолително вдигнати ръце.

— Стой на мястото си.

Пит замръзна. Планът му действаше. Можеше само да се надява, че Рондхайм бързо ще се умори от жертвата, която не му оказваше никаква съпротива.

— Майор от Военновъздушните сили на Съединените щати — презрително натърти Рондхайм. — Бас държа, че не представляваш нищо, освен безгръбначен педераст, използвал връзките на баща си, за да получи звание; най-низшата форма паразит, който живее от собствените си изпражнения. Скоро ще разбереш какво значи да изпитваш болка от ръцете и краката на истински мъж. От срам няма да можеш дори да осмислиш най-болезнения урок от изкуството за самозащита.

Пит стоеше като вцепенена от паника кошута, която всеки миг ще бъде повалена от хрътките. Стоеше и мърмореше несвързано, докато Рондхайм се придвижваше към средата на меката подложка и заемаше една от многото изходни пози на каратето.

— Не, почакай...

Пит остави думите да заглъхнат в гърлото му, отметна глава и се извъртя конвулсивно встрани. Беше доловил проблясването в очите на Рондхайм, началото на светкавичния удар от обратното движение на ръката на исландеца към скулата на Пит, един полутвърд удар, който би причинил много повече щети от одрасканата подутина, ако Пит не се бе превъртял едновременно с попадението. Той залитна две крачки назад, остана като зашеметен и се олюя замаяно напред-назад, докато Рондхайм се приближаваше бавно със следи от садистична усмивка по тънките си изваяни черти.

Пит беше направил грешката да се сниши, почти се бе издал, като показва бързите си рефлекси. Трябваше да се насили и да обърне гръб на правилата. Не беше никак лесно. Никой нормален мъж, който знае как да се погрижи за себе си, не би могъл да се радва на бездействието си, докато го превръщат в желе. Скръцна със зъби и зачака с отпуснато тяло, за да поеме ударите от следващата атака на Рондхайм. Тя последва след няколко секунди.

Рондхайм му нанесе висок полегат ритник, който попадна право в лицето на Пит, повали го на подложката и го запрати към шведската стена встрани. Той остана мълчалив на пода, като усещаше кръвта от разцепените си устни и опипваше с език разклатените си зъби.

— Хайде, хайде, майоре. — Рондхайм говореше и утешително, и подигравателно. — Ставай на крака. Урокът едва е започнал.

Пит се привдигна замаяно на крака и се запъти с люлеене към подложката. Желанието му да нанесе ответен удар на Рондхайм сега беше по-силно от всякога, макар да знаеше, че единствената му надежда е да продължи с ролята си.

Рондхайм този път не загуби време в подготовка. Нанесе му бърза серия от силни удари в главата, които като че ли нямаха край, последвани от фронтален ритник в гърдите. Пит по-скоро почувства, отколкото чу как едно от ребрата му се спука. Като при забавен каданс той се свлече на колене, а после по лице, така лошо наранен, че кръвта и стомашните сокове се смесиха в устата му и образуваха локвичка върху подложката. Не му трябваше огледало, за да се увери, че видът му е ужасен, че лицето му е обезобразено, двете му очи бързо се затварят от отока, устните му набъбват в пурпурна маса от раздрана плът, а едната му ноздра е разцепена.

Болката като от нож в гърдите и агонията от разкъсаното му лице се издигнаха в огромна вълна и го накараха почти да потъне в мрак; все пак с учудване откри, че съзнанието му функционира нормално. Вместо да позволи на безболезненото забвение да го погълне в бездната си, той се принуди единствено да се преструва, като със стиснати зъби задържа стона, който би издал измамата.

Рондхайм беше вбесен.

— Още не съм свършил с този лигав педераст. — Махна на един от пазачите. — Свести го.

Гологлавият се запъти към близката баня, намокри една кърпа, грубо изтри кръвта от лицето на Пит, а после натисна вече почервенялата тъкан зад врата му. Когато Пит не реагира, пазачът отново се отдалечи и се върна със стъкълце ароматични соли.

Пит се изкашля един, два пъти, после изплю кървава храчка върху ботуша на пазача с мрачното задоволство, че не го е направил случайно. Претърколи се и вдигна глава към надвесения над него Рондхайм.

Рондхайм се изсмя тихо.

— Изглежда, ти е трудно да останеш буден в час, майоре. Може би си започнал да се отегчаваш. — Гласът му изведнъж охладня. — Изправи се! Още не си завършил... мmm... курса на обучение.

— Курс? Обучение? — Думите, изфълени от Пит през подутите му сцепени устни, едва се разбираха. — За какво говорите...

Рондхайм отвърна, като повдигна пета и я стовари върху слабините на Пит. Цялото тяло на майора се разтресе и той изстена, раздиран от болка.

Рондхайм се изплю върху него.

— Казах — изправи се!

— Не... не мога.

Тогава Рондхайм се наведе и нанесе саблен удар в задната част на врата на Пит. Този път нямаше съпротива, нямаше и преструвка — Пит наистина загуби съзнание.

— Свести го отново! — налудничаво изкреща Рондхайм. — Искам го на крака.

Пазачите го гледаха с неразбиране — дори те бяха започнали да се отегчават от кървавата игра на Рондхайм. Но нямаха друг избор, освен да продължат да обработват Пит като двама треньори, които се опитват да изтръгнат от поваления, жестоко пребит боксьор и най-малките признания на живот. Не беше нужен лекар, за да потвърди, че Пит никога не би могъл да застане изправен без чужда помощ. Затова пазачите, всеки с по една ръка, повдигнаха Пит, чието тяло увисна помежду им като мокра торба с цимент.

Рондхайм заудря беззащитното, смазано тяло, докато неговото „ги“ не се просмука с пот, а предницата му не се окървави.

Пит в тези мъчителни мигове между светлината и мрака откри, че изгубва контрола над чувствата си, над разсъдъка си; дори болката започна да преминава в огромно, глухо пулсиране. Слава богу, че беше пил повече бренди, помисли си. Никога не би могъл да издържи досега, да поеме толкова жестокост от ръцете на Рондхайм, без да реагира, ако не беше притъпляващият ефект на алкохола. Но и той вече не му трябваше. Физическите му резерви бяха почти изчерпани, умът му постепенно се замъгляваше, губеше връзка с реалността и най-страшното беше, че нищо не можеше да направи.

Рондхайм нанесе един особено злобен и точно отправен ритник в корема на Пит. Когато светлината напусна за шести път очите му, а пазачите го отпуснаха, като оставиха немощното тяло да се простре на подложката, садистичната наслада постепенно изчезна от лицето на Рондхайм. Той се загледа равнодушно в окървавените си и подути

кокалчета, а гърдите му бързо потрепваха заради учестеното дишане от пренапрягането. Коленичи, хвана Пит за косата, обърна главата му, така че да оголи гърлото, после вдигна дясната си ръка с разтворена длан, за да нанесе последния, смъртоносния удар, убийственото перване от джудото, с което щеше да отпрати главата на Пит назад и да прекърши врата му.

— Не!

Рондхайм задържа ръката си и бавно се обърна. Кирсти Фирие стоеше на вратата с уплашено и ужасено изражение.

— Не — повтори тя, — моля ти се... не! Не би могъл!

Рондхайм държеше все така ръката си.

— Какво означава той за тебе?

— Нищо, но е човешко същество и не заслужава това. Ти си жесток и безмилостен, Оскар. Това са, общо взето, подходящи качества за мъжа. Но трябва да са съчетани и със смелост. Да биеш беззащитен и полумъртв човек е почти същото като да измъчваш беззащитно дете. В това няма никаква смелост. Разочарована съм от теб.

Рондхайм бавно отпусна ръка. Стана, уморено се олюля и пристъпи към Кирсти. Отпра горната част от дрехата ѝ и злобно я удари през гърдите.

— Извратена курва — изсъска той. — Предупредил съм те никога да не се намесваш. Нямаш никакво право да критикуваш мен или когото и да е. Лесно ти е на теб да си седиш на хубавия задник, докато аз върша мръсната работа.

Тя вдигна ръка да му отвърне, а красивите ѝ черти се изкривиха от омраза и гняв. Той я хвана за китката и я стисна, докато тя не проплака от болка.

— Основната разлика между мъжа и жената, гъльбице моя, е физическата сила. — Изсмя се на безпомощността ѝ. — Ти, изглежда, си забравила това.

Рондхайм грубо я бълсна през вратата и се обърна към двамата пазачи:

— Хвърлете този гаден педераст при останалите — нареди им.

— Ако извади късмет да отвори очи още веднъж, поне ще има удоволствието да разбере, че е умрял сред приятели.

XVII

Някъде в тъмната яма на безсъзнанието на Пит му се стори, че съзира светлина. Беше смътна, неясна като крушка от фенерче, чиито батерии са вече на издъхване. Той се устреми към нея. Отчаяно се пресегна един, два пъти, направи няколко болезнени опита да докосне жълтото огънче, за което беше сигурен, че е прозорецът към съзнателния свят извън главата му. Но всеки път, когато мислеше, че ще го стигне, то се отдалечаваше и той разбираше — плъзга се отново в обятията на нищото. Мъртъв — смътно мина през главата му, — аз съм мъртъв.

После усети някаква друга сила, чувство, което го нямаше преди. То проникваше през пустотата, усиливаše се и ставаше все по-осезаемо. Тогава се досети, разбра, че още е сред живите. Болка, величествена, мъчителна болка. Тя избухна в него като смазваща, изгаряща вълна и той изстена.

— О, благодаря ти, Боже! Благодаря ти, че го върна от отвъдното!
— Гласът идваше от много далече. Включи ума си на втора скорост и го чу отново. — Дърк! Аз съм, Тиди!

Последва секунда на мълчание, когато Пит започна все по-силно да усеща ослепяващата светлина, парещия мирис на чистия свеж въздух и меката ръка, нежно обгърнала главата му. Зрението му беше замъглено и изкривено; едва различи надвесеното над себе си неясно очертание. Опита се да каже нещо, но успя само да изстене и да смотолеви няколко несвързани думи, като се взря в мъглявата фигура над себе си.

— Изглежда, нашият майор Пит е готов за втория си живот.

Пит едва долови думите. Гласът не беше на Тиди, това беше сигурно — тонът беше много по-нисък, по-мъжествен.

— Обработили са го доста сериозно — продължи непознатият глас. — По-добре да беше умрял, без да идва в съзнание. Ако се съди по вида му, никой от нас няма да доживее да го...

— Ще се оправи. — Беше отново Тиди. — Трябва да се оправи... просто трябва. Дърк е единствената ни надежда.

— Надежда... Надежда? — промълви Пит. — Едно време излизах с момиче, което се казваше Надежда.

Агонизиращата болка в едната му страна го прободе и се извъртя като нажежено желязо, но странно, по лицето си не изпитваше нищо — измъчената му плът беше изтръпнала. Тогава разбра защо вижда само сенки. Зрението му, или поне тридесет процента от него, се възвърна, когато Тиди вдигна парчето влажна марля. Разкъсаното и отекло лице на Пит не бе усещало нищо, защото Тиди постоянно бе навлажнявала раните и драскотините с ледена вода от близкия леген, за да спре силното подуване. Самият факт, че Пит беше в състояние изобщо да вижда нещо през тесните цепки на подпухналите си очи, свидетелстваше за успеха на усилията ѝ.

Пит с мъка фокусира погледа си. Тиди се взираше в него, дългата кестенява коса ограждаше бледото ѝ и тревожно лице. Тогава се обади и другият глас и той вече не беше непознат.

— Записа ли регистрационния номер на камиона, майоре? Или и без това грозният ти профил е бил обезобразен от булдозер?

Пит завъртя глава и видя усмихнатото, но напрегнато лице на Джеръм П. Лили.

— Би ли могъл да си представиш великан с мускули като стволове на дървета?

— Предполагам — с очакване каза Лили, — че следващите ти думи ще бъдат: *ако мислиш, че изглеждам зле, би трябало да видиш как изглежда противникът ми*.

— Ще те разочаровам. Не съм го докоснал и с пръст.

— Не си му оказал съпротива?

— Не.

По лицето на Лили се изписа явно недоумение.

— Стоял си така и си понесъл... понесъл си този страхотен бой, без да му отвърнеш?

— О, ще мълкнете ли и двамата? — В гласа на Тиди се чувствува смесица от раздразнение и смут. — Ако някой от нас иска да се надява на избавление, трябва да изправим Дърк на крака. Не можем просто да си седим тук и да дрънкаме.

Пит приседна с мъка и в агония погледна през червената пелена на болката, а счупеното му ребро остро го преряза. Неразумното внезапно движение го накара да почувства едната си страна като стисната в гигантско менгеме и завъртяна. Той внимателно и плавно се наведе напред, докато можа да се озърне.

Гледката, която го посрещна, приличаше на епизод от някакъв кошмар. Той дълго се взира в нереалната сцена, след което се обърна към Тиди и Лили, а лицето му изразяваше пълно недоумение. После съзнанието му бавно започна да свързва нещата и донякъде се досети къде се намира. Протегна ръка да се закрепи и промърмори на себе си:

— Боже, това е невъзможно.

Още десет, може би двадесет секунди изминаха в буреносно мълчание. Пит седеше, скован и неподвижен като мъртвец, вторачен в разбития хеликоптер на десетина метра от тях. Назъбените останки от корпуса бяха потънали наполовина в калта на дъното на дълбоко дефиле, чиито стени се издигаха под остър ъгъл и сякаш се срещаха на височина тридесетина метра в исландското небе. Забеляза, че разбитата машина е голяма, навярно от класа „Титан“, който може да превозва до тридесет пътници. Какъвто и да е бил цветът на вертолета, сега той не можеше да се познае. Тенекиите зад кабината бяха нагънати като мех, а останалата част от туловището представляваше безброй усукани метални останки.

Първото страховито впечатление, което възникна в обърканото съзнание на Пит, беше, че никой не е оживял след катастрофата. Но ето че всички те бяха тук — Пит, Тиди, Лили, а също така пръснати по стръмните склонове на дефилето, в неестествени, изкривени от болката пози, групата мъже, които бяха стояли редом с Пит в ловната зала у Рондхайм, групата, която се бе противопоставила на Ф. Джеймс Кели и на компанията „Хърмит“.

Всички изглеждаха живи, но повечето бяха зле наранени — всячески извъртените им ръце и крака свидетелстваха за ужасно много надробени, счупени кости.

— Извинявам се, но трябва да задам неизбежния въпрос — с дрезгав глас смънка Пит, — какво... какво, по дяволите, се е случило?

— Не е това, което си мислиш — отвърна Лили.

— Какво тогава? Явно, че... Рондхайм е отмъквал всички ни нанякъде, когато хеликоптерът е катастрофирал.

— Ние не сме катастрофирали — обясни Лили. — Тези останки тук са от дни, може би от седмици.

Пит се взря невярващо в Лили, който сякаш се бе излегнал удобно на мократа земя, без да го е грижа за влагата, просмукваща се през дрехите му.

— По-добре ми обясни. Какво се е случило на тези хора? Как самият ти си се озовал тук? Всичко.

— Моята история не е кой знае каква — тихо започна Лили. — Хората на Рондхайм ме хванаха, докато слухтях около доковете на „Албатрос“. Преди да успея да открия нещо, те ме замъкнаха в къщата на Рондхайм и ме запратиха при тези господа.

Пит се приведе към Лили.

— И ти си доста зле. Я да те огледам.

Лили нетърпеливо му махна да се дръпне.

— Първо ме изслушай. После се измъкни бързо оттук и потърси помощ. Никой не е застрашен от смърт в резултат на раните си — Рондхайм се е погрижил за това. Най-голяма е опасността от измръзване. Температурата сега е към пет градуса. А в следващите няколко часа ще падне под нулата. След това студът и шокът ще се погрижат за пъrvите от нас. А до сутринта в това проклето дефилене няма да има нищо, освен замръзали трупове.

— Значи е работа на Рондхайм? Опасявам се...

— Ти не разбираш. Бавно вадиш пистолета си, майор Пит. Явно е, че поразиите тук изобщо не са предизвикани от нещастен случай. Веднага след като нашият садистичен приятел Рондхайм те превърна в желе, на всички ни биха по сериозна доза нембутал, а после много хладнокръвно и методично той и хората му ни започнаха един по един и ни строшиха по колкото кости сметнаха за нужно, за да изглежда, че сме пострадали при катастрофата на хеликоптера.

Пит се загледа в Лили, но не каза нищо. Напълно разстроен, умът му представляваше водовъртеж от недоверие, а мислите отчаяно се мъчеха да подредят обстоятелствата, които не можеха да бъдат разбрани. Като се имаше предвид как той самият се чувстваше, би могъл да повярва във всичко, но думите на Лили бяха прекалено ужасни, прекалено чудовищни, за да се възприемат.

— Господи, това е невъзможно. — Пит с мъка затвори очи и поклати глава изумен. — Това трябва да е някакъв безумен кошмар.

— Няма нищо кошмарно относно причината — увери го Лили.
— Просто такъв е методът, по който действа лудостта на Кели и Рондхайм.

— Откъде си така сигурен?

— Сигурен съм — бях последният, когото упоиха, и дочух как Кели обясняваше на сър Ерик Маркс, че цялата неправдоподобна трагедия е рожба на компютрите на компанията „Хърмит“.

— Но с каква цел? Защо е цялата тази жестокост? Кели би могъл просто да ни качи на някой самолет и да ни пусне в океана без следа, без надежда някой да оцелее.

— Компютрите са строги съдници — уморено измърмори Лили, — те работят само с хладните факти. За съответните правителства хората, които страдат тук, са важни личности. Ти си бил на малкото парти у Рондхайм. Чул си обяснението на Кели защо се налага те да умрат — чрез смъртта им трябва да се отклони вниманието, да се спечели време, да се завладеят заглавията на медиите и умовете на световните лидери, за да може компанията „Хърмит“ да извърши преврата си без международна намеса.

Пит присви очи.

— Но това не обяснява садистичната жестокост.

— Не я обяснява — съгласи се Лили. — В очите на Кели обаче целта оправдава средствата. Изчезването по море навсярно е било подадено в компютрите и те без съмнение са го отхвърлили в полза на по-добър план.

— Като поднасянето на труповете в подходящ момент.

— В известен смисъл да — бавно каза Лили. — Световното внимание при едно изчезване по море би отслабнало след седмица или десетина дни — издирането явно би се преустановило, след като не е възможно някой да оживее по-дълго в ледения Северен Атлантически океан.

— Разбира се — кимна Пит. — Изчезването на „Лакс“ е най-добрият пример.

— Точно така. Кели и богатите му приятели имат нужда от цялото време, което могат да си купят, за да се настанят в избраната от тях за завземане страна. Колкото по-дълго нашият Държавен департамент е съредоточил вниманието си върху загубата на

високопоставените си дипломати, толкова по-трудно ще му бъде след това да се справи с операциите на компанията „Хърмит“.

— И по този начин Кели ще може да се възползва от продължителното издирване. — Гласът на Пит беше тих, но сигурен. — А когато накрая надеждата започне да избледнява, той ще уреди някой исландец случайно да попадне на мястото на злополуката и на труповете. И Кели ще се възползва от нови две седмици, докато светът оплаква загиналите, а правителствените водачи са заети с надгробните си слова.

— Възможните варианти са точно пресметнати. Предполага се, че всички ние летим към северното имение на Рондхайм, за да прекараме един ден в лов на съмга. Неговата група, екипът от компанията „Хърмит“, възнамерява да тръгне със следващия полет. Както и да е, това ще бъде версията, на която ще се даде гласност.

— А какво би попречило да ни намерят случайно по някое време? — попита Тиди, като внимателно попи капчица кръв от подутата уста на Пит.

— Това е почти невероятно. — Пит замислено огледа непосредственото им обкръжение. — Никой не може да ни види, освен ако не застане точно над нас. Прибави към това и факта, че навсярно сме в най-рядко населената област на Исландия и шансовете да бъдем открити стават минимални до безкрайност.

— Значи положението ти е ясно — заключи Лили. — Сигурно са поставили хеликоптера в тясното дефиле здрав и са го разрушили тук, защото иначе не би им било възможно да инсценират правдоподобна катастрофа. Така или иначе мястото е съвършено неоткриващо. Дори над нас да прелети спасителен самолет, той не би разполагала с повече от секунда, за да се забележат останките — шансът в най-добрния случай е едно към милион. Следващата стъпка е била да се разхвърлят телата ни наоколо. После, след две-три седмици на разлагане, и най-добрият съдебен медик единствено би могъл да заключи, че повечето от нас са умрели вследствие на нараняванията, получени от лъжливата катастрофа, а останалите от шок и от студ.

— Аз единственият, който може да ходи, ли съм? — рязко попита Пит. Счупените му ребра го боляха като хиляди рани, но изпълнените с надежда погледи и плахият оптимизъм в очите на хората, които знаеха,

че смъртта им ще настъпи само след няколко часа, го накараха да пренебрегне болката.

— Могат да ходят и още няколко — отвърна Лили. — Но при положение, че ръцете им са счупени, няма никаква възможност да се изкатерят до върха на дефилето.

— Тогава навсярно изборът пада върху мен.

— Ти си избраникът — слабо се усмихна Лили. — Ако това е никаква утеха и удовлетворението за теб, Рондхайм поне ще разбере, че има срещу себе си по-яки мъже, отколкото компютрите му са пресметнали.

Куражът, който му вдъхваха очите на Лили, се превърна в необходимия на Пит допълнителен стимул. Изправи се несигурно на крака и погледна человека, който лежеше неподвижно на земята.

— Какво ти счупи Рондхайм?

— Двете рамене и, струва ми се, таза. — Тонът на Лили беше спокоен, като че ли описваше ямите по повърхността на Луната.

— Сигурно ти се иска да си беше в Сейнт Луис, и да се занимаваш с пивоварство.

— Не особено. Милият ми татко никога не е имал особено доверие в единствения си син. И ако... ако съм предал богу дух, когато се върнеш, кажи му...

— Ти сам ще му изплачеш болките си. Освен това от мен няма да прозвучи убедително. — Пит с мъка поддържаше гласа си уверен. — И без това никога не съм харесвал бирата „Лили“. А къде нараниха теб, скъпа моя?

— Глезените ми са малко поизкълчени. — Тя се усмихна смело.

— Не е нещо сериозно. Предполагам, че просто съм имала късмет.

— Съжалявам — искрено каза Пит. — Нямаше да лежиш тук, ако не ги бях забъркал такива.

Тя взе ръката му и я стисна.

— Така е по-вълнуващо, отколкото да пиша на машина писмата на адмирала.

Пит се наведе, взе я на ръце, пренесе я нежно на няколко метра и я постави до Лили.

— Ето големия ти шанс, малка златотърсачко. Истински жив милионер. И през следващите няколко часа ще бъде принуден да ти обръща внимание. Господин Джеръм П. Лили, да ви представя Тиди

Ройъл, любимката на Националната подводна и морска агенция. Дано пред двама ви да се простира дълъг и щастлив живот.

Пит я целуна леко по челото, изправи се отново непохватно на крака и тръгна несигурно по калната земя към стареца, когото познаваше просто като Сам. Помисли си за изисканите му обноски, за топлите, но пронизващи очи, които беше забелязал в ловната зала, погледна надолу и видя завъртените навън крака като криви клони на дъб, притъпените от болка сини очи и се насили да се усмихне уверено и обнадеждаващо.

— Стойте си спокойно, Сам. — Пит се наведе и внимателно сложи ръце върху раменете на стареца. — До обед ще се върна с най-красивите медицински сестри в Исландия.

Сам му се усмихна едва-едва.

— За човек на моята възраст би било по-практично просто да изпуша една пура.

— Тогава ще бъде пура.

Пит се наведе и стисна ръката на Сам. Сините очи изведнъж се съживиха и старецът се надигна, като си помогна с протегнатата ръка на Пит. Загледа го с решителност, каквато Пит не би могъл да очаква при това положение, а бръчките по умореното лице се свиха упорито.

— Той трябва да бъде спрян, майор Пит. — Гласът беше тих, почти като шепот. — На Джеймс не бива да се позволи да извърши това ужасно нещо. Неговите мотиви са благородни, но хората, с които се е заобиколил, се интересуват единствено от богатство и власт.

Пит само кимна, без да отвърне нищо.

— Прощавам на Джеймс за постъпката му. — Сам сякаш говореше на себе си. — Кажете му, че неговият брат му проща...

— Господи! — Изумлението на Пит пролича по лицето му. — Вие сте братя?

— Да, Джеймс е по-малкият ми брат. В продължение на много години оставах на заден план и се занимавах с финансовите подробности и проблемите, които са такова бреме за една гигантска мултинационална корпорация. Джеймс, като майстор на безскрупулните машинации, беше винаги в центъра на вниманието. Досега бяхме доста сполучлив екип. — Сам Кели наведе глава и едва чуто въздъхна като на сбогуване. — Дано Господ да ви помогне да

успеете. — После по устните му премина усмивка. — И не забравяйте пурата ми.

— Можете да разчитате на това — измърмори Пит. После се обърна, като в главата му се бореха противоречиви образи и чувства; след това умът му се прочисти и се съсредоточи върху постоянната и важна цел, която държеше цялата му мисловна дейност като в менгеме. Движещата сила, омразата, която се бе натрупала у него още от първия жесток удар на Рондхайм насам, сега избухна в огромен горящ пламък, който обхвана цялото му съзнание и изхвърли всичко останало настани, но тихият глас на руския дипломат Тамарезтов успя да го върне към действителността.

— Сърцето на един честен комунист е с вас, майор Пит.

Пит спря, за да отговори.

— Това е чест за мене. Рядко може да се случи един комунист да разчита на капиталист за спасението на живота си.

— Такъв хап трудно се прегъща.

Пит замислено огледа Тамарезтов, забеляза отпуснатата безжизнено на земята ръка, неестествения ъгъл на левия му крак. После изражението му се смекчи.

— Обещавам да не се придържам към партийните си пристрастия, когато се измъкна оттук, а да ви донеса бутилка водка.

Тамарезтов любопитно погледна Пит.

— Това проява на американския хумор ли е, майоре? Вярвам обаче, че наистина го мислехте, като ми обещахте водката.

По устните на Пит премина усмивка.

— Не ме разбирайте погрешно. Понеже така или иначе съм тръгнал до магазина за спиртни напитки на ъгъла, просто реших да ви спестя разкарването. — И преди обърканият руснак да успее да отговори, Пит се обърна и започна да се изкачва по стръмния склон към върха на дефилето.

В началото предпазливо, със стъпки от по няколко сантиметра, като се мъчеше да се движи, без да засегне спуканите си ребра, Пит запълзя по меката хълзгава пръст и не гледаше наникъде, освен право нагоре. Първите шест метра бяха по-лесни. После склонът стана по-стръмен, а пръстта по-твърда, така че беше по-трудно да забива пръстите на ръцете и краката си, с които единствено можеше да намери някаква опора.

Изкачването се превърна в истинско мъчение, подсилено от агонизиращата болка на раните му. Всички чувства го бяха напуснали, движенията му станаха механични — дълбаене и издърпване, дълбаене и издърпване. Опита се да брои стъпките, които правеше нагоре, но забрави броя им след тридесет; умът му изцяло бе престанал да работи.

Приличаше на слепец, който се движи през деня в един черен свят, и единственото му останало чувство беше усещането за допир. Тогава за първи път изпита страх — не от възможното падане или от ново нараняване, а откровения, студен страх, че би могъл да се стовари обратно върху двадесетте души, чийто живот зависеше единствено от неговата способност да достигне границата между земята и небето, която изглеждаше толкова далече над него. Изминаха минути, които му се сториха като часове. Колко бяха те? Не знаеше, а и никога нямаше да научи. Времето като средство за измерване вече не съществуваше. Тялото му се бе превърнало просто в робот, който повтаряше еднаквите движения, без да бъде ръководен от мозъка.

Започна отново да брои, но този път спря на десет. Разреши си една минута почивка, не повече, и продължи отново. Дишането му се беше превърнало в хрипове, пръстите му бяха ожулени, а краищата на ноктите назъбени и окървавени, мускулите на ръцете го боляха от непрекъснатите усилия — сигурен признак, че силите му са почти изчерпани. Потта оставяше бразди по лицето му, но обичайното гъделичкане го нямаше, защото кожата му гореше от болка. Спра се и погледна нагоре, макар че виждаше много малко през подутите цепки, в които се бяха превърнали очите му. Краят на дефилето се губеше в неясна плетеница от линии и сенчести форми, разстоянието до които не можеше да се определи.

После изведенъж, почти с чувство на изненада пръстите на Пит почувстваха мякия, ронещ се край на наклона. Със сила, каквато изобщо не мислеше, че притежава, той се изтегли на гладката земя, претърколи се и легна отпуснат, мъртъв за който и страничен наблюдател да го погледнеше.

Пит остана неподвижен близо пет минути, като само гърдите му се надигаха при поемането на дъх. Когато вълните на пълното изтощение започнаха съвсем леко да отслабват, той бавно се изправи на крака и надникна към дъното на бездната и дребните фигурки в нея.

Направи фуния с ръце, за да извика, но после се отказа. Нямаше ги думите, които би могъл да им каже и в които да има поне зачатъци на смисъл, на надежда. Хората отдолу виждаха единствено главата и раменете му на ръба на стръмната скала. После с махване на ръката се отдръпна.

XVIII

Пит стоеше като самотно дърво сред огромната пуста равнина. Тъмна растителност, подобна на мъх, се простираше накъдето и да се обърнеше; в едната посока се прекъсваше от верига високи хълмове, а в две други завършваше с побеляла от слънцето мъгла. Освен няколкото малки издатини в пустия пейзаж земята наоколо беше почти гладка. Отначало си мислеше, че е напълно сам. После забеляза дребния бекас, който се носеше в небето като стрела, отправена към невидима цел. Доближи се и от височина шестдесет метра огледа Пит, като че ли беше някакво странно животно, изпъкващо с червено-жълтата си козина в центъра на безкрайния зелен килим. След три прелетявания любопитството на птичката изчезна, тя изопна крила и продължи полета си нанякъде.

Пит като че лиолови мислите на птичката, огледа необичайното си облекло и си помисли на глас:

— Чувал съм израза да се наконтиш, без да има къде да отидеш, но моето е направо смешно.

Звукът от гласа му изведнъж му даде да разбере, че неговият ум е започнал отново да работи. Почувства облекчение, че е успял да се справи с изтощителното изкачване по стръмните стени на дефилето, както и приповдигнатата радост, че е жив, а също и надеждата, че ще открие помощ, преди хората долу да са измрели от ниската температура. Той възторжено закрачи през тундрата към хълмовете в далечината.

Не беше изминал повече от двадесет метра, когато мисълта изведнъж се появи в съзнанието му. Беше изгубен. Слънцето се намираше високо над хоризонта. Нямаше звезди, по които да се ориентира. Север, юг, изток и запад бяха само думи без никакво значение, без отношение към местоположението му или точността. След като навлезеше в мъглата, която пълзеше към него, нямаше да има отправна точка, нито знак, по който да се ориентира.

Но за първи път в студената влажна сутрин той не изпита страх. Не се боеше, защото знаеше, че страхът ще замъгли мислите и ще обърка логиката му. Обзе го оствър гняв, че бе позволил да го изльжат така майсторски и така невежествено бе тръгнал към собствената си смърт. Компютрите на компанията „Хърмит“, неговия най-голям враг, механично бяха предвидили всеки ход. Залогът в убийствената игра, която Кели, Рондхайм и невероятно жестоките им бизнес партньори играеха, беше прекалено голям. Но той се закле, че няма да се остави да бъде принуден да се откаже. Спря, седна и се замисли.

Не му беше нужна кой знае каква проницателност, за да прецени, че се намира в средата на ненаселената част от Исландия. Опита се да си припомни малкото, което знаеше за райската градина на Северния Атлантик, отделните подробности, които беше научил от летателните си карти на борда на „Катауаба“. Спомни си, че островът заема площ двеста километра от север на юг и почти четиристотин и осемдесет от изток на запад. Тъй като най-кратките разстояния бяха между севера и юга, той отхвърли другите две посоки. Ако тръгнеше на юг, беше много вероятно да попадне на ледената грамада Ватнайокъл, най-големия ледник не само в Исландия, но и в Европа, огромна замръзнала стена, което би означавало края на всичко.

Трябваше да се отправи на север, реши той. В логиката на решението му наистина имаше нещо примитивно, но намерението бе продиктувано и от друга подбуда — непреодолимото желание да надхитри компютрите, като поеме в най-малко очакваната посока, тази, която предлагаше най-минимални шансове за успех. Средностатистическият човек в подобни обстоятелства най-вероятно би се отправил към Рейкявик, най-голямото средище на цивилизацията, далече в югозападната част. Това несъмнено бяха програмирали компютрите, така поне се надяваше, за... средностатистическия човек.

Сега вече имаше отговор, но беше само половин отговор. Накъде се намираше север? Дори да знаеше това със сигурност, нямаше начин да върви в права линия. Приетият факт, че човекът, който си служи с дясната ръка, накрая ще опише голяма дъга надясно, ако няма по какво да се ориентира, се появи и започна да измъчва съзнанието му.

Вой на реактивни двигатели прекъсна унеса му и той вдигна глава, закри с длан очите си от слънцето и видя търговски самолет,

който спокойно се носеше, а след него се виеше широка бяла опашка от кондензирана пара. Пит можеше само да гадае накъде се е насочил самолетът — на запад към Рейкявик, на изток към Норвегия, на югоизток към Лондон. Нямаше как да отгатне без помощта на компас.

Компас, думата се въртеше в ума му като мисълта за леденостудена бира в главата на умиращ от жажда човек посред пустинята Мохави. Компас — простото устройство от магнитен къс желязо, качен на ос и поставен в смес от глицерин и вода. После някаква светлинка изведенъж изплува някъде от дълбините и заблестя в ума му. Беше отдавна забравено познание, добито сред природата преди много години, по време на четиридневна екскурзия в планините с някогашната му бойскаутска група, което постепенно започна да прониква през замъглените прегради на времето.

Трябаха му почти десет минути, докато открие локва вода в подножието на хълм с формата на кубе. Бързо и сръчно, доколкото му позволяваха издраниите и кървящи пръсти, Пит отви кафявия си пояс и отскубна карфицата, която го придържаше. Като обви единия край на дългия копринен плат около коляното си, той го издърпа и стегна с лявата си ръка, а с дясната започна да го търка в едната посока и да магнетизира малкото метално острие.

Студът нарастваше и проникваше в просмуканите с пот дрехи, предизвикваше неконтролирано треперене в цялото му тяло. Карфицата се изпълзна от пръстите му и той загуби няколко минути в опипване на мъха по земята, докато накрая откри малкото сребърно острие, което се заби на няколко милиметра под един от ноктите му. Беше почти благодарен за болката, защото тя показваше, че ръцете му още са способни да усещат. Продължи да тряе карфицата по коприната, като внимаваше да не я изпусне отново.

Когато реши, че няма смисъл да търка повече, прекара карфицата по челото и носа си, като я покри с колкото може повече мазнина от тялото си. После взе два тънки конеца от червеното си сако и ги уви около карфицата. Трудната част от операцията още беше пред него, затова Пит се отпусна за миг и разтри пръсти като пианист, който се кани да започне Шопенов валс.

След като беше готов, той внимателно вдигна двете примки и мъчително бавно спусна карфицата в спокойната вода на локвата. Пое дълбоко дъх и загледа как водата се отдръпва под тежестта на метала.

Тогава съвсем внимателно пръстите му издърпаха конците и карфицата заплува сама, задържана върху повърхността от мазнината и съпротивата на водата.

Само някое дете на Коледа, загледано в наредените под елхата подаръци, би могло да изпита това чувство на удивление, което Пит усети в този миг, докато наблюдаваше унесено как карфицата прави спокойно полукръг и накрая главичката ѝ се насочва към магнитния север. Остана, без да помръдне, цели три минути, като се взираше в собственоръчно изработения си компас, уплашен да не би, ако мигне, карфицата да потъне и да изчезне.

— Да видим как проклетият ти компютър ще се пребори с това — измърмори Пит на въздуха.

Някой новак нетърпеливо би хукнал в посоката, указана от карфицата, с погрешното убеждение, че компасът винаги ще посочи действителния север. Но Пит знаеше, че единственото място, където компасът безпогрешно ще се насочи към Северния полюс, е малък район сред Големите езера между Съединените щати и Канада, защото там случайно Северният и магнитният полюс са слети. Като опитен навигатор той знаеше също така, че магнитният полюс лежи някъде под Принс ъф Уейлс айланд над Хъдсън бей, приблизително на хиляда и шестстотин километра под арктическия полюс и само на неколкостотин километра над Исландия. Това означаваше, че карфицата сочеше няколко градуса по на север от запада. Пит изчисли, че отклонението на компаса му е около осемдесет градуса, което в най-добрая случай беше грубо предположение, но поне сега беше сигурен, че истинският север се намира приблизително под прав ъгъл от главичката на карфицата.

Пит си избра ориентир, извади примитивния си компас от водата и тръгна през мъглата. Не беше изминал и сто метра, когато усети процеждащата се от вътрешните рани на долната му устна кръв, разхлабените във венците му зъби и след всичко, което вече беше претърпял, болката от ритника на Рондхайм в слабините, която го караше да се движи със силно накуцване. Застави се да продължи да върви и упорито да се придържа към нишката, която поддържаше съзнанието му будно. Земята беше твърда и неравна и той скоро загуби представа колко пъти се беше препъвал и падал, притиснал ръце към

гърдите си в напразен опит да спре мъчителната болка от спуканите ребра.

Щастието обаче не го напусна и след около час и половина мъглата изчезна, като му предостави възможност да се възползва от множеството горещи извори, край които минаваше, и да сверява посоката си с компасната карфица. Сега непрекъснато си избираше ориентири на север и продължаваше да върви към тях, докато не се убедеше, че се е отклонил. Тогава спираше, отново правеше справка с компаса си и започваше в същата последователност.

Двата часа станаха три. Трите часа четири. Всяка минута за него представляваше съсредоточено нещастие и страдание, огромна изгаряща болка и борба да запази контрола върху съзнанието си. Времето се стапяше в безкрайност, която — Пит го знаеше добре — щеше да изчезне едва когато се стовареше за последен път върху меката влажна трева. Въпреки цялата си решителност започна да се съмнява, че ще преживее следващите няколко часа.

Поставяне на единия крак пред другия, безкраен цикъл, който бавно тласкаше Пит все по-нататък и по-нататък към пълното изтощение. В мислите му сега нямаше място за нищо друго, освен за следващия ориентир, а стигнеше ли го, съсредоточаваше всеки грам от вече съвсем изчезващата енергия към новия. Логическото му мислене почти не съществуваше. Само когатооловеше някъде в крайчета на ума си приглушен сигнал за тревога, който го предупреждаваше, че се е отклонил от курса си, той спираше край нова димяща сярна локва и сверяваше посоката си с компаса.

Дори дванадесетте изминали часа вече изглеждаха на Пит като дванадесет години. Преди рефлексите му бяха като на точен бръснач и изпълняваха всяка мисловна команда, но сега, когато постави карфицата във водата, треперещите ръце му изневериха и умно измисленияят малък компас се плъзна под повърхността и се стрелна към дъното на кристалночистото басейнче. Пит имаше време да го грабне, докато още не беше се изплъзнал безвъзвратно, но той остана безучастен и загуби ценни секунди, преди да успее да реагира. Сега вече беше късно, прекалено късно, и надеждата му да се измъкне от голото исландско плато се стопи.

Подпухналите му очи бяха напълно затворени, краката схванати от изтощение, а дъхът му излизаше в болезнени хрипове, които

отекваха в чистия застинал въздух. Успя все пак с мъка да се изправи и се заклатушка напред, тласкан от вътрешни сили, каквito не подозираше, че притежава. Следващите няколко часа вървеше слепешката в нещо, което за него беше бездна. Тогава, докато се изкачваше по двуметров насип, връzkата между съзнанието и тялото му се прекъсна и той се свлече като изпуснат балон само на сантиметри от върха на възвишението.

Пит разбра, че е преминал границата между физическата реалност и безволието на полусънното състояние. Но нещо не съвпадаше напълно. Тялото му беше мъртво — болката я нямаше, всяко чувство, както и съзнанието, че е човек, бяха мъртви. И все пак още виждаше, макар панорамата да представляваше само няколко сантиметра тревиста земя пред очите му. Освен това чуваше, ушите му препращаха пулсиращ шум към изтръпналия мозък, но той отказваше да предостави обяснение за разстоянието, на което се намираше странното кашляне, и за харектара му.

Изведнъж настъпи тишина. Звукът бе изчезнал и бяха останали само поклащащите се от лекия вятър зелени стръкчета. Нещо в самотата, която го бе обгърнала, изглеждаше не на място. Свръхчовешките му смели усилия бяха отишли напразно, а отговорността му към хората, мръзнещи в дефилето, се беше изпарила във въздуха. Но Пит вече беше отвъд грижата, разбирането и усещането; можеше да изостави връzkата си с живота и спокойно да умре под студеното северно слънце. Би било лесно да се отпусне и да пропадне в черната яма, откъдето няма връщане, но имаше нещо, което не се връзваше с картината, никаква илюзия разбиваше цялата му представа за смъртта.

Чифт ботуши, два износени кожени ботуша застанаха пред невиждащите очи на Пит на мястото, където преди имаше само стръкове дива трева. После никакви призрачни ръце го претъркошлиха по гръб и пред очите му изплува лице, оградено от празното небе — кораво лице с моркосини очи. Широкото чело бе оградено от сива коса като шлема на воин от фламандска картина. Старец на възраст над седемдесетте, облечен с дебело поло, се наведе и докосна лицето на Пит.

После, без да каже дума, с учудваща сила за човек на неговите години, повдигна Пит и го пренесе през възвишението. В крайните

нишки на ума на Пит се появи почуда пред тази чиста случайност, пред чудото, което наистина бе станало, някой да го открие. На не повече от крачка от върха на хълмчето се намираше път; беше се свлякъл съвсем близо до малък черен път, който се виеше успоредно на бяла разпенена ледникова рекичка, а после навлизаше в тесен пролом на черни скали с вулканичен произход. И все пак шумът, който бе стигнал до слуха на Пит, беше дошъл не от водата, а от ауспуха на разбит, покрит с прах английски джип.

Като дете, което поставя куклата си на столче, старият исландец сложи Пит на предната седалка на джипа. После се качи зад кормилото и подкара разнебитената малка кола по виещия се път, като спираше тук-таме да отвори някоя врата за добитъка, операция, която стана още по-честа, когато навлязоха в друга хълмиста местност, отделена с огради от тучните зелени ливади с виещи се над тях ята дъждосвирци, излетели при шума на джипа. Спряха пред малка селскостопанска къща с бели стени и червен покрив. Пит се освободи от подкрепящите го ръце и сам влезе с клатушкане в дневната на хубавата къщичка.

— Телефон, бързо. Трябва ми телефон.

Сините очи се присвиха.

— Вие сте англичанин? —бавно попита исландецът със силен нордически акцент.

— Американец — нетърпеливо отвърна Пит. — Наблизо има двадесетина сериозно ранени хора, които ще умрат, ако не им пратим бързо помощ.

— Има и други в платото? — Старецът не можа да скрие учудването си.

— Да, да! — енергично кимна Пит. — Господи, приятелю, телефонът. Къде го държите?

Исландецът сви рамене безпомощно.

— Най-близките телефонни кабели са на четиридесет километра оттук.

Силна вълна на отчаяние заля Пит, но веднага отстъпи и изчезна при следващите думи на непознатия.

— Имам обаче радиостанция. — Посочи съседната стая. — Насам, моля.

Пит го последва в малка, добре осветена, по спартански подредена стая, като трите мебели там бяха стол, шкаф с чекмеджета и

старинна, ръчно изработена маса, върху която имаше лъскава радиостанция, излязла преди не повече от три месеца от фабриката. Пит можеше само да се радва на този съвременен апарат в отдалечената селскостопанска къща. Исландецът бързо се приближи към станцията и започна да върти копчетата. Сложи ключа на режим предаване, избра честотата и взе микрофона.

Каза бързо няколко думи на исландски и зачака. От говорителя не се чу нищо. Той малко измести честотата и отново се обади. Този път му отвориха веднага. Напрежението от състезанието със смъртта беше изпънало нервите на Пит до скъсване и без да обръща внимание на болката и умората си той закрачи из стаята, докато благодетелят му разговаряше с властите в Рейкявик. След десет минути на обяснения и тяхното превеждане Пит помоли за връзка с американското посолство и я получи.

— Къде, по дяволите, се губиш? — гръмна гласът на Сандекър по говорителя с такава сила, като че ли идваше от вратата.

— Чаках автобуса, разхождах се из парка — кресна в отговор Пит. — Няма значение. До колко време можете да съберете лекарски екип и да го качите на хеликоптери.

Преди адмиралът да отговори, се проточиха няколко секунди на напрегнато мълчание. От безапелационната настоятелност в тона на Пит, която бе така позната на Сандекър, той разбра, че нещо извънредно се е случило.

— Мога да пригответя за отпътуване екип от парамедици на Военновъздушните сили до половин час — бавно отвърна той. — Били ми казал защо ти е нужна точно медицинска помощ.

Пит не отговори веднага. Едва успяващ да събере мислите си. Кимна с благодарност на исландеца, който му предложи стол.

— През всяка минута, която губим с обяснения, може би някой умира. За бога, господин адмирал — настоя Пит, — свържете се с Военновъздушните сили, натоварете парамедиците им на хеликоптери и ги пратете на помощ на жертвите от нещастие със самолет. А след това ще имам време да ви обясня какво е станало.

— Ясно — съгласи се Сандекър, без да губи повече и секунда. — Стой на тези вълни.

Пит отново кимна, този път на себе си, и унило се отпусна в стола. Остана още малко, помисли си, само да не закъснеят. Почувства

ръка на рамото си, успя да се обърне наполовина и да се усмихне с мъка на исландеца с топлите очи.

— Оказах се недодялан гостенин — промълви той. — Не съм се представил и не съм ви благодарили, че ми спасихте живота.

Старецът му протегна дългата си, обветрена ръка.

— Голфур Андурсон — представи се той. — Аз съм главният разводач по поречието на Парфур.

Пит стисна ръката му, каза си името и попита:

— Разводач?

— Разводачът е също и пазач на реката. Развеждаме рибарите и се грижим за екологичното състояние на реката, горе-долу като защитниците на околната среда във вашата страна, които пазят природните богатства на континенталните ви реки.

— Сигурно се чувствате доста самотно в тази работа... — Устата на Пит спря да се движи и той изохка от острата болка в гърдите, от която едва не припадна. Вкопчи се в масата, като се мъчеше да не загуби съзнание.

— Елате — подкани го Андурсон. — Ще се погрижа за раните ви.

— Не — отсече Пит. — Трябва да остана до радиото. Няма да мръдна от този стол.

Андурсон се поколеба. После поклати глава и не каза нищо. Излезе от стаята и се върна след по-малко от две минути с голяма аптечка за първа помощ и бутилка.

— Имате късмет — усмихна се той. — Един от сънародниците ви беше на риболов наоколо миналия месец и ми оставил това. — Протегна ръка и гордо му показва еднолитрова бутилка отлежала канадско уиски „Сийграм“. Пит забеляза, че тя още не беше отваряна.

Майорът отпиваше четвъртата си благословена гълтка, а стariят пазач на реката току-що бе завършил превързването на гърдите му, когато радиото изпукна и дрезгавият глас на Сандекър отново изпълни стаята.

— Майор Пит, чувате ли ме?

Пит вдигна микрофона и натисна бутона за предаване.

— Тук е Пит. Чувам ви, господин адмирал.

— Парамедиците се събират в Кефлавик, а исландските спасителни и издирвателни групи също са в готовност. Ще поддържам

радиоконтакт и ще координират действията им. — Последва миг на мълчание. — Разтревожи много хора. В Кефлавик нямат данни за изчезнал самолет — нито военен, нито търговски.

Рондхайм изобщо не поемаше рискове, помисли си Пит. Мръсникът явно не бързаше да съобщи за толкова дълго забавилите се очаквани гости. Пит поглеждаше дълбоко дъх и отпи нова гълтка от уискито. Едва тогава отвърна:

— На съобщението още не му е дошъл редът.

От гласа на Сандекър пролича пълно неразбиране.

— Повтори го пак. Моля, повтори.

— Повярвайте ми, адмирале. Не мога да започна с отговорите дори на една десета от въпросите, особено по радиото — повтарям, — особено по радиото.

По някакъв начин, помисли си Пит, имената на международно известните мъже от дефилето трябваше да се запазят в тайна от информационните агенции поне през следващите тридесет и шест часа — достатъчно време, за да бъдат спрени Кели, Рондхайм и компанията „Хърмит“, които, ако научеха, биха изчезнали. Трябваше да отдаде заслуженото на адмирала. Сандекър почти веднага схвана намека на Пит за необходимостта от секретност.

— Съобщението ти е разбрано. Можеш ли да ме осведомиш къде си? Използвай обратните координати.

— Извинявам се, не познавам такива...

— По дяволите! — извика Сандекър и говорителят запраща от примесено статично електричество. — Изпълнявай заповедта!

Пит седеше и почти тридесет секунди глупаво зяпа радиостанцията, преди умореният му ум да започне да схваща подтекста в думите на Сандекър. Адмиралът му беше предложил да отговаря на въпроси, без да издава действителната информация, като казва обратното. Наум се изпсува, че се е оставил Сандекър да го победи в словесната акробатика.

Пит изключи микрофона и се обърна към Андурсон.

— Къде се намира най-близкият град и в каква посока?

Андурсон махна към прозореца.

— Содафос... ние сме точно на петдесет километра на юг от централния му площад.

Пит бързо прибави цифрата на исландеца към разстоянието, което беше пропълзял през платото и отново натисна бутона.

— Самолетът падна приблизително на осемдесет километра на север от Содафос.

— Цивилен ли беше самолетът или военен?

— Военен.

— Колко са оцелелите?

— Не мога да кажа със сигурност. Двама, може би четирима.

Пит можеше само да се надява адмиралът да схване, че общият им брой е двадесет и четири. Схватливият стар океанограф не се изложи.

— Да се надяваме, че ще можем да ги отведем в безопасност до това време утре. — Намекът на Сандекър за двадесет и четири часа бързо разсея всички съмнения. Помълча малко, а после гласът му прозвуча тихо и загрижено:

— Госпожица Ройъл с тебе ли е?

— Да.

Сандекър не продължи веднага. Пит можеше да си представи внезапното побледняване, да чуе рязкото поемане на въздух. Тогава адмиралът попита:

— Тя създаде ли... създаде ли ти някакви неприятности?

Пит се замисли за миг, като се опитваше да подреди правилните думи.

— Нали ги знаете жените, господин адмирал — винаги се оплакват. Първо се оплакваше от някакви въображаеми болки в глезените, сега твърди, че е замръзнала до смърт. Ще ви бъда вечно признателен, ако успеете бързо да махнете тази очарователна жена от ръцете ми.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да изпълня молбата ти.

— Гласът на Сандекър отново стана дрезгав. — Изчакай там.

Пит нервно подсвирна. Губеше се прекалено много време — всяка минута беше ценна и всяка секунда незаменима. Погледна часовника си. Точно един часът — седем часа, откакто бе изпълзял от дефилето. Внезапно му стана хладно и отпи отново от бутилката.

Радиото пак изпрука.

— Майор Пит?

— Чувам ви, господин адмирал.

— Тук възникна един проблем. Всички хеликоптери на острова са приземени. Парамедиците ще трябва да бъдат спуснати от самолет.

— Не разбрахте ли? Наложително е да се използват хеликоптери. Оцелелите трябва да бъдат вдигнати по въздуха. И най-важното, господин адмирал. Аз трябва да водя търсачите. Повтарям — аз трябва да водя търсачите. Мястото на катастрофата не се вижда от въздуха. Спасителната ви дружина може да го търси дни наред и да не го намери.

Пит усещаше уничието от другата страна. Сандекър малко се забави, преди да отговори. После продължи с уморен и смазан тон, сякаш говореше на нечий гроб, което в известен смисъл беше така.

— Отговорът на молбата ти е отрицателен. На острова има седем хеликоптера. Три принадлежат на Военновъздушните сили, четири на исландския отдел за издирване и спасяване. Всичките са по летищата заради технически проблеми. — Сандекър замълча и продължи бавно:

— Вероятността не е кой знае колко голяма, но нашите хора и местните правителствени власти подозират саботаж.

— О, боже! — промърмори Пит и кръвта му се смрази. Всички възможни случаености. Мисълта отново и отново се натрапваше в съзнанието му. Компютрите на Кели бяха изградили висока стена срещу всяка надежда за спасение. А бандата хладнокръвни убийци на Рондхайм бяха изпълнили дословно механичната си задача.

— Има ли около тебе достатъчно равна площ, за да може да кацне лек самолет и да те вземе? — попита нетърпеливо Сандекър. — Ако отговорът е утвърдителен, би могъл да ръководиш спасителното спускане от въздуха.

— Малък самолет вероятно ще успее — обясни Пит. — Тук има гладка ливада с големината на футболно игрище.

Отвън, без Пит да забележи, слънцето, съвършен оранжев диск в северните ширини, бе започнало постепенно да потъва зад носещи се черни облаци, които скоро го закриха и прекъснаха яркия му блясък. Студеният вятър се беше усилил и вече навеждаше тревите по ливадите и хълмовете. Пит усети едновременно внезапното смрачаване и ръката на Андурсон на рамото си.

— Буря откъм север — тържествено съобщи Андурсон. — До един час ще завали сняг.

Пит изблъска стола си и бързо прекоси стаята до малкия двоен прозорец. Загледа се през стъклата с невярващи очи и удари отчаяно по стената.

— Господи, не! — прошепна той. — Би било самоубийство за парамедиците да скачат с парашут през заслепяващия сняг.

— Нито пък лек самолет би могъл да премине през вихрушката — добави Андурсон. — Виждал съм много северни ветрове и познавам силата им. Този ще бъде лош.

Пит залитна замаяно към радиото и се стовари на стола. Държеше нараненото си и подуто лице в ръце и нареджаше тихо:

— Господи, спаси ги. Господи, спаси ги всички, моля те. Безнадеждно е, безнадеждно е.

Сандекър се обади по радиото, но Пит не чуваше нищо.

— Точното ти местоположение, майоре? Можеш ли да ми дадеш точното си местоположение?

Андурсон се пресегна през Пит и взе микрофона.

— Една минута, адмирал Сандекър. Моля ви, почакайте.

Улови дясната ръка на Пит и здраво я стисна.

— Майор Пит, трябва да се овладеете. — Погледна го с пълен със съчувствие поглед. — Възелът на смъртта, макар и да е твърд като камък, може да бъде развързан от този, който знае къде е слабата му нишка.

Пит бавно вдигна глава към очите на Андурсон.

— Значи имам още един поет край себе си.

Андурсон просто кимна стеснително.

— Това определено е седмицата ми за поети — въздъхна Пит. После тихо се наруга сам. Вече беше загубил прекалено много време в безсмислени приказки и ненужни съжаления, а времето беше най-важното. Трябваше му план, някаква хитрост, някакъв способ, за да стигне до хората, които му се бяха доверили. Компютрите допускат грешки, каза си. Тези студени електронни чудовища могат да събъркат, нещо съвсем малко вероятно, но въпреки това възможно. В транзисторите им няма място за чувства, за състрадание, за носталгия. — Носталгия — изрече Пит на глас бавно, като се наслаждаваше на всяка сричка, и повтори думата поне три-четири пъти.

Андурсон го изгледа озадачено.

— Не разбирам.

— Скоро ще разберете — увери го Пит. — Няма да търся слабата нишка във вашия поетичен възел на смъртта. Ще го разрежа с перки.

Старецът изглеждаше по-озадачен от всякога:

— Перки?

— Да, перки от витло. Три перки по-точно.

XIX

Има много прекрасни гледки по света, на които човек може да се възхити, но за Пит нищо, дори тридесетстепенна ракета, излитаща в космоса, или самолет, прекосяващ небето с остьр като игла връх със скорост два пъти по-голяма от тази на звука, не би могло да изглежда така невероятно красиво както стария тримоторен форд, прочутата „Тенекиена гъска“, която непохватно подскачаше и се люлееше в капризния вятър на фона на заплашителните гигантски черни облаци. Подпрян, за да не го отнесе засилващият се вихър, Пит внимателно наблюдаваше как старинният самолет, изящен в грозотата си, обикаля фермата на Андурсон веднъж, преди летецът да намали газта, да прелети на по-малко от три метра над оградата и да се спусне в ливадата, където широко разположените му колесари спряха почти на петдесет метра от края на затревената площ.

Пит се обърна към Андурсон:

— Е, довиждане, Голфур. Благодаря ти за всичко, което направи за мен... за всички нас.

Голфур Андурсон стисна ръката на Пит.

— Аз трябва да ти благодаря, майоре. За честта, която ми оказа, и за възможността да помогна на свой събрат. Бог да те закрия.

Пит не можеше да тича заради спуканите си ребра, но взе разстоянието до тримоторника за по-малко от тридесет секунди. Точно когато стигна до дясната страна на корпуса, вратата се отвори, две ръце се протегнаха и го издърпаха в тясната, неудобна кабина.

— Вие ли сте майор Пит?

Пит погледна лицето на гиганта със загоряло лице и дълги руси бакенбарди.

— Да, аз съм Пит.

— Добре дошли на крилете на бурното време на двадесетте години, майоре. Страхотна идея е да се използва това старо летящо изкопаемо за спасителна операция. — Протегна ръка. — Аз съм капитан Бен Хъл.

Пит пое широката лапа и предложи:

— Най-добре е да тръгваме веднага, ако искаме да изпреварим снега.

— Точно така — енергично се съгласи Хъл. — Пък и няма смисъл да ни глобяват за просрочено паркиране. — Ако Хъл беше донякъде стреснат от израненото лице на Пит и странните му дрехи, той добре го прикри. — Тръгнахме на път без втори пилот, със запазено място за вас, майоре. Реших, че ще предпочетете място на първия балкон, за да ни отведете до района на злополуката.

— Преди да прекъснем връзката, помолих адмирал Сандекър за няколко неща...

— Сега ще ви зарадвам, майоре. Старият морски вълк се беше погрижил за всичко. Изглежда, е използвал докрай връзките си, за да достави това на борда, преди да излетим. — Хъл извади пакет от големия джоб на полуշубката си и вдигна въпросително вежди. — Страшно се изненадах защо в такъв момент са ви притрябвали тъкмо бутилка руска водка и кутия пури.

— Те са за двама приятели — усмихна се Пит. Обърна се и мина покрай десетимата мъже, разположили се в различни пози в задната част на кабината — едри, спокойни хора в арктически костюми, с решителни лица. Те бяха подгответи за работа под водата, скачане с парашут, оцеляване при трудни условия и за почти всички процедури на спешната медицинска помощ освен хирургията. Пит почувства голямо облекчение само при вида им.

Като наведе глава, за да се промъкне през ниската врата към кабината, той се настани в свободната седалка на втория пилот с изтъркана и напукана кожа. След като закопча колана, се обърна и видя до себе си захиленото лице на сержант Сам Кашман.

— Здравейте, господин майор. — Зениците на Кашман се разшириха. — Милостиви боже, кой ви е ритал по лицето?

— Ще го споделя с теб някой път на чашка. — Пит огледа таблото и бързо си припомни функциите на старомодните лостове и копчета. — Малко съм учуден, че виждам...

— ... сержант да лети в тази операция вместо истински военновъздушен офицер — довърши мисълта му Кашман. — Нямате друг избор, господин майор. Аз съм единственият на целия остров, който е запознат добре с това старо возило. А не е ли чудесно то? Ще

излети от еднодоларова банкнота, а после ще кацне на нея да ви върне рестото.

— Добре, сержанте. Ти командваш. Дай сега да завъртим тая птица срещу вятъра и да я вдигнем. Дръж на запад покрай реката, докато ти кажа кога да се насочиш на юг.

Кашман само кимна. Умело извъртя „Тенекиената гъска“ на сто и осемдесет градуса и я обърна срещу вятъра, който идваше от другата страна на ливадата. После бълсна лостовете за трите двигателя напред и запрати тромавия стар самолет с подскочане и друсане към оградата, която беше на не повече от сто метра.

Докато преминаваха покрай фасадата на малката къща на Голфур Андурсон със задното колело на самолета още на земята Пит донякъде започна да си представя какво е изпитвал Чарлс Линдберг^[1], когато се е мъчил да отдели тежкия си „Спирит оф Сейнт Луис“ от калната писта на летището „Рузвелт“ през 1927 година. На Пит му се струваше невъзможно друг летателен апарат освен хеликоптерите или малките двуместни машини да може да се откъсне от земята от толкова малко пространство. Стрелна с поглед Кашман и видя само ледено спокойствие и пълна увереност. Кашман си подсвиркаше нещо, но Пит не позна коя е мелодията поради рева на трите двигателя с мощност по двеста конски сили.

Несъмнено, помисли си Пит, Кашман се държеше като човек, който знае как да се оправя със самолет, особено с този. Бяха преминали две трети от ливадата, когато Кашман увеличи скоростта и вдигна стабилизаторите на опашката, повдигайки самолета на около метър над торфа. После, за ужас на Пит, Кашман изведнъж върна машината на земята на малко повече от петнадесет метра от стената. Ужасът на Пит премина в почуда, когато Кашман отново дръпна лостовете към кръста си и буквально подскочи с „Тенекиената гъска“ над оградата и се закрепи във въздуха.

— Къде, по дяволите, си научил този номер? — попита Пит, като въздъхна облекчено. Едва тогава разпозна мелодията, която Кашман си подсвиркаше — темата от стария фильм „Тези великолепни мъже и летящите им машини“.

— Някога работех със селскостопански самолет в Оклахома — отвърна Кашман.

— И как се оказа механик във Военновъздушните сили след това?

— Един ден боклукът, с който летях, се разкашляло. Изора пасището на фермера и закла най-добрите му крави години преди да им е дошло времето. Кой ли не наоколо заведе дело срещу мене. Така че бях напълно разорен, напуснах стопанството и постъпих в армията.

Пит не можа да не се усмихне, докато гледаше през люка реката на шестдесет метра под тях. От тази височина лесно забеляза наклоненото хълмче, където Андурсон го беше намерили. Но сега видя и нещо, което не очакваше. Почти несъзнателно забеляза дълга прива линия, която се простираше на юг. Отвори страничното прозорче, за да се убеди. Беше си там — по-тъмна отсянка на зеленото на фона на светлата тундра. Собствените му стъпки, затъвали в меката земя, бяха оставили пътека, която можеше да се следва така лесно, както осовата линия в средата на шосе.

Пит усети погледа на Кашман и посочи земята.

— На юг. Следвай тъмната линия на юг.

Кашман наклони самолета и за миг погледна през страничния люк. После кимна и обърна носа на тримоторната машина на юг. След петнадесет минути продължаваше да се чуди на безпогрешната следа, която Пит бе оставил по време на пътя си към реката. Освен незначителните отклонения около някои неравности човешкият отпечатък върху земята беше прав почти като водопроводна тръба. На стария самолет му бяха необходими само петнадесет минути, за да измине разстоянието, над което Пит се беше потил няколко часа.

— Ето го там — извика Пит. — При напуканата падинка, където стъпките ми свършват.

— Къде предлагате да се приземя, господин майор?

— Успоредно на ръба на дефилето. Има един равен участък с ширина около петдесет метра от изток на запад.

Небето се затъмняваше все повече, явно скоро щеше да завали сняг. Кашман още се спускаше, когато първите снежинки залепнаха по предното стъкло. Пит беше спечелил състезанието и се бе озовал на финала в последния момент.

Кашман се приземи благополучно, даже гладко, като се имаха предвид неравният терен и силният вятър. Беше изчислил кацането си

така, че вратата на кабината се оказа само на три метра от стръмната яма.

Колелата едва бяха спрели, когато Пит изскочи от самолета и се плъзна към дъното на дефилето. Зад него хората на Хъл започнаха методично да разтоварват принадлежностите си и да ги подреждат на навлажняващата се земя. Двама от парамедиците развиха въжета и ги хвърлиха по ската, за да вдигат после оцелелите. Пит не обръща внимание на всичко това. Имаше единственото желание да бъде първият в този леден участък от ада.

Стигна до Лили, който още лежеше по гръб, а Тиди беше свита до него с глава между ръцете си. Говореше нещо на Лили, но Пит не разбираше думите, тъй като гласът ѝ беше само слаб, дрезгав шепот; изглежда, се опита да се усмихне, но устните ѝ само се свиха в жална гримаса, а нито в гласа, нито в очите ѝ имаше нещо весело. Пит отиде зад нея и леко докосна мократа ѝ коса.

— Изглежда, вие двамата сте станали доста добри приятели.

Тиди се завъртя и смяяно се взря в надвесената над нея фигура.

— Милостиви боже, ти се върна. — Пресегна се и докосна ръката му. — Стори ми се, че чух самолет. Господи, това е прекрасно — ти се върна.

— Да. — Пит се усмихна леко, после кимна към Лили. — Как е той?

— Не знам — уморено отвърна тя. — Просто не знам. Загуби съзнание преди около половин час.

Пит коленичи и сложи глава на гърдите на Лили. Дишането му беше бавно и равномерно.

— Ще се оправи. Това момче е изключително яко. Големият въпрос е дали някога ще може отново да ходи.

Тиди опря лице в ръката на Пит и започна да хлипа, като дъхът ѝ излизаше в конвултивни хрипове — шокът, болката и облекчението я бяха залели като огромна вълна. Той я прегърна силно, без да каже нищо. Все още държеше треперещото тяло и галеше косата ѝ като на малко момиче, когато се приближи капитан Хъл.

— Вземете момичето първо — помоли Пит. — Глазените ѝ са счупени.

— Хората ми вдигнаха палатка за първа помощ горе. Печката в момента я затопля. Ще ѝ бъде добре там, докато исландската

спасителна служба я превози до Рейкявик. — Хъл уморено изтри очи.
— Всъдеходите им вече се насочват към нашите радиосигнали.

— Но не можете ли да я отнесете по въздуха?

Хъл поклати глава.

— Съжалявам, майоре. Старата машина е в състояние да побере само осем носилки на един курс. Първият рейс ще бъде с най-лошо пострадалите. Това е един от случаите, когато дамите ще трябва да почакат. — Погледна към Лили. — Много зле ли е този?

— Счупени рамене и таз.

Двама от хората на Хъл се приближиха с алюминиева носилка кошница.

— Вдигнете първо този човек — нареди им той. — И внимавайте с него. Ранен е в гърба.

Парамедиците внимателно наместиха отпуснатото тяло на Лили върху носилката и нагласиха въжетата за вдигането ѝ нагоре. Пит с благодарност забеляза колко бързо и гладко се движи подемният механизъм. Само след три минути Хъл се върна за Тиди.

— Добре, майоре. Сега да вземем малката дама.

— Отнасяйте се внимателно с нея, капитане. Тя е личната секретарка на самия адмирал Сандекър.

Явно нищо не можеше да изненада Хъл за дълго. Учудването проблесна в очите му само за миг.

— Я виж ти — изгърмя гласът му. — При това положение ще придружа дамата лично.

Хъл внимателно вдигна Тиди в огромните си ръце и я отнесе до готовия кош. После, верен на думата си, застана до нея и се изкачи доторе, където я настани удобно в топлата палатка, преди да се върне да ръководи отново спасителната операция.

Пит измъкна пакета от подмишницата си и бавно тръгна по неравното дъно на дефилето, докато стигна руския дипломат.

— Господин Тамарезтов, как я карате?

— Руснакът се радва на студа, майор Пит. — Той загреба от малкото натрупан по гърдите му сняг. — Москва няма да е Москва без пълен снежен сезон. За мене той е като пясъка от пустинята за арабина — зло, което е част от самия ми живот.

— Изпитвате ли болка?

— Старият большевик никога няма да си признае, че го боли.

— Жалко — махна с ръка Пит.

— Жалко? — повтори Тамарезтов. Той изгледа подозително Пит.

— Да, тъкмо се канех да ви предложа нещо, за което е гарантирано, че премахва неразположението, предизвикано от хрема, главоболие и лошо храносмилане.

— Отново американски хумор, така ли, майоре?

Пит остави лека усмивка да се разлее по лицето му.

— Американски сарказъм — поправи го той. — Главната причина толкова често да не ни разбираят чужденците. Средният американец има саркастична жилка, на която е трудно да се даде обяснение. — Седна до Тамарезтов и извади бутилката водка. — Ето ви например резултата от моята разходка до магазина за спиртни напитки на ъгъла.

Тамарезтов можа единствено да се вторачи невярващо.

— Дадена дума, хвърлен камък. — Пит обгърна главата на руснака и наклони бутилката към наранените му устни. — Ето, пийнете малко от това.

Тамарезтов с лекота погълна една четвърт от бутилката, преди Пит да я отдръпне. Кимна с глава и измърмори колко е благодарен. После очите му станаха топли и проницателни.

— Наша, истинска съветска водка. Как успяхте да я намерите?

Пит пъхна водката под мишницата на Тамарезтов.

— Продаваха я. — После стана и се обърна.

— Майор Пит.

— Да?

— Благодаря — простишко каза Тамарезтов.

Беше покрит със сняг и лежеше, отправил празен поглед в небето, когато Пит го откри. Спокойното му лице имаше изражението на човек, незасегнат от болката, щастлив и накрая доволен от себе си. Един от медиците се беше навел над него и го преглеждаше.

— Сърцето ли? — попита тихо Пит, като че ли се боеше да не го събуди.

— Като се има предвид възрастта му, много е вероятно, сър. — Медикът се обърна към Хъл, който стоеше на няколко крачки от тях. —

Да го евакуираме ли сега, капитане?

— Нека си лежи — отвърна Хъл. — Нашата работа е да спасим живите. Този е мъртъв. Докато можем да се надяваме, че имаме шанс да спасим когото и да било от останалите, грижите ни трябва да са насочени натам.

— Прав сте, разбира се — уморено се съгласи Пит. — Вие сте шефът тук, капитане.

Тонът на Хъл омекна.

— Познавахте ли този човек?

— Иска ми се да го бях познавал по-добре. Името му е Сам Кели. Името явно не означаваше нищо за Хъл.

— Защо не ни позволите да ви качим горе, майоре. Вие самият никак не сте добре.

— Не, ще постоя тук със Сам.

Пит се пресегна и внимателно затвори очите на Кели за последен път, после леко избръска снежинките от сбръчканото старо лице. Взе пура от кутията, на която личеше любимата марка на Сандекър, и я пъхна в горния джоб на Кели.

Хъл остана неподвижен почти минута, като търсеше подходящи думи. Накани се да каже нещо, след това се отказал и просто кимна в мълчаливо съгласие. Обърна се и отново се зае с работата си.

---

[1] Американски авиатор (1902 — 1974), първи прелетял Атлантика през 1927 г. със самолета си „Спирит оф Сейнт Луис“ за 33 часа и 30 мин. — Бел.пр. ↑

XX

Сандекър затвори папката, остави я и се наведе, като че ли се канеше да скочи.

— Ако сте дошли да искате разрешението ми, отговорът е недвусмислено не!

— Поставяте ме в неловко положение, господин адмирал.

Каза го човек, който бе седнал с лице към Сандекър. Беше нисък, но изглеждаше широк почти колкото стола. Носеше безличен черен костюм с бяла риза и черна копринена вратовръзка. Начесто, но несъзнателно прекарваше ръка по плешивата си глава, сякаш търсеше косата, която някога е била там; взираше се със сиви очи, които изобщо не примигваха пред горящия поглед на Сандекър.

— Искрено се надявах да нямаме разногласия. Тъй като това не се получи, съм длъжен да ви уведомя, че посещението ми тук е само израз на любезност. Вече разполагам със заповед за прехвърлянето на майор Пит на работа другаде.

— И кой я е подписал?

— Подписана е от държавния секретар по от branата — с равен тон отвърна другият.

— Бихте ли ми показали документа? — попита Сандекър. Играеше последния си коз и разбираше добре това.

— Защо не? — Опонентът му въздъхна. Отвори дипломатическото куфарче, извади няколко книжа и ги подаде на Сандекър.

Адмиралът прочете наредданията, без да каже нищо. После устните му се изопнаха в суха усмивка.

— Всъщност нямам никакъв избор, нали?

— Така е.

Сандекър отново погледна книжата пред себе си и поклати глава.

— Искате от мен прекалено много... прекалено много.

— И на мене тези неща не са ми приятни, но времето е лукс, който не можем да си позволим. Този заговор, този наивен заговор,

замислен от компанията „Хърмит“, няма никаква практическа стойност. Признавам, че може би звуци вдъхновено и така нататък. Да се спаси светът, да се създаде рай. Кой знае, може би Ф. Джеймс Кели държи ключа към бъдещето. Но в момента той е водач на банда маниаки, на чиято съвест тежи убийството на почти тридесет души. А точно след десет часа възнамерява да извърши покушение срещу двама държавни глави. Нашата линия се определя от един прост факт — това трябва да бъде спряно. А майор Пит е единственият, който има физическата възможност да разпознае наемните убийци, използвани от Кели.

Сандекър бутна книжата по бюрото си.

— Има физическата възможност. Това са само думи, зад които не стои никакво чувство. — Бутна стола си назад и започна да крачи из стаята. — Искате от мен да наредя на човека, който ми е бил като син, на човека, който беше пребит почти до смърт, да се вдигне от болничното легло и да издири банда жестоки убийци на десет хиляди километра оттук? — Сандекър тръсна глава. — Вие не знаете цената и на половината от онова, което искате от един обикновен смъртен. Има граници за смелостта, която човек е в състояние да прояви. Дърк вече е направил далеч повече, отколкото се очакваше от него.

— Така е, смелостта не може да се измерва само материално. Освен това съм съгласен, че майорът е извършил повече, отколкото човешките възможности позволяват. Господ ми е свидетел, че малцина от моите хора биха могли да извършат такава спасителна операция.

— Възможно е спорът ни всъщност да е безсмислен — каза Сандекър. — Пит може би не е в състояние да напусне болницата.

— Струва ми се, че страховете ви... или по-скоро... надеждите ви... са неоснователни. — Плешивият човек направи справка в една кафява папка. — Тук са резултатите от наблюденията на агентите ми, които впрочем охраняваха майора. — Замълча, почете още малко и продължи: — Чудесна физика, мускулатура като на бик, прекрасни отношения със... мmm... медицинските сестри. Четириадесет часа почивка, грижи в интензивното отделение, масирани инжекции с витамиини, най-добрата мускулна терапия, прилагана от най-добрите исландски лекари. Конците от малкото шевове са свалени, местата се масажират и превързват. За щастие единственото сериозно увреждане е на ребрата му, но и там спукванията са минимални. Общо взето,

разбира се, е доста зле, но аз не мога да имам претенции. Бих го взел дори да ми го предлагаха в ковчег.

Лицето на Сандекър беше хладно и не изразяваше нищо. Обърна се, когато една от секретарките на посолството подаде глава през вратата.

— Майор Пит е тук, сър.

Сандекър изгледа мрачно дебелия човек. В гласа му се смесиха изненада и гняв:

— Мръснико, от самото начало си знаел, че той ще приеме.

Дебелият човек сви рамене, но не каза нищо.

Сандекър настръхна. Изгледа с омраза дебелака.

— Добре, да влезе.

Пит се появи и затвори вратата зад гърба си. Сковано прекоси стаята към свободното канапе и много бавно се отпусна върху меките възглавници. Цялото му лице беше покрито с бинтове — само цепките за очите, за носа му и кичурът черна коса отгоре свидетелстваха, че под пласта бяла марля има живот. Сандекър се опита да прецени какво има зад бинтовете. Дълбоките зелени очи, които се виждаха, изглежда, никога не трепваха.

Сандекър седна зад бюрото и сплете ръце на тила си.

— Знаят ли лекарите в болницата къде се намираш?

Пит се усмихна.

— Предполагам, че ще започнат да се чудят след половин час.

— Мисля, че си се срещал с този джентълмен — махна Сандекър към дебелака.

— Разговаряхме по телефона — отвърна Пит. — Не са ни запознавали официално... поне не с личните имена.

Дебелакът бързо заобиколи бюрото и протегна ръка на Пит:

— Кипман, Дийн Кипман.

Пит стисна ръката му. Видът лъжеше. В ръкостискането му нямаше нищо слабовато или тълсто.

— Дийн Кипман — повтори Пит. — Шефът на Националната разузнавателна агенция. Какво нещо е да играеш само с капитаните на отбори!

— Много сме благодарни за помощта ви — топло започна Кипман. — Чувствате ли се в състояние за малка екскурзия със самолет?

— След студа в Исландия малко южноамериканско слънце няма да ми навреди.

— Ще имате достатъчно слънце. — Кипман отново поглади главата си. — Особено от южнокалифорнийската му разновидност.

— Южна Калифорния?

— Днес до четири следобед.

— Днес до четири следобед?

— В Дисниленд.

— В Дисниленд?

Сандекър търпеливо се обади:

— Много добре знам, че целта на пътуването ти не е точно онази, за която си мислил. Все пак може да минем и без да повтаряш всяка реплика.

— Моите уважения, сър, но това не се вмества в предварителните ни уговорки.

— Преди час говорихме именно за това — възрази Кипман.

— Какво точно имате предвид? — попита Пит.

— Ще разберете. — Кипман извади нови книжа от, изглежда, бездънното си дипломатическо куфарче и ги огледа набързо. — До разговора ни с вас и с останалите оцелели, които бяха в състояние да отговарят, представите ни за реалните цели на компанията „Хърмит“ бяха съвсем фрагментарни. Знаехме, че тя съществува, и имахме щастието да се доберем до малка част от деловата ѝ дейност, но крайната цел, мисловният ѝ център и парите, с които се прави всичко, оставаха в тайна...

Пит предпазливо го прекъсна.

— Имахте все пак нещо, за което да се заловите. Подозирахте доктор Хънуел.

— Доволен съм, че хеликоптерът ви не падна още преди това, майоре. Да, агенцията ни следеше доктор Хънуел. Без каквito и да е конкретни улики, разбира се. Затова го бяхме оставили на мира — с надеждата, че ще ни отведе до ръководството на организацията.

— Боже, всичко е било нагласено! — Не е лесно да се съчетаят огорчено възклициане и изтерзан вопъл, но Пит съумя да го направи.

— Целият проклет епизод на айсберга е бил нагласен.

— Да, Хънуел привлече вниманието ни още когато така точно ни даде правилните отговори за подводната сонда на компанията

„Фирие“, но не предложи абсолютно никакво съдействие за усилията да се постигне нещо подобно в собствената му страна.

— Тогава и погребването на „Лакс“ е било още една от малките ви измами — заключи Пит. — Това е бил козът ви. Налагало се е Хънуел да се изяви като изследовател, когато нашият адмирал посочи тъкмо него по причини, които трябваше да изглеждат случайни. Хънуел сигурно се е мислел за голям щастливец. Веднага е приел не за да види какво е станало със стария му приятел Кристиян Фирие — за това той вече се е досещал — нито да изследва странното явление на залостен в леда кораб, а най-вече да открие каква е съдбата на ценната му подводна сонда.

— И тук сте прав, майоре. — Кипман подаде на Пит няколко лъскави снимки. — Ето ви фотографии, направени от подводницата, която почти три седмици следеше „Лакс“. Те дават представа за една необикновена особеност на екипажа.

Пит не му обръна внимание, а изгледа Сандекър ядосано и с нетрепващ поглед.

— Ето я и истината най-накрая. „Лакс“ е бил открит от издирвателната флотилия и тя го е следила, докато е изгорял.

Сандекър сви рамене.

— Господин Кипман има добрината да ме уведоми за този интересен факт едва снощи. — Трудно би могло да се каже, че насилената усмивка по острите му черти криеше каквото и да е добронамерено отношение към Кипман.

— Ако искате, ни укорявайте — сериозно отвърна Кипман, — но беше изключително важно вие двамата да знаете колкото е възможно по-малко. Ако Кели, Рондхайм и особено Хънуел бяха заподозрели връзките ви с нас, цялата операция би се провалила. — Погледна Пит и продължи тихо: — Майоре, от вас се искаше само да бъдете пилот и придружител на Хънуел при обиколката му из „Лакс“. А после трябваше да го отведете в Рейкявик, където ние отново щяхме да поемем наблюдението над него.

— Но не можа да стане така, нали?

— Поддържахме другата страна — призна си Кипман.

Пит дръпна от цигарата си и разсеяно се загледа в реещия се към тавана дим.

— Още не сте ни обяснили как се озова „Лакс“ в айсберга. Нито пък сте загатнали нещо за съдбата на пиратския екипаж, за странния факт, че Фирие и групата негови учени изчезват за повече от година, а после изведнъж овъглените им трупове отново се появяват на кораба.

— Отговорът и на двета въпроса е прост — махна с ръка Кипман. — Екипажът на Фирие никога не е напускал кораба.

Сандекър смъкна ръце от главата си, бавно се наведе и ги отпусна с длани надолу върху бюрото си. Очите му бяха твърди като кремък.

— В доклада на Матаджич се говореше за екипаж от араби, а не от русокоси скандинавци.

— Така е — съгласи се Кипман. — Мисля, че ако ми направите услугата да погледнете тези снимки, господа, ще разберете какво имам предвид за екипажа.

Подаде фотографиите на Сандекър и допълнителни копия на Пит. После се отпусна в стола, намести цигарата в дългото си цигаре и я запали. Кипман беше съвършено спокоен. Пит започваше да си мисли, че той би се прозял дори да го изритат в чатала.

— Обърнете внимание на снимка номер две — подкани ги Кипман. — Заснета е с помощта на перископ през много чувствителен телеобектив. Както виждате, ясно личат десетте членове на екипажа, заети с работата си на различни места по кораба. В групата няма нито един мургав човек.

— Съвпадение — предпазливо допусна Сандекър. — Арабите, за които докладва Матаджич, сигурно са били в трюма и в кабините.

— Би могло, адмирале, ако се бяхме задоволили само с една снимка. Другите фотографии обаче са заснети по различно време и в различни дни. Ако ги съберете всички, броят на хората ще нарасне на четиринацет души, без нито един от тях да е от арабско потекло. Естествено, ако имаше дори един арабин на кораба, господа, все би му се наложило да се покаже поне веднъж през тези три седмици. — Кипман спря, за да чукне цигарето си по ръба на пепелника. — Освен това ние със сигурност сме установили, че лицата на снимките принадлежат на същите хора, които са отплавали с „Лакс“ малко преди изчезването му.

— Тогава какво ще кажете за мнението на Матаджич? — опита да се противопостави Сандекър. — Той беше учен от най-голяма класа,

обучен да бъде точен. А мнението му за онова, което е видял, беше съвсем категорично...

— Матаджич е видял хора, *гримиранi*, за да изглеждат като чужденци — обясни Кипман. — Екипажът би трябвало да е постигнал съвършенство в представянето си под чужд облик по времето, когато той е попаднал на тях — спомнете си колко пристанища са посетили преди това. И не е имало случай да бъдат разпознати. Това, разбира се, са само предположения, никога няма да узнаем как точно е било, но може благоразумно да се допусне, че екипажът е усетил О'Райли да ги наблюдава и се е маскирал, преди Матаджич да пристигне на борда за вечеря.

— Така — спокойно кимна Пит. — И после?

— За останалото можете да се досетите, ако вече не го знаете. — Кипман си поигра с цигарето за миг и продължи. — Не е много трудно човек да си представи как целтиният-279 се е възпламенил и е превърнал „Лакс“ в плаващ крематориум. Нашата подводница е можела само да стои безучастна и да наблюдава — случило се така бързо, че не е оцелял никой. За щастие капитанът на подводницата бил съобразителен мъж. Приближавала буря и той разбирал, че е само въпрос на време, зачервените от горещината метални плоскости по корпуса на „Лакс“ да се охладят и да се свият, шевовете им да се спукат, през тях да нахлуе водата и да потопи кораба.

— И така той превърнал подводницата за двадесет милиона долара в буксир и завлякъл горящия корпус до подходящ айсберг, където той чрез разтапяне пробил пътя си навътре. — Пит любезно изгледа Кипман.

— Теорията ви е почти вярна, майоре — неуверено се съгласи Кипман.

— Това не е моя теория — усмихна се Пит, — а на доктор Хънуел. Тъкмо на него му хрумна мисълта за горещия ръжен в леда.

— Разбирам — кимна Кипман, без да му е ясно.

— Следващият въпрос, който ме засяга пряко, е защо изпратихте Хънуел и мен да обикаляме целия Северен Атлантически океан в търсене на определен айсберг, след като сте изтрили от него всички отличителни знаци. Защо нагласихте намирането на „Лакс“ от Хънуел, а после умишлено се опитахте да го скриете?

Кипман гледаше Пит безизразно.

— Благодарение на вас, майоре, хората ми бяха принудени да се скъсят от работа при температура под нулата и да изстъргват червената боя, хвърлена от бреговата охрана, просто защото вие се появихте два дена по-рано.

— Вие сте оглеждали всичко в „Лакс“ под лупа и не сте били завършили, когато Хънуел и аз се появихме на сцената, така ли?

— Точно така — кимна Кипман. — Никой не очакваше да се осмелите да се качите на хеликоптера по време на най-лошата за сезона буря.

— Тогава хората ви са били там... — Пит изведнъж мълкна, изгледа Кипман дълго и замислено и продължи тихо: — Агентите ви са били скрити на айсберга през цялото време, докато Хънуел и аз сме разглеждали „Лакс“.

Кипман сви рамене.

— Не ни дадохте никаква възможност да ги изтеглим.

Пит наполовина стана от канапето.

— Искате да кажете, че са си седели и са гледали безучастно, докато Хънуел и аз едва не се стоварихме от айсберга в морето — без да ни помогнат, без да ни подхвърлят въже, без дори една окуражителна дума, нищо?

— Нашият занаят понякога изисква да бъдем безмилостни — уморено се усмихна Кипман. — И на нас не ни харесва, но се налага. Просто такава е играта.

— Игра? — презрително изръмжа Пит. — Долнопробно интригантство. Състезание кой кого ще изпързала. И професията ви е виновна, нали?

— Това е един безкраен цикъл, приятелю — процеди Кипман. — Не ние сме го започнали. Американците винаги са били добрите. Но в тази шахматна игра човек не може постоянно да бъде белият офицер, след като противникът използва всички възможни мръсотии.

— Добре, значи ние живеем в страната на глупациите и сме твърдо убедени, че доброто винаги ще възтържествува над злото. Но къде ни отвежда това? Обратно в Дисниленд.

— Ще стигнем и дотам — въздържано се покашля Кипман. — А сега, ако се съди по това, което вие и останалите в болницата съобщихте, компанията „Хърмит“ ще нанесе удара си след приблизително девет часа и четиридесет и пет минути. Първата им

крачка ще бъде покушението срещу живота на водача на латиноамериканската страна, която са намислили да завземат. Прав ли съм?

— Поне така ни осведоми Кели — кимна Пит. — И ще започнат с Боливия.

— Не би трябвало да вярвате на всичко, което ви кажат, майоре. Той е посочил Боливия само като пример. Групата му не разполага с достатъчно сили за толкова голяма страна. А Кели е прекалено добър бизнесмен, за да се захване с нещо, ако не е поне деветдесет процента сигурен в успеха.

— Целта може да е всяка една измежду пет-шест страни — обади се Сандекър. — Откъде, по дяволите, ще знаете коя точно ще бъде?

— И ние имаме компютри — с известно задоволство смотолеви Кипман. — Обработените данни смилиха възможния избор до четири. А майор Пит беше любезен да стесни броя им до две.

— Вече не ви разбирам — сви рамене Пит. — Как бих могъл аз...

— Моделите, които извлякохте от морето — бързо го прекъсна Кипман. — Единият е точно копие на Капитолия в Доминиканската република. Другият е правителствената сграда на Френска Гвиана.

— В най-добрая случай това е петдесетпроцентова възможност — бавно каза Сандекър.

— Не е точно така — възрази Кипман. — Според специалистите в Националната разузнавателна служба Кели и малката му армия ще се насочат към двете места.

— И двете страни едновременно? — Сандекър внимателно изгледа Кипман. — Вие се шегувате.

— Не, напълно е сериозно, абсолютно сериозно.

— И на какво може да разчита Кели, като раздели хората си на две? — попита Пит.

— Опитът да се завземат едновременно Доминиканската република и Френска Гвиана не е толкова хазартен, колкото изглежда. — Кипман извади една карта от папката си и я приглади върху бюрото на Сандекър. — По северното крайбрежие на Южна Америка имате Венесуела, Британска, Холандска и Френска Гвиана. По на север, на един ден път с кораб или няколко часа със самолет, е островът, на

който се намират Хаити и Доминиканската република. В стратегическо положението е прекрасно.

— И как по-точно?

— Представете си — замислено каза Кипман, — само си представете, че диктаторът, който управлява Куба, управлява и Флорида.

Сандекър с напрегнато лице погледна Кипман.

— За бога, положението е наистина прекрасно. Ще бъде само въпрос на време компанията „Хърмит“, докато действа на същия остров, да задуши икономиката на Хаити и да превземе и тая страна.

— Да, а после, като използват острова за база, бавно ще се разпрострат в Централна Америка и ще погълнат страните там една по една.

Пит се обади равнодушно:

— Историята помни, че Фидел Кастро се опита да проникне в централните континентални страни, но претърпя провал.

— Да — съгласи се Кипман. — Но Кели и компанията „Хърмит“ ще разполагат с единственото нещо, което липсваше на Кастро — с опорна точка. Кели ще има Френска Гвиана. — Замълча и се замисли за миг. — Опорна точка, сигурна и стабилна, като онази, с която разполагаха съюзническите войски през 1944, когато навлязоха във Франция през Нормандия.

Пит бавно поклати глава.

— А аз си мислех, че Кели е луд. Мръсникът може и да успее. Просто фантастичният му план може да успее.

Кипман кимна.

— Като преценят всички факти, комарджиите в момента навсярно биха заложили на картата на Кели и компанията „Хърмит“.

— А може би трябва да го оставим да го направи — замисли се Сандекър. — Може би е било писано Кели да постигне своята утопия.

— Не, не му е писано — спокойно възрази Кипман. — Това никога няма да стане.

— Изглеждате доста сигурен — забеляза Пит.

Кипман го погледна и леко се усмихна.

— Не ви ли споменах? Единият от хубавците, които са се опитали да ви убият в кабинета на оня лекар, реши да ни сътрудничи. Разказа ни доста неща.

— Изглежда, има твърде много подробности, които забравяте да ни кажете — кисело подхвърли Сандекър.

Кипман продължи:

— Славното начинание на Кели е обречено — това го знам от най-високо място. — Усмивката му се разшири. — Веднага щом компанията „Хърмит“ се установи в Доминиканската република и Френска Гвиана, ще последва борба за власт в директорския съвет. Познатият донякъде на майор Пит господин Оскар Рондхайм възнамерява да ликвидира Кели, Маркс фон Хумел и останалите и да поеме ръководството на съвета. Тъжно е да се признае, но намеренията на господин Рондхайм едва ли биха могли да се определят като почтени или доброжелателни.

Тиди седеше кокетно в инвалиден стол до леглото на Лили, когато Пит влезе в болничната стая, следван от Сандекър и Кипман.

— Лекарите ме увериха, че и двамата ще оживеете — усмихна се Пит. — Помислих си... хм... да намина и да се сбогувам.

— Значи заминаваш? — тъжно попита Тиди.

— Да, за съжаление. Някой трябва да разпознае горилите на Рондхайм.

— Ами... в- внимавай — заекна тя. — След всичко, на което се подложи, за да ни спасиш, не бихме искали да те загубим сега.

Лили сковано повдигна глава.

— Защо не ни каза за нараняванията си там, в дефилето? — попита той сериозно. — Господи, изобщо не знаех, че ребрата ти са счупени.

— Нищо не би се променило. Аз бях единственият, който можеше да ходи. Освен това винаги гледам да се представя добре, когато публиката ми е толкова интересна.

— Твоята публика беше най-добрата — усмихна се Лили.

— Как ти е гърбът? — попита Пит.

— Ще остана толкова дълго в тоя гипс, че просто не ми се мисли за това, но поне ще мога да танцувам, когато ми го свалят.

Пит се извърна към Тиди. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

— Когато великият ден дойде — насили се да се усмихне Пит, — ще го отпразнуваме с голямо парти.

— Разчитам на това.

Сандекър прочисти гърлото си.

— Ммм... доколкото виждам, госпожица Ройъл е също толкова добра медицинска сестра, колкото и секретарка.

Лили грабна ръката на Тиди.

— Бих си чупил по една кост всеки ден от седмицата, ако с това можех да си осигуря да срещам хора като нея.

Настъпи кратко мълчание.

— Мисля, че най-добре ще е да тръгваме — предложи Кипман.

— Военният ни самолет отдавна е готов и чака.

Пит се наведе, целуна Тиди, а после стисна ръката на Лили.

— Пазете се. Ще чакам покана за това парти в най-скоро време.

— Вдигна ръце и безпомощно сви рамене. — Един бог знае къде бих могъл да си намеря момиче, което ще се осмели да се покаже пред хората с човек с толкова изранено лице.

На Тиди ѝ стана смешно. Той стисна рамото ѝ, после се обърна и излезе.

В колата по пътя към военновъздушната база Пит гледаше през прозореца, без да вижда нищо, а мислите му бяха още в болницата.

— Той никога няма да може да ходи вече, нали?

Кипман тъжно поклати глава.

— Вероятността е много малка... много малка.

След петнадесет минути, без да са си казали нищо повече, пристигнаха в базата на Кефлавик, където ги чакаше разузнавателният бомбардировач B-92. Още десет минути, и свръхзвуковият реактив се понесе по пистата, а после се издигна над океана.

Сандекър, останал сам на летището, продължи да гледа след самолета, докато той не се изгуби в безоблачния хоризонт. После умърлушено тръгна към колата.

XXI

Тъй като полетът от изток на запад и скоростта от хиляда и седемстотин километра в час на реактивния бомбардировач спестиха цели седем часа, беше все още сутринта на деня, в който Пит замина от Исландия — със замътен поглед той се прозя, протегна се в тясната кабина, погледна през страничния люк на навигатора и видя далечните очертания на летището срещу зелените склонове на планината Сиера Мадре.

И сега какво? Пит се усмихна невесело на отражението си в люка, а бомбардировачът прелетя над хълмовете и се насочи към покритата с мъгла долина Сан Габриел. Щом се показа и Тихият океан, той реши да освободи съзнанието си от другите неща и да се съсредоточи върху онова, което му предстоеше. Не му беше ясно нито как, нито пък имаше най-бегъл план, но знаеше, че каквото да са трудностите, ще убие Оскар Рондхайм.

Умът му рязко се върна към настоящето, когато колесарите изтропаха по пистата. Дийн Кипман го побутна по ръката.

— Добре ли си поспахте?

— Спах като заклан.

B-92 забави ход, като зарева от напъна на двигателите. Денят отвън изглеждаше топъл и приятен, а калифорнийското слънце ослепително осветяваше редиците военни самолети от двете страни на летището. Пит прочете изписания с четириметрови букви надпис върху гигантския хангар:

ДОБРЕ ДОШЛИ В БАЗАТА ЕЛ ТОРО МАРИНЕ

Изключените двигатели на бомбардировача бавно загълхнаха, от товарния плац се показа автомобил, а Пит, Кипман и екипажът се спуснаха по тясната стълба и се отправиха към него. От синия микробус слязоха двама души и се приближиха към Кипман.

Поздравиха се и се ръкуваха. После тръгнаха към колата. Пит нямаше какво друго да направи, освен да ги последва.

Край отворената врата на микробуса тримата мъже събраха глави, а Пит си запали цигара на метър от тях. Накрая Кипман се обърна и отиде при него.

— Изглежда, ни предстои да развалим една семейна среща.

— Което значи?

— Всички са се събрали. Кели, Маркс, Рондхайм, цялата пасмина.

— Тук, в Калифорния? — учуди се Пит.

— Да, следим ги, откакто напуснаха Исландия. Черният реактив със сериен номер, който научихме благодарение на вас, се оказа от много търсена марка. Стана ясно, че компанията „Хърмит“ е закупила общо шест броя от същия модел с последователни номера. Останалите пет се намират под наше наблюдение в момента.

— Изглежда, сте се справили доста бързо.

Кипман се усмихна.

— Не беше чак толкова трудно. Бихме се поизмъчили, ако бяха пръснати по целия свят, но те всички сега са подредени един до друг на летището „Ориндж каунти“ на дванадесет километра оттук.

— Тогава и главната квартира на Кели трябва да е някъде наоколо.

— Тя представлява двестадесетаров комплекс по хълмовете зад Лагуна бийч — обясни Кипман, като протегна ръка в югозападна посока. — Между другото компанията „Хърмит“ държи над триста платени служители, които си мислят, че се занимават със секретни политически анализи за собствените си правителства.

— А къде отиваме оттук?

Кипман направи знак на Пит да се качи в колата.

— В Дисниленд — тържествено заяви той, — за да предотвратим двойно политическо убийство.

Излязоха на магистралата „Санта Ана“ и тръгнаха на север, като задминаваха малкото коли в утринта. Когато отминаха отбивката за Нюпорт бийч, Пит се зачуди дали прекрасната риж девойка, с която се бяха запознали на плажа само преди няколко дни, все още го чакаше в хотел „Нюпорт ин“.

Кипман извади две снимки и ги постави пред Пит.

— Ето ги хората, които се опитваме да спасим.

Пит посочи с пръст едно от лицата на снимките.

— Това е Пабло Кастиле, президентът на Доминиканската република.

Кипман кимна.

— Блестящ икономист и един от водачите на латиноамериканската десница. След избирането си започна амбициозна реформаторска програма. За първи път от доста време насам в страната му е създаден спокоен и оптимистичен климат. На нашия държавен департамент би му било страшно неприятно, ако Кели забърка някоя каша там, тъкмо когато има надежда в Доминиканската република да се постигне икономическа стабилност.

Пит вдигна другата снимка.

— Този не го знам.

— Това е Хуан де Кроа — обясни Кипман. — Много известен доктор на науките с източноиндийско потекло. Водач на Народната прогресивна партия — спечели изборите само преди шест месеца. Сега той е президентът на Френска Гвиана.

— Ако добре си спомням последните сводки, едва ли му е лесно.

— Наистина си има проблеми — съгласи се Кипман. — Френска Гвиана е по-малко заможна от Британска и Холандска Гвиана. Преди пет години там възникна сериозно движение за независимост. Единствено непосредствената заплаха от революция принуди французите да разрешат нова конституция и провеждането на общи избори. В момента никак не му е леко. В страната се ширят всякакви тропически заболявания и има хроничен недостиг от производство на хранителни продукти. Никой не би могъл да каже, че му завижда.

— Управлението на Де Кроа явно е уязвимо — замисли се Пит.

— Но в кабинета на Кастиле няма ли достатъчно министри, които са в състояние да овладеят положението след смъртта му?

— С подкрепата на народа вероятно. Но доминиканската армия не е особено предана. Властта несъмнено би се поела от военна хунта, само че в този случай Кели явно ще е подкупил генералите.

— А как е станало така, че и двамата президенти се намират на същото място едновременно?

— Ако бяхте чели вестниците, щяхте да знаете, че в Сан Франциско току-що завърши конференцията за икономическо и

стопанско развитие, в която участваха всички държавни глави от западното полукълбо. Де Кроа, Кастиле и още неколцина латиноамерикански водачи са решили да се позабавляват преди отпътуването си. Толкова е просто.

— Тогава защо не предотвратихте посещението им в парка?

— Опитах се, но докато нашите вътрешни сили за сигурност се задействат, беше вече прекалено късно. Де Кроа и Кастиле се намираха от два часа в парка и отказали да напуснат. Остава ни само да стискаме палци убийците на Рондхайм да се придържат към разписанието си.

— Постъпвате доста рисковано, така ли е? — изгледа го Пит.

Кипман сви рамене.

— Човек може да контролира някои неща, но за други му остава само да стои отстрани и да гледа.

Колата напусна магистралата и тръгна по булевард „Харбър“, където скоро спря пред служебния вход. Докато шофьорът се легитимираше и питаше охраната за най-прекия път, Пит се показва от прозореца и се загледа във влакчето, което преминаваше над тях, увиснало на единичната си релса. Намираха се в северния край на парка и оттук се виждаха само красивите хълмове, заобиколили горната половина на Матерхорн, както и кубетата на замъка „Фантазиленд“. Отвориха им външната врата и те се отправиха навътре.

Бяха тръгнали по подземните коридори към службата за охрана на парка, а Пит все още тъгуваше за удобното си болнично легло в Рейкявик и се чудеше кога ли ще може отново да се отпусне така. Не беше мислил какво му предстои да види в службите за охрана на парка, но едва ли си бе представял това, което намери там.

Главната заседателна зала беше огромна — приличаше на у мален вариант на съвещателната зала в Пентагона. Централната маса имаше дължина поне осемнадесет метра и около нея бяха насядали над двадесет души. В единия ѝ ъгъл имаше радио и радиствът припряно диктуващ различни координати на картограф, който стоеше на подиум и поставяше маркери на покриваща половината стена карта с височина три метра. Пит заобиколи бавно масата и застана под прекрасно осветеното релефно копие на Дисниленд. Разглеждаше един многоцветен участък и флуоресцентната линия през него, когато Кипман го бутна по рамото.

— Готов ли сте за работа?

— Организмът ми работи още по исландско време, а там е вече малко след пет. Бих могъл да пийна нещо.

— Съжалявам, сър. — Думите идваха от едър мъж с лула, който гледаше към Пит през модерни очила без рамки. — Никога не сме допускали алкохол където и да е в парка, откакто сме го открили. Смятаме да запазим тази традиция.

— Жалко — незлобиво махна с ръка Пит. После погледна очаквателно Кипман.

Кипман се досети.

— Майор Дърк Пит, позволете ми да ви представя господин Дан Лазард, началник на охраната на парка.

Лазард силно стисна ръката му.

— Господин Кипман ми разказа за нараняванията ви. Мислите ли, че сте в състояние да се заемете с това?

— Ще се оправя — с тъжен жест отвърна Пит. — Само че трябва да направим нещо за бинтовете около главата ми — твърде бият на очи.

Погледът на Лазард блесна игриво.

— Мисля, че можем да ви нагласим така, че никой да не забележи бинтовете — дори сестрата, която ги е слагала.

След малко Пит стоеше пред голямо огледало в заплашителна поза. Разкъсваше се между желанието да се разсмее или да изпсува, докато се взираше във фигурата на Големия лош вълк в естествен размер, която нелюбезно отвръщаше на погледа му.

— Трябва да признаете — сподави усмивката си Кипман, — че и родната ви майка не би ви познала в това облекло.

— А може би костюмът отговаря на харектера ми. — Пит свали вълчата глава, отпусна се в стола и въздъхна. — Колко време ни остава?

— Още час и четиридесет минути до последния срок на Кели.

— Не мислите ли, че вече трябва да бъда вкаран в играта? Не ми оставяте особено много време, за да различа убийците... ако мога да ги различа.

— Към четиридесет души от моите хора, охраната на парка и агенти от ФБР са съсредоточили всичките си усилия, за да предотвратят покушението. Вас пазя за последния момент.

— Тоест прибягвате до последните си запаси накрая. — Пит се облегна и се отпусна. — Не бих казал, че одобрявам тактиката ви.

— Вие не работите с любители, майоре. Тези хора са проверени професионалисти. Някои са облечени в костюми като вас, други вървят ръка за ръка като излезли на разходка влюбени, трети се преструват на забавляващи се семейства, някои са влезли в ролята на служители от персонала. Имаме хора по покривите и в бутафорни втори етажи с телескопи и бинокли. — Гласът на Кипман беше тих, но напълно убеден. — Убийците ще бъдат открити и спрени, преди да извършат мръсното си дело. Шансовете ни срещу Кели и поставения от него краен срок са наистина внушителни.

— Това го кажете на Оскар Рондхайм — възрази Пит. — Има един недостатък, който праща по дяволите всичките ви добри намерения — вие не познавате противника си.

В малката стая се възцари мълчание. Кипман потри длани в лицето си, после бавно поклати глава, като че ли му предстоеше да направи нещо, което никак не му харесваше. Вдигна неизменното си дипломатическо куфарче и подаде на Пит папка с простиya надпис 078–34.

— Вярно е, че не съм го виждал лично, но той не е непознат за мен. — Кипман зачете от папката. — „Оскар Рондхайм, още Макс Роланд, още Хуго фон Клаусен, още Чартфорд Маразан, с истинско име Карзо Бутера, роден в Бруклин, Ню Йорк, на 15 юли 1940.“ Бих могъл часове наред да чета списъка на арестите и присъдите му. Бил е доста голяма фигура в нюйоркското пристанище. Организирал е синдиката на рибарите. Бил изтласкан от мафиотски групировки и изчезнал. През последните пет години наблюдаваме отблизо господин Рондхайм и компанията му „Албатрос“. Накрая успяхме да навържем фактите и да стигнем до Карзо Бутера.

По устните на Пит заигра хитра усмивка.

— Убедихте ме. Би ми било интересно да узная какво пише за мен в архивите ви със скандални подробности.

— И вашата папка е тук — отвърна Кипман със същата усмивка.
— Искате ли да я видите?

— Не, благодаря. Тя няма да ми каже нищо, което вече не знам
— отсече Пит. — По-интересно ще ми бъде да видя сведенията ви за Кирсти Фирие.

Лицето на Кипман застина и той заприлича на човек, по когото са стреляли.

— Надявах се да не стигнете до нея.

— Имате и нейното досие. — Това не беше въпрос.

— Да. — Кипман видя, че няма как да се измъкне, че не би могъл да си послужи с никакъв аргумент. Въздъхна притеснено и подаде на Пит папка с номер 883–57.

Пит се пресегна и я взе. Проучва съдържанието ѝ десет минути, разлистваше я бавно, преминаваше от документи към снимки, от сведения към писма. Накрая като човек в транс затвори папката и я върна на Кипман.

— Не може да бъде. Това е нелепо. Не го вярвам.

— За съжаление прочетохте истината, цялата истина. — Гласът на Кипман беше тих и равен.

Пит прекара длан през очите си.

— Никога, никога... и хиляда години да бях... — Гласът му утихна.

— Фактите стреснаха и нас. Първият намек дойде, когато не открихме и следа от нея в Нова Гвинея.

— Знам. Сам се убедих, че това е било измама.

— Знаели сте? Но как?

— Когато вечеряхме заедно в Рейкявик, описах една рецепта, за която се иска акулското месо да се увие във водораслото ехидна. Госпожица Фирие го прие. Доста странно поведение за мисионерка, която е прекарала години в джунглите на Нова Гвинея, не мислите ли?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам аз? — сви рамене Кипман. — Нямам никаква представа какво е ехидната.

— Ехидната — обясни Пит — е покрит с игли мравояд. Много често срещано в Нова Гвинея млекопитаещо.

— Не бих я обвинил, че не е забелязала уловката.

— Вие как бихте реагирали, ако кажех, че отивам на угощение, където ще ми поднесат нюйоркски котлет с бодли от бодливо прасе?

— Бих казал нещо.

— Значи ви е ясно.

Кипман възхитено погледна Пит.

— Какво първо ви накара да се усъмните в нея? Не бихте я подлъгали без никакъв първоначален подтик, без повод за подозрение.

— Тенът й — отвърна Пит. — Беше лек тен, а не дълбоката мургавост, която човек придобива след години, прекарани в тропическата джунгла.

— Вие, сър, сте много наблюдателен — замислено промърмори Кипман. — Но защо... защо ви трябваше да подългвате човек, когото едва познавате?

— Донякъде по същата причина, поради която седя сега тук в този смехотворен вълчи костюм. Дойдох доброволно на малкия ви лов на хора по две причини. Първо, държа да си разчистя сметките с Рондхайм и Кели — това е много просто. Второ, все още съм директор по специалните проекти в Националната подводна и морска агенция и затова сред най-важните ми задължения е да получа плановете за подводната сонда за минерали на Фирие. Ето защо изиграх Кирсти — тя знае къде са скрити подробните планове. А след като аз знаех нещо, което не ми се полагаше, притежавах лост, чрез който да се добера до нея.

Кипман кимна.

— Сега разбирам. — Опра се на ръба на бюрото и взе да върти нож за хартия в ръцете си. — Добре, след като задържа Кели и групата му, ще я предоставя на вас и на адмирал Сандекър за разпит.

— Това не е достатъчно — рязко каза Пит. — Ако искате да продължа да ви сътруднича и като свидетел за разпознаването, трябва да ми осигурите няколко минути насаме с Рондхайм. Както и пълно и окончателно попечителство над Кирсти Фирие.

— Това е невъзможно!

— Едва ли. Бъдещото физическо състояние на Рондхайм надали има особено значение за вас.

— Дори да се направя на сляп и да ви оставя да изпотрошите зъбите на Рондхайм, не мога да ви дам Кирсти Фирие.

— Можете — тръсна глава Пит. — Главно защото тя не ви принадлежи. Бихте могли най-много да я обвините в съучастничество. Но това пък би напрегнало взаимоотношенията ни с Исландия, а от такова развитие на нещата Държавният департамент никак няма да е доволен.

— Хабите си приказките — нервно подхвана Кипман. — Тя ще бъде съдена за убийство заедно с останалите.

— Вашата работа не е да съдите, а да задържате и арестувате.

Кипман поклати глава.

— Не разбирате ли, че...

Спря, когато вратата се отвори широко. В рамката с посивяло лице бе застанал Лазард.

Кипман го изгледа любопитно.

— Дан, какво има?

Лазард изтри чело и се отпусна в един празен стол.

— Де Кроа и Кастиле изведнъж са решили да променят запланувания маршрут. Освободили са охраната си и са изчезнали някъде в парка. Един бог знае какво може да се случи, преди да ги намерим.

Кипман смяян се намръщи и за миг на лицето му се изписа пълно неразбиране.

— Господи! — избухна той. — Как можа да стане това? Как ги изтървахте, след като половината от федералните агенти в щата наблюдаваха групата?

— В момента из парка се движат двадесет хиляди души — търпеливо започна Лазард. — Не са нужни кой знае какви усилия двама от тях да се изпълзнат. — Сви рамене безпомощно. — Де Кроа и Кастиле се оплакваха от засилените ни грижи за сигурността им от секундата, когато влязоха през централния вход. Отишли са до клозета заедно и са се измъкнали през някой от страничните прозорци — също като две деца.

Пит се изправи.

— Бързо, имате ли маршрута им и предвидените спирания?

Лазард остана загледан в него за миг.

— Да, ето — всички места за развлечение и посещение, както и разписанието. — Подаде на Пит ксерокопие от графика.

Пит бързо огледа данните. После бавно се усмихна и се обърна към Кипман.

— Най-добре е вече да ме включите в играта, шефе.

— Майоре — с нещастен вид въздъхна Кипман, — имам чувството, че се каните да ме изнудвате.

— Както казват по университетските стачки, ще изпълните ли условията ни?

Кипман сви рамене така безпомощно, че със същия успех би могъл да развее и бяло знаме. Взря се в Пит. Погледът, който срещуна,

беше обезпокояващо решителен.

Кипман кимна.

— Рондхайм и госпожица Фирие са ваши. Отседнали са в хотел „Дисниленд“ от другата страна на улицата. Две съседни стаи — 605 и 607.

— А Кели, Маркс, Фон Хумел и останалите?

— Всички са там. Компанията „Хърмит“ е резервирала целия шести етаж. — Кипман притеснено потри лице. — Какво точно сте намислили?

— Не се беспокойте. Трябват ми пет минути с Рондхайм. После може да си го приберете. А Кирсти Фирие ще задържа. Наречете го малък колегиален жест от страна на Националната разузнавателна агенция към Националната подводна и морска агенция.

Кипман напълно се предаде.

— Печелите. Сега къде са Де Кроа и Кастиле?

— На най-близкото до ума място. — Пит се усмихна на Кипман и Лазард. — На най-близкото до ума място, към което ще се отправят двама мъже, прекарали детството си по североизточното крайбрежие на Южна Америка.

— Господи, точно така — почти с горчивина се досети Лазард.

— Последното място от графика им — „Пиратите в Карибско море“.

След умно конструираните привидения в „Къщата на духовете“ в Дисниленд „Пиратите на Карибско море“ е най-посещаваната атракция в световноизвестния парк, разположена на две подземни равнища с площ от почти осем декара. Половинкилометровата обиколка с лодка пренася смяните посетители през лабиринт от тунели и огромни помещения, в които виждат бродещи пиратски кораби и плячкосани крайбрежни градове, както и почти сто имитации на хора в естествен ръст, които не само съперничат на най-доброто от музея с восъчни фигури „Мадам Тюсо“, но могат също така да пеят, да танцуват и да грабят.

Пит беше последният на входа, водещ към площадка, където служителите помагаха на посетителите да се настанят в лодките, преди да започнат петнадесетминутната си обиколка. Наредилите се петдесет или шестдесет души помахаха на Пит и започнаха усмихнати да

обсъждат костюма му, когато той тръгна към тях зад Кипман и Лазард. Той им помаха в отговор, като се чудеше какво ли биха изразили лицата им, ако свалеше вълчата маска и разкриеше бинтованото си лице. Видя поне десет малки деца, които след това никога вече не биха искали да им четат приказката за трите малки прасенца преди лягане.

Лазард дръпна старния служител за ръкава.

— Бързо, трябва да спрете лодките.

Служителят, русо дългуресто момче на не повече от двадесет години, просто замръзна, без да разбира нищо.

Лазард, който явно не обичаше излишните разговори, бързо мина през площадката към контролното табло, изключи подводната верига, теглеща увеселителните лодки, дръпна ръчната спирачка и се обърна отново към изуменото момче.

— Двама мъже, двама мъже качиха ли се заедно преди малко?

Замаяното момче само изпелтечи:

— Не съм... не съм сигурен, сър. Имаше... имаше толкова много хора. Не мога да си спомня...

Кипман застана пред Лазард и показва на момчето снимките на Кастиле и Де Кроа.

— Видя ли тези мъже?

Зениците на момчето се разшириха.

— Да, сър, спомних си ги сега. — После се намръщи. — Но не бяха сами. С тях имаше още двама.

— Четирима! — извика Кипман, като накара поне тридесет души да се обърнат към него. — Сигурен ли си?

— Да, сър. — Момчето уверено кимна. — Съвсем сигурен съм. В лодката има осем места. Първите четири бяха заети от мъж и жена с две деца. Мъжете от снимките заеха задните седалки заедно с още двама.

Пит дотича в този момент, като дишаше начесто, и се опря на перилото, за да не падне от болка и изтощение.

— Единият от тях беше едър мъжага с плешива глава и космати ръце, нали? А другият — червенокос, с огромни мустаци и рамене като на маймуна?

Момчето за миг глупаво се загледа в костюма на Пит.

После се усмихна наполовина.

— Съвсем точно ги описахте. Голяма двойка. Бяха като герои от някой детски филм за разбойници.

Пит се обърна към Кипман и Лазард.

— Господа — съобщи им той с леко заглушен под гумената вълча маска глас, — мисля, че нашата лодка току-що е потеглила.

— За бога! — ужасен промърмори Кипман. — Не можем просто да си стоим тук.

— Не — тръсна глава Лазард. — Не можем да го направим. — Кимна към момчето. — Обади се на вътрешен 309. Кажи на който и да ти се обади, че Лазард е открил изчезналите хора в „Пиратите в Карибско море“. Кажи им също, че ситуацията е извънредна — че и ловците са тук. — Обърна се пак към Кипман и Пит. — Тримата ще тръгнем по мостчетата зад декорите и ще ги настигнем. Единствената ни надежда е да не сме закъснели.

— Преди колко лодки потеглиха те? — попита Пит момчето.

— Преди десет, може би дванадесет. Сега трябва да са спрени някъде в средата — навярно между запаленото село и боя с топове.

— Насам! — Лазард почти изстреля думите. После изчезна зад врата в края на площадката с надпис *служебен вход*.

Докато се движеха из тъмните пространства зад пиратите, тримата дочуваха гласовете на посетителите, чиито лодки бяха спрени в различни места по маршрута. Кастиле и Де Кроа, както и убийците им, мислеше си Пит, не биха съзрели нещо, свързано с тях, в забавянето, но това нямаше значение — беше напълно възможно планът на Кели и Рондхайм вече да е осъществен. Той се бореше с болката в гърдите си и следваше квадратните очертания на Кипман покрай задната част на сцена, в която петима пирати заравяха сандък със скъпоценности. Фигурите съвсем приличаха на истински и на Пит му беше трудно да повярва, че са само електронни манекени. Така се беше загледал в увеселителните изображения, че се блъсна неволно в спрелия изведнъж Кипман.

— По-леко, по-леко — изохка Кипман.

Лазард им направи знак да останат на място, мина безшумно по тесен коридор и се надвеси над перилата на галерията за поддръжка, която минаваше над канала с лодките. После махна на Пит и на Кипман да се приближат.

— Този път имахме късмет — посочи им той. — Погледнете.

Пит с още непривикнали към тъмнината очи се взря надолу в най-невероятната гледка — дива фантастична нощ, в която група от поне тридесет пирати гореше и ограбваше нещо, което изглеждаше като копие на Порт Роял^[1] или на Панама сити. От няколко сгради излизаха пламъци, докато силуетите на смеещи се морски разбойници преследваха пищящи манекени на момичета около осветени отзад прозорци. Шумна песен се носеше от скрити високоговорители и създаваше впечатлението, че изнасилванията и грабежите са все пак само забавление.

Каналът с лодките минаваше покрай градските къщи и пред очите на зрителите се показваха ту двама пирати, които напразно се мъчеха да принудят едно муле да издърпа количка с плячката им, ту трима техни събрата, които жадно пиеха вино направо от буретата вдясно. Но вниманието на Пит се насочи към средата на канала. Там Кастиле и Де Кроа седяха в лодка, която се намираше почти под него, и щастливо сочеха един на друг подробности от възхитителната сцена като двама ученици по време на игра на хокей. А точно зад двамата латиноамерикански президенти като незаинтересувани статуи седяха горилите, които бяха държали ръцете му само преди два дена в Рейкявик, докато Рондхайм го превръщаше в желе.

Пит погледна светещия циферблат на оранжевия часовник „Докса“ на китката си. Все още оставаше час и двадесет минути до крайния срок, даден от Кели. Беше прекалено рано, но все пак двама от убийците на Рондхайм се бяха настанили зад бъдещите си жертви. От мозайката липсваше голяма част. Не се съмняваше, че Кели беше казал истината за разписанието си и че Рондхайм би трябвало да се придържа към него. Но щеше ли да го направи? Щом Рондхайм възнамеряваше да завладее компанията „Хърмит“, можеше да се допусне и че ще извърши промяна в плановете.

— Тук командваш ти, Дан — обърна се Кипман към директора на охраната. — Как да ги хванем?

— Никакво оръжие — отсече Лазард. — Последното нещо, което ни е нужно, е някое дете да пострада от заблуден курсум.

— Може би е по-добре да изчакаме подкрепленията — предложи Кипман.

— Няма време — възрази Лазард. — И без това задържахме лодките прекалено дълго. Всички са започнали да се изнервят,

включително и онези двамата зад Кастиле и Де Кроа.

— Тогава се налага да рискуваме. — Кипман прекара кърпа по потното си чело. — Пусни отново веригата. Когато лодката с нашите приятели мине под нас, ще ги хванем.

— Добре — съгласи се Лазард. — Мостът ще ви осигури прикритие до метър и половина от тях. Аз ще заобиколя и ще изляза от вратата под знака на онази кръчма. Кипман, ти се скрий зад мулето и количката.

— Ще ви трябва ли помощ? — попита Пит.

— Съжалявам, майоре. — Лазард хладно изгледа Пит. — Вие едва ли сте във форма за ръкопашен бой. — Замълча и хвана Пит за рамото. — Бихте могли все пак да изиграете важна роля.

— Кажете каква.

— Ако застанете на моста във вълчия си костюм и се смесите с пиратите, ще можете да отвлечете вниманието на ония двамата от лодката достатъчно, за да осигурите на мен и на Кипман още няколко секунди.

— Това сигурно ще изненада много трите малки прасенца — пошегува се Пит.

Веднага щом Лазард успя да се свърже, нареди на служителя да пусне отново лодките след две минути. Той и Кипман се спуснаха в горящото село зад реалистичните фасади и заеха позиции.

След като се препъна в изпънатото тяло на пират, за когото зрителите трябваше да мислят, че се е проснал от препиване, Пит се пресегна и взе от манекена кривата му сабя. С учудване откри, че тя е стоманено копие на истинското оръжие. Дори от толкова близо можеше само да се възхищава от съвършенството на механичните пирати. Стъклените очи, разположени в кафяви восьчни лица, се взираха безпогрешно в която и посока да се обърнеше главата, а веждите и устните се движеха в ритъма на песента „Шестнайсет души във ковчега на мъртвеца“, която звучеше от говорители, скрити в алуминиевите клетки на телата им.

Пит се придвижи към средата на моста, извит като дъга над канала, и се присъедини към песента на трима весели морски разбойници, които седяха и полюляваха крака от парапета, имитация на камък, като въртяха късите си саби в такт с песента. Пит в костюма си на Големия лош вълк и лудувашите пирати представляваха странна

гледка за хората в лодката, които им замахаха и запяха известна старинна морска песен. Децата — десетгодишно момиченце и момченце на не повече от седем — скоро познаха в него триизмерното съответствие на героя от рисуваните филми и започнаха да му махат весело.

Кастиле и Де Кроа също се смееха, а после го поздравиха на испански, като го сочеха и се шегуваха помежду си, докато високият плешив убиец и съучастникът му, широкоплещестото животно, седяха с каменни лица, без да обръщат внимание на представлението. На Пит му хрумна, че неговата роля е много рискована — не само погрешно движение, но и най-малката непредпазливост можеха да доведат до смъртта на мъжете, жената и децата, които невинно се радваха на гротесковото му облекло.

Тогава видя, че лодката се задвижи.

Носът тъкмо минаваше под краката му, когато тъмните фигури на Кипман и Лазард изскочиха от прикритието си, хукнаха през движещите се манекени и скочиха в задната част на лодката. Изненадата беше пълна. Но Пит не успя да я забележи. Без шум и без излишна парадност, без всякакво предупреждение той хладно и точно мушна острietо на сабята си под мишницата и в гърдите на пирата, застанал най-близко до него.

Случи се странно нещо. Пиратът изпусна своята сабя, устните му беззвучно се закръглиха, в очите му пролича учудване и шок, шок, който накрая се замени от разбиране. Очите му се извъртяха и той падна напред в сега празния канал под моста.

Вторият пират не бе успял да реагира в частта от секундата, когато би могъл да парира замахването на Пит. Понечи да каже нещо. С още кървава сабя Пит с всички сили замахна назад и острietо му попадна в основата на врата на пирата и в лявата му плешка. Човекът изстена, протегна ръка напред, сякаш искаше да се претърколи, но се подхълзna по неравния мост, коленичи и се стовари настани, като от полуутворената му уста заструи кръв.

С ъгълчето на окото си Пит забеляза метален отблъсък сред светлината на пожара около себе си и инстинктивното накланяне на главата спаси живота му, когато сабята на третия пират преряза накривената шапка, която беше закрепена върху вълчата маска. Късметът беше проработил за Пит прекалено много. Беше надвил

двама от убийците на Рондхайм, преди да разберат какво става, но за третия остана достатъчно време, за да се противопостави на атаката на Пит и да го изведи от равновесие.

Като отбиваше сляпо поредицата от удари и отстъпваше пред яростното нападение на другия, Пит конвулсивно се метна встрани през парапета в студената вода на канала. Дори при гмуркането си той чу изсъскването на сабята на пирата, която профуча във въздуха там, където бе стоял само преди секунда. Последва внезапен удар, когато рамото му силно се удари в плиткото дъно на канала. Болката избухна в него и всичко наоколо сякаш се стопи и замря.

„Йо-хо-хо, шестнайсет души в ковчега на мъртвеца.“ Господи, замаяно си помисли Пит, не можеха ли тая механични гадини да изпят нещо друго? Като специалист по диагнозите внимателно бе изучил нараненото си тяло — областите на болка, положението на ръцете и краката в осветената от изкуствения огън вода. Усещаше ребрата си като че ли горяха в гърдите му, а огънят се разпростираше по гърба и раменете му. Пит се издърпа на площадката, застана нестабилно на крака, олюя се и успя да се задържи прав благодарение на сабята, която му послужи за бастун, макар да се учуди, като усети дръжката ѝ, която бе стиснал здраво в дясната си ръка.

Свлече се на коляно, опита се да нормализира дишането си, изчака сърцето му да забие по-бавно и проучи декора около себе си, като очите му напразно се мъчеха да пробият мрака зад червената светлина. Мостът беше празен, третия пират го нямаше, а лодката вече завиваше към следващата галерия. Обърна се навреме, за да види поредната лодка със зрители, която приближаваше по канала.

Забеляза всичко това механично, без да подреди фактите според значението им. Мислеше си единствено за убиеца, който трябваше да е някъде наблизо под маскировката на пират. Чувстваше се безпомощен, защото манекените толкова си приличаха, а събитията на моста се бяха развили така бързо, че не бе успял да запомни подробности от костюма му.

Почти като луд се опита да измисли какво да предприеме сега. Вече нямаше никаква възможност да изненада противника си — убиецът пират много добре знаеше как изглежда Пит, докато той не можеше да отграничи истинския човек от манекените и вече бе изгубил

предимството да действа изневиделица. Знаеше обаче, че не бива да губи време.

След секунда вече наполовина тичаше, наполовина се препъваше по кея и стенеше при всяка стъпка, докато вълни от болка пронизваха всяко сухожилие по тялото му. Премина през черна завеса и попадна в залата за следващата сцена. Беше огромно помещение със заоблен таван, осветен слабо за нощен епизод.

В отсрещната стена беше вграден у мален модел на корсарски кораб с миниатюрен екипаж и пиратски флаг, развиван от скрит вентилатор. У маленото оръдие отстрани стреляше през двадесетте метра вода над главите на хората в лодките по миниатюрна крепост, качена върху назъбените скали отсреща.

Беше прекалено тъмно, за да се различи нещо в развлекателната лодка. Пит не забелязваше никакво движение на кърмата и беше убеден, че Кипман и Лазард са овладели положението — тоест всичко около тях. Когато очите му започнаха да свикват с гъстия мрак на нощното пристанище между кораба и крепостта, забеляза, че телата вътре в лодката са скучени под стените на корпуса. Разбра защо е така, когато стигна до половината на пътя към корсарския кораб и чу странен звук — почти безшумното пукане на пистолет със заглушител.

Тогава изведенъж се озова зад гърба на човек в пиратски костюм, който държеше в дясната си ръка нещо, насочено към лодката. Пит го изгледа любопитно, но с някакъв далечен интерес. Вдигна сабята и стовари плоската ѝ страна върху китката на пирата.

Пистолетът изчезна през перилото и във водата долу. Пиратът се извъртя, изпод превързаната около главата му пурпурна кърпа се спускаше бяла коса, в студените синьо-сиви очи блеснаха гняв и безсилие, гънките около устата му дълбоко се врязаха. Огледа комичната фигура, която бе убила така хладнокръвно двамата му другари. Гласът му беше твърд и метален.

— Изглежда, сега съм твой затворник.

Пит не се заблуди нито за миг. Думите бяха само начин за печелене на време, завеса пред светковичния удар, който непременно щеше да последва. Човекът зад гласа беше опасен и беше заложил твърде много. Но Пит разполагаше с нещо повече от острото оръжие — у него имаше нова сила, която изведенъж обхвана тялото му като приливна вълна.

— О... това си ти, Оскар.

Пит замълча многозначително и задебна Рондхайм като котка. Държеше главния изпълнителен фактор на компанията „Хърмит“ срещу върха на сабята си. Пит съмъкна гumenата вълча глава. Лицето на Рондхайм беше все така твърдо и съсредоточено, но очите му показваха пълно неразбиране. Пит захвърли маската и се подготви за момента, който очакваше, но за който не бе вярвал наистина, че ще дойде. Отви бавно бинтовете с едната си ръка, като оставяше марлите да се свличат по палубата и увеличаваше напрежението. Когато свърши, се загледа втренчено в Рондхайм и отстъпи. По устните на Рондхайм заигра неизречен въпрос, а лицето му доби зашеметен вид.

— Съжалявам, че не си спомняш лицето, Оскар — промълви Пит. — Но ти не остави кой знае какво за разпознаване.

Рондхайм гледаше подутите очи, изранените и подпухнали устни, шевовете по скулите и веждите, а после устата му се отвори наполовина и той прошепна:

— Пит!

Пит кимна.

— Не е възможно! — ахна Рондхайм.

Пит се изсмя.

— Извинявам се, че ти съсиах деня, но това само показва, че невинаги можеш да вярваш на компютъра.

Рондхайм дълго и изпитателно оглежда Пит.

— А останалите?

— С едно изключение всички са живи и се оправят от счупванията на костите, които ти така великодушно си им причинил.

— Пит съсредоточи погледа си над рамото на Рондхайм и видя, че развлекателната лодка вече спокойно навлиза в следващата галерия.

— Значи отново сме ти и аз, майоре. При по-благоприятни за теб условия от онези, на които се радвах във физкултурния салон. Но не се надявай на нещо особено. — Някакво подобие на усмивка изкриви устните му. — Педерастчетата не могат да се мерят с истинските мъже.

— Съгласен съм — отвърна Пит. Запрати сабята във водата през главата на Рондхайм и отстъпи. Погледна надолу към ръцете си. Трябваше да свършат работа. Пое няколко пъти дълбоко дъх, прекара пръсти през мократа си коса, отърка ги в костюма си и след това ги огъна. Беше готов.

— Заблудих те, Оскар. Първият рунд беше проведен при неравни условия. Ти от самото начало имаше надмощие по хора, запланувани действия и инициатива. Как се чувстваш сам, Оскар, без платените помощници да подпират жертвите ти? Как се чувстваш на непознат терен? Още имаш възможност да избягаш. Между теб и шансовете ти за свобода не стои нищо, освен мен. Тъкмо тук е трудността, Оскар. Трябва да минеш покрай мен.

Рондхайм показа зъбите си.

— Не ми трябва никой, за да те прекърша, Пит. Съжалявам единствено, че нямам достатъчно време да ти дам пълен урок по болка.

— Добре, Оскар, стига с тези психологически глупости — спокойно каза Пит. Знаеше съвсем точно какво му предстои да направи. Наистина беше още слаб и адски уморен, но разчиташе и на нещо друго, освен на собствената си решителност — на невидимите фигури на Лили, Тиди, Сам Кели, Хънуел и останалите, които бяха до него, като му даваха сили, които никога не би имал сам.

Несигурна усмивка премина по устните на Рондхайм, докато заемаше изходна каратистка стойка. Усмивката трая кратко. Пит го удари. Нанесе силен десен, съвършено пресметнат удар, който запрати главата на Рондхайм настрани и го накара да залитне към главната мачта на кораба.

Дълбоко в себе си Пит знаеше, че шансовете му да победи Рондхайм в продължителен бой са малки, че не би могъл да го удържи повече от няколко минути, но беше заложил на изненадата, единственото свое преимущество, преди каратистките удари да започнат отново да гошибат по лицето. Okаза се, че преимуществото му е доста малко.

Рондхайм беше изключително як — беше понесъл силен удар, но вече се оправяше. Скочи от мачтата и отправи ритник към главата на Пит, като я пропусна само на сантиметър, когато Пит се отмести. Не беше изчислил добре. Пит му отвърна със серия къси леви крошета и едно силно дясно, което го накара да коленичи на палубата с ръка върху строшения кървящ нос.

— Подобрил си се — прошепна през кръвта Рондхайм.

— Казах, че те заблудих. — Пит се беше отдръпнал в поза наполовина между джудото и бокса и очакваше следващата атака на

Рондхайм. — Всъщност аз съм толкова педераст, колкото и Карзо Бутера.

При произнасянето на истинското му име Рондхайм видя как пръстите на смъртта се протягат към него, но овладя гласа си и превърна лицето си в безизразна маска.

— Изглежда, съм те подценявал, майоре.

— Не беше трудно да те заблуди човек, Оскар, или трябва да те нарека с името от кръщелното ти свидетелство? Както и да е, играта приключи.

Като смотолеви серия псуви през окървавените си устни със замръзнало в неистова омраза лице, Рондхайм се нахвърли върху Пит. Но не беше направил и втората си крачка, когато бе спрян от ъперкъта отдолу, който се бълсна като ковашки чук в зъбите му. Пит беше вложил в удара всичко, на което бе способен, беше запратил напред рамото и тялото си с такава сила, че ребрата му изпращаха в агония, и разбра веднага, че не би могъл да повтори.

Чу се тъп смачкващ звук, смесен с приглушено пукане. Зъбите на Рондхайм бяха излезли от венците и се бяха забили в напуканите устни, при което и китката на Пит се изкълчи. За две-три секунди изглеждаше, че Рондхайм ще се задържи на крака, но после невероятно бавно и невъзвратимо започна да се свлича като отсечено дърво, строполи се на палубата и остана неподвижен.

Пит стоеше и дишаше тежко през стиснати зъби, а китката му висеше отпусната отстрани. Вдигна глава към малките светлинки, които излизаха от мнимото оръдие на крепостта, а после забеляза, че следващата развлекателна лодка минава през пещерата. Примигна, за да концентрира очите си, но потта нахлу в тях и му залютя. Трябваше да направи още нещо. В началото мисълта му се стори отблъскваща, но той тръсна глава, защото беше решил, че няма друг начин.

Прескочи разкрачените крака на изпадналия в безсъзнание мъж, наведе се, подпра едната ръка на Рондхайм на палубата и на долната част на перилото. После вдигна крак и го спусна силно върху нея, като потръпна вътрешно, когато костта се счупи няколко сантиметра под лакътя. Рондхайм се помести мудно и изстена.

— Това беше за Джеръм Лили — кисело процеди Пит.

Повтори операцията с другата ръка на Рондхайм, като с мрачно задоволство забеляза, че очите на жертвата се бяха отворили и гледаха

празно, с разширени зеници, в изцъкленото състояние на физически шок.

— А това го сложи в сметката на Тиди Ройъл.

Пит се движеше автоматично, докато обърна тялото на Рондхайм така, че докара краката му в положението, в което преди това бяха ръцете. Мислещата и емоционалната част от ума на Пит вече не бяха част от съзнанието му. Бяха изплували извън черепната кутия и поддържаха връзка само доколкото можеха да командват центровете, които движеха ръцете и краката му. В изподраната си, нарязана и на някои места размествена кутия машината цъкаше тихо и гладко. Смъртното изтощение и болката бяха избутани настрани и запазени за момента, когато умът му щеше да поеме функциите си. Тогава скочи върху левия крак на Рондхайм.

— Отбележи това за Сам Кели.

Рондхайм се опита да извика, но писъкът загльхна в гърлото му. Изцъклените синьо-сиви очи се взряха в Пит.

— Убий ме — прошепна той. — Защо не ме униеш?

— И хиляда години да живееш — мрачно отвърна Пит, — никога не би могъл да получиш достатъчно заради болката и нещастието, които си причинил. Исках да знаеш как е, да почувстваш агонията на костите, които се разделят, безпомощността да лежиш и да наблюдаваш как това става. Би трябало да ти счупя гръбнака, както ти направи с Лили; да гледам как животът ти изтлява в инвалиден стол. Но това са само приказки, Оскар. Процесът ти може да трае няколко седмици, дори месеци, но няма съдебен състав в света, който не би ти дал смъртна присъда, без дори да си прави труда да заседава. Не, ако те убия, бих ти направил услуга, което не искам. А това сега е за Уили Хънуел.

По лицето на Пит нямаше усмивка, в тъмните му зелени очи не светеше радост. Скочи за четвърти, последен път и дрезгавият, ужасен вик от болка отекна по палубите на корабите, понесе се в пещерата, после бавно загльхна и изчезна.

С чувство на празнота, почти на тъга Пит седна на капака на люка и се загледа в разтрошеното тяло на Рондхайм. Картината не беше приятна. Гневът в него си бе намерил отдушник и сега той се чувствува напълно пресушен, докато чакаше дробовете и сърцето му да се върнат към нормалния си ритъм.

Кипман и Лазард, следвани от малка армия въоръжени мъже, го завариха така, когато се втурнаха на палубата. Не продумаха нищо. А и нямаше какво да кажат в продължение поне на пълни шестдесет секунди, докато цялата картина на онова, което Пит бе направил, им стана ясна.

Накрая Кипман наруши мълчанието.

— Били сте малко груб с него, а?

— Това е Рондхайм — унесено се обади Пит.

— Рондхайм? Сигурен ли сте?

— Аз рядко забравям лица — отвърна Пит. — Особено на хора, които са ме правили на желе с ритници.

Лазард се обрна да го погледне. Устните му се свиха в лека усмивка.

— Какво говорихме — че едва ли сте в състояние да се справите в ръкопашен бой?

— Съжалявам, че не се добрах до Рондхайм, преди да започне да стреля със заглушителя си — намръщи се Пит. — Засегнал ли е някого?

— Кастиле е ранен в ръката — обясни Лазард. — След като се оправихме с ония двама клоуни на кърмата, аз се обърнах и те видях да влизаш в ролята на Ерол Флин^[2] на мостчето. Разбрах, че опасността още не е отминала, така че се хвърлих върху семейството отпред и ги принудих да легнат на дъното.

— И аз направих същото с гостите ни от Латинска Америка — усмихна се Кипман и разтри една драскотина на челото си. — Те ме помислиха за луд и една минута се боричкахме.

— Какво става с Кели и компанията „Хърмит“? — попита Пит.

— Ще арестуваме господин Кели заедно с богатите му международни приятели, разбира се, но вероятността хора с тяхното положение да получат присъда е съвсем нищожна. Според мен замесените правителства ще ги ударят, където ще ги заболи най-много — в чековата книжка. С глобите, които навярно ще трябва да платят, флотът ще може да си построи нов самолетоносач.

— Това е твърде малка цена за страданията, които са причинили — уморено махна с ръка Пит.

— Все пак е някакво заплащане — промърмори Кипман.

— Да... да, така е. Слава богу, че бяха спрени.

Кипман кимна към Пит.

— Трябва на вас да благодарим, майор Пит, че привлякохте вниманието ни върху компанията „Хърмит“.

Лазард изведнъж се усмихна.

— А аз бих искал да съм първият, който ще ви благодари за изпълнението на Хораций^[3] на моста. Кипман и аз не бихме стояли тук, ако тогава не бяхте свършили работата си. — Сложи ръка върху рамото на Пит. — Кажете ми нещо, интересно ми е.

— Какво?

— Как познахте, че онези пирати на моста са от плът и кръв?

— Ами просто си стояхме ей така, око до око... и мога да се закълна, че видях другия да мига.

---

[1] Някогашен манастир в Париж, от който днес са запазени някои сгради. — Бел.пр. ↑

[2] Американски актьор (1909 — 1959) — блестящ изпълнител на героични приключенски роли. — Бел.пр. ↑

[3] Име на трима братя от Рим, които се сражавали през VII в. пр.Хр. срещу тримата Куриации от град Алба за това кой народ ще господства над другия. Хорациите победили благодарение на находчивостта на единия от братята. — Бел.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Беше приятна южнокалифорнийска вечер. Смогът от деня се бе изчистил и духаше хладен западен ветрец, който носеше силния свеж мириз на Тихия океан през централната градина на хотел „Дисниленд“, намаляваше болката от раните на Пит и успокояваше ума му за предстоящата задача. Той стоеше мълчалив и изчакваše външният остьклен асансьор да се спусне покрай сградата.

Асансьорът избръмча, спря и вратите му се отвориха. Пит извади въображаема прашинка от окото си и наведе глава, когато младеж и девойка, хванати за ръка и безгрижно засмени, го подминаха, без да забележат нито лицето му, което не бе за пред хора, нито ръката в пластмасово легло, придържана от черна лента.

Влезе и натисна бутона за шестия етаж. Асансьорът се издигна бързо, а той се обърна, за да погледне през стъклените стени небосклона на Ориндж каунти. Пое дълбоко дъх и бавно го издиша, като гледаше как искрящият килим от светлини се простира и разширява с движението на асансьора нагоре. Светлините мигаха в кристалночистия въздух и му напомняха за кутия със скъпоценности.

Не му се вярваше, че са минали само два часа, откакто лекарят на парка намести китката му, а Пит взе душ, обръсна се и за първи път се нахрани сериозно, след като бе напуснал Рейкявик. Лекарят много настояваше да го изпрати в болница, но Пит не пожела и да чуе.

Неумолимите думи на доктора бяха:

— Вие сте глупак или по-скоро приличате на крачещ мъртвец. Би трябвало да сте сдали багажа и да сте припаднали още преди часове. Ако не си наместите задника между болничните чаршафи, ще преживеете първокласен срив.

— Благодаря — кратко смънка Пит. — Признателен съм за професионалната ви загриженост, но в писата има още едно действие. Два часа, не повече, и ще предоставя онова, което е останало от тялото ми, на медицинската наука.

Асансьорът забави ход и спря, вратите се отвориха и Пит стъпи върху мекия червен мокет във фоайето на шестия етаж. Остана на място, за да не се сблъска с трима души, които чакаха асансьора за надолу. Прие, че двамата са агенти на Кипман. А третият, отпуснал глава между двамата, без съмнение беше Ф. Джеймс Кели.

Пит препречи пътя им. Кели бавно вдигна глава и отправи към Пит празен, неразбиращ поглед. Накрая майорът прекъсна неловкото мълчание.

— Почти съжалявам, че грандиозният ви проект пропадна, Кели. На теория изглеждаше блестящ. Но беше невъзможно да се изпълни.

Очите на Кели бавно се разшириха и цветът се отдръпна от лицето му.

— Господи... това вие ли сте, майор Пит? Не... вие би трябвало...

— Би трябвало да съм мъртъв? — довърши Пит, като че ли това вече не го интересуваше особено.

— Оскар се закле, че ви е убил.

— Успях да се измъкна по-рано от партито — хладно обясни Пит.

Кели заклати глава напред-назад.

— Сега разбирам защо планът ми се провали. Изглежда, майоре, че съдбата ви е отредила ролята на мой ангел отмъстител.

— Просто се озовах не където трябва и не когато трябва.

Кели се усмихна слабо и кимна на двамата агенти. Тримата влязоха в очакващия ги асансьор.

Пит се отдръпна, после изведнъж се досети:

— Сам ме помоли да ви предам нещо.

На Кели му бяха нужни няколко секунди, за да се овладее.

— И Сам ли...

— Сам умря в тундрата — обясни Пит. — Но преди края искаше да разберете, че ви е простил.

— О, боже... боже — изстена Кели и закри с пръсти очи.

Много години след това у Пит остана споменът за лицето на Кели точно преди вратите на асансьора да се затворят. Бръчките на поражението, помътнелите, безжизнени очи, пепелявата кожа. Беше като лицето на човек, когото сякаш душат.

Пит опита бравата на вратата с номер 605. Беше заключена. Мина надолу и пробва врата 607. Тя се отвори. Той тихо прекрачи прага и я оставил да се затвори зад гърба му. Вътре беше хладно и тъмно. Усети мириса на фасове, преди да е отминал антрето. Това го убеди, че е в стаята на Рондхайм.

През пердетата проникващ лунна светлина и хвърляше дълги, безформени сенки, които той премина, за да влезе в спалнята. Видя, че дрехите и багажът на Рондхайм не бяха пипани. Кипман беше удържал на думата си. Хората му не бяха тревожили Кирсти Фирие и не ѝ бяха дали повод да се досети за съдбата на Рондхайм, нито за кончината на компанията „Хърмит“.

Премина към жълтата ивица светлина, която показваше къде е вратата за съседната стая. Влезе с тихи стъпки, безшумно, като нощен звяр, готов за скок. Това едва ли би могло да се нарече стая — луксозен апартамент би било по-точно описание. Състоеше се от антре, дневна с добре заредено барче, баня и спалня, чиято голяма плъзгаща се стъклена врата водеше към малък балкон.

Всички стаи освен банята бяха празни; струящата вода показваше, че Кирсти е под душа. Пит отиде до барчето, нехайно си наля уиски с лед и също така нехайно се разположи на дългото удобно канапе. След двадесет минути и още две уискита Кирсти излезе от банята. Носеше зелено сребристо кимоно, прихванато с коланче на кръста. Златистата коса танцуваща около главата ѝ като слънчев ореол. Изглеждаше невероятно свежа и прекрасна.

Мина през спалнята, влезе в дневната и вече си забъркваше коктейл, когато видя отражението на Пит в огледалото на барчето. Остана там като внезапно парализирана — много бледа, с несигурно изражение на лицето.

— Предполагам — започна тихо Пит, — че джентълменът би трябало да каже, когато прекрасна жена излиза от банята: „Ето, Венера се надига от вълните“.

Тя се обърна и несигурният ѝ вид бавно се превърна в любопитен.

— Познавам ли ви?

— Виждали сме се.

Тя стисна ъгъла на барчето мълчаливо, а очите ѝ не се отделяха от него.

— Дърк! — прошепна тихо. — Ти си. Наистина си ти. Слава богу, че още си жив.

— Грижата ти за състоянието ми е малко закъсняла.

Останаха загледани един в друг — зелените очи не се откъсваха от виолетовите.

— Елза Кох, Бони Паркър и Лукреция Борджия — прекъсна той мълчанието, — всички биха могли да вземат уроци от теб по убиване на приятели и въздействие върху враговете.

— Правила съм онова, което е било нужно — с равен глас отвърна тя. — Кълна ти се, че не съм убила никого. Бях въвлечена от Оскар във водовъртежа против желанието си. Никога не съм мислила, че връзките му с Кели ще доведат до смъртта на толкова хора.

— Твърдиш, че не си убила никого?

— Да.

— Лъжеш.

Тя го погледна странно.

— За какво говориш?

— Убила си Кристиян Фирие!

Вече го гледаше, сякаш е полудял. Устните й трепереха, а очите — прекрасните виолетови очи — бяха потъмнели от страх.

— Не говориш сериозно — възклика тя. — Кристиян умря на „Лакс“; беше изгорен... изгорен до смърт.

Беше дошъл моментът, каза си Пит, да се оправят сметките, да се направи балансът и да се изчисли крайният резултат. Той се приведе напред.

— Кристиян Фирие не е умрял от огнена смърт на кораб в северния Атлантик — умрял е под хирургическия нож на операционна маса във Веракрус, Мексико.

Пит почака думите му да стигнат до нея. Отпи няколко пъти от чашата си и запали цигара. И без това му беше трудно да говори. Гледаше я мълчаливо.

Устата на Кирсти се бе отворила. Тя бързо я затвори и напразно търсеше какво да каже. Имаше вид, че ще се разплачне, но сълзи не се появиха. После наведе глава и закри с ръце лицето си.

— Знам го от сигурни източници — продължи Пит. — Операцията е извършена в болницата „Су де Сол“, а хирургът е доктор Йесус Ибара.

Тя вдигна очи с измъчено изражение.

— Тогава знаеш всичко.

— Почти всичко. Някои неща все пак ме интересуват.

— Защо тогава ме измъчваш със заобикалки? Защо не ме попиташи направо?

Пит заговори тихо.

— Какво да кажа? Че всъщност ти си Кристиян Фирие? Че никога не е имало сестра. Че Кристиян е умрял в същия момент, в който си се родила ти? — Тръсна глава. — И какво бих променил с това. Ти не си искала да приемеш пола, който тялото ти е имало като Кристиян, така че си предприела операция за промяна и си станала Кирсти. Появila си се на този свят като трансексуал. Усещала си гените си различни. Не си била доволна от картите, които природата ти е раздала, така че си направила промяна. Какво повече има да се говори?

Тя се махна от барчето и се опря на покрития с кожа шкаф.

— Никога не би го разбрали, Дърк. Никога няма да научиш какво значи да живееш притеснено и сложно, да се правиш на силен, мъжествен търсач на приключения външно, а в себе си да бъдеш жена, която иска да е свободна.

— Значи си избягала от черупката — заключи Пит. — Намерила си мексикански хирург, чиято специалност са трансексуалните операции. Подложила си се на хормонни инжекции и на силиконови имплантации за... мmm... гърдите си. После си се пекла на веракрузкото слънце и си добила тен, с който в началото си прикрила следите от операцията. По-късно, в подходящ момент, си се явила в Исландия с твърдението, че си собствената си отдавна изчезнала сестра от Нова Гвинея. Какво удивително самочувствие трябва да си имала, за да мислиш, че това ще ти се размине — продължи Пит. — По време на краткия си живот съм срещал доста хитреци, но за бога, Кирсти, Кристиян или каквото си там, ти сигурно си най-отраканият мърсник... или по-скоро мръсница, която се е раждала. Заблуди всички. Подмами адмирал Сандекър да мисли, че ще предадеш подводната сонда на нашето правителство. Накара хиляди мъже заедно с корабите и самолетите си да търсят кораб, който никога не е изчезвал. Подльга собствения си отколещен приятел доктор Хънуел да разпознае един овъглен труп като твоя собствен. Използва персонала

на компанията „Фирие“ — те загинаха, като изпълняваха заповедта ти. Използва Рондхайм. Използва Кели. Дори се опита да използваш мен с надеждата, че ще премахна Оскар. Жалко, че мехурът трябваше да се спука. Първата стъпка към всички измами е да започнеш да лъжеш себе си. А в това ти постигна забележителен успех.

Кирсти се бе преместила бавно до скромния сак в края на масата, вдигна малък колт калибр 25 и го насочи към гърдите на Пит.

— Обвиненията ти не са толкова подредени и организирани, колкото си мислиш. Луташ се, Дърк, луташ се в мрака като слепец.

Пит погледна пистолета, после нехайно се обърна, без да му обръща повече внимание.

— Ами тогава разкрий ми истината.

Тя погледна несигурно Пит, макар все още да държеше пистолета неподвижна като статуя.

— Наистина имах най-доброто намерение да предам подводната сонда на твоята страна. Първоначално планът ми беше да кача учените и инженерите си на „Лакс“ и да ги изпратя във Вашингтон за церемонията. И по време на пътуването през Северния Атлантик Кристиян Фирие трябваше да изчезне зад борда.

— Междувременно си заминала за Мексико да си направиш операцията.

— Да — тихо отвърна Кирсти. — Но едно напълно неочеквано и непредвидено обстоятелство се оказа фатално за новия живот, който бях подготвила така внимателно. Доктор Йесус Ибара се оказа член на компанията „Хърмит“.

— Значи той е вдигнал тревога и е съобщил на Рондхайм.

Кирсти кимна.

— От този момент нататък се превърнах в робия на Оскар. Той ме заплаши, че ще разгласи за операцията ми, ако не предам бизнес ресурсите си на него и на Кели. Нямах избор. Ако тайната ми се разкриеше, щеше да последва скандал, който би съсипал компанията „Фирие“ и би разрушил икономиката на страната ми.

— А защо беше нужен маскарадът с „Лакс“?

— След като Оскар и Кели ме бяха притиснали до стената, нямаха намерение да изпуснат и морската ми сонда. Така че създадоха лъжлива версия за изчезването на „Лакс“. Трябва да признаеш, че тя

свърши добра работа. За света сондата бе изчезнала на дъното на океана.

— А също и Кристиян Фирие.

— Да, беше полезно и за мен.

— Но това не обяснява промените в надстройката на „Лакс“ — не се отказваше Пит. — Защо просто не махнахте оттам сондата и не я сложихте на друг кораб?

Тя за първи път се усмихна.

— Морската сонда е доста сложен уред. Конструкцията на кораба задължително трябва да е съобразена с нея. Би ни коствало месеци да я свалим от „Лакс“ и да я инсталираме на някой невзрачен риболовен траулер. Докато всички го търсеха, „Лакс“ тайно бе видоизменен в едно заливче на източния бряг на Гренландия.

— А доктор Хънуел, какво беше неговото място във всичко това?

— Заедно с мен разработи сондата.

— Знам, но защо с теб? Защо не с някого от собствената си страна?

Тя го погледна и дълго изучава лицето му.

— Платих за изследването и разработката, без да се обвързвам с когото и да е. Технологичните корпорации в САЩ настояха името му да бъде свързано с резултатите от експеримента. А доктор Хънуел мразеше всички начинания, които намирисваха на търговска изгода.

— Но все пак се е обвързал с Кели и компанията „Хърмит“.

— При изследването на гренландското морско дъно с „Лакс“ сондата даде дефект. Единствен доктор Хънуел беше достатъчно технически квалифициран да предложи бърз начин за ремонт. Кели му уреди въздушен превоз от Калифорния. Много umee да убеждава хората този Ф. Джеймс Кели. Подътъга доктор Хънуел да се присъедини към компанията „Хърмит“ като спасител на света. Докторът не можа да устои. Винаги си е бил поддръжник на благородните каузи. — По лицето на Кирсти премина болезнен спазъм.

— Но започна да съжалява за решението си и умря заради това.

— Значи с това се обяснява изгарянето на кораба — замисли се Пит. — Подценили сте Хънуел. Кели не е могъл да го омае. Докторът добре е схванал целия мръсен замисъл. Не му е харесало онова, което е видял на „Лакс“ — екипажът на Рондхайм да държи в плен твоите учени. Възможно е дори твоите хора от кораба да са му обяснили как

доктор Матаджич и помощникът му са загинали. Тогава Хънуел е разбрал, че трябва с нещо да спре Кели, и е сложил бомба на сондата, като е нагласил часовниковия механизъм да я взриви, след като той напусне кораба. Направил е обаче грешка. Някакви реактивни свойства на целтиния, които и на него не са му били ясни, са предизвикали експлозия, която е унищожила сондата, кораба и екипажа. Нали заедно посетихме „Лакс“. Бях свидетел на изумлението му, когато разбра какво е направил.

— Грешката е моя — с разтреперан глас каза Кирсти. — Аз съм виновна. Изобщо не трябваше да разкривам името на доктор Хънуел пред Оскар и Кели.

— А Кели се е досетил какво е станало и е наредил на Рондхайм да запуши устата на Хънуел.

— Беше най-старият ми приятел — изстена тихо Кирсти. — А одобрих смъртната му присъда.

— Той знаеше ли за теб?

— Не, Оскар просто му казал, че съм в болница.

— Беше ти по-добър приятел, отколкото мислиш — забеляза Пит. — Престори се, че разпознава един от труповете на „Лакс“ като твоя. Направи го, за да не бъде замесено името на приятеля му Кристиян Фирие, когато отиде при властите и съобщи компрометиращите факти за компанията „Хърмит“. За нещастие злото възтържествува над доброто. Рондхайм го стигна първи. — Пит тъжно поклати глава и въздъхна. — А тогава на сцената излезе Дърк Пит.

Кирсти видимо потръпна.

— Тъкмо затова настоявах да се срещнем. Трябваше да ти благодаря за опита да спасиш живота му. Все още съм ти задължена.

Пит опря студената чаша в челото си.

— Твърде късно е, това едва ли вече има значение.

— За мене има. Именно затова спрях Рондхайм и той не те уби.

— Гласът ѝ се разтрепери. — Но не мога... не мога да те спася втори път. Трябва да защитя себе си, Дърк. Съжалявам. Моля ти се, не мърдай и не ме карай да дръпна спусъка. Трябва да изчакаш Оскар.

Пит отново поклати глава.

— Не разчитай, че Оскар ще пристигне тук и ще те спаси. В този момент бившият ти господар лежи в безсъзнание на болничното легло, увит в половин тон гипс. Мога да добавя и че е в компанията на агенти

на Националната разузнавателна агенция. Сигурно ще трябва да го закарат до бесилката в инвалиден стол, но обесването няма да му се размине.

Пистолетът едва потрепна.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко свърши. Свободна си. Компанията „Хърмит“ и ръководството й вече не съществуват.

Интересно, но Кирсти не каза, че Пит е луд.

— Иска ми се да ти вярвам, но как бих могла?

— Вземи телефона и звънни на Кели, Маркс, Фон Хумел или на приятеля си Рондхайм. А още по-добре провери във всички стаи на шестия етаж.

— И какво очакваш да намеря там?

— Нищо, съвсем нищо. Всички са арестувани. — Пит допи чашата си и я оставил. — Останали сме само ти и аз. Благодарение на Националната разузнавателна агенция. Ти си наградата ми, малкият ми подарък за добре свършена работа. Мисли си каквото искаш, но душата ти е прехвърлена от Рондхайм на мен.

На Кирсти ѝ се стори, че стаята се залюля, когато осъзна значението на думите на Пит. Беше се чудила защо Рондхайм не я бе потърсил, защо Кели не я бе посетил, както ѝ бе обещал, защо почти два часа никой не бе позвънил или почуквал на вратата. Накрая се свести, бързо възприе какво е станало.

— А... а аз? И мене ли ще арестуват?

— Не, на агенцията ѝ е известна промяната ти. Като съпоставиха фактите, решиха, че Рондхайм те е изнудвал. Колебаеха се дали да те приберат като съучастник, но аз ги разубедих.

Пистолетът внимателно беше положен на масата. Настъпи неловко мълчание. Накрая Кирсти погледна Пит.

— Има някаква цена, винаги се плаща.

— Цената е достатъчно ниска, като се вземат предвид прегрешенията ти... прегрешения, които не би могла да откупиш с цялото си богатство. Но би могла да обърнеш страницата и да започнеш нов живот без външна помощ. Всичко, което искам, е да гарантираш сътрудничеството между компанията „Фирие“ и Националната подводна и морска агенция.

— И?

— Въведената в компютрите на Кели информация съдържа достатъчно данни за построяването на нова сонда. Говоря от името на адмирал Сандекър, като ти предлагам да оглавиш новия проект.

— И това е всичко? — изуми се тя.

— Казах, че е евтино.

Тя го погледна в очите.

— А откъде мога да знам, че утре, следващата седмица, другата година няма да решите да повишите лихвите?

Очите на Пит станаха студени, а гласът му леден.

— Не ме поставяй в компанията на предишните си приятели. Масовите убийства и изнудването никога не са ме привличали. Тайната ти при мен е в безопасност, а още по-сигурна е в агенцията — ще имаме грижата журналистите да не се доближат на повече от двадесет метра до Рондхайм, Кели или Ибара.

Тя се поколеба.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Какво друго мога да кажа?

Той не отговори, само я изгледа.

Тя се обърна към парка отвън. Кулите на „Вълшебният замък“ блестяха като свещички на торта. Семействата си бяха тръгнали. Бяха ги заместили младите двойки, които ръка за ръка се разхождаха из алейте и вдишваха нагласената романтична атмосфера.

— А ти с какво ще се захванеш след това?

— Ще си взема малко ваканция, после ще се върна във вашингтонското бюро на агенцията и ще се заема с нов проект.

Тя се обърна към него.

— А ако те помоля да дойдеш с мен в Исландия и да станеш член на управителния ми съвет?

— Не си падам по тези съвети.

— Сигурно има и друг начин да ти засвидетелствам благодарността си.

Приближи се към Пит и застана пред него. Досети се за нещо и се усмихна, погледът ѝ омекна, а по челото ѝ сякаш се появи влага.

— Всичко ще стане, както го искаш. — Вдигна ръка и пръстите ѝ докоснаха изранното му лице. — Утре ще се срещна с адмирал Сандекър и ще потвърдя споразумението ни. — Поколеба се и направи крачка назад. — Искам да получа обаче нещо в замяна.

— И какво е то?

Тя развърза коланчето и остави кимоното да се свлече от раменете ѝ на пода, като застана в класическата поза на гръцка статуя. Лампата осветяваше бронзовата ѝ гладка лъскава кожа и я караше да изглежда като изваяна от скулптор. Закръглените ѝ пълни устни бяха полуутворени от възбуда и нетърпение. Чертите и тялото ѝ не можеха да се назоват иначе, освен великолепни — съвършен паметник за чудесата на медицинската наука.

— Ако звучи като комплимент — гърлено промълви тя, — и за минута не съм вярвала в хомосексуалното ти превъплъщение.

— Ти имаш опит в тия неща.

Тя пребледня.

— Това, в което аз се превърнах, не е същото.

— Ти си се превърнала в студена, пресметлива и отракана кучка.

— Не!

— Кристиян Фирие е бил сърдечен и честен защитник на хората. Промяната у теб е не само физическа, а и емоционална. За теб хората са само обект, който се захвърля, след като ползата от него е изчерпана. Ти си студена и болна.

Тя тръсна глава.

— Не... не! Променена съм. Да. Но не съм... студена. — Протегна ръце. — Нека ти го докажа.

Намираха се в средата на стаята и мълчаливо се гледаха. Като видя изражението, което започна да се изписва по лицето на Пит, ръцете ѝ бавно се отпуснаха. Изглеждаше замаяна, а екзотичните ѝ очи бяха покрусени. Загледа се в него със странна, скована напрегнатост. Лицето на Пит беше хладно и заплашително. Лилавите белези, подутините, назъбените рани — всичко това се съчетаваше в ужасна, отвратена маска. Очите му вече не виждаха красотата ѝ. Виждаше единствено неразличимата пепел от онова, което някога е било човешки живот. Виждаше как Хънуел умира на пустото крайбрежие. Спомни си лицето на капитана на хидроплана, преди да изчезне сред пламъците. Знаеше какво са изпитали Лили, Тиди и Сам Кели. Знаеше и че Кирсти Фирие е донякъде отговорна за страданията на едни, както и за смъртта на други.

Кирсти побледня и отстъпи.

— Дърк, какво има?

— „Спасил те Бог.“

Обърна се и отвори вратата. Най-трудни му бяха първите няколко стъпки към асансьора. После всичко стана по-лесно. Когато стигна партера, излезе на тротоара и спря такси. Беше възстановил спокойствието си.

Шофьорът отвори вратата.

— Накъде, сър?

Пит остана мълчалив за малко. После изведнъж се досети къде трябва да отиде. Нямаше избор. Беше си такъв, какъвто е.

— Към „Нюпорт ин“. При една състрадателна червенокоса дама... надявам се.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Ще се смея последен

Клайв Къслър. Айсберг

Американска. Първо издание

Английска. Второ издание

ИК „Албор“, София, 1995

Коректор: Дора Вълевска

Художник: Златан Рангелов

Худ. оформление на корицата: Борислав Стоянов

ISBN: 954-8272-32-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.